

J. R. Ward

Síron túli szerető

**Fekete Tör Testvériség
2.**

Ezt a könyvet *neked* ajánlom.
Kezdetben nem nagyon ment nekünk, ugye?
Aztán jobban megismertelek, és beléd szerettem.
Köszönöm, hogy engedted, hogy
a te szemedben keresztül lássam a világot,
és egy ideig a te cipődben járjak.
Annyira... gyönyörű vagy!

Köszönetnyilvánítás

Végtelen hálával a *Fekete Tőr Testvériség*-sorozat olvasóinak. Önök nélkül a testvéreknek nem lenne hol lakniuk.

Teljes szívemből köszönöm nektek:

Karen Solem, Kara Cesare, Claire Zion. Kara Welsh, és Rose Hilliard.

Szeretettel a családomnak és a barátaimnak, valamint nem múló szeretettel a végrehajtó bizottságom tagjainak: Sue Graftonnak, dr. Jessica Andersennek és Betsy Vaughannak.

Kifejezések és tulajdonnevek magyarázata

Fekete Tőr Testvériség:

Magasan képzett vámpírharcosok szövetsége, akik a fajukat védik az Alantasok Társasága ellen. A fajon belüli fajnemesítésnek köszönhetően a testvérek rendkívüli fizikai és mentális képességekkel rendelkeznek, valamint képesek a gyors öngyógyításra. Többnyire nem vér szerinti testvérek. A testvériségbe csak az kerülhet be, akit az egyik tag javasol. Természetüknél fogva agresszívak, szeretnek titkolózni, és csak magukban bíznak. A civil lakosságtól elszigetelve élnek, és minimális a kapcsolatuk a többi társadalmi osztállyal, kivéve, ha táplálkozniuk kell. Legendás alakok, a vámpírtársadalom tisztelettel övezett tagjai. Csak nagyon súlyos sérülés okozhatja a halálukat, mint például lövés vagy késszúrás a szívbe.

vérrabszolga:

Férfi vagy női vámpír, akit egy másik vámpír uralma alatt tart, hogy táplálkozási igényét kielégítse. A vérrabszolga-tartás egyre ritkább, bár törvény még nem tiltja.

kiválasztottak:

Női vámpírok, akiket arra választottak ki, hogy az Őrzőt szolgálják. Az arisztokrácia tagjainak tekintik őket, bár inkább szellemileg, mint időbeli síkon vannak együtt. Kevés vagy semmi kapcsolatot nem tartanak fent férfiakkal, bár az Őrző kívánságára házasságot köthetnek harcosokkal, hogy a faj fennmaradjon. Jövőbe látó képességgel rendelkeznek. A múltban a testvériség egyedülálló tagjainak táplálkozási igényeit elégítették ki, ezt a gyakorlatot azonban a testvérek eltörölték.

hűségeselek:

A szolgák osztályának tagja a vámpírtársadalomban. Régi, konzervatív szokás szerint szolgálják uraikat, amihez hagyományos ruházat és viselkedés társul. Képesek kimenni a napfényre, de viszonylag hamar öregszenek. Átlagéletkoruk körülbelül ötszáz év.

Az Árnyék:

Időtlen birodalom, ahol a halottak újra találkoznak a szeretteikkel, és továbblépnek az örökkévalóságba.

Az első család:

A vámpírok királya és királynéja, valamint gyermekeik, ha vannak.

parancsoló:

Férfi vámpír, aki feleségül vett egy nőt. Megengedett, hogy egy férfi több nőt is feleségül válasszon magának.

leelan:

Becéző kifejezés. Szabad fordításban annyit tesz: 'legdrágább kincsem'.

Alantasok Társasága:

Gyilkosok rendje, akiket az Omega hívott életre, azzal a céllal, hogy a vámpírokat kiirtsák.

alantas:

Az Alantasok Társaságának tagja, lélek nélküli ember, akinek az a célja, hogy kiirtsa a vámpírokat. Csak akkor hal meg, ha szíven szúrják. Ha nem, korlátlan ideig élhet. Nincs szüksége evésre vagy ivásra, és képtelen a szexre. Idővel a haja, a bőre és szivárványhártyája elveszíti pigmenttartalmát, és kifakul. Haja szőke, arca fakószürke, szeme világos lesz. Babahintőpor-illata van. Beavatása után, amelyet az Omega végez el, mindig magánál tart egy kerámiaurnát, amelybe a szívét helyezik, miután eltávolították a testéből.

termékeny időszak:

A női vámpírok termékeny időszaka általában két napig tart, és erős szexuális vágy kíséri. Körülbelül öt évvel az után következik be először, miután a nő átváltozott azt követően pedig csak tízévente egyszer. Bizonyos mértékben minden férfire hatást gyakorol, ha egy termékeny időszakában lévő nő közelében van. Veszélyes időszak ez, mivel könnyen kitörhetnek harcok, vagy konfliktusok adódhatnak a versengő férfiak között, főleg, ha a nő nem férjezett.

Az Omega:

Gonosz, misztikus alak, akinek legfőbb célja a vámpírtársadalom megsemmisítése, mert megharagudott az Őrzőre. Időtlen birodalomban létezik, hatalmas ereje van, ám életet nem tud teremteni.

herceg:

A vámpírarisztokrácia legfelső szintje, közvetlenül az első család és az Őrző kiválasztottjai után következik a ranglétrán. Ebbe a rétegbe születni kell, nem átruházható.

perzselő:

Az egyén kritikus gyengeségre utal. A gyengeség lehet belső – például szenvedélybetegség – vagy külső -, mondjuk, egy szerető.

rítus:

A becsület visszaállításának módja, amelyet a sértő fél ajánl fel. A sértett, ha elfogadja, megválaszthatja a fegyvernemet, amellyel lesújt a sértőre, aki védekezés nélkül kénytelen elszenvedni a támadást.

Az Őrző:

Misztikus lény, a király, a vámpírchívum őrzője, valamint az előjogok szétosztója legfőbb tanácsadója. Időtlen birodalomban létezik, és rendkívüli erővel rendelkezik. Képes életet teremteni. Így hozta létre a vámpírok társadalmát is.

fél:

Női vámpír, aki egy férfihez tartozik. A nők általában csak egy férfit fogadnak el párjukként, mivel a férfi vámpíroknál nagyon erős a territórium védelme.

A Kripta:

A Fekete Tör Testvérség szent sírja. Szertartási terület is egyben, valamint az *alantasok* urnáinak őrzőhelye. Az itt megtartott szertartások közé tartozik a beavatás, a temetés és a testvérek ellen folytatott fegyelmi eljárások. A testvérség tagjain, az Őrzőn és a beavatandó jelölteken kívül senki más nem léphet be ide.

átváltozás:

A vámpír életének kritikus időszaka, ekkor válik felnőtté. Vért kell innia az ellenkező nem egyik tagjából, hogy életben maradhasson. A folyamat után már nem tud kimenni a napfényre. Általában húszas éveinek közepén következik be. Van olyan vámpír, aki nem éli túl az átváltozást, elsősorban a férfiak között. Az átváltozás előtt a vámpírok fizikailag gyengék, szexuálisan éretlenek, és nem fogékonyak a testi vágyakra, valamint nem tudnak láthatatlanná válni.

vámpír:

A Homo sapienstől elkülönült faj tagja. A vámpíroknak vért kell inniuk, hogy élni tudjanak, ám az ebből nyert erő nem sokáig tart. Az átváltozást követően, amely általában húszas éveik közepén következik be, nem tudnak kimenni a napfényre, és rendszeresen kell vért inniuk valaki vénájából. Nem képesek egy harapással átváltoztatni az embereket vámpírrá, vagy azzal, hogy a vérüket isszák, ritka esetben azonban házasodhatnak velük. Képesek láthatatlanná válni, amikor akarnak. Ehhez azonban meg kell nyugodniuk, koncentrálni, és nem vihetnek magukkal semmi nehéz tárgyat. Ki tudják törölni az emberek emlékeit, feltéve, hogy rövid távú emlékekről van szó. Egyesek tudnak olvasni mások gondolataiban. Átlagéletkoruk néhány ezer év, egyes esetekben még ennél is több.

visszatérő:

Az a személy, aki élve visszatért az Árnyékból. Nagy tisztelettel veszik körül, és becsülik szenvedéseit.

1. fejezet

- A fenébe, V, a *halálba* kergetsz! – mondta Butch O’Neal, miközben feltúrta a fehérneműs fiókját egy pár fekete selyemzokniért. Fehér pamutzoknit talált helyette.

No, várjunk csak! Ráakadt egy elegáns feketére. Nem túl nagy győzelem.

- Ha a halálba kergetnélek, zsaru, azt hiszem, más gondod is lenne, mint egy pár zokni.

Butch szobatársára pillantott. Red Sox-rajongó volt, mint ő, és a legjobb... vagyis az egyik legjobb barátja a kettő közül.

Az a két férfi, akik a legközelebb álltak hozzá, történetesen mindketten vámpírok voltak.

Vishous a zuhanyozástól felfrissülve jött kifelé a fürdőszobából. Derekára törölközőt csavart, duzzadó mellizmait és vastag karját azonban nem fedte semmi, izmos felsőtestét szemlére tette. Éppen egy fekete bőr autóskesztyűt húzott tetovált bal kezére.

- Muszáj elhordanod az összes ruhámat? – kérdezte Butch.

Vishous elvigyorodott, és kecskeszakálla felett kivillantotta hosszú szemfogát.

- Olyan finom az anyaguk.

- Miért nem kéred meg Fritzet, hogy hozasson neked is?

- Túlságosan lefoglalja, hogy kielégítse a te ruházkodási szenvedélyedet, haver.

Hát igen, Butch mostanában fedezte fel magában divatörült belső énjét. Ki gondolta, hogy ilyen is lakozik benne? Mégsem lehet olyan nagy feladat, néhány tucat új, selyem fehérneműt rendelni.

- Akkor majd megkérem én.

- Micsoda gavallér! – felelte gúnyosan V, és hátrasimította fekete haját. A halántékára tetovált minta egy pillanatra láthatóvá vált, majd újra eltűnt a haja alatt. – Ma este is szükségem van kocsira?

- Igen, kösz – felelte Butch, és meztelen lábát beledugta egy Gucci-papucscipőbe.

- Marissához méysz?

Butch bólintott.

- Igen. Meg kell végre tudnom, hogy állnak köztünk a dolgok.

Volt egy olyan érzése, hogy *nem* lesz kedvező a választ.

- Nagyon rendes nő.

Igen, egész biztosan ezért nem válaszolt a hívásaira. Az ilyen nők nem nagyon kedvelik az exzsarukat, pláne ha azok még a whiskyt is szeretik, legyenek akár vámpírok, akár emberek. Persze az a tény, hogy ő az utóbbiak közé tartozott, szintén nem javított a helyzeten.

- Nos, Rhage és én ma este elmegyünk a Félszeműbe inni valamit. Ha van kedved, gyere utánunk, ha végeztél...

Mindketten felkapták a fejüket, amikor hangos dörömbölést hallottak. Mintha valaki faltörő kossal döngette volna a bejárati ajtót.

Vishous megigazította derekán a törölközőt.

- Ez a fickó megtanulhatná végre, hogy kell használni a csengőt!

- Beszélhetnél vele. Rám nem hallgat.

- Rhage senkire nem hallgat.

Vishous kiment, hogy kinyissa az ajtót.

Amikor a dörömbölés megszűnt, Butch odament folyamatosan gyarapodó nyakkendő-gyűjteményéhez. Egy halványkék Brionit választott, felhajtotta inge legombolható gallérját, és a selyem nyakkendőt a nyaka köré tekerte. Amikor átment a nappaliba, 2Pac hangos zenéje ellenére is hallotta a két barátja beszélgetését.

Majdnem felnevetett. Élete során sok helyen megfordult már, néhány közülük nem volt túl szépnek nevezhető, de soha ne gondolta volna, hogy a végén hat vámpírral fog egy házban élni. És részt vállal a harcukban, mivel muszáj megvédeniük egyre csökkenő létszámú, rejtőzködve élő fajuk tagjait. Már ő is a Fekete Tör Testvériséghez tartozott. Ők hárman pedig remek triót alkottak.

Rhage a testvériség többi tagjával együtt a főépületben lakott, az udvar szemközti oldalán, de a trojka gyakran tartózkodott Butch és Vishous lakásában, amelyet újabban Gödörnek neveztek. Ez a hely palotának tűnt ahhoz az odúhoz képest, amelyben Butch korábban meghúzta magát. Itt mindkettőjüknek külön hálószobája és fürdőszobája volt, amellet még volt benne egy hosszú, keskeny konyha és egy nappali, amelyet barátságos, posztmodern, fiatalos stílusban rendeztek be: bőr ülőgarnitúra, csúcsminőségű plazmatévé, csocsóasztal és sporttáskák mindenfelé.

Amikor Butch belépett a nagyszobába, megpillantotta Rhage aznap estére szánt öltözetét. Fekete bőr viharkabátja leért a bokáig, alatta fekete atlétát viselt, amelyet betűrt a fekete bőrnadrágba. Az öltözetet fekete, vasalt orrú csizma egészítette ki. Ránézésre a vámpír lélegzetelállítóan gyönyörűnek tűnt. Még egy olyan kimondottan heteroszexuális férfi szemében is, mint Butch.

A gazember olyan jóképű volt, hogy az még a fizika törvényeinek is ellentmondott. Szőke haja hátul rövidre volt nyírva, elől hosszabbra hagyva. Szeme olyan kék volt, mint a trópusi óceán. Arca olyan tökéletes, hogy mellette még Brad Pitt is rút kiskacának hatott.

Elbűvölő külseje ellenére nem volt az a "mama kicsi fia" típusú férfi. Éppen ellenkezőleg. A ragyogó külső mögött sötét és halálos dolog rejtőzött, amivel az első pillanatban tisztában volt az, aki a szemébe nézett. Olyan fickó benyomását keltette, aki az öklével intézi el a nézeteltéréseket, de mosolyogva, még akkor is, ha a küzdelem hevében a saját fogát is kiköpi.

- Mi a helyzet, Hollywood? – kérdezte Butch.

Rhage elmosolyodott. Kivillantotta lenyűgöző, hosszú szemfogakkal díszített fehér fogsorát.

- Ideje indulni, zsaru.

- Az ég szerelmére, vámpír, nem volt elég tegnap? Az a vörös démon elég komolyan nézett ki. Hát még a nővére!

- Ismersz. Mindig éhes vagyok.

Na igen, szerencséjére a nők végeláthatatlan sora égett a vágytól, hogy kielégítse állandó étvágyát. Ő pedig, isten irgalmazzon neki, el is vette mindazt, amit felkínáltak. Nem ivott, nem dohányzott, a nőket viszont úgy falta, ahogy senki más, akit Butch valaha ismert.

Márpedig jó néhány zűrös alakkal összehozta már a sors.

Rhage Vishousre nézett.

- Ideje felöltöznöd, haver. Vagy talán egy szál törölközőben akarsz a Félszeműbe jönni?

- Ne sürgess!

- Akkor csipkedd magad!

Vishous felállt az asztal mellől, amelyen annyi számítástechnikai berendezés volt, hogy még Bill Gates is izgalomba jött volna tőle. Ez volt a parancsnoki központ, ahonnan a testvériség egész birtokát figyelte és felügyelte a biztonságot. Mindent ellenőrizni tudott, a főépületet, a föld alatti kiképzőközpontot, a Kriptát, a Gödröt, valamint az alagútrendszert is, amely az egyes épületeket összekötötte egymással. Mindent innen irányított: a felhúzható acélredőnyöket, amelyeket az összes ablakra felszereltek, a zárat az acélajtókon, a szobák hőmérsékletét, a villanyt, a biztonsági kamerákat és a kapukat.

Vishous egyedül szerelte be az egész rendszert, mielőtt a testvérek három héttel ezelőtt beköltöztek volna. Az épületek és az alagutak az 1900-as évek elején épültek, ám az azóta eltelt idő legnagyobb részében nem használták őket. A júliusban történtek után azonban döntés született, hogy a testvériség működését egyesítsék és megszilárdítsák, ezért mindannyian ideköltöztek.

Vishous bement a szobájába, Rhage pedig elővett a zsebéből egy nyalókát. Kihámozta a piros csomagolópapírból, és a szájába dugta. Butch magán érezte a tekintetét. Meg sem lepődött, amikor a vámpír szóba elegyedett vele.

- El sem hiszem, hogy így kicsípted magad, zsaru. Csak a Félszeműbe megyünk. Ez a cucc még hozzád képest is túlzás, nem gondolod? Mandzsettagomb, nyakkendő... és persze mind új, ugye?

Butch lesimította mellkasán a Brioni-nyakkendőt, majd felvette Tom Ford-zakóját, amely pontosan illett a fekete nadrághoz. Nem akart Rhage-dzsel Marissáról beszélni. Éppen elég volt, amikor V-vel megtárgyalták, nem akarta most is felhozni. Meg hát mit is mondhatna?

Amikor utoljára találkoztunk, letámadott, az utóbbi három hétben viszont kerül. Én pedig ahelyett, hogy venném a célzást, odamegyek hozzá, és úgy könyörgök, mint egy kétségbeesett szerelemes.

Nem szívesen hozakodott volna ezzel elő Mr. Tökéletes előtt, még akkor sem, ha a férfi történetesen jó barátja volt.

Rhage áttette szájában a nyalókát a másik oldalra.

- Árulj el nekem valamit! Miért foglalkozol olyan sokat a ruháiddal, ha nem használod ki a vonzerődöt? Úgy értem, csak figyelem, ahogy egyik nőt a másik után küldöd el, aki a bárban meg akar ismerkedni veled. Csak nem a házasságra tartogatod magad?

- De igen. Így áll a helyzet. Megtartóztatom magam, amíg nem vezetek valakit az oltár elé.

- Ugyan már, haver, tényleg szeretném tudni! Van valaki a láthatáron?

Amikor Butch nem felelt, és csak néma csönd volt a válasz, Rhage halkán felnevetett.

- Ismerem?

Butch összehúzta a szemét, s azon töprengett, vajon hamarabb befejeződik-e a beszélgetés, ha nem mond neki semmit. Aligha. Ha Rhage egyszer valamit elkezdett, addig le nem szállt a témáról, amíg ő maga befejezettnek nem tekintette. Ugyanúgy beszélgetett, ahogy gyilkolt.

A vámpír szomorúan megrázta a fejét.

- Nem kér belőled?

- Ma este kiderül.

Butch megnézte, mennyi pénz van nála. Tizenhat év a rendőrségnél nem igazán tömte tele a zsebeit. És most, hogy a testvérekkel volt? Annyi zöldhasú dollár lapult a tárcájában, hogy alig bírta elkölteni.

- Szerencsés vagy, zsaru.

Butch rápillantott.

- Ezt hogy érted?

- Sokszor gondoltam rá, vajon milyen lehet egy értékes nő mellett megállapodni.

Butch elnevette magát. A fickó valóságos szexisten volt. Legendás nőfaló a faj tagjai közt. Vishous szerint az apák elmesélték a róla keringő történeteket a fiaiknak, amikor azok elég érettek lettek hozzá, hogy meghallgassák. Már a pusztá gondolat is abszurdnak tűnt, hogy Hollywood egyszer megnősül.

Rhage arca megrándult, és elfordult.

Jóságos isten, csak nem komolyan gondolta?

- Ó, ne haragudj, nem akartalak...

- Jól van, semmi gond – felelte, és ismét feltűnt a mosoly az ajkán, a szeme azonban szomorú maradt. Odament a szemeteskukához, és beledobta a nyalóka pálcikáját a szemétkébe.

- Mehetünk végre? Már unom, hogy mindig várnom kell rátok, fiúk.

Mary Luce begördült a garázsba, és leállította Honda Civicjét. Rámeredt a hólapátra, amely vele szemben lógott a falra felakasztva.

Fáradtnak érezte magát, bár a napja ne volt kimerítő. Egy ügyvédi irodában telefonhívásokat fogadni és aktákat rendezni sem fizikailag, sem mentálisan nem megterhelő. Ez még nem indokolta a fáradságát.

Vagy talán éppen ez volt a lényeg. Mivel nem jelentett számára kihívást a nap, a semmittevésbe fáradt bele.

Lehet, hogy itt lenne az ideje, hogy visszatérjen a gyerekekhez? Végül is ez az, amit tanult, erre képezték ki. Ez volt az, amit szeretett. Ami éltette. A kis autista betegek közt lenni, segíteni őket abban, hogy képesek legyenek a többi emberrel kommunikálni. Ez a munka komoly sikereket hozott, mind a személyes, mind szakmai téren. A kétéves kihagyás nem az ő döntése volt.

Lehet, hogy fel kellene hívnia a központot, és megkérdezni, van-e üresedés. Ha nincs, akkor önként jelentkezhetne valami feladatra, amíg nem akad más.

Igen. Holnap fel is fogja őket hívni. Nincs értelmé tovább várni.

Megfogta a táskáját, és kiszállt a kocsiból. Kilépett a garázsból, és miközben az önműködő garázsajtó lecsukódott mögötte, előre ment, a ház elé, a postaládához. Kivette a leveleket, végignézte a számlákat, és beleszagolt a csípős októberi éjszakába. Orrlyuka kitágult. Az őszi egy jó hónappal azelőtt már végképp kiűzte a nyarat, és egy Kanadából érkező hideg légáramlattal beköszöntött.

Imádta az őszt. Véleménye szerint New York állam északi részén gyönyörű volt ez az évszak. Caldwell, a város, ahol született, és ahol minden valószínűség szerint meg is fog halni, több volt, mint csupán egy hely, egy órányi autóútra Manhattantól. Ez már az állam északi részét jelentette. Caldiet – ahogy a helyiek a várost nevezték – a Hudson folyó osztotta ketté, és olyan volt, mint bármely másik, közepes méretű nagyváros Amerikában. Volt benne gazdag és szegény negyed. Veszélyes kerület és biztonságos környék. Wal-Mart, Target bevásárlóközpontok és néhány McDonald's. Múzeumok, könyvtárak, külvárosi üzletközpontok, amelyek már a megkopott belvárost fojtogatták. Három kórház, két főiskola és a Főtér parkjában George Washington bronzszobra.

Mary hátrahajtotta a fejét, sé felnézett a csillagos égre. Arra gondolt, soha nem fordulna meg a fejében, hogy elhagyja ezt a várost. Abban viszont már nem volt biztos, hogy lojalitása vagy kalandvágyó kedve hiánya miatt.

Talán az otthona volt az oka. A pajtából átalakított ház egy régi földbirtok szélén állt. Tizenöt perccel azután, hogy az ingatlanügynök megmutatta neki, már meg is tette rá az ajánlatot. Otthonos és kicsi szobák voltak benne és összességében az egészet... elbűvölőnek találta.

Ezért vette meg négy évvel ezelőtt, közvetlenül édesanyja halála után. Nagy szüksége volt rá, hogy valami szép legyen körülötte, emellett a teljes környezetváltás is jót tett neki. Az átalakított pajtában megvolt mindaz, ami a gyerekkorából hiányzott. A fenyő padlódeszkák mézszínűek voltak, és fényesre lakkoztak, nem pedig kopottak és piszkosak, mint a szülői házban. A bútorok újak, tiszták, a helyi bútoráruházból vásároltak, egyik sem régi vagy használt. A szizálkenderből készült ágyelők bolyhosak és szarvasbőrrel szegettek. A bútorok védőhuzatától kezdve a drapériákon keresztül a mennyezetig minden barátságos krémszínben pompázott.

Otthona lakberendezését a sötétségtől való idegenkedése irányította. És a bézs különböző színárnyalatai passzoltak is egymáshoz.

A kulcsát és a táskáját letette a konyhában, majd felemelte a telefont, és megnyomott egy gombot, hogy lehallgassa az üzeneteket. *Őnek... két... új... üzenete érkezett*, szólalt meg a gépi hang.

- Szia, Mary, Bill vagyok. Figyelj csak, szeretnék szavadon fogni. Hálás lennék, ha ma este helyettesítenél néhány óráig a lelki segélyben. Ha nem hívsz, úgy veszem, hogy ráérsz. Nagyon köszönöm!

Egy gombnyomással kitörölte az üzenetet.

- Mar, dr. Della Croce rendelőjéből hívom. Szeretnék, ha befáradna a egy újabb vizsgálatra a negyedéves kontroll mellett. Ha megkapja ezt az üzenetet, lenne szíves felhívni, hogy időpontot egyeztessünk? Északára el tudjuk helyezni valamelyik kórteremben. Köszönöm.
Mary letette a telefont.

A térde megremegett, majd a remegés lassan felkúszott a combjáig. Amikor a gyomrába ért, majdnem kirohant a fürdőszobába, olyan hányingere lett.

Újabb vizsgálat. Éjszakára el tudjuk helyezni.

Megint itt van, gondolta. A leukémia visszatért!

2. fejezet

- Mi a fenét fogunk neki mondani? Húsz perc múlva itt lesz!

Mr. O unott arckifejezéssel figyelte *alantas* társa idegességét. Arra gondolt, ha ez az idióta továbbra is így ugrándozik, lassan olyan lesz, mint egy rugós ugrálóbó.

A pokolba is, ez az E egy igazi balfasz. Mr. O nem tudta felfogni, miért vették be egyáltalán az Alantasok Társaságába. Nem motiválta semmi, nem tudott koncentrálni, és gyomorral sem bírta azt az újfajta háborút, amit a vámpírok faja ellen indítottak.

- Mit fogunk...

- *Mi* semmit nem fogunk neki mondani – jelentette ki Mr. O, és körülnézett az alagsori helyiségben. A sarokban álltó olcsó kis szekrényen kések, borotvák és kalapácsok heverték szanaszét. Itt-ott vértócsák díszlegettek, az asztal alatt viszont, ahol lenniük kellett volna, egy sem volt. A vér vörös színét E sérüléseinek köszönhetően fényes fekete folyadék színezte meg.

- De hát a vámpír megszökött, mielőtt bármi információt kiszedhettünk volna belőle!

- Köszönöm, hogy így összefoglalta a történeteket.

Ők ketten épp elkezdték volna megdolgozni az áldozatot, amikor Mr. O-nak el kellett mennie, valakinek segíteni. Mire visszatért, E kezéből kicsúszott az irányítás, egy-két sérülést is szerzett, és véresen, magára hagyatottan kuporgott a sarokban.

Az a barom főnökük iszonyú dühös lesz. Mr. O szívből megvetette felettesét, mégis volt bennük valami közös. Egyikük sem túrta a hanyag munkát.

Miközben O még egy ideig figyelte E ideges rángatózását, hirtelen megtalálta a megoldást. Mind a közvetlen problémára, mind a hosszú távúra. Elmosolyodott, mire E megkönnyebbülten fellélegzett.

- Egyet se aggódjon! – mondta. – Majd azt mondjuk, hogy kivettük a testet az erdőbe, és otthagytuk a fényben. Nem nagy ügy.

- Maga fog vele beszélni?

- Hát persze. Jobb, ah el is megy. A főnök nagyon dühös lesz.

E bólintott, és az ajtó felé indult.

- Viszlát később!

Ja, elbúcsúzhatsz mindörökre, te faszfej, gondolta magában O, és elkezdte feltakarítani a padlót az alagsori helyiségben.

A nyomorult kis viskó, amelyben dolgoztak, az utcáról jelentéktelennek tűnt. Egy kiégett grilléterem és egy lebontásra ítélt panzió között foglalt helyet. A városnak ezen a részén nyomorúságos lakóházak és nem túl kifinomult ízlésről tanúskodó irodák voltak, számukra ez azonban tökéletes helyet jelentett. Errefelé az emberek sötétedés után nem mentek ki az utcára, a lövések olyan gyakoriak voltak, mint a vijjogó autóriasztók, és senki sem lepődött meg, ha néha sikítást hallott.

Az sem okozott gondot, hogy feltűnés nélkül ki-be járkáljanak a házból. A környékbeli vagányoknak köszönhetően a közelben minden utcai lámpának szét volt löve a búrája, a szomszédos épületekből érkező halvány fény pedig nem volt túl erős. További előnye volt a háznak, hogy az alagsor bejárata előtt választófal állt, vagyis egy zsákba rejtett holttestet minden gond nélkül ki lehetett csempészni az utcára.

Ha azonban valaki mégis meglátott volna valamit, egy pillantat műve volt csupán, hogy kiiktassák a szemtanúkat. Ez sem volt meglepő errefelé. A fehér bűnözők mindig hamar megtalálták a végzetüket. A feleségverésen és a söriváson kívül talán a halál volt az, amihez legjobban értettek.

O felvett egy kést, és letörölte a pengéről E véré.

Az alagsori helyiség nem tűnt túl nagynak, a mennyezet túl alacsonyan volt, mégis elég hely volt benne a régi asztalnak, amelyet munkapadként használtak, valamint az ütött-kopott

szekrénykének, amelyen a szerszámokat tartották. O szerint azonban mégsem felelt meg a célnak. Nem lehetett hosszabb időn keresztül biztonságosan itt tartani egy vámpírt, ami azt jelentette, hogy hiányzott egy nagyon fontos rábeszélő eszköz. Az idő. Idővel ugyanis bárkinek a szellemi és fizikai ellenállását meg lehetett törni. Ha elég hosszan alkalmazták, a napok múlása legalább olyan hatásos eszköznek bizonyult, mint bármilyen kínzószerszám.

O az erdőben szeretett volna egy kis házat, amely elég nagy ahhoz, hogy hosszabb ideig fogva tarthassa ott a foglyokat. A vámpírok teste felgyulladt a fényben, ezért védeni kellett őket a naptól. Ha bezárták őket egy szobába, megvolt rá az esély, hogy egyszerűen láthatatlanná válnak, és kiszabadulnak. Valami acéllal körbeszigetelt helyiség kellene...

Hallotta, hogy fent becsukódik a hátsó ajtó, majd lépések zaja hangzott fel az alagsorba vezető lépcsőn.

Mr. X elsétált egy csupasz villanykörte alatt.

A *főalantas* körülbelül százkilencven centi magas volt, úgy nézett ki, mint egy rögbijátékos. Ő is kifakult, mint azok az *alantasok*, akik már hosszú ideje voltak a társaság tagjai. A haja és a bőre már szinte fehér volt, a szivárványhártyája pedig olyan tiszta és színtelen, mint az ablaküveg. O-hoz hasonlóan ő is az *alantasok* tipikus egyenruháját viselte: fekete terepnadrágot, fekete garbót és fegyvereket a bőrdzseki alatt.

- Mondja, Mr. O, hogy megy a munka?

Mintha a helyiségben uralkodó káoszról nem lett volna egyértelmű.

- Én felek ezért a házért? – kérdezte O.

Mr. X kényelmesen odasétált a szerkenyhez, és felvett egy vésőt.

- Bizonyos értelemben igen.

- Akkor tehetek valamit az ellen, hogy ez – mutatott végig a teremben uralkodó rendetlenségen – ne ismétlődessen meg újra?

- Miért, mi történt?

- Nem untatom a részletekkel, a lényeg az, hogy egy civil vámpír megszökött.

- Túléli?

- Nem tudom.

- Maga itt volt, amikor ez megtörtént?

- Nem.

- Mondjon el mindent! – mondta Mr. X, és elmosolyodott, amikor túl hosszú nyúlt a csend.

– Tudja, Mr. O, a lojalitása bajba sodorhatja. Ön talán nem azt szeretné, hogy a megfelelő embert büntessem meg?

- Én magam akarok gondoskodni róla.

- Azt elhiszem. Csak hát, ha nem mondja el, mi történt, kénytelen leszek a kudarcot a maga számlájára írni. Megéri ez önnek?

- Ha ezáltal azt tehetem a felelőssel, amit akarok, igen.

Mr. X felnevetett.

- El tudom képzelni, mi lenne az.

O várt, és közben figyelte, ahogy Mr. X körbesétál a teremben. A kezében tartott véső hegyes végén megcsillant a fény.

- Rossz embert választottam a társának, ugye? – kérdezte Mr. X alig hallhatóan, és felvett a földről egy bilincset, majd a szekrényre tette. – Azt gondoltam, Mr. E majd felemelkedik az ön szintjére. Nem így lett. Nagyon örülök, hogy először nekem szólt, mielőtt megfegyelmezte volna. Mindketten tudjuk, mennyire szeret önállóan dolgozni. És azt is, hogy ez engem mennyire felbőszít.

Mr. X hátranézett Mr. O-ra a válla fölött, és halálos tekintettel méregette.

- Mindezek fényében, és főleg mert nekem szólt először, megkaphatja Mr. E-t.

- Szeretném közönség előtt csinálni.

- A csapata megfelel.

- Igen, és szeretnék még másokat is.
- Megint megpróbál bizonyítani?
- Csak magasabb célt felállítani.

Mr. X hidegen elmosolyodott.

- Micsoda öntelt gazember maga!
- Én is állok olyan magasan, mint ön.

Mr. O hirtelen azt érezte, hogy nem tudja mozgatni a karját és a lábát. Mr. X már korábban is alkalmazta rajta a bénítást, ezért nem érte annyira váratlanul. De a fickónak még mindig ott volt a kezében a véső, és egyre közeledett.

O harcolt a szorítás ellen, már verejtékben úszott a homloka, de nem ment vele semmire.

Mr. X hozzá hajolt, mellkasuk szinte összeért. O érezte, hogy valami a fenekéhez súrlódik.

- Jó szórakozást, fiam! – suttozta Mr. X a fülébe. – De tegyen meg magának egy szívességet is! Ne feledje el, hogy bármilyen hosszú is a nadrágja, soha nem lesz olyan magasan, mint én! Még találkozunk. Viszlát.

Ezzel kisétált a helyiségből. Fent kinyílt, majd becsukódott az ajtó.

Mihelyt O mozdulni tudott, a farzsebéhez nyúlt.

És kivette belőle a vésőt.

Rhage kilépett az Escalade-ből, végignézett a sötét utcán a Félszemű előtt, és remélte, hogy néhány *alantas* azonnal rájuk ugrik. Persze, nem hitte igazán, hogy ilyen szerencséje lesz. Vishousszel órák óta járták a várost, de csak egy nagy csomó semmit találtak. *Alantast* még csak nem is láttak. Nagyon különös volt.

Egy olyasvalakinek pedig, mint Rhage, aki személyes okok miatt függött a harctól, ez hatalmas csalódást jelentett.

Mint minden más dolog, az Alantasok Társasága és a vámpírok közt dúló harc is ciklikus volt. Néha fent, néha lent. Most éppen a visszaesés időszakát éltek. Ami nem is volt meglepő, hiszen júliusban a Fekete Tör Testvériség megsemmisítette a társaság kiképző központját, és lemészárolta tíz legjobb emberüket. Az *alantasok* most nyilvánvalóan próbálják pótolni a kiesett embereket.

Szerencsére Rhage tudott egyéb módot is arra, hogy a feszültségét levezesse.

Végigmérte a züllött büntanyát, amely jelenleg a testvérek kedvenc szórakozóhelye volt. A Félszemű a város szélén állt, ezért a vendégek többnyire motorosok és építkezésen dolgozó munkások voltak. Kemény fickók, inkább az egyszerű emberek, mint a dörzsöltek. Maga a bár olyan volt, mint az összes többi kocsmá. Egyszintes épület, körös-körül betonozott parkoló, ahol kamionok, nagy személyautók és Harley Davidsonok álltak. A pici ablakokban sörreklámok világítottak. A Coors, Bud Light és Michelob piros, kék és sárga fényei.

Coronát és Heinekkent ezeknek a fiúknak nem szolgáltak fel.

Amikor Rhage kiszállt az autóból, teste zsongott, bőre bizsergett, izmai pedig megfeszültek. Kinyújtózott, hogy egy kicsit megnyugodjon, és nem lepte meg, amikor ne sikerült. Az átok, amely sújtotta, túlságosan nehéz volt, és sokszor veszélyes helyzetbe sodorta. Ha nem talál hamarosan valami módot arra, hogy levezesse a feszültségét, komoly bajba fog kerülni. A fenébe is, *ő maga* lesz a legnagyobb baj!

Hálás köszönet érte, Őrző!

Nem elég, hogy születésétől fogva olyan, mint egy időzített bomba, akiben túlteng a fizikai erő, szerencsétlen alak, akinek akkora hatalmas testi erőt adott a sor, amit nem becsült meg és nem tudott megzabolázni, még az Őrzőt is magára haragította, a misztikus asszonyt, aki a faj tagjainak életét kíséri figyelemmel.

Biztosan boldogan fejelte meg ezt az óriási szemétdobot, amivel született, még egy réteg trágyával. Így ha nem talált rendszeres időközönként megfelelő módot arra, hogy kieressze a gőzt, halálos szörnyeteggé változott.

Számaára a harc és a szex volt az a két levezetés, amely képes volt megnyugtatni, ezért úgy használta őket, mint cukorbeteg az inzulint. Ha folyamatosan eleget kapott mindkettőből, nyugodt tudott maradni, de persze nem működött mindig minden zökkenőmentesen. Amikor elvesztette önuralmát, a dolgok komolyra fordultak minden számára, saját magát is beleértve. Istenem, mennyire belefáradt már abba, hogy a saját testébe van zárva! Állandóan azon munkálkodott, hogy kielégítse a szükségleteit, miközben kétségbeesetten próbált nem beleesni a kegyetlen felejtésbe. Elbűvölő külseje, szép arca és rettentő ereje persze nagyon jó volt, de bármikor szívesen elcserélte volna egy vézna és csúnya testre, ah ezzel is nyugalmat kaphatott volna. A pokolba, már azt sem tudta, mi az a vidámság. Arra sem emlékezett, ki volt azelőtt. Személyiségének szétesése nagyon hamar bekövetkezett. A reményt, hogy egyszer valami igazán felszabadítja, már néhány évvel azután feladta, hogy az átok sújtotta. Egyszerűen csak megpróbálta elviselni a helyzetet, anélkül hogy bárkit bántott volna. Ekkor kezdett meghalni a lelke, és most, száz évvel később, már teljesen érzékeltelen volt belül. Olyan lett, mint egy díszes kirakat mögötti üres terem.

Többé már nem próbált úgy tenni, mintha több lenne egyszerű fenyegetésnél. Semmilyen szinten, ami csak számított. Az igazság sajnos az volt, hogy senki nem érezhette magát biztonságban körülötte. És ez volt az, ami igazán tönkretette. Sokkal jobban, mint a fizikai fájdalom, amely akkor tört rá, amikor a vadállat előbújt a testéből. Állandó félelemben élt, hogy bántani fogja valamelyik testvérét. És egy hónapja már Butch miatt is aggódhatott.

Megkerülte a kocsit, és a szélvédőn keresztül benézett a rendőrré. Istenem, ki gondolta volna, hogy egyszer ilyen közeli barátságba fog kerülni egy Homo sapiensszel?

- Csatlakozol hozzánk később?

Butch megvonta a vállát.

- Nem tudom.

- Sok szerencsét, haver!

- Majd meglátjuk, mi lesz.

Rhage halkán káromkodott egyet miközben az Escalade elindult. Vishous és ő átsétáltak a parkolón.

- Ki az a nő, V? Közülünk való?

- Marissa.

- *Marissa? Wrath előző fele?* – Rhage megrázta a fejét. – Ó, egek, részleteket akarok! Mindent el kell mesélned!

- Nem szoktam faggatni. És neked sem kéne.

- Téged nem furdal a kíváncsiság?

Vishous nem válaszolt. Közben odaértek a bár bejáratához.

- Ja, persze. Te már tudod, ugye? – mondta Rhage. – Tudod, mi fog történni.

Vishous ismét nem felelt, csak megvonta a vállát, és a kilincs felé nyúlt.

Rhage az ajtóra tette a kezét és megállította.

- Hé, V, rólam is álmodtál már? Láttad a jövőmet?

Vishous körbefordította a fejét. A Coors-reklám neonfényében látszott, hogy a bal szeme, az amelyik körül a tetoválás volt, fokozatosan elfeketedik. A pupilla egyre csak tágult, amíg a szívérványhártyát is be nem kebelezte, majd lassan a fehér részt is. Végül az egész fekete lett, olyan lett, mint egy mély lyuk.

Rhage úgy érezte, mintha a végtelenbe meredt volna, amikor belenézett. Vagy az Árnyékba. Mint az, aki meghal.

- Tényleg tudni akarod? – kérdezte V.

Rhage elengedte az ajtót.

- Csak egyvalami érdekel. Megérem azt az időt, amikor megszabadulok az átoktól? Úgy értem, találok végre egy kis nyugalmat?

Ekkor hirtelen kivágódott az ajtó, és egy részeg tántorgott ki rajta. Olyan lendülettel ment, mint egy kamion, amelynek eltört a féltengelye. A bokorhoz sietett, hányt, majd hason fekve elterült a betonon.

A halál az egyik biztos módja annak, hogy békét találjon, gondolta Rhage. És mindenki meghal egyszer. Még a vámpírok is. Végül.

Nem nézett a testvére szemébe, amikor megszólalt.

- Inkább hagyd, V, nem akarom tudni!

Egyszer már megátkozták, és még előtte állt kilencvenegy év, mire megszabadul tőle. Kilencvenegy év, nyolc hónap és négy nap múlva véget ér a büntetés, és a vadállat nem lesz többé a testében. Miért akarná önszántából előre tudni, hogy nem él addig, hogy végre szabad lehessen az átkozott szörnytől?

- Rhage?

- Mi az?

- Egyet elárulok. Közeleg a végzeted. Egy nő hamarosan rád talál.

Rhage felnevetett.

- Csak nem? És milyen lesz? Én azt szeretem, ha...

- Szűz lesz.

Rhage megborzongott, a lába földbe gyökerezett.

- Ugye, csak viccelsz?

- Nézz a szemembe! Gondolod, hogy ugratlak?

Vishous egy pillanatig tétozódott, majd kinyitotta az ajtót, és ezzel kiengedte a kocsmából a sör és az emberi testek szagának keverékét, meg egy régi Guns N' Roses szám hangjait.

Miközben bementek, Rhage halkán azt mormolta.

- Furcsa egy szerzet vagy, barátom, én mondom, átkozottul furcsa.

3. fejezet

Pavlovnak igaza volt, gondolta Mary, miközben a belváros felé hajtott. A pánik, ami a dr. Della Croce rendelőjéből érkezett hívás után tört rá, feltételes reflex volt, nem pedig logikus reakció. A "további vizsgálatok" kifejezés sok mindent jelenthetett. Csak azért, mert rögtön katasztrófának fogott fel bármilyen orvossal kapcsolatos hírt, nem feltétlenül jelentette, hogy képes a jövőbe látni. Fogalma sem volt róla, mi a baj, már ha egyáltalán volt valami baj. Végére is, már majdnem két éve fokozatosan javul az állapota, és valóban jól is érezte magát. Igaz, néha elfárad, de ki nem? A hivatása és az önkéntes munka nagyon lefoglalta.

Holnap első dolga lesz, hogy felhívja a rendelőt, és időpontot egyeztessen. Most viszont elmegy dolgozni, és elkezdi Bill műszakját a lelki segélyvonalon.

Idegessége kicsit alábbhagyott, és mély levegőt vett. Az előtte álló huszonnégy óra olyan lesz, mint egy terheléses próba. Az idegei pattanásig feszülnek, az agya úgy fog kavarogni, mint egy örvény. A túlélés kulcsa az volt, hogy átvészelve a pánik különböző fázisait, és összegyűjtse az erejét akkorra, amikor a félelem újból hatalmába keríti.

Megállt a Civickel egy üres parkolóhelyen a Tizedik utcában, és gyorsan odasétált egy omladozó, hatszintes épülethez. Ez a rész a város kétes hírű negyede volt, ahol még látszottak a régi erőfeszítés nyomai, amikor megpróbálták modernizálni a kilenc háztömbnyi "rossz szomszédságként" emlegetett területet. A vállalkozás kudarcba fulladt, és most a sok bedeszkázott irodahelyiség mellett csak olcsó bérlakások voltak errefelé.

Mary megállt a bejárat előtt, és intett az elhaladó járőrökocsiban ülő két rendőrnek.

A Lelki Elsősegély Telefonszolgálat központja a második emeleten volt. Felnézett az ablakokra. Először mint telefonáló került kapcsolatba ezzel a nonprofit szervezettel, három évvel később azonban már minden csütörtök, péntek és szombat este ő ült a vonal innenső végén. Vállalta az ünnepeket is, lelki segínyt nyújtva azoknak, akiknek szüksége volt rá.

Senki nem tudta hogy volt idő, amikor ő is felhívta őket. Senki nem sejtette, hogy leukémiás volt. Ha pedig újra fel kell vennie a harcot a vérével, arról sem fog tudni senki.

Miután végignézte édesanyja szenvedését, nem akarta, hogy bárki is az ágya mellett sírjon. Pontosan tudta, milyen érzés a tehetetlen düh, amikor az ember látja, hogy a betegen még az imádkozás sem segít. Nem akarta újra előlről kezdeni az egészet, hogy csak fekszik, és harcol egy levegővételért, szervei pedig sorra mondják fel a szolgálatot.

Remek. Már megint ideges.

Tompa neszt hallott balról, és amikor odanézett, úgy tűnt, mintha valaki sietve az épület mögé bújna volna, hogy ne láthassa meg. Visszafordult az ajtóhoz, és beütötte a kódot a zárba, majd felment a lépcsőn. Amikor felért a második emeletre, megnyomta az intercom gombját a lelki segély irodáihoz.

Elment a recepciós pult előtt, és intett az igazgatónak, Rhonda Knute-nak, aki éppen telefonált. Köszönt az aznap este szolgálatban lévő kollégáinak, Nannak, Stuartnak és Lolának, majd elfoglalta helyét egy üres fülkében. Miután meggyőződött róla, hogy van az asztalon elegendő úrlap, néhány toll és a lelki segélyszolgálat kézikönyve, kivett egy üveg vizet a táskájából.

Szinte azonnal megszólalt az egyik telefon. Megnézte a hívóazonosítót. Ismerős volt a szám. A rendőrség korábban már megvizsgálta, és azt mondták, egy belvárosi nyilvános fülke száma.

Az ő telefonálója volt.

A készülék megint csörgött. Felvette, és bementa az előírt szöveget.

- Tessék? Lelki segélyszolgálat, Mary vagyok. Miben segíthetek?

Csend. Még csak lélegzetvétel sem hallatszott.

Halványan mintha egy autó motorját hallotta volna a háttérben felzúgni, majd elhalkulni. Amikor a rendőrség megvizsgálta a bejövő hívásokat, megállapította, hogy a hívó mindig az utcáról telefonált, de mindig más helyszínről, hogy ne lehessen lenyomozni.

- Mary vagyok. Miben segíthetek? – kérdezte újra, majd megtörve a protokollt, halkan hozzátette. – Tudom, hogy te vagy az. Örülök, hogy ma este is felhívtál, de nem mondanád meg végre a neved, és hogy mi a baj?

Várt. Aztán a vonal elnémult.

- Megint ő volt? – kérdezte Rhonda, és belekortyolt egy bögre gyógyteába.

Mary letette a kagylót.

- Honnan tudod?

A nő a válla fölött a többiek felé bökött a fejével.

- Hallottam, hogy egymás után csörögnek a vonalak, de senki nem jutott tovább a köszönetnél, aztán hirtelen te is a telefon felé hajoltál.

- Igen, tudod...

- Nézd, a rendőrök itt jártak ma délelőtt, és azt mondták, nem tudnak egyebet tenni, mint lekérni a város összes nyilvános telefonjának részletes híváslistáját, ilyen messzire azonban jelenleg még nem hajlandók elmenni.

- Már mondtam, nem érzem magam veszélyben.

- Nem lehetsz benne biztos.

- Ugyan, Rhonda, hiszen már kilenc hónapja így megy! Ha meg akarnának támadni, már rég megtehették volna, nem igaz? Én pedig nagyon szeretnék segíteni...

- Ez a másik dolog, ami aggaszt engem. Láthatóan meg akarsz védeni mindenkit, aki csak felhív. Kezdesz személyesen is kötődni hozzájuk.

- Ez nem igaz! Oka van annak, hogy betelefonálnak, én pedig tudom, hogy tudok nekik segíteni.

- Mary, állj le! Hallod, amit mondasz? – Rhonda odahúzott mellé egy széket, leült, s halkabb hangon folytatta. – Nagyon nehéz... ezt mondanom, de azt hiszem, szünetet kellene tartanod.

Mary hátrahőkölt.

- Miért?

- Túl sok időt töltesz itt.

- Ugyanannyi napot dolgozom, mint a többiek.

- Ez igaz, csak hogy te órákkal a műszakod lejártá után is itt vagy és rendszeresen helyettesítesz másokat. Túlságosan belefolytál már ebbe a munkába. Tudom, hogy most is épp Billt helyettesítéd, de ha megjön, szeretném, ha elmennél. És nem akarlak itt látni még néhány hétig. Szükséged van arra, hogy egy kicsit eltávolodj. Ez a munka nagyon nehéz, idegileg megterhelő, ezért muszáj, hogy néha kellő távolságot tartsunk tőle.

- Ne most, Rhonda, kérlek, ne most! Sokkal jobban szükségem van arra, hogy itt legyek, mint bármikor máskor.

A nő gyengéden megszorította feszült kezét.

- Nem ez a megfelelő hely arra, hogy megoldd a problémáidat, és ezt te is tudod. Te vagy az egyik legjobb önkéntesünk, és éppen ezért szeretném, ha majd visszajönnél. De csak azután, hogy elég időt szántál arra, hogy megtisztítsd a fejed.

- Lehet, hogy már nincs annyi időm – suttogta Mary halkan.

- Tessék?

A lány megrázta a fejét és elmosolyodott.

- Semmi. Természetesen igazad van. Mihelyt Bill megjön, én már itt sem vagyok.

Bill körülbelül egy órával ezután érkezett meg, és két perccel később Mary már az épületen kívül volt. Amikor hazaért, becsukta az ajtót, nekidőlt a lambériának, és hallgatta a csendet. A szörnyű, idegtépő csendet.

Istenem, mennyire vágyott vissza az irodába! Szüksége volt rá, hogy hallja a többi önkéntes hangját, a telefoncsörgést és a mennyezeti lámpák zúgását...

Ha ne volt semmi, ami elterelte a gondolatait, szörnyű képek villantak fel a szeme előtt: kórházi ágyak, tűk, infúziós tasakok az ágya mellett felakasztva. Egy rémisztő villanásban látta magát kopaszon, bőre szürke volt, szeme beesett, és már nem is hasonlított korábbi önmagára. Már *nem is volt* korábbi önmaga.

Még emlékezett rá, milyen érzés, megszűnni embernek lenni. Miután elkezdtek kemoterápiával kezelni, lassan lecsúszott a betegek és haldoklók alsóbbrendű osztályába. Már nem volt több mint szánalomra méltó, ijesztő emlékeztetője az emberi halandóságnak, annak, hogy az élet nem végtelen.

Átfutott a nappalin, a konyhán, és gyorsan elhúzta a tolóajtót. Amikor kint volt végre a szabad levegőn, a félelemtől alig tudott lélegezni. A jeges éjszakai levegő lelassította tüdejét.

Még nem biztos, hogy valami baj van. Nem tudod, miről van szó...

Egymás után mondogatta magában ezt a mantrát, és próbálta megzabolázni szívében az egyre fokozódó pánikot.

A medencéhez sétált.

A földbe ásott, átlátszó medence nem volt nagyobb, mint egy jókora méretű fürdőkád. A hidegtől jeges víz, úgy nézett ki a holdfényben, mintha fekete olaj lett volna. Mary leült, levette a cipőjét és a zokniját, majd belemártotta a lábát a jéghideg vízbe. Még akkor sem vette ki, amikor már elzsibbadt. Azt kívánta, bárcsak lenne elég mersze hozzá, hogy beleugorjon, és lemerüljön a rácsig az alján. Ha elég hosszú ideig lent maradna, talán sikerülne örökre elzéstelenítenie magát.

Az anyjára gondolt. Arra, hogy Cissy Luce hogy halt meg az ágyban, a saját házában, amelyet mindketten otthonuknak neveztek.

Még most is tisztán emlékezett mindenre abból a szobából. Ahogy a fény besütött a csipkefüggönyön, és mindenre hópehely mintájú árnyékot vetett. A halvány színű falakra és a piszkosfehér padlószőnyegre. A piros rózsamintás, krémszínű paplanra, amit az édesanyja annyira szeretett. A szegfűszeg és gyömbér illatú illatósítóra. Az ágy íves fejtámlája felett lógó feszületre és a sarokban álló nagy Madonna-képre.

Az emlékek égették a lelkét, ezért kényszerítette magát, hogy akkor lássa a szobát, miután mindennek vége volt. A betegségnek, a haldoklásnak, a takarításnak és a ház eladásának. A következő kép már az a nap volt, amikor kiköltözött. A lakás szép, tiszta, és rendezett volt. Elpakolta, édesanyja mankóit, a falon a feszület halvány árnyékát pedig egy Andrew Wyeth-kép takarta el.

Nem tudta visszatartani a könnyeit. Lassan és megállíthatatlanul potyogni kezdtek, bele a medencébe. Figyelte, ahogy belecsobbannak a vízbe, és eltűnnek.

Amikor felemelte a fejét, rájött, hogy nincs egyedül.

Ijedten talpra ugrott, hátrálni kezdett, de megállt, és megtörölte a szemét. Csak egy fiú volt előtte. Egy fekete hajú, halvány bőrű tinédzserfiú. Olyan sovány és olyan gyönyörű volt, hogy szinte nem is tűnt embernek.

- Mit keresel itt? – kérdezte Mary.

Nem félt. Nem is tudott volna megijedni valamitől, ami ennyire angyalian szép.

- Ki vagy te?

A fiú megrázta a fejét.

- Eltévedtél? – Nagyon úgy tűnt. És az idő is túl hideg volt ahhoz, hogy egy szál pólóban és farmerban mászkáljon kint. – Hogy hívnak?

A fiú a torkához emelte a kezét, fel-le mozgatta, s közben a fejét rázta. Mintha külföldi lenne, és ezzel jelezné a nyelvi akadályokat.

- Beszélsz angolul?

A fiú bólintott, majd a levegőbe emelte a kezét, és furcsán mozgatta. Jelbeszéd. Az amerikai jelbeszédet használta.

Mary visszaemlékezett a régi életére, amikor autista betegeinek tanította, hogy használják a kezüket a kommunikáláshoz.

Szájról olvasol, vagy hallod, amit mondok? – mutogatta neki szintén jelbeszéddel.

A fiú megdöbbsent, mintha egyáltalán nem számított volna arra, hogy a lány megérti.

Nagyon jól hallok, csak beszélni nem tudok.

Mary egy hosszú percig nézte.

- Te vagy a telefonáló!

A fiú tétovázott, majd bólintott.

Nem akartalak megijeszteni. Nem azért hívtalak, hogy bosszantsalak. Csak... szeretem tudni, hogy ott vagy. De őszintén mondom, nincs mögötte semmi rossz szándék. Esküszöm!

Kitartóan állta a lány tekintetét.

- Hiszek neked.

Mégis mit művel? A lelki segélyszolgálat szabályzata szigorúan tiltja a hívókkal való személyes kapcsolatot. De hát mégsem rúghatja ki a szegény gyereket a birtokról!

- Kérsz valamit enni?

A fiú megrázta a fejét.

Megengeded, hogy itt üljek egy kicsit veled? Átmegyek a medence másik részére.

Úgy mondta, mint aki hozzá van szokva, hogy az emberek mindig elküldik maguktól.

- Nem! – mondta neki. A gyerek szomorúan fejet hajtott, és megfordult, hogy elmenjen. – Úgy értem, ne menj át. Ül le ide! Mellém.

A fiú lassan közeledett felé, mint aki arra számít, hogy a lány bármelyik percben meggondolhatja magát. Amikor látta, hogy Mary leül és visszateszi a lábát a medencébe, ő is levette ócska cipőjét, felhajtotta bő nadrágját, és leült egy méterre tőle.

Istenem, milyen apró!

Belecsúsztatta a lábát a vízbe, és elmosolyodott.

Hideg! – mutatta.

- Adjak egy pulóvert?

Megrázta a fejét, és körözni kezdett a lábával a vízben.

- Hogy hívnak?

John Matthew.

Mary elmosolyodott, és arra gondolt, van bennük valami közös.

- Két újszövetségi próféta.

Az apácák adták nekem ezt a nevet.

- Apácák?

Hosszú ideig csend volt, mintha a fiú azon gondolkodna, mennyit mondjon el.

- Árvaházban nevelkedtél? – puhatolózott óvatosan Mar. Eszébe jutott, hogy még mindig van egy a városban. Az irgalmas nővérek árvaháza.

Egy buszpályaudvar végében jöttem a világra. A portás talált meg, ő vitt el az irgalmas nővérekhez. Ott kaptam ezt a nevet az apácáktól.

Mary nem mutatta ki, mennyire megdöbbsent.

- És most hol laksz? Örökbe fogadott valaki?

A fiú a fejét rázta.

- Nevelőszülők? – Istenem, add, hogy legyenek nevelőszülei! Kedves emberek, akik szállást és ételt adnak neki. Jó emberek, akik azt mondják, hogy ő is értékes ember, annak ellenére, hogy az igazi szülei eldobták maguktól.

Amikor a fiú nem válaszolt, Mary szemügyre vette kopott ruháit és érett arckifejezését. Nem olyannak látszott, aki sok jót kapott eddig az élettől.

A fiú végül felemelte a kezét, és mutogatott valamit.

A Tizedik utcában lakom.

Ami azt jelentette, hogy vagy engedély nélkül lakik egy lebontásra ítélt házban, vagy egy patkányokkal teli nyomortanyán húzza meg magát. Rejtély volt, hogy tudott mégis ilyen tisztán maradni.

- A lelki segély irodaépülete közelében laksz, ugye? Ezért tudtad, hogy aznap este én is bent vagyok, bár nem az én műszakom volt.

A fiú bólintott.

A lakásom az utca szemközti oldalán van. Figyellek, amikor jössz és mész, de nem úgy, mint egy leselkedő. Azt hiszem, úgy tekintek rád, mint a barátomra. Amikor először felhívtalak... tudod, csak hirtelen elhatározásból tettem. Te vetted fel a kagylót... és megtetszett a hangod zengése.

Gyönyörű keze van, gondolta Mary. Mint egy lányé. Kecses és finom.

- És ma este hazáig követtél?

Igen, mint szinte minden este. Van egy biciklim, te pedig lassan vezetsz. Arra gondoltam, ha vigyázok rád, nagyobb biztonságban leszel. Mindig késő estig maradsz az irodában, ez a környék pedig nem magányos nőknek való. Még akkor sem, ha autóval járnak.

Mary megrázta a fejét, és arra gondolt, milyen furcsa szerzet. Külsőre gyermeknek tűnt, szavai mégis egy férfié voltak. Mindent összevetve, talán tartania kellene tőle. Ez a mellé szegődött kölyök azt gondolja, védelmeznie kell őt, miközben úgy nézett ki, hogy ő volt az, akit meg kell menteni.

Mondd el, miért sírtál az előbb! – mondta jelbeszéddel Marynek.

Tekintete határozottan figyelte a lányt. Kísérteties volt ez a felnőtt férfi pillantás egy gyermek szeméből.

- Mert lehet, hogy kifutok az időből – bökte ki Mary.

Mary? Látogatód jön.

Hátranézett jobb válla fölött. Bella, az egyetlen szomszédja tartott feléjük a házaik között húzódó nyolcezer négyzetméteres füves területen, majd megállt a szélén.

- Szia, Bella. Bemutatom neked John-t.

A nő odasétált a medencéhez. Ez évvel azelőtt költözött a szomszédos farmara, azóta rendszeresen beszélgettek esténként. A lélegzetelállítóan gyönyörű Bella száznyolcvan centi magas volt, a haja hullámos, fekete, hosszú, az arca olyan szép volt, hogy Mary csak hónapok múlva tudta megállni először, hogy ne bámulja. Teste pedig olyan tökéletes, mint a bikiniben pózoló nőké a sportmagazinok címlapján.

John természetesen megbabonázva nézte.

Mary szórakozottan eltöprengett azon, vajon milyen érzés lehet, ha egy férfi, még ha csak tinédzser is, így érez iránta. Soha nem volt kimondottan szép, inkább a nőknek azon népes táborába tartozott, akik se szépek, se csúnyák nem voltak. De az is csak azelőtt, mielőtt a kemoterápia elvégezte volna a munkáját a haján és a bőrén.

Bella lehajolt, és egy halván mosoly kíséretében a kezét nyújtotta a fiúnak.

- Szia.

John felemelte a karját, és csak egy pillanatra érintette meg, mintha nem lenne biztos benne, hogy a jelenés valóságos. Furcsa, sokáig Marynek is ez volt az érzése vele kapcsolatban. Volt benne valami, ami túl... sok volt. Valami hatalmasabb, elevenebb, mint bármely más emberben, akivel Mary valaha találkozott. És persze sokkal gyönyörűbb is volt.

Ennek ellenére soha nem viselkedett a végzet asszonyaként. Csendes volt és szerény. Egyedül élt, valószínűleg írással kereste a kenyerét. Nem látták nappal, és senki nem látogatta meg a régi házban.

John Maryre nézett, és mondott valamit a jelbeszéddel.

Akarod, hogy elmenjek?

Aztán, mintha biztos lenne a válaszbán, kihúzta a lábát a vízből.

Mary megfogta a vállát, és próbálta nem észrevenni, ahogy a póló alatt a lesoványodott test csontjai szinte átszúrják a kezét.

- Ne menj! Szeretném, ha maradnál.

Bella levette futócipőjét és a zokniját, majd ő is a vízbe tette a lábát.

- Igen, John, gyere, maradj velünk!

4. fejezet

Rhage meglátta az első nőt, akit aznap estére kiszemelt magának. Magas volt és szőke, szexis, bármire kész. Mint a többi nő a bárban, ő is folyamatosan jeleket küldözgetett felé. Mutogatta a fenekét, dobálta a haját.

- Találtál már valakit? – kérdezte Vishous szárazon.

Rhage bólintott, és a szőkére mutatott. Odajött hozzá, amikor hívta. Ezt szerette az emberekben.

Figyelte csábító csípőmozgását, miközben közeledett felé, ám hirtelen egy másik női test eltakarta a kilátást. Felnézett, és alig tudta megállni, nehogy kiüljön az arcára a megvetés.

Caith is vámpír volt, és bár meglehetősen vonzó a fekete hajával és sötét szemével, de állandóan a testvérek nyomában járt, körülöttük szaglászott, felajánlkozott nekik. Rhage úgy gondolta, csak trófeának kellene neki, akikkel el lehet dicsekedni. Ez pedig bosszantotta.

Ami őt illette, visszataszítónak tartotta.

- Hé, Vishous! – szólalt meg a nő mély, szexis hangon.

- Jó estét, Caith! – Vishous ivott egy kortyot a vodkából. – Mi a helyzet?

- Csak kíváncsi voltam, mit csinálsz.

Rhage elnézett Caith csípője mellett. Szerencsére a szőkét nem tántorította el a másik nő megjelenése. Még mindig az asztaluk felé tartott.

- Mi az, te nem is köszönsz nekem, Rhage? – fordult hozzá.

- De, de csak majd, ha elállsz az útból. Eltakarod a kilátást.

A nő felnevetett.

- Egy újabb strigula a többi ezer mellé? Milyen szerencsés kiválasztott!

- Csak szeretnéd, Caith!

- Igen, szeretném. Nem titok. – Ragadozó tekintete Rhage-re siklott. – Nincs kedved csatlakozni hozzám és Vishoushoz?

Kinyúlt, hogy megsimogassa a férfi haját, Rhage azonban elkapta a csuklóját.

- Meg ne próbáld!

- Hogy lehet az, hogy annyi emberi nőt elfogadsz, de engem visszautasítasz?

- Egyszerűen csak nem érdekel.

Caith lehajolt, és a fülbe súgta.

- Egyszer nem ártana kipróbálnod.

Rhage szorosabban markolta a csuklóját aztán eltolta magától.

- Ez az, erősebben! Szeretem, ha fáj! – Rhage azonnal elengedte, mire a nő elmosolyodott, és megdörzsölte a csuklóját. – Szóval, Vishous, ráérsz?

- Még csak most jöttem. Majd kicsit később talán.

- Tudod, hol találsz.

Amikor elment, Rhage a társára nézett.

- Nem tudom, hogy vagy képes elviselni.

V felhajtotta a vodkát, és ködös tekintettel nézett utána.

- Vannak előnyös tulajdonságai.

Megérkezett a szőke, és kihívó testtartással megállt Rhage előtt. A vámpír mindkét kezét a csípőjére tette, maga felé húzta, míg végül egészen közel hozzá, a lába között állt.

- Szia – szólalt meg a nő, és még közelebb lépett. Mohó tekintetével végigmérte Rhage ruháját, súlyos, arany Rolex-óráját, amely kikandikált a viharkabát ujjá alól. Számító tekintete olyan hideg volt, mint a férfi szíve.

Istenem, mennyire szerette volna itt hagyni! De nem tehetette, pedig már rosszul volt az egésztől. A teste követelte a megváltást, érezte, ahogy fokozódik a vágya, és mint mindig, az átkozott újabb tört döfött halott szívébe.

- Hogy hívnak? – kérdezte a nőt.

- Tiffany.
- Örülök, hogy megismertelek, Tiffany.

Alig tizenhat kilométerrel távolabb, a medencénél a kertben, Mary, John és Bella meglepően jól érezték magukat.

Mary hangosan felnevetett, és Johnra pillantott.

- Nem mondod komolyan!

De így igaz. Ide-oda rohangáltam a mozik között.

- Mit mondott? – kérdezte Bella, mosolyogva.

- Négyyszer látta a *Mátrix*ot a bemutató napán.

Bella felnevetett.

- John, sajnálom, hogy ezt kell mondjam, de ez szánalmas.

A fiú ragyogó tekintettel nézett rá, és egy kicsit el is pirult.

- *A Gyűrűk Urával* is eljátszottad ezt?

John megrázta a fejt, mutogatott valamit, majd várakozva Maryre nézett.

- Azt mondja, jobban szereti a harcművészeteket, mint a hobbitokat – fordította.

- Ezt meg tudom érteni. Az a sok szőrös láb! Nekem sem jön be.

A szél feltámadt, és egy fuvallat a medencébe fújta a lehullott faleveleket. Ahogy a felszínen lebegtek, John odahajolt, és megfogott egyet.

- Mi az a csuklódon? – kérdezte Mary.

A fiú kinyújtotta a karját, hogy megmutassa a bőr karkötőt. Szép szabályos jelek voltak rárajzolva, mintha a hieroglifák és a kínai betűk keresztezése lett volna.

- Gyönyörű.

Én csináltam.

- Megnézhetem? – kérdezte Bella, és odahajolt. Amikor megpillantotta, eltűnt arcáról a mosoly, és összeszűkülött szemmel a fiúra nézett. – Honnan szerezted ezt?

- Azt mondja, ő csinálta.

- Mit mondtál, honnan származol?

John visszahúzta a karját, és láthatóan zavarba jött Bella hirtelen érdeklődésétől.

- Itt lakik – mondta May. – Itt is született.

- Hol vannak a szüleid?

Mary barátnőjére nézett, és csodálkozott, mire ez a nagy érdeklődés.

- Nincsenek szülei.

- Egy sem?

- Azt mondta, árvaházban nőtt fel, ugye John?

A fiú bólintott, és a hasához szorította a karját, védve a karkötőt.

- Azok a jelek – folytatta Bella -, tudod, mit jelentenek?

John megrázta a fejét, aztán megvonaglott az arca, és megdörzsölte a halántékát. Lassan mutogatni kezdett a kezével.

- Azt mondja, nem jelentenek semmit – suttopta Mary. – Csak álmában látja őket, és nagyon tetszik neki, ahogy kinéznek. Bella, hagyd már szegényt!

A nő összeszedte magát.

- Bocsánat. Én... nagyon sajnálom!

Mary Johnra nézett, és megpróbálta elterelni a szót, hogy enyhítse a feszültséget.

- És, milyen filmeket szeretsz még?

Bella felállt, felhúzta a futócipőjét. Zokni nélkül.

- Megbocsátotok egy pillanatra? Mindjárt visszajövök.

Mielőtt Mary megszólalhatott volna, már el is ment. Végigfutott a fűvön. Amikor hallótávolságon kívülre ért, John Maryre nézett. Arcán még mindig látszott a fájdalom.

Jobb, ha most megyek.

- Fáj a fejed?

John megnyomogatta a két szemöldöke közti részt.

Olyan érzés, mintha túl gyorsan ettem volna a fagyit.

- Mikor vacsoráztál?

A fiú megvonta a vállát.

Nem tudom.

A szegény kölyök láthatóan éhes volt.

- Figyelj, mit szólnál ahhoz, ha bemennénk a házba, és ennénk valamit? Utoljára ebédidőben ettem, és annak már legalább nyolc órája.

A fiú határozottan megrázta a fejét. Büszkesége érezhető volt a mozdulatból.

Nem vagyok éhes.

- Akkor csak ülj le velem, és nézd, ahogy eszem! – javasolta Mary, és remélte, hogy így el tudja csábítani néhány falatra.

John felállt, és kinyújtotta a karját, hogy felsegítse a lányt. Mary megfogta apró kezét, és csak annyira nehezedett rá, hogy a fiú megérezhesse a súlyát. Miután felállt, együtt elindultak a ház felé. Cipőjüket kézben vitték, nedves talpuk nyomot hagyott a hideg kőlapokon a medence mellett.

Bella berontott a konyhába, és lerogyott egy székre. Nem volt pontos terve, amikor otthagya őket a kertben, csak azt tudta, hogy tennie kell valamit.

John nagy bajt jelentett. Komoly gondot.

Nem hitte el, hogy nem látta meg azonnal, mi is valójában. Az is igaz persze, hogy még nem esett át az átváltozáson. De mi keresnivalója van egy vámpírnak Mary kertjében?

Majdnem hangosan felnevetett. Ő is ott szokott lenni. Akkor miért ne tehetné más vámpír is ugyanezt?

A combjára támaszkodott, és a földet bámulta. Mi a fenét csináljon most? Amikor átkutatta John elméjét, nem talált benne semmit a fajukról, a tagjairól és a hagyományaikról. A fiú semmit nem tudott, fogalma sem volt róla, ki is ő, vagy hogy mivé fog átváltozni. És valóban nem tudta, mit jelentenek azok a jelek.

Bella viszont tudta. Az ősi nyelven egy harcos nevét adták ki: TEHROR.

Hogy történhetett, hogy ez a gyerek elveszett az emberek világában? És mennyi ideje volt még az átváltozásig? Ránézésre húszas évei elején járhatott, ami azt jelentette, hogy még egy-két éve volt hátra. Ha viszont téved, és közel jár már a huszonöthöz, hamarosan nagy bajba fog kerülni. Ha nincs mellette egy női vámpír, aki átsegítené az átváltozáson, meghal.

Bella első gondolata az volt, hogy felhívja a testvérét. Rehvenge mindig minden helyzetben tudta, mi a teendő. A gond csak az volt, ha bevonja őt is, minden valószínűség szerint átveszi majd az irányítást. És sajnos hajlamos rá, hogy mindenkit halálra rémítsen.

Havers. Talán tőle segítséget kaphat. Orvosként meg tudná mondani, mennyi ideje van még a fiúnak az átváltozásig. És John bent is maradhatna a klinikán, amíg biztosabb nem lesz a jövője.

Igen, kivéve, hogy nem beteg. Csak átváltozás előtt áll, s bár fizikumát tekintve gyenge ugyan, de nem beteg. Havers pedig egy orvosi létesítményt vezet, nem pedig panziót.

Milyen név is volt a karkötőjére írva? Egy harcosé...

Bingo!

Átszaladt a konyhából a nappaliba, és megkereste a címjegyzékét, amelyet az íróasztalon tartott. Hátul, az utolsó oldalra felírt egy számot, ami az utóbbi tíz évben a faj tagjai között keringett. A szóbeszéd azt tartotta, ha valaki felhívja, a Fekete Tör Testvériséget érheti el. A faj legjobb harcosait.

Ők biztosan szeretnék tudni, hogy létezik egy fiú, aki az egyetlen megmaradt nevet birtokolja. Talán beveszik maguk közé.

Izzadt a tenyere, amikor beütötte a számot. Félig arra számított, hogy vagy ki sem csöng, vagy aki felveszi, elküldi a fenébe. Ehelyett egy gépi hang megismételte, amit tárcsázott, majd egy sípoló hangot hallott.

- Én... vagyis, a nevem Bella. A testvériséget keresem. Szükségem van... a segítségükre. – Meghagyta a számát, és letette a kagylót. Gondolta a kevesebb most több. Ha mégsem jó a szám, nem akart egy ember hangpostáján részletes üzenetet hagyni.

Kinézett az ablakon a füves területre és Mary házára a távolban. Nem tudta, mennyi idő múlva fogják visszahívni, ha egyáltalán visszahívják. Talán vissza kellene mennie, és megtudni, hol él a fiú. És honnan ismeri Maryt.

Istenem, Mary! Az a szörnyű betegség megint kiújult. Megérezte benne, és folyton azon gyötrődött, mihez kezdjen az információval, amit megtudott, amikor a lány elmondta, hogy bemegy a kórházba a szokásos negyedéves felülvizsgálatra. Ez néhány nappal ezelőtt történt, ma este pedig azt tervezte, hogy rákérdez, mi lett az eredmény. Talán valahogy tud neki segíteni.

Gyors léptekkel a hátsó üvegajtóhoz ment, amely a füves rétre nyílt. Visszamegy, és igyekszik minél többet megtudni Johnról...

Megcsörrent a telefon.

Máris? Nem lehet!

Átnyúlt a pulton, és felvette a konyhai készüléket.

- Halló?

- Bella? – A férfihang halk volt és tiszteletet parancsoló.

- Igen, én vagyok.

- Hívtál minket.

Szentséges ég, működött!

Megköszöri a torkát. Mint minden civil vámpír, ő is mindent tudott a testvériségről. A nevüket, a híruket, a győzelmeiket és a róluk szóló legendákat. De még soha nem találkozott személyesen egyikőjükkel sem. Nehéz volt elhinnie, hogy a konyhájában állva, az egyik harcossal beszélget.

Térj a lényegre! – emlékeztette magát.

- Igen, vagyis, van egy kis problémám. – Elmondott a férfinak mindent, amit Johnról tudott.

Egy ideig csend volt.

- Holnap este hozd el hozzánk!

Jézusom! Hogy fogja ezt kivitelezni?

- Még valami. Nem tud beszélni, ezért tolmácsra van szüksége, hogy kommunikálni tudjon.

- Akkor hozd magaddal a tolmácsot is!

Bella arra gondolt, vajon hogy fog Mary reagálni arra, ha belekeveredik a világukba.

- A nő, aki most fordít neki, egy ember.

- Nem baj. Majd kitöröljük az emlékeit.

- Hogy jutunk el oda?

- Majd küldünk egy kocsit. Este kilencre.

- A címem...

- Tudjuk, hol laksz.

A vonal megszakadt, Bella pedig megborzongott.

Eddig rendben. Akkor már csak Maryt és John-t kell valahogy rávennie, hogy elmenjenek vele a testvériséghez.

Amikor visszatért Mary lakásába, John a konyhaasztalnál ült, és nézte, ahogy a lány valamilyen levest eszik. Mindketten felnéztek, amikor belépett. Megpróbált fesztelenül viselkedni, miután leült. Várt egy kicsit, csak azután hozakodott elő a dologgal.

- John, ismerek néhány férfit, akik nagyon jók a harcművészetekben. – Ez nem volt kifejezetten hazugság. Hallotta, hogy a testvérek mindenfajta harcban nagyon jók. – Arra gondoltam, nem lenne-e kedved eljönni velem hozzájuk?

John oldalra biccentette a fejét, és mutogatott valamit a kezével, miközben Maryre nézett.

- Azt szeretné tudni, hogy miért. Edzeni?

- Talán.

Megint mondott valamit.

Mary megtörölte a száját.

- Azt mondja, nincs pénze kifizetni az edzést. És különben is túl alacsony hozzá.

- És ha azt mondanám, hogy ingyen lenne? – Istenem, mit csinál? Olyanokat ígért, amit nem tud betartani. Csak a jó ég tudja, mit fognak vele tenni a testvérek. – Figyelj, Mary! El tudom vinni egy olyan helyre, ahol találkozhat... mondd meg neki, hogy ez olyan hely, ahol az igazi mesterek élnek. Beszélgethetne velük. Megismerhetné őket, és talán...

John meghúzgálta Mary ruhaujját, mutogatott valamit, aztán Bellára nézett.

- Emlékeztetni akar, hogy tökéletesen hall.

Bella Johnhoz fordult.

- Sajnálom.

A fiú bólintott, jelezve, hogy elfogadja a bocsánatkérést.

- Akkor gyere velem, hogy találkozhass velük holnap! Mit veszíthetsz?

John megvonta a vállát, és egy kecses mozdulatot írt le a kezével.

Mary elmosolyodott.

- Azt mondja, rendben van.

- De neked is jönnöd kell. Hogy fordíts.

Mary láthatóan megdöbbent, aztán a fiúra nézett.

- Hánykor?

- Kilenckor – felelte Bella.

- Sajnálom, nem jó. Dolgozom.

- Este kilenckor.

5. fejezet

Amikor Butch besétált a Félszeműbe, úgy érezte, mintha valaki kitepte volna a gyomrát. Marisa nem volt hajlandó találkozni vele, és bár számított rá, hogy így lesz, attól még kegyetlenül fájt.

Úgy döntött, eljött az ideje a whiskyterápiának.

Ellépett egy dülöngélő részeg útjából, elment egy csapat örömlány és egy szkanderozó pár mellett, majd végül megtalálta a trojka szokásos asztalát. Rhage az asztal mögötti sarokban volt, egy barnával állt a falhoz dőlve. Vishoust sehol nem látta, azonban az egyik üres szék előtt álló, vodkával teli pohár a jelenlétéről tanúskodott.

Butch már két itallal vezetett, és lényegesen jobban érezte magát, mire Vishous felbukkant valahonnan hátulról. Inge ki volt csúszva a nadrágból, az alja összegyűrődött. Mögötte egy fekete hajú nő lépkedett. Amikor V meglátta Butchot, intett a nőnek, hogy menjen el.

- Hé, zsaru! – üdvözölte, amikor leült.

Butch felhajtott egy újabb kupicával.

- Mi újság?

- Hogy ment...

- Sehogy.

- Sajnálom, haver.

- Én is.

Vishous telefonja megszólalt. Elővette és felnyitotta. Két szót mondott, majd visszatette a zsebébe, és a kabátjáért nyúlt.

- Wrath volt. Fél órán belül vissza kell mennünk a házba.

Butch arra gondolt, marad, és egyedül iszik tovább. A tervről azonban ordított, hogy *"rossz ötlet"*.

- Láthatatlanná válva mentek, vagy velem jöttök kocsival?

- Van időnk vezetni.

Butch kitette az asztalra az Escalade kulcsát.

- Hozd a kocsit, én összeszedem Hollywoodot.

Felállt, és a sötét sarok felé indult. Rhage kabátja szétterülve teljesen befedte a nő testét. Isten tudja csak, meddig jutottak alatta.

- Rhage, haver, mennünk kell.

A vámpír felemelte a fejét. Ajka vékony vonallá préselődött, szeme összeszűkült.

Butch felemelte a kezét.

- Bocs, öreg, nem az én ötletem volt. Az anyahajó hívott.

Rhage káromkodva hátralépett. A nő zihált, ruhája összegyűrődött, de úgy látszott még nem jutottak el a lényegig. Hollywood ruhája még érintetlennek tűnt.

Amikor Rhage eltávolodott tőle, a nő azonnal visszahúzta magához, mint aki akkor döbben rá, hogy élete legfantasztikusabb orgazmusa éppen kísértelni készül az ajtón. A vámpír egy laza kézmozdulattal intett az arca előtt, mire a nő megdermedt, majd döbbenetn nézett végig magán, mint aki nem érti, hogy került oda, s miért van annyira begerjedve.

Rhage dühös tekintettel megfordult, de mire kiértek az utcára, már bánatosan rázta a fejét.

- Nézd, zsaru, sajnálom, ha mogorva voltam. Egy kicsit... belemerültem a dolgokba.

Butch megveregette a vállát.

- Semmi baj.

- Hé, és hogy ment a találkozásod? – jutott eszébe Rhage-nek.

- Sehogy.

- A fenébe, ez szívás.

Bezsúfolódtak a kocsiba, és elindultak észak felé a 22-es úton, ki a városból. Gyorsan hajtottak, közben Trick Daddy Thug Matrimonyja dübörgött a magnóból, mint egy

légkalapács. Egyszer csak V hirtelen a fékre taposott. Néhány száz méterre az úttól az erdőben egy tisztáson valami lógott egy fán.

Nem. Valaki éppen azon munkálkodott, hogy felakasszon valamit egy fára. Ténykedését világos hajú, fekete ruhás, kemény fickók figyelték.

- *Alantasok* – suttogetta V, és óvatosan lehajtott az útról.

Még mielőtt megállt volna az autó, Rhage feltépte az ajtót, és mint aki esztét veszítette kirohant, egyenesen a csapat felé.

Vishous hátrafordult a vezető ülésből.

- Butch, azt hiszem, jobb lenne, ha itt maradnál...

- Még mit nem!

- Nálad van az egyik fegyverem?

- Naná, majd üres kézzel megyek a harcba! – felelte a rendőr, és elővett egy Glockot az ülés alól. Kibiztosította a félautomata fegyvert, majd Vishousszel együtt kiszállt.

Addig csak két *alantast* látott, de tőlük is körte a frász. Úgy néztek ki, mint az emberek, úgy is beszéltek és mozogtak, de nem éltek. Ha csak egy pillantást vetett valaki a szemükbe, azonnal látta, hogy csak üres porhüvelyek. A lelkük valahol máshol járt, ők pedig lesüllyedtek a pokolba.

Emellett az a babahintőporszag is kibírhatatlan volt.

A tisztáson az *alantasok* támadási pozíciót vettek fel, és a kabátjukba nyúltak, miközben Rhage úgy száguldott feléjük a mezőn, mint egy gyorsvonal. Öngyilkos rohammal a csoportra vetette magát, fegyver nélkül, pusztá kézzel.

Jézusom, ez a fickó teljesen megőrült! – gondolta Butch. Valamelyik gyilkos már biztosan fegyvert rántott.

Felemelte a pisztolyát, és a célkeresztben követte az eseményeket, de nem tudott tiszta célpontot találni. Aztán lassan rájött, Rhage nem is szorul segítségre.

Állati reflexekkel és óriási erővel bánt el az *alantasokkal*. Harci mozdulatokkal küzdött és rúgott. Hosszú, fekete kabátja szétterült mögötte a levegőben. Halálosan gyönyörű látványt nyújtott a holdfényben. Arca eltorzult a dühtől, miközben hatalmas teste minden erejével ütötte-vágta az *alantasokat*.

Hirtelen egy kiáltás hangzott fel jobbról, mire Butch megpördült. Vishous leterített egy *alantast*, ki menekülni próbált. Elkapta, lebirkózta a földre, majd úgy ült rá az átkozottra, mint egy vadász az elejtett zsákmányra.

Butch úgy gondolta, a harcot inkább a vámpírokra hagyja, ezért odament a fához. Az egyik vastag ágra egy *alantas* volt felakasztva. Alaposan helyben hagyták, de még élt.

Butch meglazította a kötelet, és leengedte a testet a földre. Gyorsan hátranézett a válla fölött, mivel a csatározás hirtelen kezdett egyre hangosabbá válni. Még három *alantas* csatlakozott a többiekhez, Butch azonban nem aggódott barátai miatt.

Letérdelt az akasztott mellé, átkutatta a zsebeit, és kivette a tárcáját. Ebben a pillanatban hangos durranással lövés dördült, és Rhage hanyatt a földre zuhant.

Butch nem tétozott. Lőállásba mozdult, és az *alantasra* célzott, mielőtt a gazember egy újabb golyót röptethetett volna Rhage testébe. A Glock azonban csütörtököt mondott. Ekkor a semmiből hirtelen vakító fény villant fel, mintha csak atombomba robbant volna. Az éjszaka hirtelen nappallá változott, ahogy a fény mindent bevilágított: az ősi fákat, a harcot, az egész tisztást.

Amikor a ragyogás megszűnt, valaki rohanva közeledett Butch felé. Miután felismerte Vishoust, leengedte a fegyvert.

- Azonnal szállj be a kocsiba! – kiáltotta neki a vámpír, miközben olyan gyorsan futott, ahogy csak a lába bírta.

- És Rhage-dzsel...

Nem tudta befejezni a mondatot, mert Vishous úgy nekirontott, mint egy tank, megragadta, és behúzta az Escalade-be. Csak akkor nyugodott le kissé, miután mindketten bent voltak, és minden ajtót bezártak.

Butch odafordult hozzá.

- Nem hagyhatjuk itt Rhage-et!

Hangos ordítás törte meg az éjszaka csendjét. Butch lassan odafordította a fejét.

A tisztás közepén egy lényt látott. Körülbelül két és fél méter magas volt, teste egy sárkányéra hasonlított leginkább, de olyan éles foga és karma volt, mint egy T-Rexnek. A szörny teste szinte világított a holdfényben, hátát és farkát szivárványszínekben játszó lila és neonzöld pikkelyek borították.

- Ez meg mi a franc? – suttogta döbbsen a rendőr, és még egyszer ellenőrizte, biztosan be van-e zárva az ajtó.

- Rhage-nek nagyon rossz kedve van.

Az állat megint üvöltött egyet, és az *alantasok* után kapott, mintha csak játékfigurák lennének, aztán... *Jóságos isten!* A gyilkosokból semmi sem maradt. Még csontok sem.

Butch érezte, hogy zihálni kezd.

Halványan hallotta, hogy egy öngyújtó felnyílik és lángra lobban. Odanézett a másik ülésre. Vishous éppen meggyújtott egy kézzel csavart cigarettát, és amikor kilélegezte a füstöt, török dohány illat töltötte meg a levegőt.

- Mióta van ez... - kezdte volna, aztán visszafordult a vadállathoz, aki a tisztáson játszadozott, és teljesen kiment a fejéből, mit akart mondani.

- Rhage magára haragította az Őrzőt, aki ezért kétszáz évre megátkozta. Pokollá változtatta az életét, mert azóta, ha valami miatt túlságosan felizgatja magát, azonnal átváltozik. Bármilyen kiválthatja: fájdalom, harag, fizikai kielégítetlenség, ha érted, mire gondolok.

Butch felvonta a szemöldökét. Eszébe jutott, amikor odaállt a vámpír mögé, és elhívta a nő mellől, akit akart. Ezt a végzetes hibát soha többé nem fogja elkövetni.

Ahogy folytatódott a mézárálás, lassan kezdte úgy érezni magát, mintha egy horrorfilmet nézne lenémított hanggal. Istenem, ez a fajta erőszak még az ő képzeletét is felülmúlta! Gyilkossági nyomozóként látott már jó néhány hullát, amelyek közül némelyik valóban borzalmas látványt nyújtott. Élőben azonban még sohasem volt tanúja ilyen szintű mézárálásnak, és a látvány okozta döbbenet hatására olyan érzése támadt, mintha nem is a valóság lenne.

Hála istennek!

Azt azonban el kellett ismernie, hogy a szörny lenyűgözően mozgott. Ahogy feldobta az *alantast* a levegőbe, majd elkapta...

- Gyakran előfordul az ilyesmi? – kérdezte.

- Elég gyakran. Ezért van szüksége a szexre. Az legalább képes lenyugtatni. Azt tanácsolom, ne kerülj a vadállat útjába! Nem tud különbséget tenni barát és vacsora közt. Csak annyit tehetünk ilyenkor, hogy megvárjuk, amíg Rhage visszatér, aztán gondoskodunk róla.

Valami az Escalade motorháztetőjére eset. Jaj ne! Csak nem egy fej? Nem. Egy csizma. Talán a szörnynek nem ízlett a gumi lábbeli.

- Hogy érted azt, hogy gondoskodunk róla? – kérdezte Butch.

- Te hogy éreznéd magad, ha minden csontod összetörne? Mert mindig ez történik velem, amikor előbújik belőle a vadállat, aztán, amikor távozik, megint tönkreteszi a testét.

A tisztás hamarosan kiürült, egyetlen *alantas* sem maradt. A szörny hatalmas ordítással megfordult, mintha azt keresné, mit falhatna még el. Mivel több gyilkost nem talált, a terepjárót vette szemügyre.

- Be tud jönni a kocsiba? – kérdezte Butch.

- Ha nagyon akar, akkor igen. De szerencsére, azt hiszem, már nem éhes.

- Na persze... és mi van, ha még desszertre is kedve támad? – motyogta Butch magának.

A fenevad megrázta a fejét. Fekete sörénye ide-oda libegett a holdfényben. Ordított egy nagyot, és két lábra emelkedve feléjük kezdett szaladni. Léptei úgy dübörögtek, hogy még a föld is beleremegett.

Butch még egyszer ellenőrizte az ajtózárat, aztán megfordult a fejében, hogy gyáva nyúl lesz, és lebukik a földre.

A lény megállt a terepjáró mellett, és négy lábra ereszkedett. Olyan közel volt az ablakhoz, hogy amikor kilélegezte a levegőt, bepárásította az üveget Butch oldalán. Förtelmes látványt nyújtott közvetlen közletről. Elkeskenyedett szeme, vicsorgó pofája és tátott szájából kilátszó hatalmas szemfoga lázas rémálomra emlékeztették a kocsiban ülőket. A mellkasán végigcsorgó fekete vér úgy tűnt, mintha olaj lenne.

A magasba emelte izmos mellső lábát.

Jézusom, azok a karmok, mintha mindegyik egy-egy éles tör lett volna! Hozzá képest Freddy Krueger is csak ártatlan gyerekjátéknak tűnt.

Rhage azonban ott volt benne. Valahol.

Butch az ablaküvegre tette a kezét, mintha ezzel el tudná érni a barátját.

A lény félrehajtotta a fejét, fehérén izzó szeme pislogott egyet, majd hirtelen nagy levegőt vett, és hatalmas teste remegni kezdett. Magas, fülsiketítő kiáltás hagyta el a torkát, aztán ismét egy ragyogóan fényes villanást lehetett látni, és Rhage hevert a földön meztelenül.

Butch feltépte a kocsiját, és a barátja mellé térdelt.

A vámpír magatehetetlenül remegett a piszkos fűvön, bőre ragacsos volt, szeme szorosan összepréselve, száját lassan mozgatta. Arcát, haját és mellkasát fekete vér borította. Hasa rémisztően felpuffadt. Vállán egy kis lyuk jelezte, ahol a lövés érte.

Butch levette a dzsekijét, és ráterítette. Közelebb hajolt hozzá, hogy hallja a szavakat, amelyeket nagy nehezen kipréselt.

- Mit mondtál?

- Bántottalak... téged... vagy V-t?

- Nem. Mindketten jól vagyunk.

Úgy tűnt, ettől Rhage egy kicsit megkönnyebbült.

- Vigyetek haza... Kérlek... vigyetek azonnal haza!

- Ne aggódj! Gondoskodni fogunk rólad!

O gyorsan, összegörnyedve futott keresztül a tisztáson. Minél távolabb igyekezett a harctól. A furgonja az út mellett parkolt, körülbelül másfél kilométerre attól a helytől. Úgy számolta, még három-négy perc és elér odáig. Mindaddig úgy tűnt, nem követi senki.

Azt a percet használta ki a menekülésre, amikor a vakító fény először felvillant, mivel tudta, semmi jó nem sühet ki ekkora villanásból. Arra gondolt, vagy ideggáz, vagy egy még hatalmasabb robbanásnak az előfutára lehet. Aztán meghallotta az ordítást, és halálra vált. Valami megtizedelte az *alantasait*, úgy kapkodta fel őket a földről, mintha apró bogarak lennének.

Egy lény. A semmiből.

Nem nézte sokáig, inkább futott. Futás közben egyszer tényleg hátranézett, hogy megbizonyosodjon róla, tényleg nem követi-e senki. Mögötte az ösvény tiszta volt, maga előtt pedig megpillantotta a furgont. Amikor odaért, bevágódott a vezetőülésbe, beindította a motort, és a gázra lépett.

A legfontosabb az volt, hogy minél messzebb kerüljön a harc színterétől. Egy ilyen mészárlás előbb-utóbb felkelti az emberek figyelmét. Vagy azért, mert amíg tart, szörnyű látvány és nagyon hangos, vagy azért, ami utána marad, miután véget ért. A második teendője a felderítés lesz. Mr. X magán kívül lesz a dühtől a történetek miatt. O csapatának legjobb tagjai odavesztek, és a többiek is meghaltak, akiket meghívott, hogy tanúi legyenek E megbüntetésének. Kevesebb mint fél óra alatt hat gyilkost vesztek el.

És a fenébe, alig tudott valamit a szörnyről, aki a pusztítást véghez vitte! Éppen felakasztották E testét a fára, amikor az Escalade megállt az út mellett. Egy hatalmas szőke harcos szállt ki belőle, és olyan gyorsan futott feléjük, hogy csakis a testvériség egyik tagja lehetett. Volt vele egy másik hasonló termetű férfi is, ugyancsak olyan halálos, mint ő, és ezenkívül még egy ember is. Ki tudja, mit keresett a két testvérrel.

A harc nyolc-kilenc perce tarthatott már, amikor O a szőkére vetette magát, és többször megütötte, ami persze meg sem látszott a harcos állóképességén vagy erején. Ők ketten teljesen belemerültek a puszta kézzel folytatott közelharcba, amikor egy másik *alantas* elsütötte a fegyverét. O lebukott és elugrott a golyó elől, ami majdnem eltalálta. Amikor felnézett, azt látta, hogy a vámpír a vállát szorongatva előre esik.

O odaugrott, hogy befejezze a gyilkosságot, de ahogy előrevetette magát, a fegyveres *alantas* is rámozdult a harcosra. Az idióta elbotlott O lábában, amivel mindkettejüket a földre rántotta. Aztán jött az a vakító fény, és megjelent a szörny. Lehetséges lenne, hogy a vámpírból jött elő valahogy? Atyaég, micsoda titkos fegyver lenne!

O elképzelte a harcost felidézett minden apróságot vele kapcsolatban, amit csak tudott: a szemétől kezdve, az arcán át, a ruhájáig és a mozgásáig. Nagyon nagy jelentőséggel fog bírni, ha részletesen le tudja írni a testvériség egyik tagját a kihallgatáson. E harcosok nélkül a vámpírok gyakorlatilag teljesen sebezhetővé válnának, így az *alantasoknak* végre sikerülne befejezniük a fajuk kiirtását.

Beállt egy üres parkolóba az egyik helyi *alantas* találkozóhely előtt. Arra gondolt, az este egyetlen jó része az volt, amikor lassan megölte E-t. Az, hogy kiélhette minden elkeseredését a gyilkos testén, olyan volt számára, mint más embernek egy üveg hideg sör egy forró nyári napon. Kielégítő. Megnyugtató.

Ami azonban ezután történt, annak felidézésétől megint ideges lett.

Felnyitotta a telefonját, és benyomta az egyik gyors hívó gombot. Nem volt értelme várni a jelentéssel, amíg hazaér. Mr. X reakciója még rosszabb lesz, ha rájön, hogy nem azonnal értesült a hírről.

- Volt egy kis gondunk – mondta a telefonba, amikor a hívott fél beleszólt.

Öt perccel később befejezte a beszélgetést, megfordult az úton, és visszafelé indult a város vidékies része felé.

Mr. X látni akarta. A saját házában, az erdőben.

6. fejezet

Rhage csak árnyakat látott, mivel a szeme még mindig képtelen volt éles képet közvetíteni és túl sok fényt befogadni. Gyűlölte, hogy ilyenkor mindig elvesztette a látást, ezért minden erejét összeszedve megpróbálta nyomon követni a két alak mozgását maga körül. Érezte, hogy egy kéz a hóna alá nyúl, és talpra állítja. Felnyögött.

- Nyugi, Rhage, csak egy pillanatra emelünk meg, jó? – mondta V.

Egész testét égető fájdalom öntötte el, amikor a barátai felvették a földről, és az Escalade hátuljához vitték. Óvatosan befektették, majd bezárták rá az ajtót. Ezután a motor halk zúgással beindult.

Rhage-nek vacogott a foga, annyira fázott, ezért megpróbálta összefogni magán azt a valamit, ami betakarta. Alig bírta megmozdítani a kezét, valahogy mégis sikerült összebb húznia a ruhadarabot a testén. Úgy vélte, egy dzseki az.

- Tarts ki, nagyfiú!

Butch szólt hozzá.

Mondani akart valamit, de nem bírta. Utálta azt a szörnyű ízt a szájában.

- Ne beszélj, Hollywood! Minden rendben van. Vishous és én hazaviszünk.

Az autó döcögve lassan elindult, mintha a padkáról hajtott volna fel az úttestre. Rhage úgy nyöszörgött, mint egy kisgyerek, de nem tudta megállni, hogy ne tegye. Úgy érezte magát, mintha összeverték volna egy baseballütővel. Aminek a végén szögek vannak.

A csontjaiban és izmaiban érzett fájdalom azonban eltörpült a hasfájás mellett. Azon imádkozott, hogy kibírja hányás nélkül hazáig. Nem akarta bepiszkítani Vishous kocsiját, de nem tudta, képes lesz-e olyan sokáig visszatartani. Nyálmirigyei fokozottabban működtek, ezért sokszor nyelni kellett. Ez viszont működésbe hozta a garatreflexet, amitől viszont még nagyobb hányingere lett. És majdnem...

Az orrán keresztül nagy levegőt vett, hogy megszakítsa a körforgást.

- Hogy vagy Hollywood?

- Ígérj meg valamit! Zuhanyt! Azonnal!

- Rendben, haver.

Rhage legközelebb arra ébredt, hogy barátai kiemelik az autóból. Biztosan elvesztette közben az eszméletét. Ismerős hangokat hallott. Vishoust, Butchot, és egy mély morgást, ami csak Wrath lehetett.

Megint elájult. Amikor magához ért, valami hideget érzett a háta mögött.

- Meg tudsz állni egy pillanatra? – kérdezte tőle Butch.

Rhage megpróbálta, és hálás volt, amikor azt érezte, hogy lába képes megtartani testének súlyát. Most hogy már nem az autóban volt, csökkent a hányingere is.

Kellemes, csilingelő hang ütötte meg a fülét, egy perccel később pedig langyos áradat zuhogott a hátára.

- Milyen a víz, Rhage? Nem túl forró? – hangzott fel Butch hangja. Közvetlen közről.

A zsaru is ott állt a zuhany alatt vele, és török dohány illata volt. Biztosan Vishous is a fürdőszobában van, gondolta.

- Hollywood? Nem túl meleg a víz?

- Nem. – Tapogatózva a szappanért nyúlt. – Nem látok semmit.

- Nem baj. Jobb is, ha nem látod, hogy festünk itt együtt meztelenül. Komolyan, haver, elég lelki sérülés ez nekem mindkettőnk helyett is.

Rhage kicsit elmosolyodott, miközben érezte, hogy egy mosdókesztyűs kéz megdörzsöli az arcát, a nyakát, a mellkasát.

Istenem, micsoda fantasztikus érzés! Hátrahajtotta a nyakát, hogy a szappanos víz lemoshassa róla a vadállat mészárlásának utolsó maradványait is.

A zuhany túl hamar abbamaradt. Butch törülközőt csavart a dereka köré, egy másikkal pedig megtörölgette.

- Tehetünk még valamit érted, mielőtt vízszintesbe kerülsz? – kérdezte.

- Hozz egy gyomornyugtató pezsgőtablettát a gyógyszeres szekrényből!

- V, hozz neki egyet, légy szíves! – mondta, és átkarolta Rhage derekát. – Támaszkodj rám, pajtás, *így ni!* Hú, a francba, nem kellene ennyit enned!

Rhage hagyta, hogy átvezessék a márványpadlós fürdőszobából a szőnyeggel borított hálósobába.

- Jól van, nagyfiú, feküdj le!

Ó, igen! Ágy. Végre ágyban feket!

- Nézd csak, ki van itt? Vishous nővér.

Érezte, hogy valaki felemeli a fejét, és a szájához tart egy poharat. Amikor megivott annyit, amennyit csak bírt, visszahanyatlott a párnára. Már majdnem megint elvesztette az eszméletét, amikor meghallotta Butch suttogó hangját.

- A golyó simán átment a testén, de én mondom, V, nagyon rosszul néz ki.

Vishous halkán felelt.

- Egy két nap múlva jobban lesz. Mindig mindenből gyorsan felépül, de persze akkor sem könnyű neki.

- Nem semmi az a szörny.

- Rhage nagyon sokat aggódik miatta, nehogy kijöjjön. – Egy öngyújtó lobbant fel, majd megint betöltötte a levegőt az a csodálatos dohány illat. – Igyekszik eltitkolni, mennyire fél. Fenn kell tartania a csillogó látszatot, de mélyen legbelül halálosan retteg, hogy valakit bántani fog.

- Amikor magához tért, az volt az első kérdése, hogy mi jól vagyunk-e.

Rhage kényszerítette magát, hogy elaludjon. A sötét mélység sokkal jobb volt, mint a barátait hallgatni, ahogy sajnálkoznak rajta.

Kilencvenegy év, nyolc hónap és négy nap. Aztán szabad lesz.

Mary kétségbeesetten próbált álomba merülni. Behunyta a szemét, és relaxálni kezdett. Egymás után ellazította a lábujjait. Végigmondta az összes telefonszámot, amire csak emlékezett. Egyik sem működött.

Hanyatt fordult, és a mennyezetet bámulta. Amikor a gondolatai előhozták John arcát, nagyon hálás volt. A fiú sokkal jobb témának bizonyult, mint bármi más, amin elidőzhetett.

Nem tudta elhinni, hogy már huszonhárom éves, bár minél többet gondolt rá, annál valószínűbbnek tűnt. Mátrix-mániáját leszámítva hihetetlenül érett volt. Szinte már öreg.

Amikor menni készült, Mary ragaszkodott hozzá, hogy elvigye a kocsival a lakásáig. Bella is velük tartott, így ültek hárman az autóban, a biciklijét pedig a Civic csomagtartójába tették, onnan kandikált ki egész úton. Nagyon nehéz volt otthagyni szegényt az előtt a nyomorúságos épület előtt. Mary legszívesebben könyörgött volna neki, hogy menjen haza vele.

De legalább megígérte, hogy másnap este elmegy Bellához. Az a harcművészeti akadémia talán megnyit néhány ajtót előtte. Mary sejtette, hogy nem lehet túl sok barátja, és hálás volt Bellának, amiért megpróbált tenni valamit érte.

Elvigyorodott, amikor eszébe jutott, hogy nézett rá John. Milyen félénk csodálattal. Bella elegánsan kezelte rajongását, bár kétségtelenül hozzá lehetett szokva az ilyen tekintetekhez. Valószínűleg mindig így bámulták.

Mary egy időre átadta magát a gondolatnak, és elképzelte, milyen lehet a világ Bella káprázatos szemén keresztül, Bella tökéletes lábán járni, és lazán válla mögé vetni gyönyörű haját.

Az ábrándozás remekül elterelte gondolatait. Elhatározta, hogy elmegy New York Citybe, és egy mesés ruhában végigvonul az Ötödik sugárúton. Nem, nem is. A strandon. Fekete bikiniben. Az ördögbe is, egy *tangás* fekete bikiniben.

Na jó, ez már egy kicsit sok.

De akkor is, milyen jó lenne, ha legalább egyszer magán érezhetné egy férfi rajongó pillantását! Ha el lenne... *bűvölve* tőle. Igen, ez a helyes kifejezés. Arra vágyott, hogy egy férfit elbűvöljön.

Kivéve, hogy tudta, sohasem fog megtörténni. Az az idő már elmúlt. Fiatalsága, szépsége és harmatos vonzereje már a múlté. Az igazat megvallva, soha nem is volt. Ma már nem más, mint egy átlagos külsejű harmincas nő, akinek a ráknak köszönhetően nehéz élete volt.

Felnyögött. Na, remek. Már nem retteg, helyette nyakig belesüllyedt az önsajnálatba, amely olyan volt, mint az iszap. Ragadós és undorító.

Felkapcsolta a villanyt, és gyászos eltökéltséggel a *Vanity Fair* divatmagazin után nyúlt. *Rajta, lányok, ringassatok el*, gondolta.

7. fejezet

Miután Rhage elaludt, Butch és Vishous átmentek Wrath magán-dolgozószobájába. Butch általában nem avatkozott a testvériség ügyeibe, most azonban Vishous arról készült jelentést tenni, amit útban hazafelé találtak, és Butch volt az egyetlen, aki közelebbről is megnézte a fára felakasztott *alantast*.

Amikor besétált az ajtón a versailles-i stílusú dolgozószobába, megint ugyanaz a gondolata támadt, mint mindig, amikor ide belépett. A szoba valahogy nem passzolt ide. Az a sok cirkalmas dolog a falon, a kövér, szárnyas kisfiúk a festményeken és a mennyezeten, valamint a kecses és díszes bútorok inkább illettek volna a rizsparókás francia arisztokraták szalonjának, mint a testvériség keménykötésű tagjai főhadiszállásának.

Mindegy. A harcosok azért költöztek be ebbe a házba, mert kényelmes volt és biztonságos, nem pedig azért, mert tetszett nekik a berendezése.

Butch egy vékony lábú széket választott, és úgy próbált leülni, hogy nem engedte rá rögtön a teljes testsúlyát. Miután leült, köszönésképpen bólintott Tohrmentnek, aki szemben ült vele egy selyemkanapén. A vámpír hatalmas teste a kék díspárnák mellett szinte az egész helyet elfoglalta. Katonásan nyírt fekete haja és széles válla alapján bárki kemény harcosnak gondolta volna, tengerkéek szeme azonban másról is tanúskodott.

A szigorú külső alatt Tohr nagyon kedves fickó volt. Meglepően empatikus, annak ellenére, hogy az élőhalottak gyilkolása volt a munkája. Ő vezette a testvériséget, amióta két hónappal azelőtt Wrath elfoglalta a trónt. Ezenkívül ő volt az egyetlen tag, aki nem ebben a házban lakott. *Fele*, Wellsie, első gyereküket várta, és nem akart egy fedél alá költözni egy csapat egyedülálló férfivel. Ki vádolhatta volna emiatt?

- Szóval, fiúk, gondolom, jól szórakoztatok hazafelé – mondta Tohr Vishousnak.

- Igen, Rhage elengedte magát – felelte V, és töltött magának egy vodkát a bársarokban.

Phury érkezett meg ezután, ő is bólintott a többiek felé. Butch kedvelte a fickót, bár nem sok közös volt bennük, leszámítva talán a ruhák szeretetét. Ám még ebben is különböztek. Butch öltözködése újkéletű volt, akár a friss festés egy olcsó házon. Phury stílusa és férfias eleganciája azonban a zsigereiből fakadt. Az nem kétség, hogy halálos volt, mégis érezhető volt rajta egyfajta piperkőcség is, a szó pozitív értelmében.

A kifinomult úriember külsőt nemcsak az elegáns ruhák kölcsönözték neki, mint például a kasmírpulóver és finom szövetnadrág, amelyet most is viselt. Olyan elképesztő haja volt, amelyet Butch még sohasem látott azelőtt. Hosszú, dús, szőke-vörös hajzuhataga megdöbbenően gyönyörű volt. Még a nők is megirigyelték volna. Különleges sárga szeme pedig, amely úgy ragyogott a napfényben, mint az arany, szintén hozzájárult az összképhez.

Rejtély volt, miért fogadott cölibátust.

Miközben odament a bársarokhoz, és töltött magának egy kis portóit, alig volt észrevehető a sántítása.

Butch hallotta, hogy alsó lábszárát valahol elveszítette. Múlábbal pótolták, ami nyilvánvalóan cseppet sem jelentett számára hátrányt a harc közben.

Butch az ajtó felé nézett, mert még valaki belépett a szobába. Sajnos Phury ikertestvére is úgy döntött, hogy csatlakozik hozzájuk. Zsadist időben érkezett, de legalább messze tőlük, egy távoli sarokban foglalt helyet. Butch így nem bánta, mert mindig ideges lett a közelében.

Zsadist furcsaságának csak egy része volt sebhelyes arca és fényes, fekete szeme. Egészen rövidre nyírt haja, tetoválásai a nyakán és a csuklóján, valamint a sok piercing egyértelműen jelezték, mennyire veszélyes. A külső benyomást csak fokozta az a végtelen gyűlölet, ami belülről fűtötte. Rendőrségi kifejezéssel ő volt az elsőszámú közellenség. Jéghideg. Gonosz, mint egy kígyó. És kiszámíthatatlan.

Csecsemőkorában elrabolták a családjától, és rabszolgaságba kényszerítették. A száz egynéhány év rabszolgaság mindent kiölt belőle, ami akár csak távolról is emberi – vagyis

vámpírokra jellemző – tulajdonság volt. Ne volt más, mint csupa sötét érzélem, csapdába esve egy megroncsolódott testben. Mindenki, aki jót akart magának, messzire elkerülte.

Az előszobából súlyos léptek zaja hallatszott. A testvérek elcsendesedtek, amikor Wrath feltűnt az ajtóban.

Hatalmas termetű, fekete hajú, kegyetlen szájú, rémálomba illő alak volt. Állandóan fejhez simuló sötét napszemüveget és bőrruhát viselt. Alighanem ő volt a földön az utolsó, akivel bárki ujjat mert volna húzni.

Ezt a félelmetes vámpírt Butch történetesen a legjobb barátai közt tartotta számon. Ő és Wrath azon az estén kerültek közel egymáshoz, amikor a vámpír a feleségét próbálta visszaszerezni az *alantasoktól*. Butch segített neki, és csak enyi kellett hozzá, hogy a kötelék kialakuljon közöttük.

Wrath úgy lépett be a szobába, mintha az egész világ ura lenne. Királyi jelenség volt. Ez nem is állt távol az igazságtól, mivel valóban az volt. A Vak Király. Az utolsó igazi vámpír a földön. A faj vezére.

Wrath Butchra nézett.

- Nagyon jól gondoskodtál ma este Rhage-ről. Köszönet érte.

- Ő is megtette volna értem ugyanezt.

- Igen, ez igaz. – Wrath az íróasztal mögé ment, leült, és keresztbe fonta karját a mellkasán. – Elmondom, mi a helyzet. Havershez ma este egy traumás eset érkezett. Egy civil vámpír. Teljesen összeverték, alig volt eszméletén. Mielőtt meghalt, elmondta a doktornak, hogy az *alantasok* hagyták helyben. A testvériségről kérdezték, tudni akarták, hol lakunk, és ki tud még rólunk.

- Már megint egy – dörmögte Tohrment.

- Igen. Úgy gondolom, az Alantasok Társasága stratégiát váltott. A szerencsétlen elmondta, hogy olyan helyen tartották fogva, amelyet szándékosan a durva kihallgatásokra rendeztek be. Sajnos meghalt, mielőtt megadhatta volna a pontos címet. – Wrath átható pillantást vetett Vishousre. – V, szeretném, ha elmennél a civil családjához, és megmondanád nekik, hogy a fiuk halálát meg fogjuk bosszulni. Phury, menj el Havers klinikájára, és beszélj az ápolónőkkal, mivel ők töltötték a legtöbb időt vele, és velük beszélt a legtöbbet. Próbáld megtudni, nem mondta-e el, hol tartották fogva, és hogy sikerült megszöknie. Nem tűröm, hogy azok a gazemberek a mi civiljeinket használják besúgónak.

- A saját embereiket sem kímélik – szólt közbe Vishous. – Hazafelé azt láttuk, hogy az egyik *alantas* egy másikat fel akar akasztani egy fára. A többiek körben állva figyelték.

- Mit csináltak a fickóval?

Butch vette át a szót.

- Alaposan helyen hagyták. Először azt hittem, halott, aztán láttam, hogy még lélegzik. Sokszor gyilkolják a saját embereiket?

- Nem. Egyáltalán nem.

- Akkor ez elég különös egybeesés, nem gondoljátok? Egy civil vámpír megszökik a kízókamrából, aztán találunk néhány *alantast*, akik túpárnát csináltak egy társukból.

- Egyetértek veled, zsar. – Wrath Vishoushoz fordult. – Maradt még valami az *alantasokból*? Vagy Rhage eltakarított mindent a helyszínről?

Vishous megrázta a fejét.

- Nem. Minden eltűnt.

- Nem egészen. – Butch a zsebébe nyúlt, és elővette a levéltárcát, amit az *alantastól* elvett. – Ezt attól szereztem, akit felakasztottak. – Átlapozta, és megtalálta a jogosítványát. – Gary Essen. Nocsak! Abban a házban lakott, ahol régen én. Lám, ez is bizonyítja, mennyire nem ismerjük a szomszédainkat.

- Majd én átvizsgálom a lakását! – ajánlkozott Tohr.

Amikor Butch odaadta neki a levéltárcát, a testvérek felálltak, hogy induljanak.

Tohrment megszólalt, mielőtt még bármelyikük elment volna.

- Van még valami. Kaptam ma egy telefont. Egy civil nő hívott. Talált egy magányos fiatal fiút, akire a Tehrrior név van írva. Azt mondtam neki, hozza be holnap a kiképző központba.

- Érdekes – mondta Wrath.

- A fiú nem tud beszélni, ezért vele jön a tolmácsa is. Aki mellesleg ember. – Elmosolyodott, és bőrnadrágja hátsó zsebébe tette az *alantas* tárcáját. – De ne aggódjatok! Majd kitöröljük a memóriáját.

Amikor Mr. X kinyitotta az ajtót, nem javult a kedve Mr. O láttán. Az *alantas* magabiztosan és rendíthetetlen nyugalommal állt vele szemben. Többre jutott volna az alázatossággal, ám a gyengeség és a megalázkodás legcsekélyebb formája sem szerepelt a tulajdonságai közt. Egyelőre.

Mr. X behívta beosztottját.

- Tudnia kell valamit, a kudarcának a beismerése, amire most készül, nem hat meg. Tudhattam volna, hogy nem bízhatom meg magában. Lenne szíves elmagyarázni, miért ölte meg a csapatát?

Mr. O megpördült.

- Hogy mondta?

- Ne próbáljon meg hazugságok mögé bújni, mert az feldühít! – felelte Mr. X, és becsukta az ajtót.

- Nem én öltem meg őket!

- Hanem valami szörny? Ugyan már, Mr. O, ha hazudik, legalább találjon ki valami eredetit! Vagy jobbat mondok. Kenje a testvériségre! Az sokkal kézenfekvőbb lenne.

Mr. X átsétált a szobán, és egy ideig nem szólt egy szót sem, hogy fokozza beosztottja idegességét. Szórakozottan leült a laptopja elé, aztán a hálósobába ment. A lakás egyszerűen volt berendezve, nem túl sok bútorral. A házat körülvevő harminchektáros földterület pedig kellő védelmet biztosított a számára. A vécé nem működött, de mivel az *alantasok* nem ettek és nem ittak, erre a helyiségre nem is volt szüksége. A zuhanyzónak azonban semmi baja nem volt.

Amíg nem találtak megfelelő helyet az új vallatóközpont számára, ez a szerény hajlék szolgált a társaság főhadiszállásaként.

- Pontosan elmondtam, amit láttam – szólalt meg Mr. O, megtörve a csendet. – Mi okom lenne rá, hogy hazudjak?

- A *"miért"* számomra lényegtelen – felelte Mr. X, és lazán kitérte a hálósoba ajtaját. A zsanérok nyikorogtak. – Tudnia kell, hogy amíg idefelé tartott, kiküldtem egy osztagot a helyszínre, akik azt jelentették, hogy semmi nem maradt a holttestekből. Ez arra enged következtetnem, hogy szíven szúrta mindegyiket. Embereim megerősítették, hogy nagy harc lehetett, mert csupa vér volt a föld. El tudom képzelni, hogy küzdött maga ellen a csapat. Lenyűgöző, hogy le tudta győzni őket.

- Ha én öltem meg őket, hogy lehet, hogy szinte teljesen tiszta a ruhám?

- Átöltözött, mielőtt idejött volna. Hiszen nem ostoba. – Mr. X megállt a hálósoba ajtajában.

– Szóval, a helyzet az, Mr. O, hogy maga púp a hátamon, és meg kell kérdeznem magamtól, megéri-e ezt a sok bosszankodást. Elsőrangú gyilkosok voltak, akiket ott kint megölt. Tapasztalt *alantasok*. Tudja, mennyi időbe telik, hogy...

- Nem én öltem meg...

Mr. X kettőt előre lépett, és álon vágta Mr. O-t, mire a férfi elterült a földön.

Ezután beosztottja arcára tette a csizmája talpát, odaszögezve vele, hogy mozdulni se tudjon.

- Hagyja abba a hazudozást, rendben? Azt kérdeztem, tudja-e mennyi időbe telik, hogy valaki elsőrangú gyilkossá váljon. Több évtized, évszázad. Maga pedig egyetlen éjszaka alatt hármat

is elpusztított. Vagyis összesen már négyet, ha Mr. M-et is hozzászámítjuk, akit az engedélyem nélkül ölt meg. Aztán még ott vannak a béták, akiket szintén lemészárolt.

Mr. O a földön fekvé forrt a dühtől, szeme csak úgy szikrázott a csizmatalp mellől. Mr. X ránehezedett a lábára, amíg Mr. O szeme az elkeskenyedetről tágra nem nyílt.

- Ismét meg kell kérdeznem magamtól: megéri ön mindezt? Még csak három éve van a társaságban. Erős és hatékony, de lehetetlen fegyelmezni. A legkiválóbbakkal tettem egy csoportba, mert feltételeztem, hogy felemelkedik a szintjükre, és megtanul uralkodni magán. Ehelyett megölte őket.

Mr. X érezte, hogy felforr a vére, ám emlékeztette magát, hogy a harag nem illik egy vezérhez. A nyugodt, higgadt uralom a legcélravezetőbb. Nagy levegőt vett, mielőtt újra megszólalt volna.

- Ma este elpusztította néhány legjobb tagunkat. Ennek azonnal véget kell vetni, Mr. O. Egyszer s mindenkorra.

Mr. X felemelte a csizmáját, mire a másik azon nyomban talpra ugrott.

Mr. O épp szólásra nyitotta volna a száját, amikor furcsa, disszonáns zümmögés hangzott fel az éjszakában. A hang felé fordult.

Mr. X elmosolyodott.

- És most lenne szíves bevonszolni a seggét abba a hálósobába?

Mr. O támadó pozícióba lendült.

- Mi volt ez?

- Eljött az ideje egy kis viselkedésmódosításnak. És a büntetésnek is. Most pedig takarodjon be a hálósobába!

Ekkorra a hang olyan hangossá vált, hogy inkább lehetett a levegő rezgésének nevezni, mint olyan hangnak, amit az emberi fül érzékelni képes.

- Az igazat mondtam – kiáltotta Mr. O.

- Befelé! A beszéd ideje lejárt. – Mr. X a válla fölött hátranézett a rezgés felé. – Az Isten szerelmére!

Megbénította a másik *alantas* testének főbb izmait, és durván betaszította a hálósobába. Az ágyra lökte.

A bejáratú ajtó kivágódott.

Mr. O szeme elkerekedett, amikor megpillantotta az Omegát.

- Úristen! Ne! Könyörgöm... ne!

Mr. X rendbe szedte O ruháját, lesimította rajta a zakót és az inget. Még sötétbarna haját is hátrafésülte, és homlokon csókolt, mint egy gyereket.

- Ha most megbocsátanak – suttozta -, magukra hagyom önöket.

A hátsó ajtón távozott a házból. Amikor beszállt a kocsijába, felhangzott az első kiáltás.

8. fejezet

- Bella, azt hiszem megérkezett értünk a kocsí – mondta Mary, és visszaengedte a függönyt. – Vagy értünk jött, vagy egy harmadik világbeli diktátor bujkál Caldwellben.

John az ablakhoz szaladt.

Azt a mindenit! – mutogatta. – *Figyeld azt a Mercedest! Azok a lesötétített ablakok biztosan golyóálló!*

Mindhárman kiléptek Bella lakásának ajtaján, és az autóhoz mentek. Egy fekete libériás, alacsony öregember szállt ki a vezető oldalról, és megkerülte a kocsit, hogy üdvözlje őket. A járművel éles ellentétben állt csupa mosoly arca. Ráncos bőrével, hosszú fülcimpájával és lelógó tokájával úgy tűnt, mintha egész teste elolvadna, ám széles mosolya azt sugallta, ez az állapot nagyon is megfelel neki.

- A nevem Fritz – mondta, és mélyen meghajolt. – Engedjék meg, hogy elvigyem önöket.

Kinyitotta a hátsó ajtót. Először Bella szállt be, majd John és végül Mary. Kényelmesen hátradőltek az ülésen. Fritz becsukta az ajtót, és egy perc múlva már úton voltak.

Menet közben Mary megpróbálta megfejteni, merre tarthatnak, ám az üveg olyan sötét volt, hogy nem látott semmit. Csak feltételezte, hogy észak felé mennek, de nem volt benne biztos.

- Hol van ez a hely, Bella? – kérdezte.

- Nem messze – felelte a lány, nem túl magabiztos hangon. Valójában azóta nyugtalan volt, amióta Mary és John megérkezett a lakására.

- Tudod, hová visznek minket?

- Persze! – Elmosolyodott, és Johnra pillantott. – Találkozni fogsz a legelképesztőbb férfakkal, akiket valaha láttál.

Mary ösztöne rosszat sejtett, és folyton óvatosságra intette. Istenem, bárcsak a saját kocsijával mentek volna!

Húsz perccel később a Mercedes lelassított és megállt. Azután centiméterenként kúszott előre, majd ismét megállt. Ez még néhányszor megismétlődött, végül Fritz lehúzta az ablakot, és beleszólt egy hangszóróba. Megint mentek egy kicsit előre, és végül újra megálltak. A sofőr leállította a motort.

Mary az ajtókilincshez nyúlt. Zárva volt.

Amerika legveszélyesebb bűnözői, *itt jövünk*, gondolta. Már látta is magukat, amint a hírekben egy szörnyű bűntényről tudósítanak, és benne az ő fényképüket mutatják be. Az áldozatokat.

A sofőr azonban még mindig széles mosollyal az arcán azonnal kinyitotta a kocsit, és kiengedte őket.

- Legyenek szívesek követni!

Mary kiszállt, és körülnézett. Egy föld alatti parkolóházban voltak, amelyben az övékén kívül nem volt más autó. Csupán két kisbusz állt még benne, olyanok, amilyenek a repülőtérrel szállítják be az utasokat a városba.

Szorosan Fritz nyomában maradtak, miközben bementek egy vastag fémajtón, amely egy fluoreszkáló fénnel megvilágított folyósólabirintusba vezetett. Szerencsére úgy tűnt, az öreg tudja, merre kellett menniük. Itt-ott néha elágazott a folyósó, teljesen ésszerűtlenül új ágak nyíltak belőle, mintha csak arra tervezték volna, hogy az ember eltévedjen, és soha többé ne találjon ki belőle.

Valaki azért mégis mindig pontosan tudta, hol járnak, gondolta Mary. Körülbelül tíz méterenként kis dobozok voltak a mennyezetre szerelve. Bevásárlóközpontokban és kórházakban már látott ilyeneket. Megfigyelő kamerák voltak.

Végül megérkeztek egy kis helyiségbe, amelynek a berendezése csupán egy kétoldalas tükör, egy fémasztal és öt fémszék volt. Az ajtóval szemben, a sarokba kamerát szereltek fel.

Pontosan úgy nézett ki a helyiség, mint egy rendőrségi kihallgató szoba, vagy legalábbis úgy, mint amelyet a tévében lehetett látni a rendőrségi sorozatokban.

- Nem kell sokáig várniuk – mondta Fritz mély meghajlás kíséretében. Miután kilépett a helyiségből, az ajtó magától bezáródott.

Mary odament, és megfogta a kilincset. Meglepetten tapasztalta, hogy nincs bezárva. Aztán eszébe jutott, bárki is itt a főnök, nem kell aggódnia amiatt, hogy szem elől téveszti a látogatókat.

Bellára pillantott.

- Megmondanád, mi ez a hely?

- Egy intézmény.

- Intézmény?

- Igen. Tudod, edzésre.

Jó, de milyen edzésre?

- Ezek az ismerőseid a kormánynak dolgoznak?

- Nem! Dehogyan!

John felsóhajtott.

Nem úgy néz ki, mint egy harcművészeti akadémia.

Igen. Ez volt az igazság.

- Mit mondott? – kérdezte Bella.

- Csak kíváncsi, mint én.

Mary visszafordult az ajtóhoz, kinyitotta, és kidugta a fejét a folyosóra. Valami ritmikusan ismétlődő hangot hallott, ezért kilépett a helyiségből, de nem mozdult el az ajtó mellől.

Lépések. Nem, inkább csoszogás. *Mi a fene...*

Egy magas, szőke férfi szűk, fekete pólóban, bőrnadrágban és mezítláb imbolyogva fordult be a sarkon. Bizonytalanul állt a lábán. Egyik kezével a falnak támaszkodott, és lehajtotta a fejét. Kitartóan nézte a földet, mintha csak a mélység érzékelésére hagyatkozva tudná egyensúlyban tartani magát.

Talán részeg volt, de az is lehet, hogy beteg. Mindenesetre... Jóságos isten! Elképesztően gyönyörű. Az arca olyan káprázatosan szép volt, hogy Marynek többször is pislognia kellett. Tökéletes szögletes állt, telt ajak, magas arccsont, magas homlok. A haj dús volt és hullámos. Elöl világosabb, hátul, ahol rövidre volt vágva, valamivel sötétebb árnyalatú.

A teste is legalább olyan lenyűgöző volt, mint az arca. Erős csontú, izmos. Egy gramm hár nem volt a testén. A bőre arany színben csillogott, még a folyosó fluoreszkáló fényében is.

Hirtelen felemelte a fejét. Szeme olyan kéken és élénken ragyogott, mintha neonfény lenne. Maryre pillantott, és úgy nézett keresztül rajta, mintha ott sem lenne.

A lány csalódottan a falnak dőlt, bár arra gondolt, nem kellene meglepődnie a reakcióján. Az ilyen férfiak sohasem vették észre az olyan nőket, mint ő. Egyszerűen ez volt a természet rendje.

Vissza kellene mennie a szobába. Nincs értelme végignézni, ahogy elmegy előtte, és közben tudomást sem vesz róla. A baj csak az volt, hogy minél közelebb ért hozzá, annál jobban megbabonázta, és képtelen volt megmozdulni.

Rhage nyomorultul érezte magát, miközben bukdácsolva végigment a folyosón. Minden alkalommal, amikor előbújt belőle a vadállat, a látása szabadságra ment, és nem nagyon kapkodta magát, hogy visszatérjen. Teste is meggyötört volt. Karját és lábát nehéznek érezte, nem volt éppen használhatatlan, de majdnem.

Gyomra még mindig émelygett. Az ételnek még a gondolatára is azonnal hányingere lett.

Elege volt abból, hogy a szobájába van bezárva. Tizenkét óra fekvés elég elvesztegetett idő. Elmegy a kiképzőközpont konditermébe, felpattan egy fekvő szobabiciklire, és lazít egy kicsit...

Hirtelen megtorpant. Feszülten figyelt. Nem sok mindent látott, azt azonban érzékelte, hogy nincs egyedül a folyosón.

Megpördült, és egy pillanat alatt az ajtónál termett. Megragadta az alakot a nyakánál fogva, és a falhoz nyomta. Túl későn döbbsent rá, hogy egy nőt fojtogat. Rémült sikolyától elszégyellte magát. Azonnal engedett a szorításon, de még mindig fogva tartotta.

A nyaka karcsú és puha volt a keze alatt. Pulzusa az egekbe szökött, vére vadul tombolt az ereiben, amelyek a szívéből haladtak felfelé. Rhage lehajolt, és amikor beszívta az illatát, hátratántorodott.

Jézus isten, hiszen ez egy ember! És beteg. Talán haldoklik.

Mit keres egy ember a testvériség központjában?

- Ki vagy? – kérdezte. – És mit csinálsz itt?

A lány nem felelt, csak zihált. Rettenetesen félt. Félelmének füstszerű szaga kellemetlenül szúrta Rhage orrát.

- Nem foglak bántani, ne félj! De mivel nem tartozol ide, szeretném tudni, ki vagy – folytatta lágyabb hangon.

A lány torka hullámozott a keze alatt, mintha nyelt volna egy nagyot.

- A nevem... a nevem Mary. Egy barátommal vagyok itt.

Rhage-nek elállt a lélegzete. A szíve kihagyott egy ütemet, aztán lelassult.

- Mondd még egyszer! – suttogta.

- A nevem Mary Luce. Bella barátja vagyok... Egy fiúval jöttünk ide, akit John Matthew-nak hívnak. Meghívtak ide minket.

Rhage megborzongott. Bőre libabőrös lett, amikor egy csodálatosan édes érzés szétáramlott az egész testében. A lány hangjának zenéje, beszédének ritmusa és szavainak zengése betöltötte minden érzékét, megnyugtatta, ugyanakkor meg is vigasztalta. Magához láncolta.

Lehunyta a szemét.

- Mondj még valamit!

- Mit?

- Csak beszélj! Beszélj hozzám! Szeretném újra hallani a hangodat.

Amikor a lány nem szólt semmi, Rhage majdnem ráparancsolt, hogy tegye, amit mond. Ekkor azonban megszólalt.

- Nem nézel ki jól. Nincs szükséged orvosra?

Rhage megtántorodott. A szavak nem számítottak, csak a hangjának zenéje. Halk, puha, lágy borzongató érzés volt. Úgy érezte, mintha belülről simogatná a lelkét.

- Még! – kérte, és arrébb mozdította tenyerét a nyakán, hogy még jobban érezhesse a vibrációt a torkában.

- Lennél szíves... lennél szíves elengedni?

- Nem. – Rhage felemelte a másik karját is. A lány valamilyen gyapjúpulóvert viselt. Félretolta a gallérját, hogy a vállára téve a kezét, megakadályozza, hogy elmenjen. – Beszélj! A lány harcolni kezdett a szorítás ellen.

- Összenyomsz.

- Tudom. Beszélj!

- Az Isten szerelmére, mit akarsz, mit mondjak?

Még így kétségbeesetten is gyönyörű volt a hangja.

- Bármit.

- Jól van. Akkor vedd le a kezéd a toromról, és engedj el, különben ott rúglak meg a térdemmel, ahol a legjobban fáj!

Rhage felnevetett, és az altestét odanyomta hozzá, lefogva ezzel a csípőjét és a combját.

A lány megmerevedett, de Rhage így is elég jól érezte a testét. Vékony volt ugyan, de kétség sem férhetett hozzá, hogy nő. Melle a mellkasához préselődött, csípője az övéhez simult, hasa pha volt.

- Beszélj még! – suttogta a fülébe. Istenem, milyen jó illata volt! Tiszta, friss. Mint a citrom. Amikor tiltakozásképpen hozzáfeszült, Rhage teljes súlyát ráengedve a falhoz nyomta. A lány kifújta a levegőt.

- Kérlek! – suttogta Rhage.

Mellkasa hozzáfeszült, amikor lélegzetet vett.

- Nincs... nincs semmi, amit mondhatnék, kivéve azt, hogy engedj el.

Rhage elmosolyodott, de arra vigyázott, hogy a száját csukva tartsa. Nem volt értelme megmutatni a szemfogát, mivel szegénynek fogalma sem volt róla, hogy kivel áll szemben.

- Akkor mondd azt!

- Mit?

- Azt hogy "semmi". Mondd azt, hogy "semmi"! Újra és újra. Csak mondd!

A lány dühbe gurult. Félelmének illatát valami csípősebb fűszer váltotta fel olyasmi, mint a friss kerti menta. Ezúttal komolyan haragudott.

- *Mondd már!* – parancsolta Rhage, mert alig várta újra azt az édes borzongást, amit a hangja hallatán érzett.

- *Jól van!* Semmi. Semmi. – Hirtelen elnevette magát. Nevetésének hangja Rhage szívéig hatolt, egész testét tűzbe borította. – Semmi, semmi. *Sem-mi. Sem-mi.* Seeeeeeeeeeemmmmmi. Na? Ennyi elég volt? Most már elengedsz?

- Nem.

Megint megpróbált kiszabadulni, s közben kellemesen összedörzsölődött a testük. Rhage pontosan tudta, melyik pillanatban változott át a lány haragja és bosszúsága valami izgalmasabbá. Érezte feltámadt vágyát, azt az édesen finom illatot a levegőben, amire az ő teste is tűzbe jött.

Olyan kemény lett ott lent, mint a gyémánt.

- Beszélj hozzám, Mary! – lassú mozdulatokkal körbe-körbe mozgatta a csípőjét a hozzápréslődő testen, merev vesszőjét a lány hasához dörzsölte, amivel csak fokozta mindkettőjük vágyát.

Egy pillanattal később Mary teste elernyed, és elszállt belőle a feszültség. Odaadóan fogadta a hozzá dörgölöző izmos testet és a kemény hímtagot. Ökölbe szorított kezét kinyitotta a férfi derekán, és bizonytalanul a hátára csúsztatva, mint aki nem érti, miért reagál így a teste az érintésére.

Rhage ívben megfeszítette a hátát még szorosabban hozzásimult, hogy jelezze, örömmel fogadja a simogatást, és szeretne még többet kapni. Amikor érezte, hogy a lány keze felcsúszik a hátán a vállához, halkán felnyögött, és lehajtotta a fejét. Füle így a lány ajka elé került. Szeretett volna még egy szót a szájába adni, hogy kimondja, valami olyasmit, hogy "*érzéki*", "*suttogás*" vagy "*eper*".

Nem is. Inkább azt, hogy *megszentségteleníthetetlen ségkedéseitekért*. Igen, ez jó lenne.

Olyan hatással volt rá a lány, mint a kábítószer. A szexuális vágy és a mélységes nyugalom szívfájdító kombinációja. Mintha egyszerre élne át orgazmust, és szenderülne békés álomba.

Még soha nem érzett ilyet azelőtt.

Jeges borzongás futott végig rajta, amely minden melegséget kiszorított a testéből.

Felemelte a fejét, amikor eszébe jutott Vishous jóslata.

- Szűz vagy? – kérdezte hirtelen.

Mary teste ismét megmerevedett, olyan kemény lett, mint a beton. Keményen a férfihoz feszült, de egy centit sem sikerült mozdítania rajta.

- *Tessék?* Mégis micsoda kérdés ez?

Rhage az aggodalomtól egyre jobban szorította a vállát.

- Magáévá tett már valaha férfi? *Válaszolj!*

Mary csodálatos hangja magasabb lett a rémülettől.

- Igen. Igen. Már volt... szeretőm.

Rhage csalódottan engedett a szorításon, ugyanakkor meg is könnyebbült.

Mindent összevetve nem volt még felkészülve arra, hogy tíz percen belül találkozzon a végzetével.

De még, ha nem is ő a végzete, ez az emberi nő akkor is rendkívüli... nagyon különleges.

Olyan, akit meg kell szereznie.

Mary nagy levegőt vett, amikor a szorítás megszűnt a torkán.

Nagyon vigyázz, mit kívánsz! – gondolta. Eszébe jutott ugyanis, hogy arra vágyott, el tudjon bűvölni egy férfit.

Istenem, nem erre az élményre számított, amikor ezt kívánta. Teljesen elalélt attól az érzéstől, amikor a férfitest az övéhez nyomódott. A szex ígéretétől, amely csak úgy áradt belőle. Hatalmas erejétől, amely egy pillanat alatt elpusztíthatta volna, ha úgy dönt, hogy megint megszorítja a nyakát.

- Mondd meg, hol laksz! – kérdezte tőle.

Amikor Mary nem válaszolt, a férfi lassan elkezdte körbe-körbe mozgatni a csípőjét, kökemény férfiasságát a hasához dörzsölte.

Mary behunyta a szemét, és próbált nem arra gondolni, milyen érzés lenne, ha vesszője benne lenne, és akkor mozogna így.

A férfi lehajtotta a fejét, ajka a nyakát súrolta és finoman cirógatta.

- Hol laksz?

May valami gyengéd, nedves simítást érzett. Istenem, a nyelve! Végignyalta a nyakát.

- Végül úgylis el fogod mondani – suttogta. – De nem bánom, húzd csak ki az időt, ha akarsz!

Nekem nem sietős. Ráérek.

A férfi csípője egy pillanatra eltávolodott tőle, csak azért, hogy vastag combját a lába közé nyomja, és lába közét kezdje dörzsölni vele. Keze lecsúszott a tarkójáról a mellkasa közepére, és megállt a melle között.

- A szíved hevesen ver, Mary.

- Cs-csak azért, mert félek.

- De nem a félelem az egyetlen, amit most érzel, ugye? Miért nem nézed meg, hol van a kezed?

Ajaj! A bicepszt fogta. De nemcsak hogy fogta, egyenesen markolta, és folyamatosan húzta közelebb magához. Körme belevájt a bőrébe.

Amikor hirtelen elengedte, a férfi a homlokát ráncolta.

- Ne! Ne engedj el! Szeretem ezt az érzést.

Az ajtó kinyílt mögöttük.

- Mary? Jól va...? Óh... te jó ég! – Bella alig kapott levegőt.

Mary összeszedte magát, amíg a férfi kicsit oldalra mozdította a felsőtestét, hogy Bellára nézzen. Összehúzta a szemét, tetőtől talpig végigmérte, aztán visszafordult Maryhez.

- A barátnőd aggódik miattad – mondta lágyan. – Mondd meg neki, hogy nincs miért!

Mary megpróbált kiszabadulni, de már meg sem lepődött, amikor menekülési kísérlete kudarcba fulladt.

- Van egy ötletem – suttogta. – Engedj el, és akkor nem lesz miért aggódnia!

Nyers férfihang szólalt meg a folyosó másik végéből.

- Rhage, az a nő nem azért jött, hogy a te kedvedben járjon, és ez itt nem a Félszemű. Nincs szex a folyosón.

Mary megpróbált a hang irányába fordulni, de a férfi keze, amely eddig a mellkasán nyugodott, felkúszott az állára, megragadta, és mereven tartotta. Gyönyörű kék tekintete az övébe fűrődött.

- Úgy teszek, mintha nem lennének itt. Ha te is ezt csinálod, talán el tudjuk őket tüntetni.

- Rhage, engedd el! – Éles hangon hosszú szóáradat következett, egy olyan nyelven, amit Mary nem értett.

Miközben a másik férfi beszélt, a szőke ragyogó tekintete egy pillanatra sem mozdult róla, s hüvelykujja gyengéden simogatta az állát. Laza és szeretetteljes mozdulat volt, ám amikor a társának válaszolt, a hangja keményen és agresszíven csengett. Olyan erőteljesen, amely pontosan illett a kinézetéhez. Újabb szóáradat következett, ezúttal kevésbé harcias, mintha a másik férfi észérvekkkel akarná meggyőzni.

A szőke hirtelen elengedte, és hátralépett. Mary őszintén meglepődött, milyen hiányérzete támadt azonnal, amikor meleg, súlyos teste már nem nyomódott az övéhez.

- Még találkozunk, Mary! – Végigsimított az arcán a mutatóujjával, aztán elfordult.

A lány térde megroggyant, ezért a falhoz dőlt, miközben figyelte, ahogy a férfi lassan támolyogva eltávolodik a folyosón. Egyik kezével a falhoz támaszkodva tudta csak egyenesen tartani magát.

Istenem, teljesen megfélekezett a betegségéről, amíg a karja között volt!

- Hol van a fiú? – kérdezte Marytól a másik férfi.

Mary balra nézett. A fickó nagy volt, és fekete bőrruhát viselt. Haja olyan rövidre volt nyírva, mint a katonáké, tengerészeké szeme pedig metsző tekintettel szegeződött rá.

Biztosan katona, gondolta, amitől furcsa mód kicsit megnyugodott.

- Hol a fiú? – kérdezte újra.

- John itt van bent – felelte Bella.

- Jó, akkor kezdjük is el! – Kinyitotta az ajtót, és úgy állt meg a bejáratban, hogy ő és Bella alig fértek el mellette, amikor bementek. Nem is nézett rájuk, amikor átpréselődtek előtte, egyfolytában Johnt figyelte, aki azonban mereven állta a tekintetét. Összehúzta a szemét, mintha nem tudná hova tenni a katonát.

Amikor mindannyian leültek az asztalhoz, a férfi Bellához fordult.

- Te telefonáltál, ugye?

- Igen. Ez pedig itt Mary Luce és John. John Matthew.

- Az én nevem Tohrment. – Megint Johnra pillantott. – Hogy vagy, fiam?

John mutogatott valamit a kezével, Marynek pedig meg kellett köszörülni a torkát, mielőtt megszólalt, hogy lefordítsa.

- Azt mondja, "Jól vagyok, uram. És ön?"

- Én is. – A férfi halványan elmosolyodott, és Bellára nézett. – Szeretném, ha te kint várnál a folyosón! Miután beszéltem vele, majd veled is fogok.

Bella nem mozdult.

- Nem kérdés volt – mondta ugyanolyan hangon.

Miután Bella kiment, a férfi szembefordította a székét Johnnal, hátradőlt, és előrenyújtotta hosszú lábát.

- Szóval, fiam, mondd el, hol nőttél fel!

John mutogatni kezdett, Mary pedig fordította.

- Itt a városban. Először egy árvaházban, aztán egy sor nevelőszülőnél.

- Tudsz valamit az igazi szüleiről?

John megrázta a fejét.

- Bella azt mondta, van egy karkötőd, amelyen nagyon szép minta van. Megmutatnád nekem?

John felhúzta a ruhaujját, és odatartotta elé a karját. A férfi keze beterítette a fél alkarját.

- Ez igazán szép. Te csináltad?

John bólintott.

- És honnan vetted az ötletet a mintához?

Kiszabadította csuklóját a férfi szorításából, és mutogatni kezdte a választ. Amikor befejezte, Mary azt mondta.

- Álmában látja a jeleket.

- Tényleg? Megkérdezhetem, miket álmodz? – A férfi ismét felvette korábbi testhelyzetét a széken, szeme azonban összeszűkülve figyelte a fiút.

Még hogy harcművészeti akadémia! – gondolta Mary. Ez pedig itt aligha karate lecke. Inkább hasonlít egy kihallgatáshoz.

Amikor John habozott, a lány legszívesebben megragadta volna, hogy elvigye, bár volt egy olyan érzése, hogy a fiú tiltakozna. Teljesen lekötötte a figyelmét a férfi, olyan elmélyülten figyelte.

- Semmi baj, fiam! Bármilyen is az, nem kell szégyellned.

John felemelte a kezét, Mary pedig azonnal fordítani kezdte.

- Azt mondja... egy sötét helyen van, és egy oltár előtt térdel. Az oltár mögött írást lát a falon, több száz sorban a fekete köveken... John, várj, lassabban, nem tudom lefordítani, ha így sietsz! – Mary a fiú kezére koncentrált. – Azt mondja, álmában mindig előrelép és megérint egy papírcsíkot, amelyen olyan írás van, ami úgy néz ki, mint ez.

A férfi a homlokát ráncolta.

Amikor John zavarában lesütötte a szemét, így szólt.

- Ne aggódj, fiam, nincs semmi baj! Van még valami, amit el szeretnél mondani? Valami, amit furcsállsz? Amiben talán különbözik a többi embertől?

Mary nyugtalanul fészkelődött a széken, kezdte nagyon kényelmetlenül érezni magát a dolgok menetétől. John láthatóan akármilyen kérdésre válaszolt volna, amit feltettek neki, de az isten szerelmére, fogalmuk sem volt, ki ez az ember! És bár Bella volt az, aki idehozta őket, ő maga is észrevehetően nyugtalannak tűnt.

Mary felemelte a kezét, hogy figyelmeztesse Johnra, a fiú azonban már ki is gombolta az ingét, és az egyik oldalt félrehúzta. Bal melle fölött kör alakú sebhely volt látható.

A férfi előrehajolt, figyelmesen megvizsgálta a heget, majd megint hátradőlt.

- Ezt hol szerezted?

A fiú keze felemelkedett és mutogatott.

- Azt mondja, így született.

- Van még valami más is? – kérdezte tőle a férfi.

John Maryre nézett, mély levegőt vett, és kézjelekkel azt mondta.

Vérről álmodok. És szemfogakról... meg harapásról.

Mielőtt még vissza tudta volna fogni magát, Mary érezte, hogy szeme elkerekedik.

John idegesen nézett rá.

Ne aggódj, nem vagyok őrült, vagy ilyesmi. Én is megrémültem, amikor először ilyeneket álmództam, de hidd el, nem tudom befolyásolni, mit tesz az agyam!

- Igen, tudom – felelte Mary, és előre nyúlva megfogta a kezét.

- Mit mondott? – kérdezte a férfi.

- Az utolsó rész nekem szólt.

Nagy levegőt vett, és folytatta a fordítást.

9. fejezet

Bella a falnak dőlt a folyosón, és az ujjá köré csavargatta az egyik hajtincsét. Mindig ezt csinálta, amikor ideges volt.

Korábban már hallotta, hogy a testvériség tagjai olyanok, mint egy külön faj, de soha nem gondolta volna, hogy ez igaz is. Mostanáig. Ezek a férfiak nemcsak kolosszális mérettel bírtak, egész lényükből felsőbbrendűség és agresszió sugárzott. Istenem, hozzájuk képest a bátyja kisfiúnak számított a nagymenők között, pedig Rehvenge volt eddig a legkeményebb férfi, akit valaha látott.

Jézus, mégis mit gondolt, amikor idehozta Maryt és Johnt? A fiúért kicsit kevésbé aggódott, de mi a helyzet Maryvel? Ahogy az a szőke harcos viselkedett vele, több volt, mint vészjósló. Még egy jéghegy is megolvadt volna attól a szenvedélytől, amely belőle sugárzott, és a Fekete Tör Testvériség tagjai nem szoktak hozzá, hogy bárki is nemet mondhat nekik. Abból, amit róluk hallott, úgy tudta, ha megkívántak egy nőt, mindenáron megszereznek.

Szerencsére nem folyamodtak erőszakhoz, bár abból, amit Bella az imént látott, úgy tűnt, nem is volt rá szükségük. A harcosok teste szexre teremtődött. Nem mindennapi élmény lehetett velük szeretkezni, és érezni, ahogy birtokba veszi őket hatalmas erejük.

Persze meglehet, hogy Mary nem így érez, mivel ember.

Bella nyugtalanul nézett végig a folyosón. Senki nem volt ott rajta kívül. Ha még sokáig itt kell állnia, lassan az összes haját felcsavarja. Megrázta a fejét, és találmra elindult az egyik irányba. Egy ideig kóborolt a folyosókon, aztán hirtelen ritmikus dübörgést hallott a távolban. Követte a hangot, amíg végül egy szárnyas acélajtóhoz nem érkezett. Kinyitotta az egyik szárnyát és bement.

Az edzőterem nagyobb volt, mint egy kosárlabdapálya, parkettás talaja fényesre volt lakkozva. Világoskék tornaszőnyegek heverték szétszórva a földön, a mennyezetről pedig berácsozott lámpák világították meg a helyiséget. Bal oldalon, az erkélyen lépcsőzetesen emelkedő széksorok alkottak kisebbfajta lelátót, a kiugró rész alatt pedig egy sor homokzsák lógott felfüggesztve.

Az egyik előtt, Bellának háttal, egy lenyűgöző férfi állt, és vadul püfölte a zsákokat. Ruganyos lábán könnyedén táncolt, mint a szellő, felváltva ütött és elhajolt, és olyan erővel sorozta meg, hogy a nehéz homokzsák nem tudott visszatérni függőleges helyzetébe.

Bella nem látta az arcát, de biztos volt benne, hogy vonzó. Rövidre nyírt haja világosbarna volt, ruházata pedig egy fekete hosszú ujjú, testre simuló garbó és műszálás, lezser melegítőnadrág. Széles hátát a fegyvertartó szíja keresztezte.

Bella mögött becsapódott az ajtó.

A férfi gyors kézmozdulattal kihúzott egy törst a mellkasán lévő fegyvertartóból, és a homokzsákba dobta. A zsák felhasadt, homok és tömőanyag hullott ki belőle a szőnyegre.

Amikor felé fordult, Bella ijedten a szája elé kapta a kezét. A férfi arcán hatalmas vágás húzódott végig, mintha valaki ketté akarta volna vágni egy késsel. A vastag heg a homlokától indult, lekanyarodott az orrához, végighaladt az arcán, és a szája egyik szélén ért véget, eltorzítva a felső ajkát.

Éjfekete szeme résnyire szűkült, amikor végigmérte, majd kissé kitágult. Döbrentnek tűnt. Hatalmas teste nem mozdult, csupán mellkasa emelkedett és süllyedt a nagy levegővételektől.

A férfi megkívánta, gondolta Bella, de fogalma sincs, mihez kezdjen az érzéssel.

A következő pillanatban azonban a töprengés és a furcsa zavar a semmivé lett, helyét jeges düh vette át, amitől Bella halálra rémült. Továbbra is a harcost nézve, az ajtó felé hátrálni kezdett, és lenyomta a kilincset. Amikor nem nyílt, úgy érezte, csapdába esett.

A férfi egy ideig figyelte a menekülési kísérletet, aztán megindult felé. Átgázolt a szőnyegeken, és útközben feldobta a levegőbe a törét, majd a nyelénél fogva elkapta. Ismét feldobta, megint elkapta. Újra és újra.

- Fogalmam sincs, mit keresel itt – szólalt meg halkán, amikor már majdnem odaért hozzá -, azonkívül, hogy elcseszed az edzésemet.

Ellenségessége szinte tapintható volt a levegőben, miközben tetőtől talpig végigmérte. Azonban más is sugárzott belőle. Nyers erő és olyan szexuális fenyegetés, aminek nem lett volna szabad így rabul ejtenie Bellát.

- Elnézést. Nem tudtam...

- Mit nem tudtál?

Istenem, milyen közel volt már! És mennyivel nagyobb, mint ő!

Bella odalapult az ajtóhoz.

- Sajnálom...

A férfi a tenyerét a fémajtóra tette az arca két oldalán. Bella először a kezében tartott kést figyelte, amikor azonban még közelebb hajolt hozzá, hirtelen megfedkezett a fegyverről. A férfi épp akkor állt meg, mielőtt a testük összeért volna.

Bella mély lélegzetet vett, és magába szívtá az illatét. Ilyet még nem érzett azelőtt, szinte égette az orrát. A teste viszont válaszolt rá, felhevült, vágy töltötte el.

- Szóval sajnálsz – mondta a férfi, és oldalra biccentette a fejét. A lány nyakát nézte mereven. Amikor elmosolyodott, kivillant hosszú, fehér szemfoga. – Azt meghiszem!

- Tényleg nagyon sajnálsz!

- Bizonyítsd be!

- Hogyan? – kérdezte Bella döbbenten.

- Térdelj le! Onnan elfogadom a bocsánatkérésedet.

Az edzőterem másik végében lévő ajtó kivágódott.

- Ó, Krisztusom... Engedd el! – Egy hosszú hajú férfi futott feléjük a teremben. – Vedd le róla a kezéd, Z! Azonnal!

A sebhelyes arcú még közelebb hajolt hozzá, eltorzult ajkát a füléhez tette. Bella valami nyomást érzett a szegycsontján. Az ujját.

- Ezúttal megmenekültél!

Mire a másik férfi odaért hozzájuk, már ellépett előle, és kiment mellette az ajtón.

- Jól vagy?

A lány a megrongált homokzsákra pillantott. Nem kapott levegőt, bár nem volt benne biztos, hogy a félelemtől-e vagy valami mélyebb, szexuális eredetű érzés miatt. Valószínűleg a kettő együtt.

- Igen, azt hiszem. Ki volt ez?

A férfi anélkül, hogy válaszolt volna, kinyitotta előtte az ajtót, és visszakísérte a kihallgató helyiségbe.

- Tégy meg egy szívességet! Ne mozdulj innen, jó?

Bölcs tanács, gondolta Bella, amikor egyedül maradt.

10. fejezet

Rhage hirtelen felriadt. Ránézett az éjjeli szekrényen álló órára az ágya mellett. Nagyon jó kedve lett, hogy ismét látott, és le tudta olvasni az időt. Aztán rögtön elkomorult, amikor felfogta, mennyit mutat.

Hol a fenében van Tohr? Megígérte, hogy azonnal felhívja, mielőtt végzett az embernővel. Ennek már több mint hat órája.

A telefonért nyúlt, és Tohr mobilszámát tárcsázta. Amikor csak a hangposta jelentkezett be, nagyot káromkodva letette.

Kiszállt az ágyból, és óvatosan kinyújtózott. Még mindig fájt a hasa, de más sokkal könnyebben tudott mozogni. Egy gyors zuhanyozás és egy tiszta öltözet bőrruha felvétele után lényegesen civilizáltabbnak érezte magát. Egyenesen Wrath dolgozószobájába ment. Nemsokára felvirradt a hajnal, és ha Tohr telefonja ki van kapcsolva, valószínűleg még a királynál van, hogy jelentést tegyen neki, mielőtt hazamegy.

A dolgozószoba ajtaja nyitva állt, és lám csak, Tohrment járkált fel-alá, utat járva a drága, reneszánsz szőnyegbe, miközben Wrathsal beszélgetett.

- Épp téged kerestelek – morogta Rhage.

Tohr rápillantott.

- Be akartam menni hozzád, miután végeztem.

- Na persze. Mi a helyzet, Wrath?

A Vak Király elmosolyodott.

- Örülök, hogy visszanyerted a régi formádat, Hollywood.

- Igen, már jól vagyok, kösz. – Rhage Tohrra nézett. – Nem akarsz nekem mondani valamit?

- Nem igazán.

- Úgy érted, nem tudod, hol lakik az embernő?

- Fogalmazzunk inkább úgy, hogy nem hiszem, hogy el kellene menned hozzá.

Wrath hátradőlt a székén, és feltette a lábát az íróasztalra. Hatalmas csizmája alatt a bútordarab nem tűnt többnek egyszerű lábtámasznál.

Elmosolyodott.

- Hé, izomagyak! Lennétek szívesek engem is beavatni?

- Magánügy – morogta Rhage. – Semmi különös.

- Egy fenét magánügy! – Tohr Wrathhoz fordult. – Ez a testvérünk itt, úgy tűnik, szeretné jobban megismerni a fiú tolmácsát.

Wrath megrázta a fejét.

- Nem, nem, Hollywood! Keress valaki mást! Isten a tanúm, vannak elegenden, akik boldogan aláad vetnék magukat. – Bólintott Tohr felé. – Ahogy már mondtam, nincs kifogásom az ellen, hogy a fiú beálljon a legjobb kezdők csoportjába, feltéve, hogy előbb leellenőrizöd a hátterét. És a tolmácsét is. Ha a kölyök hirtelen eltűnne, nem akarom, hogy a nő bajt okozzon.

- Majd én gondoskodom róla – ajánlkozott Rhage. Amikor mindketten ránéztek, megvonta a vállát. – Vagy megengeditek, vagy követem azt, akit megbíztok a feladattal. Így vagy úgy, de meg fogom találni.

Tohr úgy összeráncolta a homlokát, hogy olyan lett, mint egy szántóföld.

- Leállnál már végre? Ha a fiú tényleg ide fog járni, akkor túl közeli lesz a kapcsolatunk azzal a nővel. Inkább hagyd békén!

- Sajnálom, de kell nekem.

- Az ördögbe! Milyen idegesítő tudsz lenni néha! Képtelen vagy fékezni magad, és mindig csak egyvalamin jár az eszed. Nem valami remek párosítás.

- Nézd! Így vagy úgy, de megszerzem. Akkor már nem lenne jobb, ha közben még le is ellenőrizném?

Amikor Tohr megdörzsölte a szemét, Wrath pedig elkáromkodta magát, Rhage tudta, hogy nyert.

- Jól van, legyen – morogta Tohr. – Tudj meg mindent a háttéréről, és hogy honnan ismeri a gyereket. Aztán tégy vele, amit akarsz, de ha végeztél, töröld ki az agyát, és ne találkozz vele újra! Megértetted? Kitörölöd az emlékeit, és miután lefektetted, *nem találkozol vele többet!*

- Megegyeztünk.

Tohr felnyitotta a telefonját, és megnyomott néhány gombot.

- Elküldöm neked sms-ben a telefonszámát.

- És a barátnőjét is.

- Őt is meg akarod kapni?

- Csak bízd rám a dolgot, Tohr!

Bella épp lefeküdni készült, amikor megcsörrent a telefonja. Felvette, és abban reménykedett, hogy nem a testvére. Utálta, amikor esténként felhívta, csak hogy ellenőrizze, otthon van-e az éj leszálltakor. Mintha folyton az utcán mászkálna és férfiakat szedne fel.

- Tessék! – szólt bele.

- Hívd fel Maryt, és mondd meg neki, hogy vacsorázzon velem ma este!

Bella felpattant. *A szőke harcos!*

- Hallottad, amit mondtam?

- Igen... de mit akarsz tőle? – Mintha nem lenne elég egyértelmű.

- Csak hívd fel most azonnal! Mondd meg neki, hogy egy barátod vagyok, és jól fogja magát érezni velem. Jobb lesz így.

- Hogy érted azt, hogy jobb lesz így?

- Jobb, mintha betörnék a házába, hogy megszerezsem. Mert ezt fogom tenni, ha rákényszerülök.

Bella lehunyta a szemét, és maga előtt látta, ahogy a szőke harcos Mary előtt állva a falhoz szegezi hatalmas testével. Csak egyetlen oka volt, hogy megint őt keresi: ki akarja élni rajta a vágyát.

- Ó, Istenem... kérlek, ne bánts! Nem közölünk való. És beteg.

- Tudom. Nem fogom bántani.

Bella a kezébe temette az arcát, és arra gondolt, honnan tudná egy ilyen kemény férfi, mi az, ami bánt valakit, és mi az, ami nem.

- Harcos... Mary nem sejt semmit a fajunkról. Kérlek... könyörgöm neked, ne...

- Semmire sem fog emlékezni, miután végeztünk.

Ettől most érezze jobban magát? Ahogy a dolgok álltak, olyan volt, mintha ezüsttálcán nyújtáná át neki.

- Engem nem állíthatsz meg, a barátnődnek viszont megkönnyítheted a dolgot. Gondolj csak bele! Nem érezné nagyobb biztonságban magát, ha nyilvános helyen találkoznánk? Nem fogja megtudni, mi vagyok. Olyan hétköznapi lesz számára ez az egész, amilyen csak lehet.

Bella utálta, ha nyomást gyakoroltak rá, és azt is, hogy ezzel elárulja Mary barátságát.

- Bárcsak, ne vittem volna magammal! – dörögte.

- Ezzel nem értek egyet. – A harcos kis szünetet tartott. – Nagyon... különleges nő.

- És mi van, ha nemet mond?

- Nem fog.

- De ha mégis?

- Akkor elfogadom. Nem fogom kényszeríteni. Esküszöm!

Bella a torkára csúsztatta a kezét az arcáról, és szórakozottan morzsolgatni kezdte arany nyakláncát, amit mindig a nyakában viselt.

- Hol? – kérdezte leverten. – Hol találkozzon veled?

- Hová mennek az emberek, ha randizni akarnak?

Honnan a fenéből kellene tudnia? Ám ekkor eszébe jutott, hogy egyszer Mary mesélt egy kolléganőjéről, aki egy férfival találkozott a... hogy is hívták a helyet?

- Legyen a TGI Friday's – mondta. – Van egy a Lucas téren.

- Rendben. Mondd meg neki, hogy ma este nyolc órakor odamegyek!

- És milyen nevet mondjak?

- Legyen mondjuk... Hal. Hal. E. Wood.

- Harcos?

- Igen?

- Kérlek...

Lehetséges lenne, hogy ellágyult a hangja?

- Ne aggódj, Bella! Vigyázni fogok rá!

A vonal ezzel megszakadt.

Az erdő mélyén, Mr. X házában, O lassan felült az ágyon, és megpróbálta a függőleges testhelyzetet megtartani. Megtörölte nedves arcát.

Az Omega egy órával azelőtt ment el, de O sebeiből és egyéb testnyílásaiból még mindig szivárgott a vér meg ez meg az. Nem volt biztos benne, hogy képes lesz járni, de tudta, nagyon gyorsan el kell hagynia a szobát.

Amikor felállt, a látása elhomályosult. Elszédült, ezért gyorsan visszaült az ágyra. A szoba egyetlen pici ablakán keresztül látta, hogy hajnalodik. A meleg ragyogás átsütött a fenyőfák ágai között. Nem gondolta, hogy a büntetés egy teljes napig fog tartani. Közben többször elérkezett arra pontra, amikor azt gondolta, nem fogja túlélni.

Az Omega olyan dolgokat tárt fel a bensőjében, amelyekről nem hitte, hogy léteznek. Félelem, önutálat, végtelen megalázottság és lealacsonyodás. Miután vége lett, úgy érezte, mintha nem is lenne bőre, mintha teljesen meztelen lenne, nem egyéb, mint egy elevenen megnyúzott test, amely véletlenül még lélegzik.

Kinyílt az ajtó, és Mr. X széles válla takarta el a bejáratot.

- Hogy van? – kérdezte.

O magára húzott egy plédet, aztán szólásra nyitotta a száját. Egy hang sem jött ki a torkán. Néhányszor köhögött.

- Túl... túléltem.

- Reméltem, hogy kibírja.

O-nak furcsa volt Mr. X-et hétköznapi ruhában látni, kezében egy kis táblával, mintha készen állna arra, hogy elkezdjen egy szokásos, termékeny munkanapot. Ahhoz képest, hogy O hol töltötte az elmúlt huszonnégy órát, a normális állapot hamisnak tűnt, és bizonytalanul fenyegetőnek.

Mr. X halványan elmosolyodott.

- Szóval, akkor maga meg én végre egyezséget köthetünk? Ha beáll a sorba, és nyugton marad, megígérem, hogy ez nem ismétlődik meg újra.

Mr. O túl kimerült volt, hogy vitába szálljon. Vissza fog belé térni a harci kedv, ebben biztos volt, most viszont semmi másra nem vágyott, csak szappanra és forró vízre. És egy kis magányra.

- Szóval mit mond? – kérdezte Mr. X határozottan.

- Igenis, szenszei – O-t nem érdekelte, mit kell tennie, vagy mit kell mondania. Csak azzal törődött, hogy minél messzebb kerüljön ettől az ágytól... a hálósobától... a háztól.

- Van néhány ruha a szekrényben. Képes lesz vezetni?

- Igen. Persze... Jól vagyok.

O elképzelte az otthoni fürdőszobáját. A krémszínű csempét a fehér fugával. Tiszta. Olyan tiszta! És majd ő is az lesz, amikor kijön a zuhany alól.

- Szeretném, ha megtenne magának egy szívességet, Mr. O. Ha majd holnap bemegy dolgozni, emlékezzen rá, milyen érzés volt ez a mai nap! Mindig tartsa frissen az emlékezetében, és vezesse le a mérgét a beosztottjain! Való igaz, hogy idegesít a kezdeményezése, de szívből megvetném, ha ezek után elnéző lenne velem szemben. Megértette?

- Igenis, szenszei.

Mr. X elfordult, aztán hátranézett rá a válla fölött.

- Azt hiszem, tudom, miért hagyta életben az Omega. Nagyon elismerően nyilatkozott magáról, amikor elment. Tudom, hogy szeretné újra látni. Esetleg megmondjam neki, hogy örömmel elfogadja a látogatását?

Mr. O elfojtott hangon felnyögött. Nem tudta visszafojtani.

Mr. X halkán felnevetett.

- Vagy inkább mégsem.

11. fejezet

Mary leparkolt a TGI Friday's parkolójában. Körülnézett, és azon gondolkodott, hogy a fenébe lehetett olyan örült, hogy beleegyezett ebbe a vacsorába egy ismeretlen férfival? Amennyire vissza tudott emlékezni, Bella ma reggel hívta fel, és beszélte rá erre a találkozóra, ám kutya legyen, ha bármi egyéb részletre emlékezett a beszélgetésből.

Persze, amúgy sem tárolt most túl sokat a memóriája. Holnap délelőtt vissza kell mennie az orvoshoz kivizsgálásra, és ezzel a tudattal a feje felett, mintha kábulatban élt volna. Vegyül például a tegnap estét. Esküdni mert volna rá, hogy Bellával és Johnnal elment valahová, azonban az egész este egy nagy fekete folt volt az emlékezetében. Csakúgy, mint a munka. Tette a dolgát az ügyvédi irodában, ahogy mindig, apróbb hibákat vétett, és csak bámult a semmibe egész nap.

Amikor a parkolóban kiszállt a kocsiból, amennyire csak tudott, lélekben felkészült mindenre. Tartozott annyival a szegény férfinak, akivel találkozni készült, hogy legalább éber legyen, ezen túlmenően azonban nem érzett semmiféle kényszert. Bellának is világosan megmondta, hogy baráti alapon találkozik vele. A számlát is közösen fizetik. Csak egy olyan "örülök-hogy-megismerhettelek-majd-később-találkozunk" típusú randevú lesz.

Persze akkor is így gondolná, ha nem foglalná le gondolatait ez az orosz rulett a betegségével. Eltekintve attól a tényről, hogy újra megbetegedhet, amúgy is kijött már a gyakorlatból a randizás terén, és nem úgy tűnt, hogy újra formába akarna lendülni. Kinek van szüksége erre e drámára? A legtöbb harmincas éveie elején járó férfi még mindig kalandot keres, különben már rég megnősült volna. Ő pedig nem volt az a kimondottan kalandvágyó, bevállalós típus. Természeténél fogva is komoly volt, akit az élet megpróbáltatásai korán megedzettek.

Különben sem tűnt jelenleg partiképesnek. Jelentéktelen haját, ami még megmaradt, szorosan összefogta hátul a tarkójánál, a krémszínű ír kötött kardigán, amit viselt, bő volt és meleg. Kényelmes khaki színű nadrág, és barna, lapos talpú cipő volt még rajta, amelynek az orra már lekopott. Úgy nézhetett ki, mint egy kisgyerekes anya, ami valószínűleg soha nem lesz.

Amikor belépett az étterembe, a pincérnő egy bokszbá kísért a hátsó részben. Mary letette a táskáját. Zöld paprika és hagyma illat csapta meg az orrát. Egy másik pincérnő sistergő fémtányért vitt a kezében.

Az étterem zsúfolásig tele volt. Mindenfelől beszélgetés halk zaja hallatszott, és keveredett egymással. Pincérek szaladgáltak hol gőzölgő ételekkel megrakott, hol pedig üres, vagy félig üres tányérokkal. A vendégek, családok, barátok, csoportok beszélgettek, nevetgéltek, vitatkoztak. Az örült káosz Maryt most jobban lenyűgözte, mint bármikor máskor, és ahogy ott ült egyedül, végtelenül magányosnak érezte magát a sok étellel teli ember közt.

Mindegyikük előtt boldog jövő állt. Előtte csak... számtalan újabb időpont az orvosnál.

Szomorúan összeszedte magát, érzelmeit vidámabb vizekre terelte, próbált nem pánikba esni, és elhatározta, hogy ma este kizárja a gondolataiból dr. Della Croce-ot.

Egy hirtelen váltással a különböző alakokra nyírt bokrokra gondolt, és elmosolyodott. Ekkor egy sietős pincérnő odalépett az asztalhoz. Amikor letett elé egy vízzel teli műanyag poharat, véletlenül kilötytyintett egy kicsit.

- Vár valakire?

- Igen.

- Kér valamit inni?

- Nem. Ez jó lesz, köszönöm.

A pincérnő elment, ő pedig belekortyolt a vízbe. Fémíze volt, ezért letette, és nem nyúlt hozzá többet. Szeme sarkából mozgást pillantott meg a bejárati ajtónál.

Szentséges ... isten!

Egy férfi lépett be az étterembe. Egy *nagyon-nagyon* jóképű férfi.

Szőke volt, és olyan gyönyörű, mint egy filmsztár. Hatalmasnak tűnt hosszú, fekete bőr viharkabátjában. Válla olyan széles volt, mint az ajtó, amin bejött, lába pedig olyan hosszú, hogy ez által mindenkinél magasabb volt a helyiségben. Miközben végigvonult a vendégek mellett, a férfiak lesütötték a szemüket, elfordultak, vagy az órájukat nézték, mintha tudnák, hogy a nyomába sem érhetnek egy olyan férfinak, mint ő.

Mary összevonta a szemöldökét, mert úgy rémlett neki, mintha már látta volna valahol korábban.

Igen. A helyet úgy hívják: mozi, gondolta magában. Biztosan valami filmet forgatnak a városban.

A férfi odalépett az egyik pincérnőhöz, és úgy mérte végig, mintha méretet venne róla. A vörös hajú nő rápillantott, döbbenetén pislogott néhányat, majd ösztrogén receptorai láthatóan a megmentésére siettek. Előre vetette a haját, hogy a férfi biztosan észrevegye, aztán úgy billentette oldalra a csipőjét, hogy kis híján kiugrott az ízületből.

Ne aggódj, szívi! – gondolta magában Mary -, *egész biztosan észrevett!*

Amikor együtt elindultak az éttermen keresztül, a férfi minden asztalhoz odapillantott. Vajon kivel vacsorázhat?

Hát persze. Két boksszal arrébb egy szőke nő ült egyedül az asztalnál. Szűk, bolyhos kék pulóvere szorosan simult a testére, megmutatva ezzel mindent, amire csak volt. Emellett csak úgy sugárzott arcáról a várakozás, miközben a közeledő férfit figyelte.

Bingo. Ken és Barbie.

Nos, nem kifejezetten Ken. Ahogy a férfi átvonult az éttermen, elképesztően jóképű megjelenése ellenére volt a mozgásában valami, ami nem illett a képbe. Valami... állatias. Egyszerűen nem úgy viselkedett, mint a többi ember.

Úgy lépkedett, mint egy ragadozó. Széles válla ringatózott járás közben, fejét viszont állandóan jobbra-balra forgatta, tekintetével keresett valamit. Marynek az a kényelmetlen érzése támadt, hogy pusztán kézzel képes lenne eltörölni az egész helyet a föld színéről, ha úgy tartaná kedve.

Erős akarateréjének köszönhetően a pohár vizet nézte, ahelyett, hogy a férfit bámulta volna. Nem akart ő is úgy tenni, mint a többi ostoba.

A francba, muszáj volt felnéznie?

A férfi elhaladt a szőke mellett, és megállt egy barna hajú nő előtt a bokszoknál. A nő szélesen rámosolyodott. Tökéletesen ésszerű reakció.

- Szia! – üdvözölte a férfi.

Nocsak, ki gondolta volna! Még a hangja is lenyűgöző. Mély és férfias zengésű.

- Szia! – felelte a nő.

A férfi hangja éles volt, amikor újra megszólalt.

- Te nem Mary vagy.

Mary megmerevedett. *Jézusom!*

- Az leszek, akit csak akarsz.

- Én Mary Luce-t keresem.

Úristen!

Mary megköszöri a torkát, és azt kívánta, bárcsak valaki más lenne, valahol máshol.

- Hhm... én... én vagyok Mary.

A férfi felé fordult. Amikor élénk, kék szeme rápillantott, teste megfeszült.

Mary gyorsan lesütötte a szemét, és a vízben lévő szívószállal kezdett babrálni.

Nem épp erre számítottál, ugye? – gondolta magában.

Amikor egyikük sem szólalt meg továbbra sem, Mary biztos volt benne, hogy a férfi valami társadalmilag elfogadott és udvarias ürügyet keres arra, hogy elmeneküljön.

Istenem, hogy hozhatta Bella ilyen megalázó helyzetbe?

Rhage-nek még a lélegezte is elállt, amikor megpillantotta az embernőt. Milyen gyönyörű! Egyáltalán nem erre számított, de így is elbűvölőnek találta.

Bőre halvány volt és sima, mint egy elefántcsont szobor. Arcsontja finom ívű, állkapcsa kecses ívben futott végig a fülétől az állági. Arcán természetes pír látszódott. Nyaka, csakúgy, mint a karja és valószínűleg a lába is, hosszú volt és karcsú. Barna haját hátul lófarokban fogta össze.

Nem viselt sminket, és nem érzett rajta parfümöt sem. Az egyetlen ékszer, amit észrevett, egy pár apró, gyöngy fülbevaló volt. Pizkosfehér kardigánja nagy volt és alaktalan, és lefogadta volna, hogy a nadrágja is hasonlóan fest.

Az ég világon semmi figyelemre méltó nem volt rajta, egyáltalán nem hasonlított azokra a nőkre, akik tetszettek neki, mégis olyan megigézve nézte, mint egy kisgyerek a tüzet.

- Szia, Mary – mondta neki lágy hangon.

Remélte, hogy a lány majd visszanéz rá, mivel még nem tudta elég jól megfigyelni a szemét. És már alig várta, hogy hallja a hangját. Az a két szó, amit az előbb mondott, nagyon halk volt, és távolról sem elég.

Kinyújtotta felé a kezét, és égett a vágytól, hogy megérintse.

- A nevem Hal.

Mary hagyta, hogy a tenyere a semmiben lógjon, és a táskájáért nyúlt. Felállt, el akarta hagyni a bokszt.

Rhage elé lépett, elzárva előtte az utat.

- Hová mész?

- Nézd, nincs semmi baj. Nem fogom elmondani Bellának. Majd azt mondjuk, hogy együtt vacsoráztunk.

Rhage lehunyta a szemét, és megpróbálta kiszűrni a tudatából a háttérzajokat, hogy csak a hangját hallja, és magába szívhasa. Teste felkavarodott, megnyugodott, és egy kicsit megszédült.

Aztán végre felfogta, hogy a lány mit is mondott.

- Miért is hazudnánk? Hiszen együtt fogunk vacsorázni.

Mary ajka összepréselődött, de legalább már nem próbált meg elmenekülni.

Amikor Rhage biztos lett abban, hogy nem fog elfutni, leült az asztalhoz, és nagy nehezen megpróbálta bepréselni alá a lábát. Amikor a lány ránézett, megállt a mozdulat közben.

Istenem! A szeme egyáltalán nem illett lágy zengésű hangjához. Sokkal inkább egy harcoséhoz.

Fémszürke volt, olyan színű szempillák keretezték, mint a haja, és összhatásában azokra a férfiakra emlékeztette, akik a csatákban harcoltak és életben maradtak. Megdöbbenően gyönyörű volt.

Hangja megremegett, amikor azt mondta.

- De még mennyire, hogy... veled fogok vacsorázni!

Mary szeme kikerekedett, aztán összeszűkül.

- Ennyire szeretsz jótékonykodni?

- Tessék?

Megérkezett a pincérnő és lassan letett a férfi elé egy pohár vizet. Rhage látta, ahogy a nő az arcára és a testére pillant, és rögtön megérezte vágyának szagát. Most azonban bosszantotta ez a reakció.

- Jó estét, Amber vagyok. Hozhatok valamit inni?

- A víz jó lesz. Mary, kérsz valamit?

- Nem, köszönöm.

A pincérnő egy kicsit közelebb lépett hozzá.

- Elmondhatom a mai specialitásunkat?

- Rendben.

Miközben a nő a listát sorolta, Rhage le sem vette a szemét Maryról, ő viszont kerülte a tekintetét. A pokolba!

A pincérnő megköszöörülte a torkát. Többször.

- Biztos, hogy ne hozzak egy sört? Vagy valami ütősebbet? Mit szólna, mondjuk egy...

- Köszönjük, a víz elég lesz! Majd jöjjön vissza a rendelésünkért!

Amber vette az üzenetet.

Amikor kettesben maradtak, Mary megszólalt.

- Komolyan mondom, hogy hagyjuk abba...

- Utaltam rá valamivel is, hogy nem akarok veled vacsorázni?

Mary felvette az asztalról az étlapot, és az ételek fotóit kezdte tanulmányozni. Aztán hirtelen félretette.

- Állandóan engem nézel.

- Igen, a férfiak ezt szokták csinálni. – *Amikor ránéznek arra, akit akarnak, tette hozzá gondolatban.*

- Na persze. Csak engem nem. El tudom képzelni, mennyire le lehetsz nyugözve, de nem szeretném, ha folyton azt a bizonyos testrészemét bámulnád. Ha érted, mire gondolok. És tényleg nincs kedvem egy órát szenvedni, miközben neked meg kell játszanod magad.

Istenem, ez a hang! Újra és újra ugyanazt a hatást váltotta ki benne, felkavarta, felizgatta, hogy végül beleborzongott, aztán megnyugtatta és ellazította. Nagy levegőt vett, hogy beszívja testének természetes, citromos illatát.

Az elhúzódo csendben visszatolta Mary elé az étlapot.

- Válassz valamit, hacsak nem akarsz itt ülni, és végignézni, ahogy eszem.

- Bármikor elmehetek, ha akarok.

- Igaz. De nem fogsz.

- Ó tényleg, és miért nem? – megvillant a szeme, mire Rhage teste lángra lobbant, mint egy máglya.

- Azért nem fogsz itt hagyni, mert túlságosan szereted Bellát ahhoz, hogy kényelmetlen helyzetbe hozd azzal, hogy kísétálsz a randevúdról. Mert veled ellentétben, én el fogom mondani neki, hogy faképnél hagyta.

Mary a homlokát ráncolta.

- Most zsarolsz?

- Dehogysis! Csak meggyőzlek.

Mary lassan kinyitotta az étlapot, és elolvasta.

- Még mindig bámulsz.

- Tudom.

- Miért nem nézel inkább valami mást? Az étlapot, vagy azt a barnát ott mellettünk. Két boksszal arrébb van egy szőke, ha esetleg nem vetted volna észre.

- Te soha nem használasz parfümöt, ugye?

Mary felkapta a fejét.

- Nem.

- Megengeded? – kérdezte, és a lány egyik kezére bökött a fejével.

- Mit?

Azt mégsem mondhatta neki, hogy meg akarja szagolni közlelöl a bőréét.

- Figyelembe véve, hogy itt ülünk, és együtt vacsorázunk, civilizált gesztusnak tűnik, hogy kezet fogjunk, nem gondolod? És bár először, amikor udvarias akartam lenni, visszautasítottál, hajlandó vagyok még egy lehetőséget adni neked.

Amikor Mary nem felelt, Rhage kinyújtotta a karját, és tenyerébe fogta a kezét. Képtelen volt uralkodni magán, a szájához húzta, lehajtotta rá a fejét, és rászorította az ajkát. Mély lélegzetet vett.

A teste azonnal reagált az illatra. Vesszője megmerevedett, lüktetve bőrnadrágjához feszült. Zavartan mocorogni kezdett, hogy nagyobb helyet csináljon neki a nadrágjában. Istenem, alig bírta kivárni, hogy kettesben maradjon vele otthon!

12. fejezet

Mary egy pillanatra nem kapott levegőt, amikor Hal elengedte a kezét.

Talán csak álmodik. Igen, biztosan csak álmodik, hiszen ez a férfi túl szép, túl szexi, és túlságosan is odavan érte, hogy igaz legyen.

A pincérnő visszajött. Olyan közel állt meg Halhoz, amilyen közel csak tudott, anélkül hogy szabályszerűen beleült volna az ölébe. És bármennyire is hihetetlen, időközben kirúszosztta a száját, amitől úgy nézett ki, mintha az egésztestet lecserélte volna valami rikító rózsaszínre, vagy korallvörösre, vagy valami hasonlóan nevetséges színre.

Mary megrázta a fejét és meglepődött magán, hogy milyen rosszindulatú.

- Mit hozhatok? – kérdezte a nő.

A férfi kérdőn Maryre nézett az asztal másik oldaláról. Ő megrázta a fejét, és lapozgatni kezdte az étlapot.

- Jól van, akkor lássuk, mi van itt – mondta Hal, és kinyitotta a sajátját. – Először is kérek egy tejszínes, tésztás csirkét, aztán marhasteaket véresen, egy sajtburgert, szintén véresen, dupla sült krumplit és egy adag nachost. Igen, nachost, és legyen hozzá minden, ami kell. Legyen az is dupla, rendben?

Mary csak bámolt, miközben a férfi összecsukta az étlapot, és ránézett.

A pincérnő megütközve kérdezte.

- Ez minden önnek és a hűgának?

Mintha a családi kötelék lenne az egyetlen ésszerű magyarázat arra, ha egy ilyen férfi egy olyan nővel vacsorázik együtt, mint ő. Istenem...

- Nem. Ez csak nekem lesz. Ő pedig nem a húgom, hanem a barátnőm. Mary?

- Ja igen... én csak egy cézársalátát kérek, de csak majd akkor, amikor az ő – *töménytelen menyiségű* – vacsorája megérkezik.

A pincérnő elvette az étlapot, és elment.

- Szóval, Mary, mesélj valamit magadról!

- Miért nem kezdjük inkább veled?

- Mert akkor nem hallom a hangod.

A lány megmerevedett. Valami bizonytalan emlékkép tört felszínre a tudatalattijából.

Beszélj! Szeretném hallani a hangodat.

Mondd azt, hogy "semmi"! Újra és újra. Mondd már.

Esküdni mert volna, hogy ez a férfi már mondta neki ezeket a szavakat, kivéve hogy még sohasem találkozott vele korábban. Isten tudja, honnan emlékezhetett rá mégis.

- Mivel foglalkozol? – kérdezte.

- ... Menedzserasszisztens vagyok.

- Hol?

- Egy ügyvédi irodában, itt a városban.

Mary arra gondolt, vajon Bella mennyit mondhatott neki róla. Jézusom, csak nem beszélt a betegségéről is? Lehet, hogy ezért maradt itt vele vacsorára.

- Mary?

- Régebben gyerekekkel dolgoztam.

- Tanár voltál?

- Terapeuta.

- Agyi vagy testi?

- Mindkettő. Autista gyerekek rehabilitációs specialistájaként dolgoztam.

- Miért választottad pont ezt a szakmát?

- Muszáj folytatnunk?

- Mit?

- Ezt a "tegyünk-úgy-mintha-jobban-meg-akarnánk-ismerni-egymást" színjátékot.

A férfi a homlokát ráncolta, majd hátradőlt, amikor a pincérnő letett elé az asztalra egy nagy tányér nachost.

A nő odahajolt a füléhez.

- Ne árulja el senkinek, de ezt a tányért egy másik rendelésből csentem el. Ők várhatnak, maga viszont nagyon éhesnek tűnik.

Hal mosolyogva bólintott, és láthatóan nem tanúsított érdeklődést a nő iránt.

Marynek el kellett ismernie, hogy udvarias. Amikor vele szemben ült, úgy tűnt, egyetlen nőt sem vesz észre maga körül.

Odatolta elé a tányért, Mary azonban megrázta a fejét, mire felvett egy darabot, és a szájába tette.

- Nem lep meg, hogy az udvarias csevegés bosszant – mondta.

- Miért nem?

- Mert már sok mindenen keresztülmentél.

Mary elfintorodott.

- Pontosan mit mondott rólam Bella?

- Nem sokat.

- Akkor honnan tudod, hogy bármi nehézségen is keresztül kellett mennem az életben?

- A szemedbe van írva.

Ó, a fenébe! Még okos is! Az egész férfi, úgy ahogy van, elképesztően tökéletes!

- Utálom, hogy zavarba hozlak vele – mondta, miközben gyorsan és alaposan termelte befelé a nachost -, de nem érdekel, ha esetleg felbosszant, mivel nagyon szeretném megtudni, mi indított arra, hogy ezt a munkát csináld. És tudom, hogy el fogod nekem mondani.

- Öntelt vagy.

- Micsoda meglepetés! – mosolygott Hal. – Te pedig folyton kikerülöd a választ. Szóval, miért ezt a hivatást választottad?

A válasz az édesanyja izomsorvadás ellen folytatott küzdelme lett volna. Azok után, hogy végig kellett néznie, min megy keresztül, hivatásának tekintette, hogy segítsen másoknak megtalálni a módot arra, hogy legyőzzék a korlátaikat. Talán így egy kicsit enyhített a büntudatán is, hogy egészséges volt, miközben az édesanyja oly sok gonddal küszködött.

Aztán az ő életében is elérkeztek a gondok. Komoly gondok.

Furcsa, amikor először diagnosztizálták nála a betegséget, az első gondolata az volt, hogy nem igazságos. Végignézte az édesanyja küzdelmét a kórral, és vele együtt szenvedett ő is. Akkor miért akarta a sors, hogy személyesen is megtapasztalja mindazt a szörnyűséget, aminek a tanúja volt?

Ott és akkor jött rá, hogy nincs olyan, hogy valakinek egy bizonyos mennyiségű szenvedést szánt a sors, és ha azt már elérte, valami csoda folytán lekerült a sorscsapás-kiosztás listájáról.

- Soha nem akartam mással foglalkozni – felelte kitérően.

- Akkor miért hagytad abba?

- Megváltozott az életem.

Szerencsére, ezt az irányt nem firtatták tovább.

- Szeretted nyomorék gyerekekkel dolgozni?

- Ők... nem voltak nyomorékok.

- Ne haragudj! – mondta a férfi, és látszott rajta, hogy komolyan is gondolja.

A hangjából kicsendülő őszinteség hallatán Mary tartózkodása megszűnt. Erre semmilyen bók vagy mosoly nem lett volna képes.

- Ők csak mások. Másképp látják a világot. Normálisnak azt nevezzük, ami az átlag, ami nem feltétlenül az egyetlen módja a létezésnek vagy az életnek... - hirtelen elhallgatott, mert észrevette, hogy a férfi lehunyja a szemét. – Untatlak?

Rhage szeme lassan kinyílt.

- Nem, csak szeretem hallgatni a hangod, amikor beszélsz.

Mary nagyot nyelt. A férfi szeme úgy izzott, mint egy szivárványszínekben játszó neoncső. Biztos, hogy kontaktlencse, gondolta. Egy embernek egyszerűen nem lehet ilyen színű szeme!

- Vagyis téged nem zavar, ha valaki más, ugye? – dűnnyögte szinte magának.

- Nem.

- Az jó.

Mary valami ok miatt azon kapta magát, hogy rámosolyog.

- Szóval igazam volt – suttogta a férfi.

- Miben?

- Hogy elragadó vagy, amikor mosolyogsz.

Elfordította a tekintetét.

- Mi a baj?

- Kérlek, ne kezdj udvarolni! Inkább maradjunk a könnyed beszélgetésnél.

- Én őszintén mondtam, nem udvarlásból. Csak kérdezd meg a testvéreimet! Folyton kimondom azt, amit gondolok.

Többen is vannak? Istenem, micsoda család lehet!

- Hány testvéred van?

- Öt. Jelenleg. Egyikünk nemrég meghalt.

Ivott egy kortyot a vízből, mintha nem akarná, hogy a lány lássa a szemét.

- Sajnálom! – mondta Mary halkan.

- Köszönöm. Még friss a seb. Pokolian hiányzik.

A pincérnő megérkezett egy megpakolt tálcával. Miután lerakott mindent az asztalra, és letette Mary salátáját is, még egy ideig ott ácsorgott, amíg Hal éles hangon meg nem köszönte.

Először a csirkét vette maga elé. Belenyúlt az ételbe a villájával, megforgatta a tészta körül, majd a felcsavart metéltet óvatosan a szájához emelte. Elgondolkozva megrágta, majd megsózta a többit. Ezután a steak következett. Azt is megkóstolta, majd a tányéron maradt darabot megborsozta. Miután végzett, szájához emelte a sajtbургert, de mielőtt beleharapott volna, összeráncolta a homlokát, és visszatette a tányérba. Felvette a kést és a villát, és azzal vágott le egy darabot, hogy letesztelje.

Úgy evett, mint egy tökéletes úriember. Szinte már nőiesen finom mozdulatokkal.

Hirtelen Maryre nézett.

- Mi az?

- Sajnálom, én csak... - A lány megpiszkálta a salátáját, aztán újra azt figyelte, hogy eszik.

- Ha továbbra is így bámulsz, el fogok pirulni – morogta Hal.

- Ne haragudj!

- Nem haragszom. Szeretem, ha nézel.

Mary teste végre életre kelt. Ennek öröme egy kecses mozdulattal azonnal az ölébe is ejtett egy szárított kenyérkockát.

- Mit nézel rajtam? – kérdezte a férfi.

Mary a szalvétával letörölte a nadrágjáról a salátaöntet foltját.

- Az étkezési kultúrádat. Nagyon kifinomult.

- Az ételt élvezni kell.

Vajon mi mindent élvezhet még így? Lassan. Alaposan. Elképzelte, milyen szerelmi élete lehet. Biztosan elképesztően jó az ágyban. Az a hatalmas test, aranyszínű bőre, hosszú, vékony ujjai...

Kiszáradt a torka, ezért a poharáért nyúlt.

- Mindig... ilyen sokat eszel?

- Az az igazság, hogy most egy kicsit elrontottam a gyomrom, ezért visszafogtam magam. – Még egy kis sót szórt a tésztára. – Szóval, korábban autista gyerekekkel dolgoztál, most

viszont egy ügyvédi irodában? Mit csinálsz a szabadidődben? Van valami hobbid? Valami, ami érdekel?

- Szeretek főzni.

- Tényleg? Én meg szeretek enni.

Mary elfintorodott, és próbálta nem elképzelni, milyen lenne, ha a konyhájában ülne az asztalnál.

- Már megint bosszús lettél.

Mary legyintett egyet.

- Nem is igaz.

- Dehogynem! Nem tetszik a gondolat, hogy nekem főzől?

Kendőzetlen őszintesége hallatán Mary arra gondolt, bármit elmondhatna neki, ő biztosan őszintén megmondaná róla a véleményét. Akár pozitív lenne, akár negatív.

- Hal, van benned egy szűrő az agyad és a szád között?

- Nem igazán. – Megette a tésztás csirkét, és félretolta a tányért. A steak következett. – És mi a helyzet a szüleiddel?

Mary nagyot sóhajtott.

- Az édesanyám négy évvel ezelőtt halt meg. Az édesapám akkor, amikor kétéves voltam. Rosszkor volt rossz helyen.

A férfi egy pillanatig nem felelt.

- Nehéz lehetett elveszíteni mindkettőjüket.

- Igen, az volt.

- Az én szüleim is meghaltak, de legalább megérték az idős kort. Vannak testvéreid?

- Nincsenek. Csak én voltam és az édesanyám. Most pedig már csak én vagyok.

Hosszú csend következett.

- Honnan ismered Johnt?

- Johnt? Ja, John Matthew-t? Bella mesélt neked róla?

- Csak néhány szót.

- Nem ismerem túl jól. Mostanában találkoztunk. Azt hiszem, nagyon különleges gyerek, nagyon kedves, bár azt érzem rajta, hogy nem volt túl kegyes hozzá az élet.

- Ismered a szüleit?

- Azt mondat, nincsenek szülei.

- Tudod, hol lakik?

- Ismerem a környéket. Nem túl jó hírű negyed.

- Szeretnéd megmenteni?

Milyen furcsa kérdés, gondolta.

- Nem hiszem, hogy szüksége lenne megmentésre, de szeretnék a barátja lenni. Az igazság az, hogy alig ismerem. Egyik este egyszerűen csak megjelent a házamnál.

Hal bólintott, mintha ezt a választ szerette volna hallani.

- Honnan ismered Bellát? – kérdezte a lány.

- Nem ízlik a saláta?

Mary lenézett a tányérjára.

- Nem vagyok éhes.

- Biztos vagy benne?

- Igen.

Miután Hal elfogyasztotta a sajtbургert és a sült krumplit, a sótartó mellett fekvő kis étlapért nyúlt.

- Szívesebben ennél inkább desszertet?

- Nem, ma este nem.

- Többet kellene enned.

- Nagyon beebédeltem.

- Nem igaz.

Mary összefonta mellkasán a karját.

- Honnan tudod?

- Érzem az éhségedet.

A lány ne kapott levegőt. Istenem, az a tekintet, megint szinte izzott. Olyan kék, olyan ragyogó és mély, mint a tenger. Egy óceán, amelyben úszna. Megfulladna. Meghalna.

- Honnan tudod, hogy... éhes vagyok? – kérdezte, és úgy érezte, mintha a világ megfordult volna vele.

A férfi szinte doromboló hangon válaszolt.

- Igazam van, nem? Akkor mit számít, hogy honnan tudom?

Szerencsére megérkezett a pincérnő, hogy elvigye az üres tányérokat, és ezzel megtörte a pillanatot. Miközben Hal megrendelt egy almás pitét, egy csokis süteményt és egy csésze kávé, Marynek sikerült visszatérnie a földre.

- Mivel foglalkozol? – kérdezte tőle.

- Ezzel-azzal.

- Színész vagy? Esetleg modell?

A férfi felnevetett.

- Lehet, hogy jóképű vagyok, de jobban szeretek hasznos dolgokat csinálni.

- Mit értesz azon, hogy hasznos dolgokat?

- Fogalmazunk úgy, hogy katona vagyok.

- A hadseregben?

- Igen. Mondjuk.

Ez megmagyarázza azt a halálos kisugárzást, amely a lényéből áradt. A fizikai magabiztosságot. Az éles szemét.

- Milyen területen? – Biztosan a tengerészetenél, gondolta. Vagy talán a különleges egységnél. Remekül illene közérjük.

A férfi arca megfeszült.

- Csak egyszerűen katona.

Hirtelen parfümillat csapta meg Mary orrát. A vörös hajú pincérnőé, aki az asztalokat szedte le.

- Minden rendben volt?

Amikor a férfi ránézett, szinte érezni lehetett, ahogy felizzik benne a tűz.

- Igen, köszönjük.

- Akkor jó. – Odacsúsztatott valamit az asztalukra. Egy szalvétát. Rajta egy névvel és egy telefonszámmal.

Amikor Halra kacsintott, és elment, Mary a férfi kezére sandított, aztán szemével a táskáját kereste.

Ideje mennem, gondolta. Valami furcsa ok miatt nem akarta végignézni, ahogy zsebre teszi a szalvétát. Még akkor sem, ha ehhez minden joga megvolt.

- Nos, ez az este... nagyon érdekes volt – mondta, és felvette a táskáját, hogy távozzon a bokszból.

- Miért mész el? – A férfi szigorú arca inkább egy katonára emlékeztetett, mint arra a szexis sármőrre, akinek eddig mutatta magát.

Maryn nyugtalanság lett úrrá.

- Fáradt vagyok, de köszönöm az estét, Hal. Nagyon... Szóval, köszönöm.

El akart menni mellette, a férfi azonban megfogta a csuklóját, és a belső oldalát simogatni kezdte a hüvelykujjával.

- Legalább addig várj, amíg megeszem a desszertet!

Mary elfordította a tekintetét, hogy ne lássa tökéletes arcát és széles vállát. Az egyik bokszból, nem messze tőlük a barna hajú nő felállt, és névjegyével a kezében a férfire nézett.

Mary előre hajolt.

- Biztos vagyok benne, hogy legalább egy tucat nőt találsz, akik elszórakoztatnak. Szerencsét kívánnék ahhoz ott – bökött a fejével a barna felé -, de úgy tűnik, vele biztosra mész.

A kijáráshoz sietett. A hűvös levegő és a viszonylagos csend felüdülést jelentett a benti zsivaj után. Miközben a kocsija felé tartott, az a baljós érzése támadt, hogy nincs egyedül. Hátrapillantott a válla fölé.

A férfi ott állt közvetlenül mögötte, bár amikor kijött, még az étteremben ült. Megpördült, szíve nagyot dobant, aztán olyan hevesen kezdett verni, hogy majdnem kiugrott a mellkasából.

- Jézusom! Mit keresel te itt?

- Kikísérlek a kocsidhoz.

- Én... vagyis... Ne fáradj!

- Túl késő. Ez a Civic a tied, ugye?

- Honnan tudod...

- A lámpája felvillant, amikor kinyitottad.

Mary ellépett előle, ám a férfi továbbra is előre ment, ezért hátrálni kényszerült. Amikor háttal nekiütközött a kocsijának, felemelte a kezét.

- Állj!

- Ne félj tőlem!

- Akkor ne tornyosulj így fölem!

Megfordult, és az ajtókilincset kereste. Hal azonban kinyújtotta a karját, és a kocsitetejére támaszkodott a tenyerével, ott ahol az ajtó és a tető vonala találkozott.

Igenis be fog ülni a volán mögé! Mihelyt megengedi.

- Mary? – Mély hangja közvetlenül a füle mellett szólalt meg, mire összerezzen.

Érezte a belőle áradó vad csábítást, és elképzelte, ahogy a teste, mint egy kalitka, az övé köré fonódik, és fogva tartja. A testében ekkor áruló módon a félelem helyett valami buja és éhes izgalom lett úrrá.

- Engedj el! – suttogetta.

- Még nem.

Hallotta, hogy a férfi mély levegőt vesz, mintha megszagolná, aztán valami halk, ritmikus hang ütötte meg a fülét. Dorombolt. Mary ellazult, teste felforrósodott, lába szétnyílt, mint aki máris felkészült rá, hogy magába fogadja.

Jézus isten, muszáj elszakadnia tőle!

Megragadta a felkarját, és megpróbálta eltolni magától. Persze nem sikerült.

- Mary?

- *Mi az?* – csattant fel, mert haragudott, amiért a teste tűzbe jött, ahelyett, hogy megrémült volna. Az isten szerelmére, hiszen csak ez idegen, egy nagy, tolakodó idegen, ő pedig egy magányos nő, akinek senkije sincs, akinek hiányozna, ha nem érne haza épségben.

- Köszönöm, hogy nem hagytál faképnél.

- Nincs mit. Mi lenne, ha most hagynál elmenni?

- Csak ha megengeded, hogy megcsókoljalak.

Marynek ki kellett nyitnia a száját, hogy elég levegőt tudjon a tüdejébe szívni.

- Miért – kérdezte rekedten. – Miért akarsz megcsókolni?

A férfi megfogta a vállát, és maga felé fordította. Hatalmas teste fölé tornyosult, elzárta előle az étterem ablakain kiszűrődő fényt, a parkoló lámpáit és a csillagokat is az égen.

- Csak hadd adjak egy csókot, Mary! – A keze felkúszott a válláról a nyakára, majd az arcára.

– Csak egyszer. Megengeded?

- Nem, nem engedem – suttogetta, és hátrahajította a fejét.

Amikor a férfi felé hajolt, Mary szája megremegett. Olyan rég volt már, hogy valaki is megcsókolta, de ilyen, mint ő, még sohasem!

A csók puha volt és váratlanul gyengéd, figyelembe véve testének méreteit.

Maryt forróság öntötte el. Mellétől kiindulva végigsöpört rajta, s a lába között ért véget.

Hal felszisszent, és hirtelen hátralépett. Furcsán meredt rá. Karját maga elé kapta, mintha saját magába akarna kapaszkodni.

- Hal?

Nem szólt semmit, csak állt, és mereven nézte. Ha Mary nem tudta volna, hogy ez lehetetlen, azt gondolta volna, hogy valami megrázkódtatás érte.

- Hal, jól vagy?

A férfi egyszer megrázta a fejét, aztán elsétált, és eltűnt a sötétben a parkoló túloldalán.

13. fejezet

Rhage a Gödör és a főépület közti udvaron bukkant elő a semmiből.

Nem igazán tudta hova tenni azt az érzést, amely a testében kelt életre. Leginkább halk zúgásra hasonlított az izmaiban és a csontjaiban, olyasmire, mint egy hangvilla rezgése. Abban azonban egészen biztos volt, hogy még soha nem érezte azelőtt. Abban a pillanatban kezdődött, amikor megcsókolta a lányt.

Mivel semmilyen új és szokatlan dolgot nem fogadott szívesen, amely a testével volt kapcsolatos, azonnal eltávolodott a lánytól, és az a tudat, hogy nincs a közelében, úgy tűnt, segít. A gond csak az volt, hogy az érzés csökkentével a teste oly mértékben igényelte az enyhülést, hogy már szinte fájt. Ami nem volt igazságos, mivel azután, hogy a vadállat előbújt a testéből, mindig kapott legalább néhány nap szünetet.

Megnézte az óráját.

A pokolba! Szeretett volna kimenni az utcára, hogy *alantasokra* vadásson, hátha egyet-kettőt el tud kapni, de mióta Tohr lett a testvériség vezetője, új szabályok léptek életbe. Az átváltozás után Rhage-nek az volt a dolga, hogy pihenjen néhány napot, amíg újra vissza nem nyeri eredeti formáját. Miután Darius az elmúlt nyáron meghalt, a testvérek száma hatra csökkent, és most hogy Wrath elfoglalta a trónt, már csak öten maradtak. Nem engedhették meg maguknak, hogy még egy harcost elveszítsenek.

Bár elismerte, hogy a kényszerpihenő ésszerű megoldás volt, utálta, ha megmondták neki, mit csináljon. Utálta, hogy nem lehetett kint a harcmezőn, különösen most, amikor olyan nagy szüksége lett volna rá.

Kivette a zsebéből a slusszkulcsot, és odament a feltuningolt GTO-hoz. A motor hangos robajjal beindult, és egy perc múlva már az úton volt. Nem tudta, merre megy, de nem is érdekelte.

Mary. Az a csók.

Istenem, az ajka olyan hihetetlenül édes volt, ahogy a szája alatt megremegett, hogy legszívesebben szétfeszítette volna, és becsúsztotta volna a nyelvét. Be és ki, aztán újra be, hogy megint megízlelhesse. És azután ugyanezt tette volna a testével a lába között.

De le kellett állnia. Bármilyen volt is benne az a zúgás, idegesítette, vagyis nagyon veszélyes volt. Ez az átkozott reakció nem logikus, gondolta. Mary megnyugtatta, enyhülést hozott számára. Igaz, hogy kívánta is, és ez nyugtalanította, de ettől még nem lenne szabad veszélyessé válnia. *Az ördögbe!* Lehet, hogy rosszul értelmezte a reakciót. Lehet, hogy a zúgás csak egy olyan mély szexuális vonzódás jele volt, amelyhez nincs hozzászokva. Eddig csak azt a késztetést érezte, hogy élélvezzen, hogy a teste valamiképpen megnyugodjon, és nehogy átváltozzon valami mássá.

Eszébe jutottak azok a nők, akikkel eddig dolga volt. Megszámolni sem tudta, mennyien voltak, mind névtelen, arctalan test, akibe a magját eresztette, de egyikük sem nyújtott igazi kielégülést számára. Átölelte és megcsókolta őket, mert ah nem okozott volna nekik is örömet, úgy érezte volna, hogy kihasználja őket.

A pokolba! Így is úgy érezte. Mindenkit csak kihasznált.

Ha nem kezdődött volna a testében az a zúgás, amikor Maryt megcsókolta, akkor is otthagyt volna a parkolóban. Gyönyörű hangja, harcos szeme és remegő szája miatt nem lehetett egy menet a sok közül. Azzal, ha magáévá tenné, még akkor is, ha beleegyeznek, mintha megsértene valami tisztaságot. Valamit, ami jobb, mint ő.

Megszólalt a mobilja. Kivette a zsebéből, és megnézte a hívásazonosítót. Nagyot káromkodott, de felvette.

- Szia, Tohr. Már hívni akartalak.

- Láttam, hogy elmentél a kocsival. Az embernővel találkozol most?

- Nem, annak már vége.

- Húha! Ez aztán gyors volt! Biztos nagyon ügyes lehetett.

Rhage összeszorította a fogát, de ezúttal nem vágott vissza.

- Beszéltem vele a kölyökről, és nem lesz semmi gond. Kedveli, és sajnálja is, de ha eltűnne, nem okozna problémát. Csak nemrégiben találkoztak.

- Szép munka, Hollywood! Akkor most hová mész?

- Sehová. Csak kocsikázom.

Tohr hangja meglágyult.

- Utálod, hogy nem harcolhatsz, ugye?

- Miért? Te nem utálnád a helyemben?

- Dehogynem, de ne aggódj, a holnap este hamar eljön, és akkor újra akcióba lendülhetsz. Addig pedig szórd szét a magodat a Félszeműben! – Halkan felkuncogott. – Jut eszembe, hallottam arról a testvérpárról, akiket két nappal ezelőtt húztál meg. Egyiket a másik után. Elképesztő vagy, haver, tudsz róla?

- Igen, Tohr. Kérheted tőled egy szívességet?

- Bármit, testvér.

- Megtennéd, hogy... nem lovagolsz ezen a témán? – Rhage mély lélegzetet vett. – Mert az igazság az, hogy utálok az egészset. Komolyan mondom.

Nem akart többet mondani, de a szavak maguktól kibukta a száján, és már nem tudta visszavonni.

- Nem szeretem a névtelenséget, és azt ahogy a mellkasom fáj utána. Utálok a szagot a testemen és a hajamban, amikor hazamegyek. Legjobban azonban azt gyűlölöm, hogy újra és újra meg kell tennem, mert ah nem teszem, lehet, hogy bántalak titeket vagy egy ártatlan kívülállót. – Kifújta a levegőt. – És az a két testvér, akik oly nagy benyomást tettek rád? Tudod, csak olyanokat választok, akiknek édes mindegy, hogy kivel vannak, mert egyébként nem tisztességes. Az a két csaj a bárban meglátta az órámat és a pénzem, és úgy gondolták, szép kis trófea lennék. A kefézés velük legalább olyan intim volt, mint egy autóbaleset. Ma este pedig? Te hazamész Wellsie-hez, én viszont egyedül leszek. Csakúgy, mint holnap vagy holnapután. Ez a rengeteg szex nekem nem nyújt örömet, évek óta pusztítja a lelkem, szóval arra kérlek, ne hozd fel újra, oké?

Hosszú csend következett.

- Jézusom... Ne haragudj! Fogalmam sem volt...

- Oké, rendben. Nézd... - Itt volt az ideje véget vetni ennek a beszélgetésnek. – Mennem kell. Mennem... kell. Majd találkozunk.

- Ne, várj még, Rhage...

Rhage kikapcsolta a telefonját, és lehúzódt az útról. Amikor körülnézett, azt látta, hogy a semmi közepén van, körös-körül csak az erdő a társasága. Lehajtotta fejét a kormányra.

Képek villantak az emlékezetébe. Maryról. Rájött, hogy elfelejtette kitörölni az emlékeit.

Elfelejtette? *Na persze.* Azért nem tette, mert szerette volna újra látni, és azt akarta, hogy emlékezzen rá.

Ó, istenem... Ez nem jelent jót. Nagyon nem.

14. fejezet

Mary a másik oldalára fordult az ágyban, és lerúgta magáról a takarót. Félálomban kinyújtotta a lábát, hogy megpróbáljon kissé lehűlni.

A fenébe, elfelejtette lejjebb venni a termosztátot...

Hirtelen szörnyű balsejtelve támadt, és a rémülettől azonnal felébredt.

Hőemelkedés. Hőemelkedése van!

Jaj ne... Túlságosan is jól ismerte az érzést, a hőhullámot, a száraz hőséget és az ízületi fájdalmat. Rápillantott az órára: hajnali 4.18. Amikor még beteg volt, mindig ez idő tájt kezdett felmenni a láza.

Feje fölé nyúlt, és kinyitotta az ágya mögött ablakot. A hűvös levegő elfogadta a meghívást, és sietve beáramlott a szobába. Kellemesen lehűtötte és megnyugtatta. A láz hamarosan visszavonulót fűjt, amelyet a bőrén megjelenő fényes izzadságréteg jelzett.

Lehet, hogy csak egyszerű megfázás. Azok az emberek, akik régebben súlyos kórban szenvedtek, nem úgy fogadják a hétköznapi betegségeket, mint mások.

Akárhogy áll is a dolog, megfázás vagy leukémia, egy biztos: minden esélye elúszott arra, hogy visszaaludjon. Felvett egy meleg pulóvert az éjszakai pólójára, és lement az alsó szintre. A konyhába menet minden villanyt felkapcsolt, ami útjába került, míg végül az egész ház fényárban úszott.

Cél: a kávéfőző. Kétség sem férhetett hozzá, hogy bármi jobb volt, mint álmatlanul hánykolódni, és számolni a percek az orvosi vizsgálatig. Még akár az is, ha válaszol néhány hivatali e-mailre vagy felkészül a Kolombusz-napi hosszú hétvégére.

Mellesleg az orvosi vizsgálatig még öt és fél óra volt hátra.

Istenem, mennyire utálta a várakozást!

Vizet töltött a kávéfőzőbe, majd benyúlt a szekrénybe a kávéért. A doboz majdnem üres volt, ezért elővett egy bontatlant, meg egy konzervnyitót, és...

Úgy érezte, nincs egyedül.

Előrehajolt, hogy a mosogató mögötti ablakon kinézzen az udvarra. Nem látott semmit, mivel nem volt semmilyen lámpa felkapcsolva kint, ezért odament az eltolható ajtóhoz, és felkapcsolta a külső világítást.

Jézus Mária!

Egy hatalmas fekete alak állt az üvegajtó mögött.

A telefonért nyúlt, ám amikor meglátta szöke haját, megállt a mozdulat közben.

Hal felemelte a kezét, hogy üdvözlje.

- Szia! – Hangja tompán hallatszott az üveg mögül.

Mary átkarolta magát.

- Mit keresel itt?

Hal megvonta a vállát.

- Látni akartalak.

- Miért? És miért ilyenkor?

Újabb vállrándítás.

- Jó ötletnek tűnt.

- Elment az eszed?

- Igen.

Mary majdnem elmosolyodott. Aztán eszébe jutott, hogy nincsenek közeli szomszédai, és a férfi gyakorlatilag akkora, mint a háza.

- Hogy találtál rám?

Talán Bella elmondta neki, hol lakik.

- Bemehetek? Vagy te is kijöhetsz, ha úgy kényelmesebb neked.

- Hal, hajnali fél öt van!

- Tudom, de ébren vagyok. És te is.

Istenem, milyen hatalmas abban a fekete bőrruhában! Az arcára árnyék vetült, így inkább tűnt fenyegetőnek, mint jóképűnek.

Csaknem azt fontolgatja, hogy kinyitja neki az ajtót? Nyilvánvalóan neki is elment az esze.

- Nézd, Hal, nem hiszem, hogy ez jó ötlet.

A férfi ránézett az üvegen keresztül.

- Akkor beszéljessünk így!

Mary döbbsen meredt rá. A fickó hajlandó lenne ott kint ácsorogni a zárt ajtó mögött, mint egy bűnöző, csak hogy beszélgethessenek?

- Hal, nem akarlak megbántani, de legalább százezer nő van ebben a városban, akik nemcsak hogy a lakásukba, de az ágyukba is szívesen beengednének. Miért nem keresel valaki mást, és hagysz engem békén?

- Ők nem te vagy.

A sötétségben Mary képtelen volt a szeméből olvasni, a hangja viszont átkozottul őszintén csengett.

Az ezt követő hosszú csendben, megpróbálta meggyőzni magát, hogy nem szabad beengednie a lakásába.

- Nem akarlak bántani. Ha az lenne a célom, egy pillanat alatt megtehetném. Bezárhatsz minden ajtót és ablakot, akkor is be tudnék jutni. Csak azt szeretném... hogy beszéljessünk egy kicsit.

Mary széles vállát figyelte. Volt valami igazság abban, amit mondott. Azonkívül az volt az érzése, hogy ha ezt megmondaná neki, legjobb esetben is csak egyetlen zárt ajtó lenne közöttük, a férfi pedig fogna egy nyugágyat, és leülne a teraszon.

Elhúzta a reteszt, eltolta az ajtót, majd hátralépett.

- Csak magyarázz meg nekem valamit!

A férfi feszülten elmosolyodott, amikor belépett.

- Mit?

- Miért nem valaki olyannal vagy, aki akar is téged? – Hal megrándult. – Úgy értem, azok a nők az étteremben majdhogynem rád másztak. Miért nem – *szeretkezel* – khm... szórakozol valamelyikükkel?

- Inkább beszélgetek veled, és itt vagyok, mint valamelyik másik nőben.

Mary hátrahőkölt nyers szavaitól, aztán rájött, nem goromba akart lenni, csak őszinte.

Nos, legalább egy dologban igaza volt. Amikor azután a gyengéd csók után otthagyta a parkolóban, arra gondolt, azért tette, mert nem érzett iránta semmilyen szenvedélyt. Kétségkívül fején találta a szöveget. Nem a szexért jött ide hozzá. Aztán meg is magyarázta magának, milyen jó, hogy a férfi nem kívánja. És majdnem el is hitte.

- Épp kávét készültem főzni. Kérsz te is?

Hal bólintott, és mászkálni kezdett a nappaliban, alaposan szemügyre véve minden tárgyat. A sok fehér bútor és krémszínű fal között a fekete ruhája és hatalmas termete baljóslatúnak tűnt, aztán Mary megpillantotta az arcát. Ostoba vigyor ült rajta, mintha már attól is boldog lenne, hogy bent lehet a lakásban. Mint egy kiskutya, akit láncra kötve tartanak az udvaron, és végül beengedik a szobába.

- Nem akarsz levenni a kabátodat? – kérdezte tőle.

A férfi lecsúsztotta válláról bőrkabátját, és a kanapéra dobta. A ruhadarab tompa puffanással landolt, összenyomva a díszpárnákat.

Mi a fene lehet a zsebeiben? – gondolta.

Aztán ránézett a testére, és rögtön megfélemedezett a kabátról. Fekete, testre simuló pólót viselt, amely jól kiadta izmos felsőtestét. Mellkasa széles volt és szépen kidolgozott, hasa lapos, még a pólón át is látszott kockás hasizma. Lába hosszú, combja vastag...

- Tetszik, amit látsz? – kérdezte a férfi halkán.

Igen, de még mennyire! Persze, erre a kérdésre *biztos*, hogy nem fog válaszolni.

Inkább kiment a konyhába.

- Milyen erősen szereted a kávé?

Megfogta a konzervnyitót, és olyan lendülettel esett neki az új kávédoboznak, mintha az lenne az utolsó dolog az életében, amit megtehet. A tető beleesett a kávéba, mire benyúlt, hogy kivegye.

- Kérdeztem valamit – súgta a férfi a fülébe közvetlen közről.

Mary összeresztette, és a hirtelen mozdulattól a konzervdoboz éles pereme elvágta a hüvelykujját. Feljajdult. Felemelte, hogy megnézze a vágást. Mély volt és vérzett.

Hal káromkodott egyet.

- Bocsánat, nem akartalak megijeszteni.

- Túlélem.

Megnyitotta a csapot, de még mielőtt a víz alá tehetné volna a kezét, a férfi megragadta a csuklóját.

- Hadd nézzem meg! – Anélkül, hogy esély adhatott volna a tiltakozásra, közel hajolt a kezéhez. – Elég csúnya.

Bevette az ujját a szájába, és gyengéden megszívta.

Mary nem kapott levegőt. A meleg, nedves, szívó érzés megbénította. Aztán megérezte a nyelvét. Amikor Hal végül elengedte a kezét, csak némán bámult rá.

- Ó... Mary – mondta szomorúan.

A lány túlságosan le volt döbbenve ahhoz, hogy a hirtelen hangulatváltozáson elmélkedjen.

- Nem lett volna szabad ezt tenned.

- Miért?

Mert annyira jól esett.

- Honnan tudod, hogy nem vagyok-e AIDS-es, vagy nincs-e valami más betegségem?

A férfi vállat vont.

- Nem számítana, ha az lennél.

Mary elsápadt. Akkor biztosan ő az! – gondolta rémülten. És éppen most engedte meg, hogy egy nyílt sebet a szájába vegyen!

- Nem, Mary. Én sem vagyok az.

- Akkor miért nem számítana...

- Csak azt akartam, hogy jobb legyen. Látod? Már nem is vérzik.

Mary lenézett a hüvelykujjára. A seb összeforrt. És félig már meg is gyógyult. *Hogy az ördögbe...*

- Akkor most végre válaszolsz a kérdésemre? – kérdezte, mintha szándékosan akadályozta volna meg, hogy a lány hangosan is megkérdezze, ami megfogalmazódott benne.

Amikor Mary ránézett, látta, hogy a szeme már megint azzal a különös, földön túli, hipnotikus ragyogással izzik.

- Mi is volt a kérdés? – kérdezte halkán.

- Hogy tetszik-e neked a testem?

Mary összeszorította a száját. Ha hozzá van szokva, hogy a nők mondják meg neki, milyen gyönyörű, akkor ezúttal csalódni fog.

- Mit csinálnál, ha azt mondanám, hogy nem? – vágott vissza.

- Eltakarnám magam.

- Na persze.

Hal félrebiccentette a fejét, mintha azon töprengene, vajon nem rosszul ítélte-e meg. Aztán a nappaliba ment, ahol a kabátját hagyta.

Jézusom, komolyan gondolta!

- Hal, gyere vissza! Nem kell... Jól van, tetszik a tested, elismerem.

A férfi mosolyogva visszajött.

- Örülök. Szeretnék neked örömet okozni.

Rendben van. Akkor vedd le a pólódat, tépd le a nadrágodat, és feküdj ide a földre! Majd felváltva leszünk felül.

Gondolatban összeszidta magát, és inkább visszatért a kávéfőzéshez. Miközben beletette a kávé a gépbe, magán érezte Hal tekintetét, és hallotta mély lélegzetvételeit, mintha folyton szagolgatná. Azt is érezte, hogy folyamatosan, centiméterről centiméterre egyre közelebb húzódik hozzá.

A pánik első jelei jelentkezni kezdtek rajta. Túl közel volt. Túl nagy. Túl... szép. És az a forróság és vágy, amivel a teste reagált rá, túlságosan erős.

Amikor végül bekapcsolta a kávéfőzőt, elhátrált előle.

- Miért nem akarod, hogy örömet okozzak neked? – kérdezte a férfi.

- Ne használd még egyszer ezt a szót! – Valahányszor meghallotta az "öröm" szót, csak a szexre tudott gondolni.

- Mary! – Hangja mély volt és zengő. Lelkébe hatoló. – Szeretnék...

Mary befogta a fülét. Hitelen úgy érezte, túl sok van belőle a lakásában. A fejében.

- Nagyon rossz ötlet volt. Azt hiszem, jobb lesz, ha most elmész.

Egy súlyos kéz könnyed érintését érezte a vállán.

Ellépett előle, és elhallgatott. A férfi maga volt az egészség, az életöröm, a nyers szex és ezer más dolog, amit ő nem kaphatott meg. Annyira eleven volt, ő viszont... nagy valószínűséggel talán újra beteg.

Odalépett az ajtóhoz, és kinyitotta.

- Most menj! Kérlek!

- Nem akarok.

- Kifelé! *Kérlek!* – Hal azonban csak állt, és nézett rá. – Az ég szerelmére, olyan vagy, mint egy kóbor kutya, akitől nem lehet megszabadulni. Miért nem keresel valaki mást, akit háborgathatsz?

A hatalmas test megmerevedett. Egy pillanatig úgy tűnt, valami durvát fog mondani, aztán csak szó nélkül felvette a kabátját a kanapéről. Nem nézett a lányra, amikor a hátára kanyarította a ruhadarabot, és az ajtó felé indult.

Na, remek! Most már rosszul is érzi magát.

- Hal! Hal! Várj! – Megfogta a kezét. – Ne haragudj! Hal...

- Ne szólíts ezen a néven! – csattant fel.

Lerázta magáról a lány kezét, aki erre elé lépett. Bárcsak ne tette volna! A férfi tekintete jéghideg volt. Üres, mint az üveg.

A szavak, amiket kiejtett, élesen csengtek.

- Sajnálom, ha megsértettelek. El tudom képzelni, micsoda nagy teher az, ha valaki meg akar ismerni.

- Hal...

Eltolta maga elől a lányt.

- Ha még egyszer kiejted ezt a nevet, belevágok a falba!

Kisértelt az ajtón, be az erdőbe, amely a birtok széléig tartott.

Mary hirtelen elhatározással belebújt egy edzőcipőbe, felvette a dzsekijét és kiszaladt. Átfutott a mezőn, s közben a nevét kiáltozta. Amikor az erdő széléhez ért, megállt.

Nem hallotta az ágak recsenését, a gallyak ropogását, egy súlyos férfi lépteit. Pedig ebbe az irányba ment. Vagy mégsem?

- Hal? – kiáltotta még egyszer.

Hosszú idő múlva fordult csak meg, és végül visszament a házba.

15. fejezet

- Nagyon jó munkát végzett ma este, Mr. O!

O kilépett a fészerből, amely a ház mögött volt, és arra gondolt, Mr. X elmehet a dicséretével a fenébe. Hangosan persze nem mondta ki. Alig egy nap telt csak el az Omega büntetése óta, és nem volt kedve újra a keze közé kerülni.

- De hisz a férfi nem mondott semmit – dünnyögte.

- Mert nem is tudott semmit.

O elgondolkozva megállt. Mr. X arca a hajnal halvány fényében úgy világított, mint egy lámpás.

- Miből gondolja, szenszei?

- Mielőtt ideért, én már megdolgoztam egy kicsit. Biztosnak kellett lennem abban, hogy számíthatok magára, és nem akartam elvesztegetni egy jó lehetőséget, arra az esetre, ha mégis bebizonyosodik, hogy már nem megbízható.

Ez megmagyarázta a vámpír állapotát. O azt hitte, azért néz úgy ki, mert keményen ellenállt, amikor foglyul ejtették.

Elpocsékolt idő, elpocsékolt energia, gondolta, amikor kivette a zsebéből a slusszkulcsát.

- Van még egyéb tesztje is számomra?

Maga fasz!

- Jelenleg nincs. – Mr. X ránézett az órájára. – Az új csapata hamarosan megérkezik. Tegye el azt a kulcsot, és jöjjön be!

O térde megroggyant a gondolatra, hogy megint be kell mennie abba a házba. Az az átkozott lába, csak nem akart engedelmeskedni az akarátának.

Ennek ellenére elmosolyodott.

- Csak ön után, szenszei.

Amikor bent voltak, egyenesen a hálósobához ment, és az ajtófélfának dőlt. Gyomra pingpong labda nagyságúra zsugorodott össze, külsőleg mégis nyugodtnak tűnt. Ha szándékosan elkerülte volna a hálósobát, Mr. X kitalált volna valami okot, hogy beküldje oda. A gazember pontosan tudta, ha a friss sebet megpiszkálja, maga határozhatja meg a gyógyulás vagy visszaesés időtartamát.

Amikor a gyilkosok megérkeztek a házba, O mindegyiküket alaposan szemügyre vette. Egyiket sem ismerte, de minél hosszabb ideje volt valaki a társaság tagja, annál egyformábbak lettek. Hajuk, bőrük, szemük kivilágosodott, és végül az egyik *alantas* olyan lett, mint a másik.

Amikor a csapat tagjai észrevették, megbámulták sötét haját. A társaságban az újoncok a ranglétra legalsó fokán helyezkedtek el, és nem volt szokás tapasztalt tagokkal egy csoportba osztani őket. *Na és! Elmehetnek a szabályukkal a fenébe!* O mindegyiknek bátran a szemébe nézett, egyértelműen jelezve, ha harcra akarják kihívni, boldogan viszonozza a szívességet bárkinek.

A fizikai összecsapás lehetősége élettel töltötte meg. Olyan volt, mintha egy éjszakai alvás után ébredt volna fel. Örömmel érezte magában újra az agresszió hullámain, a régi vágyat, hogy uralkodjon. Ez biztosította arról, hogy még mindig az, aki korábban volt. Az Omegának végül mégsem sikerült kiölnie belőle személyiségének alapjait.

A megbeszélés nem tartott sokáig, ami teljesen megszokott volt. Bemutatkozás. Emlékeztető, hogy minden reggel, mindenkinek be kell jelentkeznie e-mailen. Ezenkívül újra felelevenítették a vállalati stratégiát, és hogy a foglyul ejtésnek és a gyilkosságnak kvótája van.

Amikor véget ért, O indult el először az ajtó felé, Mr. X azonban elé lépett.

- Maga marad!

Világos szeme meredten nézte O-t, és várta, hogy fellobbanjon tekintetében a félelem szikrája.

O bólíntott, és szétterpesztett lábbal megállt.

- Igenis, szenszei. Ahogy parancsolja.

O felettese válla felett figyelte, ahogy a többiek idegenek módjára kivonulnak. Egy szót sem szóltak egymáshoz, szemük mereven előre szegeződött, nem értek a másikhoz, még véletlenül sem. Láthatóan nem ismerték egymást, biztosan a város különböző körzeteiből hívták őket egybe. Ami azt jelezte, hogy Mr. X elég mélyre nyúlt a ranglétrába.

Amikor az utolsó tag mögött becsukódott az ajtó, O bőre bizseregni kezdett a félelemtől, de rendíthetetlenül őrizte látszólagos nyugalma.

Mr. X tetőtől talpig végigmérte, majd odasétált a laptopjához, amely a konyhaasztalon feküdt, és bekapcsolta. Mellékesen, mintha csak akkor jutott volna eszébe, megjegyezte.

- Magát teszem meg mindkét csapat vezetőjének. Azt akarom, hogy a vállalati technikánk szellemében oktassa őket. Szeretném látni, hogy egységként dolgoznak. – Felnézett a képernyőről. – És szeretném, ha életben maradnának. Megértette?

O a homlokát ráncolta.

- Miért nem akkor jelentette ezt be, amikor itt voltak?

- Ne mondja, hogy szüksége van az ilyenfajta segítségre!

A gúnyos hang hallatán O szeme elkeskenyedett.

- Nem is. Nagyon jól elboldogulok velük.

- Ajánlom is.

- Végeztünk?

- Azt soha. De most elmehet.

O az ajtó felé indult, és amikor odaért, tudta, hogy lesz még valami. Megfogta a kilincset, és azon kapta magát, hogy csak áll és vár.

- Szeretne még mondani valamit? – dünyögte Mr. X. – Azt hittem, távozni akar.

O hátranézett a válla fölött, és megemlített valamit, hogy indokolja a hezitálást.

- A belvárosi ház nem használhatjuk többé, miután megszökött onnan egy vámpír. Ezen a fészeren kívül, amely a ház mögött van, szükségünk van egy másik helyre is.

- Tisztában vagyok vele. Vagy azt hiszi, ok nélkül küldtem ki, hogy telkeket nézzen?

Szóval ez volt a terv.

- Az a hely, amit tegnap néztem meg, nem jó. Túl mocsaras, és túl sok út keresztezi egymást a közelében. Van valami egyéb elképzelése is?

- Majd e-mailben átküldöm önnek az ingatlanok listáját. Amíg el nem dől, hol építkezünk, a foglyokat hozza ide!

- A fészerben nincs elég hely a közönség számára.

- Nem. Én a hálósobáról beszélek. Az elég nagy, mint már ön is tudja.

O nagyot nyelt, de a hangja nem változott.

- Ha azt akarja, hogy tanítsak, több helyre lesz szükségem.

- Amíg tart az építkezés, idejön! Elég világosan fogalmaztam, vagy rajzoljak hozzá grafikont is?

Jól van. Legyen.

O kinyitotta az ajtót.

- Mr. O, azt hiszem, valamit elfelejtett.

Jézus! Most már tudta, mit jelent az a kifejezés, hogy a vér is megfagy valaki ereiben.

- Igen, szenszei?

- Szeretném, ha megköszönné az előléptetést.

- Köszönöm, szenszei – felelte összeszorított foggal.

- Ne okozzon csalódást, fiam!

Menj a pokolba, apu!

Enyhén meghajolt, és gyorsan távozott. Jó érzés volt ismét a furgonban ülni, és távolodni a háztól. Több mint jó. Átkozottul felszabadító.

Úton hazafelé bement egy illatszerboltba. Nem tartott sokáig, hogy megtalálja, amit keres, és tíz perc múlva, már otthon is volt. Becsukta maga mögött a bejáratit ajtót, és kikapcsolta a riasztót. Az otthona egy kis kétemeletes ház volt a város nem túl elegáns lakónegyedében, amely megfelel fedezéket biztosított számára. Legtöbb szomszédja idős ember volt, aki pedig nem, bevándorlóként két-három állásban dolgozott. Senki nem háborgatta.

Felment az emeleti hálósobába. Furcsán megnyugtatónak találta saját lépéseinek zaját, ahogy a szőnyeg nélküli padlón kopogott és visszaverődött az üres falakról. A ház nem volt otthonos. Inkább hasonlított egy katonai barakkhoz. Mindössze egy matrac és egy fotel volt a berendezése. Minden ablakon redőny takarta el a kilátást. A gardrób tele volt fegyverekkel és egyenruhákkal. A konyha tökéletesen üres volt, a konyhai eszközök azóta érintetlenül álltak, amióta beköltözött.

Levetkőzött, és bevitt a fürdőszobába egy fegyvert, meg azt a fehér szatyrot, amit az illatszerboltban vásárolt. A tükörhöz hajolt, és szétválasztotta a haját. A tövével körülbelül hárommilliméteres sávban világos volt.

Úgy egy évvel ezelőtt vette észre először a változást. Kezdetben csak néhány hajszál fakult meg a feje tetején, aztán egy egész foltnyi terület, és fokozatosan terjedt előre és hátrafelé. A halántéka adta meg magát a legnehezebben, de mostanra már az is kezdett kivilágosodni.

Némi hajfesték segítségével megoldotta a problémát, és újra barna lett. Először férfiaknak való festékekkel kezdte, később azonban rájött, hogy a női jobban takarja a világos foltokat, és sokkal tovább tart.

Kibontotta a dobozt. Nem törődött az átlátszó nejlonkesztyűvel, egy műanyag adagolóba töltötte a tubus tartalmát, összerázta, és kis részletekben szépen felkenste a hajára. Utálta a szúrós szagot, a folytonos újrafestést, a lenövő világos haját, azt viszont nem volt hajlandó elviselni, hogy ő is úgy kifakuljon, mint az összes többi.

Nem tudta, miért vesztették el az *alantasok* egy idő után a színüket. Vagy legalábbis sohasem kérdezte. A *miért*, amúgy sem volt lényeges. Egyszerűen csak nem akart ő is ugyanolyan névtelen senki lenni, mint a többiek.

Letette a flakont, és megnézte magát a tükörben. Úgy nézett ki, mint egy idióta. Barna trutyi szétkelve a haján. Te jó ég! Mivé kezd válni?

Persze ostoba kérdés volt, mivel a dolog már régen megtörtént, túl késő volt siránkozni miatta.

Azon az estén, amikor beavatták, és elcserélte a lelkét arra, hogy hosszú éveken át gyilkolhasson, azt hitte, tudja, mit ad fel és mit kap érte cserébe. Akkor több mint előnyösnek tűnt az ajánlat.

Három évig jó döntésnek is tartotta. Az impotencia nem zavarta, mivel az a nő, akit szeretett, már régóta halott volt. Az evés és ivás hiányához hozzá kellett szoknia, de amúgy sem volt soha nagy ínyenc. Személyazonosságát pedig örömmel vesztette el, mivel a rendőrség a nyomában volt.

Hatalmas előnyöket kínáltak neki. A testi erő több volt, mint amire számított. Akkor is meglehetősen félelmetes alaknak számított, amikor Sioux Cityben kidobóemberként dolgozott, miután azonban az Omega elvégezte rajta a beavatási szertartást, olyan embertelen erőt érzett a karjában, lábában és mellkasában, amit soha azelőtt. És nagyon élvezte.

A pénzügyi szabadság pedig csak hab volt a tortán. A társaság mindent biztosított neki, amire szüksége volt a munkához. Fizették a lakás bérleti díját, a kocsiját, a fegyvereket, a ruhákat és az elektronikus játékait. Csupán annyi dolga volt, hogy az ellenségre vadásson.

Vagy legalábbis az első pár évben. Amikor azonban Mr. X átvette a vezetést, az önállóságnak vége szakadt. Azóta jelentések, csapatok és kvóták vannak.

És az Omega látogatásai.

Beállt a zuhany alá, és lemosta a hajáról a festéket. Miután megtörülközött, visszament a tükörhöz, és megnézte magát. A szivárványhártyája, amely régen barna volt, mint a haja, kezdett szürkessé válni.

Még egy-két év és minden, ami egyedivé tette, eltűnik.

Megköszöri a torkát.

- A nevem David Ormond. David. Ormond. Bob és Lily Ormond fia. Ormond.

Istenem, milyen idegenül csengett ez a név a szájában! Visszaemlékezett, ahogy Mr. X Mr. O-nak szólítja.

Elborították az érzelmek. Pánik és szomorúság egyszerre. Vissza akart menni. Vissza a kezdetekhez... hogy visszacsinálja, semmissé tegye, ami történt. Akkoriban a lelkéért cserébe nagyon vonzónak tündek a felajánlott előnyök. Valójában csak a pokolnak egy bizonyos formája volt. Egy élő, lélegző, gyilkoló szellem lett. Már nem ember, csak tárgy.

Remegő kézzel felöltözött, és visszaült a kocsiba. Mire e belvárosba ért, már nem tudott józanul gondolkodni. Leparkolt a Trade utcán és a sikátorokat járta. Beletelt egy időbe, mire megtalálta, amit keresett.

Egy barna, hosszú hajú kurvát, aki egy kicsit hasonlított az ő Jenniferjére. Persze, csak amíg ki nem villantotta a fogát.

Odaadott neki ötven dolcsit, és behúzta egy szemeteskonténer mögé.

- Azt akarom, hogy szólíts Davidnek! – monda neki.

- Oké! – mosolygott a nő, és kigombolta a kabátját, hogy megmutassa meztelen felsőtestét. – És ehhez mit szólsz...

O a kezét a nő szájára tette, és szorítani kezdte. Addig szorította, amíg a szeme ki nem düledt.

- Mondd a nevemet! – parancsolta.

Elengedte a száját, és várt. Amikor a n csak lihegett, elővette a kését, és a torkához tette.

- *Mondd a nevemet!*

- David – suttogta.

- Mondd, hogy szeretsz! – Amikor a nő habozott, O megkarcolta a nyakát a penge hegyével. Vékony vércsík kígyózott végig a fémén. – Halljam!

Lógó melle, amely annyira nem hasonlított Jenniferére, csak le-fel járt a zihálástól.

- Szer... szeretlek.

O behuntya a szemét. Nem volt jó a hangja.

Nem adta meg neki azt, amire szüksége volt.

A haragja fékezhetetlenné vált.

16. fejezet

Rhage felemelte a súlyzót a mellkasáról. A fogát összeszorította, a teste remegett, az izzadság csak úgy ömlött róla.

- És ezzel tíz – mondta Butch.

Visszatette a feje feletti állványra. Hallotta, ahogy a szerencsétlen megreccsen a nehéz teher alatt, és a tárcsák összekoccannak, majd elnémulnak.

- Tegyel rá még húsz kilót!

Butch a rúd fölé hajolt.

- Már így is kétszáznegyven van rajta, haver.

- Igen, és *kell* rá még húsz!

Butch összevonta a szemöldökét.

- Jól van na, Hollywood! Ha össze akarod zúzni a mellkasodat, az a te dolgod, de a fejemet attól még nem kell leharapni.

- Bocs.

Rhage felült és megrázta égő karját. Reggel kilenc felé járhatott az idő. Már két órája az edzőteremben voltak. Testének minden egyes porcikája égett, de még messze volt attól, hogy befejezze. Addig akarta folytatni, amíg olyan fáradt nem lesz, amilyen csak lehetséges.

- Kész van? – kérdezte.

- Csak még meghúzzom rajta a csavarokat. Oké, mehet!

Rhage visszafeküdt, leemelte a rudat a tartóról, és lefektette a mellkasára. Egyenletesen kezdett lélegezni, mielőtt a levegőbe emelte volna a súlyt.

Fel. Vissza.

Fel. Vissza.

Fel. Vissza.

Biztos kézzel emelgette az utolsó lökésig, amikor Butch odalépett hozzá, és segített visszahelyezni.

- Kész vagy? – kérdezte.

Rhage lihegve felült, és alkarjával a térdére támaszkodott.

- Nem. Lesz még egy sorozat, csak előtte pihenek egy kicsit.

Butch megkerülte a padot és eléállt, majd a pólóját, amelyet korábban levett, kötélle csavarta. Az edzéseknek köszönhetően a mellizma és a karizma látványosan megnőtt, pedig már előtte sem volt kis termetű. Nem tudott annyit kinyomni, mint Rhage, de egy átlagemberhez képest buldózer volt.

- Rajtad is meglátszik az edzés, zsaru. Kezdesz formába jönni.

- Ugyan már! – vigyorgott Butch. – Nehogy elbízsd magad a közös zuhanyozásunktól!

Rhage hozzávágta a törülközőjét.

- Csak arra céloztam, hogy eltűnt a sörhasad.

- Az inkább whiskyhas volt, de egy cseppet sem hiányzik. – Butch végigsimított feszes izmain. – Árulj el valamit! Miért akarod így kiütni magad ma reggel?

- Neked van kedved Marissáról beszélgetni?

A zsaru arca megkeményedett.

- Nem nagyon.

- Akkor megértheted, hogy én miért nem akarok beszélni róla.

Butch felvonta a szemöldökét.

- Csak nem nőügy? Úgy értem, egy bizonyos nő?

- Azt hittem, hogy nem beszélünk nőkről.

A rendőr összefonta a karját mellkasán, és homlokát ráncolva nézett Rhage-re. Úgy, mint egy szerencsejátékos a blackjack-asztalnál, aki azon töpreng, kérjen-e még egy lapot az osztótól.

Kemény hangon és gyorsan kezdte mondani.

- Nálam minden elromlott Mariséval. Nem hajlandó találkozni velem. Ennyi. Ennyi az egész történet. Most te jössz. Téged mi nyomaszt?

Rhage elmosolyodott.

- Nagy megkönnyebbülés hallani, hogy nem én vagyok az egyetlen vesztes ezen a földön.

- Ez nem mond semmit. Részleteket akarok.

- A nő ma hajnalban kidobott a házából, miután sárba tiporta az önérzetemet.

- Mi szörnyűséget mondott?

- Nem túl hízelgő párhuzamot vont köztem és egy kóbor kutya között.

- Jaj! – Butch a pólót a másik irányba kezdte csavargatni. – Ami azt jelenti, hogy majd meghalsz, hogy újra lásd.

- Körülbelül.

- Szánalmas vagy.

- Tudom.

- De azt hiszem, én tudom überelni. – A rendőr megrázta a fejét. – Tegnap este elmentem... szóval... odamentem Marissa bátyjának házához. Azt sem tudom, hogy kötött ki ott az Escalade. Akarom mondani, nincs rá szükségem, hogy összefussak vele, érted.

- Hadd találjam ki! Ott vártál lesben, remélve, hogy...

- A bokorban, Rhage. Beültem a bokorba a hálószoza ablaka alatt.

- Az igen! Hát ez aztán...

- Ja. A régi életemben letartóztattam volna magam leselkedésért. Nézd, azt hiszem, jobb lesz, ha témát váltunk.

- Remek ötlet. Mondd el inkább, mit tudtál meg arról a civil férfiről, aki megszökött az *alantasoktól*!

Butch nekidőlt a betonfalnak, jobb kezével megfogta a bal vállát, és megnyújtotta a karizmaait.

- Szóval, Phury beszélt az ápolónővel, aki kezelte. A fickó alig élt, de annyit sikerült kinyögnie, hogy az *alantasok* a testvéreidről faggatták. Hogy hol éltek, és mivel közlekedtek. Nem tudott pontos címet adni a helyről, ahol megkínózták, de valahol a belvárosban lehetett, mert azon a környéken találták meg, és nem hiszem, hogy olyan állapotban túl messzire juthatott. Ja, és még motyogott valami betűket is. X. O. E.

- Az *alantasok* így szólítják egymást.

- Trükkös. Olyan James Bondos. – Butch ugyanezzel a módszerrel megnyújtotta a másik karját is, miközben a válla csak úgy recsegett-ropogott. – Jut eszembe, elvettem a tárcáját annak az *alantasnak*, akit a fára felakasztottak, és Tohr elment megnézni a lakását. Úgy ki volt pucolva, mintha tudták volna, hogy többé nem lesz rá szüksége.

- Ott volt az urna?

- Tohr szerint nem.

- Akkor biztosan ők voltak.

- Egyébként mi van abban az edényben?

- A szíve.

- Undorító! De még mindig jobb, mintha valamelyik másik testrésze lenne. Valaki azt mondta, nekik már nem áll fel. – Butch leengedte a karját, és elgondolkozva kicsit megszívta a fogát. – Tudod, ez az egész kezd összeállni. Emlékszel azokra a halott prostituáltakra a sikátorban, akiknek az ügyében nyáron nyomoztam? Akiknek harapásnyom volt a nyakukon, és heroin a vérükben?

- Zsadist barátnő, haver. Ő így táplálkozik. Csak emberekből, bár rejtély számomra, hogy képes azzal a gyenge vérrel életben maradni.

- Azt mondta, nem ő tette.

Rhage csodálkozva nézett rá.

- És azt hiszed, igazat mondott?

- Ha viszont mégis hiszünk neki, hé, csak tegyük fel, Hollywood! Ha elhisszük neki, akkor lenne egy logikus magyarázatom.

- Micsoda?

- Csalétek. Ha el akarnál rabolni egy vámpírt, hogy csinálnád? Kitennél elé valami ételt! Kiteszed, vársz, amíg felbukkan, elkábítod, aztán odaviszed, ahová csak akarod. A helyszínen kábító lövedékeket találtam. Olyat, amilyenekkel az állatokat szokták elaltatni.

- Jézus!

- És ezt kapd ki! Ma reggel belehallgattam a rendőrség hullámsávjába, és azt hallottam, hogy egy újabb prostit találtak a sikátorban, nem messze attól a helytől, ahol a többit megtalálták. Megkértem Vishoust, hogy nézzen bele a rendőrségi adatbázisba, és ott az állt, hogy a nő torkát elvágták.

- Említetted ezt Tohrnak vagy Wrathnak?

- Nem.

- El kellene mondanod!

Butch kényelmetlenül toporgott.

- Nem tudom, mennyire árthatom bele magam az ügyeitekbe. Úgy értem, nem akarom olyasmibe dugni az orrom, ami nem rám tartozik. Én nem vagyok közületek való.

- De hozzánk tartozol. Vagy legalábbis V ezt mondja.

Butch felvonta a szemöldökét.

- Tényleg?

- Igen. Ezért is hoztunk ide magunkkal, ahelyett, hogy... tudod.

- Átküldtetek volna a másvilágra? – mosolyodott el.

Rhage megköszörülte a torkát.

- Nem mintha bármelyikünk is élvezte volna, kivéve persze Zsadistot. Bár nem, még ő sem. Mivel ő nem élvez semmit... Az igazság az, zsarú, hogy úgy tűnik, felnőttél...

Tohrment hangja félbeszakította a mondatot.

- Jézus isten, Hollywood!

A férfi úgy vágtatott be az edzőterembe, mint egy felbőszült vadállat, pedig a testvériség tagjai közül ő volt a leghiggadtabb. Valami nagyon komoly történhetett.

- Mi a baj, testvér? – kérdezte Rhage.

- Érkezett számodra egy üzenet a központi telefonvonalon. Egy embertől, akit Marynek hívnak. – Tohr csípőre tette a kezét, és kissé előredőlt. – Mi a francért emlékszik még rád? És honnan tudja a telefonszámunkat?

- Nem én adtam meg neki.

- És az emlékezetét sem törölted ki. Mégis mi a fenét képzeltél?

- Nem fog problémát jelenteni.

- Hiszen máris az! Idetelefonált!

- Nyugodj meg...

Tohr mutatóját rászégezve folytatta.

- Intézd el, mielőtt én veszem kezembe a dolgot! Megértetted?

Rhage egy szempillantás alatt felpattant a padról, és közvetlenül Tohr arca előtt állt meg.

- Senki nem mehet a közelébe, különben velem gyűlik meg a baja! És ez rád is vonatkozik!

Tohr tengerkék szeme elkeskenyedett. Mindketten tudták, ki győzne, ha összecsapnának. Rhage-et senki sem tudta legyőzni szemtől szembeni küzdelemben, ez bizonyított tény volt. Most pedig képes lett volna védelmi ígéretet kivasalni Tohrmentből, ha rákényszerül. Akár harc árán is.

Tohr komor hangon így szólt.

- Szeretném, ha nagy levegőt vennél, és hátrébb mennél, Hollywood!

Amikor Rhage nem mozdult, lépések tompa zaja hallatszott a szőnyegen, majd Butch karja fonódott a derekára.

- Miért nem lazítasz egy kicsit, nagyfiú? – morogta Butch. – Fejezzétek be ezt az ostobaságot, jó?

Rhage hagyta, hogy hátrahúzza, de szemét nem vette le Tohrról. Szikrázott a feszültség köztük.

- Mégis mi folyik itt? – kérdezte Tohr.

Rhage kiszabadította magát Butch szorításából, és fel-alá kezdett járkálni a teremben, közben kerülgette a súlyzókat és a padokat a földön.

- Semmi. Nincs semmi. A lány nem tudja, mi vagyok, és fogalmam sincs, hogy szerezte meg a számunkat. Lehet, hogy az a civil nő adta meg neki.

- Nézz a szemembe, testvér! Rhage, állj már meg ott, ahol vagy, és nézz rám!

Rhage megállt és rápillantott.

- Miért nem törölted ki az emlékeit? Tudod jól, ha már hosszú távúak, nem lehet tökéletesen megszabadítani tőlük. Miért nem tetted meg, amikor volt rá lehetőség? – Miközben a csend egyre hosszabb lett, Tohr gondterhelten megrázta a fejét. – Csak azt *ne mondd*, hogy vonzódasz hozzá!

- Na és?

- Ezt igennek veszem. Istenem, testvér... mégis, mit gondoltál? Tudod, hogy nem szabad egy emberhez kötődni, ehhez a nőhöz pedig különösen nem. A fiú miatt. – Tohr tekintete metszővé vált. – Parancsot adok. Megint. Azt akarom, hogy töröld ki magad az emlékeiből, és ne találkozz vele újra

- Mondtam már, nem tudja, mi vagyok...

- Most vitatkozni akarsz velem? Ennyire nem lehetsz ostoba!

Rhage lesújtó pillantást vetett testvéreére.

- Te pedig ne akard, hogy még egyszer az arcodba másszak, mert ezúttal nem fogom hagyni, hogy a zsaru visszafogjon.

- És megcsókoltad már csukott szájjal? Mit fogsz neki mondani a szemfogadról? – Amikor Rhage behuntya a szemét, és nagyot káromkodott, Tohr hangja megenyhült. – Gondolkozz ésszerűen! Olyan bonyodalmat jelent, amire nincs szükségünk, és már számodra is bajt jelent, mert őt választottad a parancsoddal szemben. Nem azért kérlek erre, hogy kiszúrjak veled, Rhage. Így biztonságos mindenkinek. Neki is. Tedd meg, testvér!

Neki is biztonságosabb.

Rhage lehajolt, és megfogta a bokáját. Úgy megnyújtotta a térdínét, hogy majdnem kiszakadt a lába hátsó részéből.

Marynek is így biztonságosabb.

- Majd elintézem – ígérte meg végül.

- Ms. Luce? Kérem, jöjjön velem!

Mary felnézett, és nem ismerte meg a nővért. Nagyon fiatalnak tűnt lezser, rózsaszín egyenruhájában, valószínűleg rögtön az iskola után idekerült. Amikor elmosolyodott, a gödröcskék az arcán még fiatalabbnak mutatták.

- Ms. Luce? – Megigazította a vastag mappát a hóna alatt.

Mary felakasztotta vállára a táskáját, felállt, és elindult a nővér után ki a váróteremből. Végigsétáltak egy hosszú, barnássárga színű termen, majd megálltak a recepció pult előtt.

- Megmérem a súlyát és a testhőmérsékletét – mondta.

Megint mosolygott. Mary elismeréssel díjazta, hogy ügyesen bánik a mérleggel és a lázmérővel. Gyors volt és barátságos.

- Fogyott néhány kilót, Ms. Luce – mondta, miközben felírt valamit a mappába. – Milyen az étvágya?

- Ugyanolyan.

- Ide megyünk, balra.

A vizsgáló szobák mindenütt ugyanolyanok voltak.

A falon bekeretezett Monet-reprodukció, pici ablak, a roló lehúzva. Egy íróasztal, rajta papírok és egy számítógép. Vizsgálóasztal, ráterítve egy darab fehér papírvatta. Kézmosó különböző eszközökkel. A sarokban pedig egy piros szemetes a veszélyes hulladékok számára.

Marynek hányingere támadt.

- Dr. Della Croce azt mondja, először szeretné megmérni a hőmérsékletét, a vérnyomását és a pulzusát. – Átnyújtott neki egy gondosan összehajtogatott textíliát. – Addig ezt vegye fel, a doktornő azonnal itt lesz.

A hálóing is mindig ugyanúgy nézet ki. Vékony anyagú, kék pamut, apró rózsaszín mintával. Két megkötője is volt, és Mary sosem tudta biztosan, hogy jól veszi-e fel, és a nyílásnak elől vagy hátul kellene-e lennie. Ma úgy döntött, elől lesz.

Amikor befejezte az átöltözést, felült a vizsgálóasztalra, és lábát lelógatta a szélén. Kicsit hűvös volt a ruáhi nélkül, amelyek szépen összehajtogatva feküdtek a széken az ágy mellett. Bármit megadott volna érte, ha újra felveheti őket, és hazamehet.

Hirtelen megszólalt a mobiltelefon a táskájában. Leugrott a földre, és zokniban odatipegett a székhez.

Megnézte a hívásazonosítót, de a számot nem ismerte fel. Reménytelen hangon beleszólt.

- Halló?

- Mary?

A mély férfihang hallatán megkönnyebbülten felsóhajtott. Szinte biztos volt benne, hogy Hal nem fogja visszahívni.

- Szia! Szia, Hal! Köszönöm, hogy hívtál. – Körülnézett, hová ülhetne le a vizsgálóasztalon kívül. Mivel egyéb hely nem volt, megfogta a ruháit, az ölébe vette, és leült a székre. – Nézd, nagyon sajnálom a tegnapi estét. Én csak...

Kopogtak az ajtón, majd a nővér dugta be a fejét.

- Elnézést, elhozta a múlt júliusban készült röntgenfelvételt?

- Igen, ott kell lennie a többi papír között. – Amikor a nővér kiment, folytatta. – Bocsánat.

- Hol vagy?

- Én... izé... - Megköszönte a torkát. – Nem fontos. Csak szerettem volna, ha tudod, milyen rosszul éreztem magam amiatt, amit neked mondtam.

Hosszú szünet következett.

- Pánikba estem – folytatta.

- Miért?

- Mert te... nem is tudom, egyszerűen csak... - a hálóing sarkát babrálta, a szavak pedig csak úgy kicsúsztak a száján. – Rákos vagyok, Hal. Vagyis voltam korábban, de úgy tűnik, most visszatért.

- Tudom.

- Szóval Bella elmondta. – Várt, hogy a férfi megerősítse, és amikor nem tette, mély levegőt vett. – Nem azért említem a leukémiát, hogy felmentsem magam a tegnapi viselkedésem alól, csak... most egy nagyon furcsa helyen vagyok. Az érzelmeim kavarnak, és az, amikor a házamban voltál – *és teljesen elolvadtam a közeledben* -, kiváltott valamit bennem, amit aztán rád zúdítottam.

- Megértelek.

Furcsa mód Mary elhitte, hogy valóban így is gondolja.

Csak az a sok csönd! Kezdte úgy érezni, hogy bolondot csinál magából telefonon keresztül.

- Csak ennyit szerettem volna mondani neked.

- Felveszlek ma este nyolckor. A házadnál.

Mary megmarkolta a telefont. Istenem, annyira vágyott rá, hogy újra lássa! Dr. Della Croce és a nővér hangja felhangzott a szomszéd helyiségben.

- És Mary?

- Igen?

- Engedd le a hajad a kedvemét!

Kopogtak, és belépett a doktornő.

- Rendben, megígérem! – mondta, mielőtt letette.

- Jó napot, Susan!

- Jó napot, Mary! – Dr. Della Croce odament hozzá. Amikor elmosolyodott, barna szeme sarka összeráncolódott. Ötven év körüli, ősz hajú, szögletes arcú nő volt.

Leült az íróasztalához, és keresztbe tette a lábát. Egy perc múlva Mary összeszedte magát, és megrázta a fejét.

- Utálom, ha igazam van.

- Mivel kapcsolatban?

- Visszatért, ugye?

Rövid szünet után a doktornő így szólt.

- Nagyon sajnálom, Mary.

17. fejezet

Mary nem ment vissza dolgozni, inkább hazaindult, levetkőzött és lefeküdt. Betelefonált a munkahelyére, és máris szabad volt a napja, csakúgy, mint a következő hét. Szüksége lesz időre. A Kolombusz-napi hosszú hétvége után egy sor vizsgálatnak és másodvéleménynek néz elébe, amelyek végén dr. Della Croce és ő közösen eldöntik majd, mik a lehetőségei.

A furcsa az volt, hogy egyáltalán nem lepődött meg. Szíve mélyén mindig is tudta, hogy a betegség visszavonulása nem végleges, csupán átmeneti.

Vagy talán csak sokkot kapott, és a betegség érzése oly ismerősnek tűnt?

Amikor arra gondolt, mi vár rá, nem a fájdalom rémítette meg legjobban, hanem az elvesztegetett idő. Mikorra fog újra felülkerekedni rajta? És vajon mennyi ideig kap haladékot? Mikor térhet vissza végre a régi életéhez?

Azt a lehetőséget ugyanis nem volt hajlandó számba venni, hogy a gyógyuláson kívül más is megtörténhet. Arra egyszerűen nem kerülhet sor.

Megfordult az ágyban, és a falat nézte. Eszébe jutott az édesanyja. Szinte látta, ahogy az ágyban fekve a rózsafüzért morzsolgatja az ujjai közt, és imát mormol. A rózsafüzér és az imák képesek voltak megnyugtatni még akkor is, amikor a morfium már nem segített. Valahogyan a legnagyobb betegségben is, a fájdalom és a félelem közepette, az édesanyja hitt a csodában.

Mary szerette volna megkérdezni, vajon hitt-e benne, hogy tényleg meggyógyul, és nemcsak metaforikus értelemben, hanem a valóságban is. Vajon Cissy valóban azt remélte, ha elmormolja a megfelelő szavakat, és körülveszi magát a megfelelő tárgyakkal, egyszer csak meggyógyul, és újra képes lesz járni, vagy folytatni az életét?

Persze ezt a kérdést soha nem tette fel neki, hiszen kegyetlenség lett volna, és egyébként is tudta rá a választ. Az édesanyja az utolsó pillanatig reménykedett benne, hogy átmeneti megváltást nyer.

Persze lehet, hogy Mary csak előrevetítette, amit ő remélt volna. Számára a megváltás azt jelentette, hogy újra élheti az életet, mint egy hétköznapi ember. Egészséges lesz és erős, a halál pedig nagyon távoli lehetőség marad, szinte csak feltételes dolog. Egy adósság, amit egy olyan jövőben kell kifizetni, amit el sem tud képzelni.

Lehet, hogy édesanyja másképp látta, de egy dolog biztos volt: a végeredmény nem változott. Az imák nem tudták megmenteni.

Mary lehunyta a szemét. A kimerültség eluralkodott rajta. Amikor belezuhant a nagy fekete sötétségbe, hálás volt az ideiglenes öntudatlanságért. Órákon át aludt, néha felriadt, aztán visszaaludt, és közben rengeteget forgolódott.

Este hétkor ébredt fel. A telefonért nyúlt, és a Bellától kapott számot tárcsázta, amin fel tudta hívni Halt. Aztán letette, anélkül, hogy üzenetet hagyott volna. Valószínűleg az lett volna a legokosabb megoldás, ha lemondja a randevút, mivel jelen állapotában nem lett volna túl szórakoztató társaság. De átkozottul önző volt. Látni akarta. Amikor a közelében volt, életre kelt, és most bármit megadott volna ezért az érzésért.

Gyorsan lezuhanyozott, majd belebújt egy szoknyába és egy magas nyakú garbóba. Megnézte magát a fürdőszoba ajtó hátuljára szerelt egész alakos tükörben. Mindkét ruha lazábban állt rajta, mint régen, amiről eszébe jutott a mérleg a rendelőben. Talán ma este úgy kellene ennie, mint Hal, mivel nem volt értelme fogyókúrázni többé. Ha újabb kemoterápia vár rá, jobb lesz minél hamarabb előre felszedni némi súlyt.

A gondolatától megfagyott az ereiben a vér.

Kezével végigszántott a haján, és hagyta, hogy a tincsek az ujjai között átszivároghassanak végül a vállára hulljanak. Milyen jelentéktelen barna színű! – gondolta. És milyen lényegtelen a nagyobb horderejű dolgok fényében!

A gondolatától azonban, hogy elveszíti a haját, sírhatnékja támadt.

Komor arc kifejezéssel, összefogta hátul, és egy csattal megtűzte.

Néhány perc múlva már kint állt a ház előtt, és a kocsifelhajtón várt. Meglepetten érzékelte, hogy fázik, amikor rájött, hogy elfelejtett kabátot venni. Visszament, felkapott egy fekete gyapjúdzsekit, és közben elvesztette a kulcsát.

Hol lehet? Csak nem otthagya az...

Ja igen, benne maradt kívülről a zárban.

Kiment, bezárta az ajtót, és a lakáskulcsot a dzseki zsebébe csúsztatta.

Várakozás közben Halra gondolt.

Engedd le a hajad a kedvemért!

Rendben.

Kibontotta a csatot, és ujjával amennyire tudta, megfésülte a haját. Aztán mozdulatlanul állt.

Az este békés volt. Ezért szeretett vidéken élni. Nem voltak szomszédai, Bellát kivéve.

Erről eszébe jutott, hogy már készült neki beszámolni a randevúról, de még nem érezte magát elég felkészültnek rá. Holnap. Majd holnap beszél vele, és elmeséli neki mindkettőt.

Egy autó fordult be a kanyarban úgy fél kilométernyire tőle. Hallotta, ahogy gázt adva mély hangon felpörög a motor. Ha nem lett volna két fényszórója, azt hitte volna, hogy egy Harley Davidson közeledik az úton.

Egy régi típusú, sötét bíborszínű sportkocsi fékezett le előtte, olyasmi mint egy GTO. Csillogó, zajos és feltűnő... Tökéletesen passzolt egy olyan férfihoz, aki hozzászokott a száguldozáshoz, és nem zavarta, ha minden figyelem rá irányul.

Hal kiszállt a kormány mögül, és előlről megkerülte a kocsit. Öltönyt viselt, egy nagyon elegáns, fekete öltönyt, alatta pedig nyitott gallérú, fekete inget. A haját hátrafésülte az arcából, így az hátul, dús, aranyszínű fürtökben simult a tarkójára. Úgy nézett ki, mint a női fantáziák tökéletes férfiszereplője: szexis, erős és titokzatos.

Csak az arca nem illett az álomba. Tekintete szigorú volt, álla merev, szája szorosan összezárva.

Ennek ellenére halványan elmosolyodott, amikor odaért Mary elé.

- Leengedted a hajad.

- Megígértem.

Felemelte a kezét, hogy megérintse, de tétovázott.

- Készen vagy? Mehetünk?

- Hová viszel?

- Foglaltam asztalt az Excelben. – Leengedte a karját, és elfordította a fejét. Egy szót sem szólt, és egy ideig nem is mozdult.

Ó... a fenébe.

- Hal, biztos vagy benne, hogy ezt akarod? Látom, hogy nem itt járnak a gondolataid. És az igazat megvallva nekem sem.

A férfi arrébb lépett néhányat, és a földet bámulva még jobban összepréselte a száját.

- Áttehetjük máskorra is ezt a találkát – javasolta Mary, mert úgy gondolta, partnere túl jóképű ahhoz, hogy egy újabb találkozás reménye nélkül búcsúzzanak el. – Nem nagy...

Hal olyan gyorsan mozdult meg, hogy Mary követni sem tudta a szemével. Az egyik pillanatban még néhány lépésnyire áll tőle, a következőben pedig már szorosan a teste előtt. Kezébe fogta az arcát, és száját az övére szorította. Miközben ajkuk összeforrt, egyenesen a szemébe nézett.

A csókban nem volt szenvedély, csupán valami komor eltökéltség, amitől az egész olyannak tűnt, mint valami fogadalom.

Amikor elengedte, a lány megtántorodott, és fenékre esett.

- Ó, az ördögbe, Mary, ne haragudj! – Letérdelt mellé. – Jól vagy?

Mary bólintott, bár nem volt igaz. Esetlennek és nevetségesnek érezte magát, ahogy elesett előtte a fűvön.

- Biztos, hogy nincs semmi bajod?

- Persze. – Nem vette igénybe a feléje nyújtott segítő kezét, egyedül állt fel, és leseperte magáról a fűvet. Szerencsére barna szoknyát választott, és a föld száraz volt.

- Inkább menjünk vacsorázni! Gyere! – mondta Hal.

Nagy kezével megfogta Mary nyakát, és odavezette a kocsihoz, nem hagyva ezzel neki egyéb lehetőséget, minthogy kövesse.

Nem mintha a tiltakozásnak még a gondolata is felmerült volna a lányban. Fáradt volt, és túlságosan is az események – és *legfőképpen az ő* – hatása alatt, hogy képes legyen bármiféle ellenállásra. Azonkívül történt valami, abban a pillanatban, amikor az ajkuk összeért. Nem tudta, mi volt az, vagy mit jelentett, csak azt tudta, hogy kötődés alakult ki közöttük.

Hal kinyitotta az anyósülés felőli ajtót, és besegítette. Amikor ő is beült a volán mögé, Mary inkább a régies belsőre fordította a figyelmét, nehogy bámulni kezdje a profilját.

A GTO felmordult, s miután elindult, végigsuhant a házhoz vezető kis utcán, majd megállt a 22-es útra kivezető stoptáblánál. Hal körülnézett, és jobbra fordult. A motor minden sebességváltásnál felpörgött, majd visszahalkult, míg végül elérték az utazósebességet.

- Ez egy lenyűgöző autó – mondta a lány.

- Köszönöm. A testvérem újította fel. Tohr imádja az autókat.

- Hány éves a testvéred?

Hal feszülten elmosolyodott.

- Elég idős.

- Öregebb, mint te?

- Igen.

- Te vagy a legfiatalabb?

- Ne. Nálunk ez nem így van. Nem azért vagyunk testvérek, mert ugyanaz a nő szült bennünket.

Istenem, néha olyan furcsán fogalmaz!

Örökbe fogadtak benneteket ugyanabba a családba?

A férfi megrázta a fejét.

- Fázol?

- Ja, nem. – Mary lenézett a kezére, amelyet olyan mélyen rejtett az ölébe, hogy a válla előrehajolt. Emiatt gondolhatta a férfi, hogy fázik. Megpróbált egy kicsit lazában ülni. – Jól vagyok.

Kinézett a szélvédőn át az útra. A dupla sárga vonal az autó lámpájának fényében szinte világított az út közepén. Az úttest két oldalán erdő húzódott végig. A sötétben hipnotikus volt az élmény, mintha a 22-es út egy soha véget nem érő alagút lett volna.

- Milyen gyorsan tud menni ez a kocsi? – kérdezte Mary.

- Nagyon gyorsan.

- Mutasd meg!

Egy pillanatig magán érezte a férfi csodálkozó tekintetét, majd érezte, hogy visszavált, rálép a gázra, és a kocsi széleseben megindul.

A motor úgy böngött, mintha élne, az autó rázkódott, a fák elmosódtak a két oldalon. Egyre csak gyorsultak, Hal azonban mindvégig ura maradt a kocsinak, biztos kézzel kormányozta a kanyarokban, miközben néha-néha átmentek a másik sávba.

Amikor lassulni kezdtek, Mary a férfi kemény combjára tette a kezét.

- Ne állj meg!

Hal csak egy pillanatig habozott, aztán odanyúlt a rádióhoz, és bekapcsolta a zenét. Fűlsiketítő hangerővel Gary Wright *Dream Weaver*e, a hetvenes évekbeli himnusz betöltötte az autó belsejét. Hal a gázra lépett, és a kocsi kilőtt, nyaktörő sebességre gyorsulva a kihalt, éget nem érő országúton.

A lány lehúzta az ablakot, hogy beengedje a levegőt. Az erős légáramlat belekapott a hajába, lehűtötte az arcát, és felébresztette abból a bénult zsibbadásból, amelybe az orvosi vizsgálat óta került. Nevetni kezdett, és bár hallotta benne a hisztériát, nem érdekelte. Kidugta a fejét a hideg, csípősen erős szélbe.

Hagyta, hogy a férfi és az autó lefoglalják minden gondolatát.

Mr. X végignézett a két új csapaton, miközben bemasíroztak a házába egy újabb értekezletre. Az *alantasok* teljesen megtöltötték a szobát, amitől a helyiség sokkal kisebbnek tűnt valódi méreteinél. Mr. X-et örömmel töltötte el az érzés, hogy képes volt pótolni a legfontosabb frontvonalat. Azért rendelte őket oda, hogy a szokásos eligazítást megkapják, valamint személyesen is szerette volna látni a reakciójukat arra a hírre, hogy Mr. O lesz a főnökük.

Mr. O lépett be utoljára. Egyenesen a hálószoza ajtajához ment, lazán nekitámaszkodott az ajtófélfának, és keresztbe fonta mellén a karját. Tekintete szúrós volt, ám a viselkedésében már érződött valami visszafogottság, egyfajta hallgatagság, amely sokkal hasznosabb volt, mint a düh. Úgy tűnt, a veszélyes kölyökkutya betört, és ha ez így folytatódik, mindkettőjüknek hasznára fog válni. Mr. X-nek úgyis szüksége volt helyettesre.

Az utóbbi időben elvszenvedett nagyfokú veszteségek miatt a toborzásra kellett koncentrálnia, ami teljes embert kívánt. Kiválasztani a megfelelő jelölteket, a fedélzetre hozni, betörni. A folyamat minden egyes mozzanatához koncentrálásra és nagyfokú leleményességre volt szükség. Amíg azonban lefoglalta az új tagok beszerzése, nem hagyhatta, hogy az általa kidolgozott új stratégia, az elrablás és a vallatás technikája, veszítsen a lendületből. A gyilkosok közti anarchiát pedig nem tűrte volna el.

Mr. O több szinten is tökéletes jelöltnek bizonyult arra, hogy a jobbkeze legyen. Elkötelezett volt, könyörtelen, hatékony, és tiszta fejjel tudott dönteni. Egy olyan erős személyiség, aki a félelemmel tudta motiválni a többieket. Ha az Omegának sikerült belőle kiirtani a lázadó szelleme, majdhogynem tökéletes lett.

Ideje volt elkezdeni az értekezletet.

- Mr. O, beszéljen az ingatlanokról!

Az *alantas* elmondott minden fontosat arról a két földterületről, amit aznap nézett meg. Mr. X már elhatározta, hogy mindkettőt készpénzért fogja megvásárolni. Amíg folyik a tranzakció, meg fogja parancsolni a csapatoknak, hogy építsenek fel egy vállalatközpontot azon a harminchektáros területen, amely már a társaság tulajdonában van. Végül Mr. O-t fogja kinevezni a hely vezetőjévé, addig azonban Mr. U fogja felügyelni az építkezést, mert ő már korábban is figyelemmel kísért hasonló építési munkákat Connecticutban.

A feladat legfontosabb célkitűzése a gyorsaság és a rátermettség lesz. A társaságnak szüksége volt más helyekre is, amelyek eléggé elszigeteltek, biztonságosak és alkalmasak a munkájukhoz. Méghozzá minél hamarabb.

Amikor Mr. O elhallgatott, Mr. X megbízta őt és Mr. U-t az építési feladattal, majd útjukra bocsátotta őket. Ki az utcára dolgozni.

Mr. O még ácsorgott egy ideig.

- Van még valami megbeszélnivalónk? – kérdezte Mr. X. – Esetleg valami más is elromlott?

Mr. O barna szeme felizzott, de nem vágott vissza. Újabb jele a fejlődésnek.

- Szeretnék egy tároló helyiséget építeni az új központban.

- Minek? A mi célunk nem az, hogy fogva tartsuk a vámpírokat.

- Úgy gondolom, előfordulhat olyan eset is, amikor több alanyunk lesz egyszerre, és szeretném annyi ideig ott tartani őket, ameddig csak lehetséges. De olyan hely kell, ahonnan nem tudnak láthatatlanná válni, és a napfénytől is biztonságban vannak.

- Mit forgat a fejében?

A terv, amit Mr. O felvázolt, nemcsak kivitelezhetőnek hangzott, de költségtakarékos is volt.

- Rendben van – felelte Mr. X mosolyogva.

18. fejezet

Amikor Rhage befordult az Excel nevű étterem parkolójába, szándékosan elhajtott a parkolófiúk mellett. Ha a GTO-nak nem lett volna olyan kényes a kuplungja, akkor sem hagyta volna a kulcsot alkalmazottnál. Főleg mivel a csomagtartó dugig volt pakolva fegyverekkel és lőszerrel.

Olyan helyet választott, amely hátul volt, de közel az étterem oldalsó bejáratához. Leállította a motort, odanyúlt a biztonsági öv csatjához, és...

Nem nyitotta ki. Csak ült, és fogta a gombot.

- Hal?

Behunyta a szemét. Istenem, bármit megadna, ha csak egyszer az igazi nevét hallhatná a szájából! Szerette volna... a pokolba, majd meghalt érte, hogy meztelenül az ágyába fektesse, fejét a párnájára hajtsa, és a takaró alá bújjon vele. Kettesben akart vele szeretkezni, nyilvánosság és tanúk nélkül, nem pedig a kabát leple alatt egy piszkos folyosón vagy mosdóban.

Érezni akarta a körmét a hátában, a nyelvét a szájában és a csípőjét az övé alatt, amíg olyan hatalmasat nem élvez, amelyet még soha azelőtt. Aztán a karjában elaludni, és reggel együtt felébredni, majd újra szeretkezni vele. A sötétben beszélgetni könnyed és komoly dolgokról... *Ó, Istenem!* Kezd érzelmileg is kötődni hozzá. Percről percre, egyre jobban.

Hallotta már másoktól is, hogy ilyen lehet. Gyors. Heves. A logikának teljesen ellentmondó, erős, ősi ösztön, hogy az övé legyen. És mindenekelőtt a legerősebb az a késztetés, hogy fizikailag is birtokolja, és közben megjelölje, így adva tudtára a többi férfinak, hogy már van társa, ezért senki ne merjen közelíteni hozzá.

Oldalra fordulva ránézett. Tudta, hogy képes lenne bármelyik férfit megölni, aki megpróbálná megérinteni, vele lenni, vagy szeretni.

Megdörzsölte a szemét. Na remek, a megjelölés ösztöne valóban működik.

És nemcsak ez volt az egyetlen probléma. Visszatért a testébe a régi zúgás is, és egyre erősödött, valahányszor megérezte az illatát, meghallotta lélegzésének halk hangját. Lelki szeme lőtt képek villantak be róla.

Ahogy a vére lüktet az ereiben.

Meg akarta kóstolni... inni belőle.

Mary odafordult felé.

- Hal, jól...

Rhage hangja olyan érdes volt, mint a smirgli.

- Mondanom kell valamit.

Vámpír vagyok. Harcos, egy félelmetes szörny.

Az este végén nem fogsz emlékezni arra, hogy valaha is találkoztál velem.

De az a gondolat, hogy még az emlékeidben sem maradok meg, úgy fáj, mintha tört döfnének a szívem közepébe.

- Hal? Mi a baj?

Tohr szavai visszahangzottak a fülében. *Biztonságosabb Marynek is.*

- Semmi – felelte, és kikapcsolta az övet, majd kiszállt a kocsiból. – Nincs semmi.

Megkerülte az autót, kinyitotta neki az ajtót, és a kezét nyújtotta felé, hogy kisegítse a sportkocsiból. Amikor Mary a tenyerébe tette az övét, Rhage lejjebb eresztette a szemhéját. Amikor kiszállás közben meglátta a lány lábát és a karját, az izmai összerándultak, és torkából halk morgás hangzott fel.

Ahelyett hogy ellépett volna az útjából, ott maradt ugyanazon a helyen, így amikor Mary kiszállt, olyan közel került hozzá, hogy majdnem összeért a testük. A remegés Rhage bőre alatt egyre erősebb lett, csakúgy, mint perzselő vágya. Tudta, hogy el kellene fordítania a fejét, mert a szeme izzik, de képtelen volt rá.

- Hal? – mondta Mary vékony hangon -, a szemed...

Behunyta.

- Ne haragudj! Menjünk be...

Mary kihúzta a kezét az övéből.

- Azt hiszem, nem akarok vacsorázni.

Rhage először vitatkozni akart, de nem akarta rákényszerítenie az akaratát. Különben is, minél kevesebb időt töltenek együtt, annál kevesebb emléket kell kitörölnie.

A pokolba! Akkor kellett volna megtennie, amikor odament érte a házhoz.

- Rendben. Akkor hazaviszlek.

- Nem! Úgy értem, nem sétálnál velem egy kicsit? Ott a parkban? Most nincs kedvem bezsúfolódni egy asztal mellé. Túlsgosan is... nyugtalan vagyok.

Rhage zsebre tette a slusszkulcsot.

- Örömmel.

Elindultak a park felé, aztán a színes falevelek által font ernyő alatt andalogtak a fűvön, Rhage eközben a környezetet pásztázta. Semmi veszélyes nem volt a környéken, nem érzett semmi fenyegetőt. Feltekintett. Félhold világított az égen.

Mary halkán felnevetett.

- Általában nem szoktam ilyet csinálni. Tudod, éjszaka parkban sétálgatni. De veled nem félek attól, hogy megtámadnak.

- Akkor jó, mert nincs is rá okod.

Mivel bárkit kettéhasítana, aki bántani akarná, legyen az ember, vámpír vagy élőhalott.

- Pedig úgy érzem, nem helyes – mondta Mary -, itt kint lenni éjszaka a sötétben. Az édesanyám mindig óvott tőle, hogy sötétedés után kimenjek.

Megállt, hátrahajtotta a fejét, és felnézett az égre. Nyitott tenyérrel felnyújtotta kezét, és behunyta a szemét.

- Mit csinálsz? – kérdezte Rhage.

- A tenyeremben tartom a holdat.

A férfi lehajolt, és követte a karja vonalát felfelé.

- Tényleg!

Amikor kiegyenesedett, a lány dereka köré fonta a karját, és szorosan magához húzta. Néhány pillanatnyi merevség után, Mary teste elernyed, és leengedte a kezét.

Istenem, mennyire imádta az illatát! Olyan tiszta és friss volt, enyhe citrusillattal fűszerezve.

- Ugye az orvosnál voltál, amikor ma felhívtalak?

- Igen.

- Mit fognak veled csinálni?

Mary kiszabadította magát az öleléséből, és megindult előre. Rhage utána eredt, és hagyta, hogy a lány felvegye a ritmust.

- Mit mondott az orvos, Mary?

- Erről nem kellene beszélgetnünk.

- Miért nem?

- Mert ez nem a te stílusod – felelte könnyedén. – A playboynak nem kell az élet árnyékos oldalával foglalkozniuk.

Rhage a benne élő vadállatra gondolt.

- Hozzá vagyok szokva az árnyékos oldalhoz, hidd el!

Mary megint megállt, és megrázta a fejét.

- Tudod, úgy érzem, valami nem jó.

- Szerintem sem. Fogynom kellene a kezed a séta közben.

Odanyúlt érte, ő azonban elhúzódott.

- Nem, én komolyan beszélek, Hal. Miért csinálod ezt? Miért vagy velem?

- Istenem, a végén még komplexusaim lesznek. Miért, mi a baj azzal, ha egy kis időt akarok tölteni veled?

- Akarod, hogy megmondjam? Átlagos külsejű nő vagyok, átlag alatti élettartammal. Te viszont gyönyörű. Egészséges. Erős...

Ezerszer is elátkozva magát, Rhage odalépett elé, és a tarkójára tette a kezét. Megint meg akarta csókolni, bár tudta, hogy nem lenne szabad. És ezúttal nem úgy akarta, mint a háza előtt.

Lehajolt a szájához, a furcsa zúgás pedig felerősödött a testében, mégsem hagyta abba. A fenébe is! Nem fogja hagyni, hogy a teste diktáljon neki! Akaraterejével megpróbálta leállítani a zúgást, és amikor érezte, hogy csökken, megkönnyebbült.

Eldöntötte, hogy akkor is behatol a lány testébe, ha az csupán a nyelve lesz, és csak a szájába.

Mary belenézett Hal vakítóan kék szemébe. Meg mert volna esküdni rá, hogy izzott, mintha az a kék fénysugár kilépett volna belőle. Már a parkolóban is hasonlót látott.

Felállt tőle a tarkóján a szőr.

- Ne aggódj, ha úgy látnád, hogy világít – mondta lágyan, mintha olvasott volna a gondolataiban. – Nem számít.

- Nem értelek – suttogta Mary.

- Ne is próbálj!

A férfi egy villámgyors mozdulattal ott termett előtte, és hozzáhajolt. Ajka bársonyosan puha volt, amikor hozzáért. Gyengéden, finoman simogatta a száját. Aztán a nyelvével is végigsimított az ajkán.

- Nyisd ki a szád, Mary! Engedj be!

Addig becézgette, amíg szét nem nyílt. Amikor becsúsztatta a nyelvét, a gyengéd behatolást Mary mintha a lába között érezte volna. Odasimult a férfihoz, miközben a forróság csak úgy áradt a testéből, ahol melle a mellkasához préselődött. Megragadta széles vállát, és megpróbálta izmos karját közelebb húzni magához.

Csak egy pillanatra sikerült, mert Hal hirtelen eltávolodott tőle, bár a csókot nem hagyta abba. Ajkuk továbbra is összekapcsolódott. Mary arra gondolt, vajon azért folytatja-e még mindig, hogy leplezze a visszahúzódását? Vagy csak le akarja hűteni egy kicsit, mert túl agresszív volt, vagy ilyesmi?

Félrebiccentette a fejét.

- Mi a baj? – kérdezte Hal. – Tudom, hogy te is akarod.

- Persze, de nyilvánvalóan nem eléggé, hogy elég legyen mindkettőnknek.

A férfi továbbra is átölelve tartotta a nyakát, és nem engedte, hogy eltávolodjon tőle.

- Nem akarom abbahagyni, Mary. – Hüvelykujjával a torkát simogatta, majd az állát, és hátrahajlította a fejét. – Szeretnélek felizgatni. Annyira, hogy ne érezz semmi mást, csak engem. Hogy ne tudj másra gondolni, csak arra, amit veled teszek. Azt akarom, hogy elolvadj. Lehajolt, és hevesen az ajkára tapadt. Mélyen, birtoklóan csókolta. A nyelve felkutatta szája minden szegletét, s végül már nem maradt olyan hely, ahol ne járt volna. Aztán változtatott rajta. Kihúzta a nyelvét, majd bedugta, ritmikusan ki és be, amitől Mary még nedvesebb lett, és még jobban felkészült a befogadására.

- Ez az, Mary – súgta az ajkába. – Engedd el magad! Istenem, érzem a vágyad illatát... Milyen gyönyörű vagy!

Keze lejjebb csúszott, be a kabát alá, és megfogta a kulcsontját. Szent ég! Érezte, hogy elveszett! Ha a férfi arra kérte volna, hogy vetközzön le meztelenre, kérdés nélkül megtette volna. Ha azt mondta volna neki, hogy feküdjön a földre, és tegye szét a lábát, lefeküdt volna. Azonnal. Bármire hajlandó lett volna, csak ne hagyja abba a csókot.

- Meg foglak érinteni – mondta Hal. – Nem eléggé, távolról sem eléggé, csak egy kicsit...

Ujja közben a kasmírgarbóján lejjebb siklott, egyre lejjebb és...

Mary megrándult, amikor megérezte az érintését ágaskodó mellbimbóján.

- Már teljesen felkészült rám – suttogta Hal, és gyengéden meghúzta. – Bárcsak a számba vehetném! Szeretném szívogatni és nyalogatni. Megengednéd nekem?

Tenyere kinyílt, és az egész halmot a kezébe fogta.

- Megengednéd, ha egyedül lennénk? Ha egy finom, puha ágyban feküdnénk? Ha meztelen lennél? Megengednéd, hogy megízleljem a melledet? – Amikor Mary bólintott, boldogan elmosolyodott. – Igen, tudtam! És mit vehetnék még a számba?

Amikor a lány nem válaszolt, keményen megcsókolta.

- *Mondd meg!*

Mary nagyot sóhajtott, de nem szólt. Képtelen volt gondolkodni vagy beszélni.

A férfi megfogta a kezét, és a saját kézfejeére tette.

- Akkor mutasd meg! – súgta a fülébe. – Mutasd meg, hol szeretnéd, hogy megérintselek! Vezesd a kezem! Gyere, csináld!

Mary nem tudott ellenállni a kísértésnek, és a nyakára tette a tenyerét. Aztán lassan vissza a mellére. A férfi elégedetten dorombolt, és megcsókolta oldalról az állát.

- Igen! Tudom, hogy ott szereted a simogatást. És még hol?

Mary öntudatlanul, mielőtt eszébe vett volna, a hasához vitte a kezét. Aztán a csípőjére.

- Jó! Igen, nagyon jó. – Amikor a lány tétozódott, azt súgta. – Ne állj meg! Mutasd meg, hol szeretnél még érezni!

Mielőtt elvesztette volna az öntudatát, Mary a lába közé tette a kezét. Bő szoknyája engedte, hogy odanyúlva a férfi megsimogassa, és amikor megérezte szétnyitott tenyerét a legérzékenyebb pontjához dörzsölni, felnyögött.

- Ó, igen, May! Ez az! – Egyre csak dörzsölte, simogatta, miközben a lány belekapaszkodott erős karjába, és fejét hátravetette. – Istenem, szinte lángolsz! Nedves vagy már? Úgy érzem, igen. Mintha méz folyna itt lent...

Mary is meg akarta érinteni, ezért benyúlt a dzsekije alá, és lecsúsztotta a kabátot a válláról a derekára, aztán megsimogatta a nyers, majdnem ijesztő izmokat. Azonban még mielőtt felfedezőútra indulhatott volna, a férfi kihúzta a kabátja alól a karját, és egy kézzel összefogta mindkét csuklóját. Közben egy pillanatra sem állt le. Előre tolta a mellkasával, és Mary addig hátrált, amíg egy fa kemény törzsét nem érezte a háta mögött a lapockájához préselődni.

- Engedd meg, hogy gyönyört adjak neked! – A szoknyán keresztül ujjai felfedezően tapogatóztak, és hamar rátaláltak a legérzékenyebb pontjára. – Azt akarom, hogy élvezd! Itt és most.

Mary felkiáltott, és rájött, hogy míg ő az orgazmus szélén áll, a férfi tökéletesen józan. Semmit nem érez, s közben az ő vágyát irányítja. A légzése is nyugodt volt, a hangja biztos, testén semmi nem látszott.

- Nem! – nyögte.

Hal keze megállt a dörzsölés közben.

- Tessék?

- Nem!

- Biztos vagy benne?

- Igen.

Hal azonnal hátralépett, és míg nyugodtan állt a lány előtt, ő próbált levegőhöz jutni.

Marynek nagyon rosszul esett, hogy ilyen könnyen egyetértett vele, és arra gondolt, miért tette, amit az előbb tett. Talán be akarta bizonyítani magának, hogy hatalma van felette? Persze meg kell hagyni, valóban remekül bizonyítja az erejét, ha egy nőt úgy fel tud izgatni, hogy alig kap levegőt. És ez azt is megmagyarázza, miért akar pont vele lenni, és nem a szexis nőkkel. Egy nem túl vonzó nőtől könnyebb megtartani a három lépés távolságot.

Szégyen szorította össze a szívét.

- Vissza akarok menni – mondta a könnyeivel küszködve. – Vigyél haza!

Hal nagyot sóhajtott.

- Mary...

- Ha most bocsánatot kérsz, rosszul leszek...

Hal hirtelen elfintorodott, és tüsszentett.

Valami orrát is csavarni kezdte, mintha neki is tüsszentenie kellene. Volt valami a levegőben. Valami édes. Olyan, mint a textilöblítő. Vagy babahintőpor?

Hal durván megragadta a karját.

- Feküdj le a földre azonnal!

- Miért? Mi...

- *Feküdj le!* – Amikor Mary nem mozdult, lerántotta. – Takard el a fejedet!

Megfordult, és megállt a lány előtt terpeszállásban, karját maga elé emelte. Szétterpesztett lába közt Mary két férfit látott kijönni a juharfák közül. Fekete gyakorlóruhát viseltek, világos színű hajuk és halvány arcbőrük szinte világított a holdfényben. A lényükből sugárzó fenyegetés hatására rádöbbsent, milyen messze kóboroltak a parkban.

Beletúrt a táskájába, és a mobiltelefonját kereste, miközben folyamatosan próbálta meggyőzni magát arról, hogy csak túlreagálja a dolgot.

Vagy mégsem.

A férfiak kettéváltak, és egyszerre két oldalról Halra támadtak. Gyorsan jöttek, összegörnyedve. Mary rémülten felkiáltott, Hal azonban... szentséges isten... Hal nagyon tudta, mit kell tennie.

Jobbra vetődött, a karjánál fogva megragadta az egyik fickót, és a földre rántotta. Mielőtt fel tudott volna kelni, rálépett a mellkasára, és a földhöz szögezte vele. A másik támadót a nyakánál fogva állította meg, és hiába rúgkapált, ütött-vágott, levegőért kapkodott, nem ment vele semmire.

Hal, komoran és halálosan, tökéletesen uralta a helyzetet, mintha egyáltalán nem okozna neki gondot az erőszak. Hideg, nyugodt arkifejezésétől Maryt még a hideg is kirázta, de ugyanakkor hálás is volt neki, amiért megvédte.

Megtalálta végre a telefonját, és tárcsázta a 911-et, arra gondolva, hogy a férfi könnyedén fel tudja tartóztatni a két támadót, amíg a rendőrség megérkezik.

Ekkor azonban egy vészjósló recsenést hallott.

Felnézett, és azt látta, hogy az a férfi, akit Hal a nyakánál fogva szorított, a földre zuhan, eje pedig természetellenes szögben lóg a nyakán. Többé nem is mozdult.

Mary talpra ugrott.

- Mit műveltél?

Hal előhúzott valahonnan egy fekete pengéjű tőrt, és a másik felé hajolt, akit addig a csizmájával tartott a földhöz szegezve.

A fickó menekülni próbált.

- Ne! – ugrott Mary Hal elé.

- Menj vissza! – Hátborzongató volt a hangja. Színtelen. Teljességgel közönyös.

Mary megragadta a karját.

- Hagyd abba!

- Be kell fejeznem...

- Nem fogom hagyni, hogy megölj még egy...

Ekkor valaki megragadta a hajánál fogva, és a földre rántotta. Épp akkor, amikor egy újabb feketeruhás támadó fordult Hal ellen.

Fájdalom hasított Mary fejébe és nyakába, aztán keményen a földre esett. Az eséstől egy pillanatig nem tudott lélegzethez jutni, és csillagokat látott. Azon igyekezett, hogy valami levegőt préseljen a tüdejébe, amikor egy durva kéz hátracsavarta mindkét karját, és elvonszolta. Gyorsan.

Teste folyton a földnek csapódott, fogsora össze-összekoccant. Felemelte a fejét, bár úgy érezte, mintha ezer apró tű szurkálná végig a gerincét. Amit látott, hatalmas megkönnyebbüléssel töltötte el. Hal egy újabb élettelen testet dobott a földre, és szédítő gyorsasággal sietett a megmentésére. Lépesei pillanatok alatt átszelték a távolságot kettőjük között, kabátja lebegett mögötte, kezében egy tört tartott. Szeme vakító kéken ragyogott az éjszakában, mint egy autó fényszórója, teste pedig a halál ígéretét sugallta, és csak arra várt, mikor és kire csaphat le.

Hálistennek!

Ekkor azonban egy újabb fickó vetette magát a hátára.

Amíg megszabadult tőle, Marynek eszébe jutott, mit tanult az önvédelmi oktatáson. Addig-addig fészkelődött, amíg támadójának fogást kellett váltania. Amikor érezte, hogy a szorítás lazul, olyan erősen belerúgott, ahogy csak bírt. Elrablója megfordult, és azonnal megragadta, ám ezúttal a szorítás sokkal gyengébb volt. Mary ismét szabadulni próbált, és arra kényszerítette a támadót, hogy megálljon, és szembe forduljon vele.

Lehajolt, és felkészült rá, hogy a férfi megüti, de remélte, legalább nyert vele egy kis időt, ami alatt Hal utoléri.

Az ütés azonban nem érkezett sehonnan. Helyette csak támadója fájdalmas kiáltását hallotta meg, aztán súlyos, fojtogató súlyával ráesett. Majdnem agyonnyomta. A pánik és a rémület erőt adott a lánynak, hogy lerázza magáról a terhet.

A fickó holtteste egyetlen fordulat után le róla. Ekkor látta meg, hogy Hal töre a bal szemébe fúródva áll.

Mary túlságosan megdöbben, hogy sikítson, ezért feltápáskodott a földről, és futni kezdett, amilyen gyorsan csak tudott. Biztos volt benne, hogy újra el fogják kapni, és semmiképp sem akart meghalni.

Lassan feltűntek a távolban az étterem fényei. Amikor beért a parkoló betonozott talajára, legszívesebben sírva fakadt volna.

De csak addig, amíg meg nem látta Hal maga előtt. Mintha a semmiből bukkant volna elő.

Lefékezett, és vadul lihegve, szédülve, értetlenül állt, elképzelni sem tudta, hogy kerülhetett oda hamarabb, mint ő. A térde felmondta a szolgálatot, és a nem kapaszkodik meg a mellette álló autóban, összecsuklott volna.

- Gyere, menjünk! – szólalt meg a férfi rekedten.

Marynek egy pillanatra eszébe villant az a hang, amivel az egyik támadó nyaka kitört, és újra maga előtt látta egy másiknak a szeméből kiálló tört. Mindeközben Hal hátborzongatóan nyugodt maradt.

Hal... maga volt a halál. Szép csomagolásban.

- Tűnj el a közelemből! – kiáltotta. Megbotlott a saját lábában, mire a férfi odanyúlt, hogy elkapja. – Ne! Ne érh hozzám!

- Mary...

- *Tartsd magad távol tőlem!* – az étterem felé hátrált, miközben kezét védekezően maga előtt tartotta. Mire ment volna ellene?

Hal a nyomában maradt, pontosan követte.

- Figyelj rám...

- Fel kell... - megköszörülte a torkát. – Fel kell hívnom a rendőrséget.

- Nem kell!

- De hát megtámadtak minket! És te... megölted őket. Embereket. Embereket gyilkoltál. Hívnom kell a...

- Ez az én saját ügyem. A rendőrök nem tudnának megvédeni. Csak én.

May megállt, és hirtelen szörnyű balsejtelem fogalmazódott meg benn arról, ki is ő. Minden világossá vált számára. A fenyegetés, amit a bájos külső eltakart. Végtelen nyugalma, és a félelem teljes hiánya, amikor rátámadtak. Eltökéltsége, hogy ne vonják be a rendőrséget.

Istenem, olyan könnyedén törte ki annak a férfinak a nyakát, mintha már csinált volna ilyet azelőtt!

Azért nem akarta, hogy szóljon a rendőrségnek, mert a törvény másik oldalán állt! Nem volt jobb, mint azok, akik rájuk rontottak!

A karját az oldalához szorította, hogy a táskája ki ne essen, ha még egyszer futásnak ered. De a táska nem volt ott.

Hal nagyot káromkodott.

- Elvesztetted a táskád, ugye? – Körülnézett. – Ide figyelj, Mary! Velem kell jönnöd!

- Egy fenét kell! – felelte, és az étterem felé kezdett futni, a férfi azonban eléállt, és elzárta az útját, azután megragadta a karját.

- Sikítani fogok! – A parkolófiúkra nézett. Körülbelül harminc méternyire lehettek tőle. – Akkorát sikítok, hogy megsüketülsz.

- Az életed veszélyben van, de én meg tudlak védeni. Bízz bennem!

- *Nem is ismerlek!*

- De igen.

- Ja, igazad van. Jóképű vagy, tehát biztosan nem lehetsz gonosz.

Hal a parkra mutatott az ujjával.

- Ott megmentettelek. Halott lennél, ha nem lettem volna ott.

- Jól van. Köszönöm szépen. Most pedig hagyj békén!

- Nem akarom ezt tenni – mormolta a férfi. – Ne haragudj!

- Micsodát?

Elhúzta a kezét a lány arca előtt.

Mary hirtelen nem is értette, mitől lett olyan dühös.

19. fejezet

Ahogy Rhage ott állt Mary előtt, kezében tartva az emlékeit, arra gondolt, végleg be kellene fejeznie a dolgot. Kitorolni magát teljesen a fejéből, mintha sosem lett volna benne.

Na igen, de biztos, hogy ez lenne a leghelyesebb?

A parkban, amikor a lány megmenésére kellett sietnie, legalább egy, de az is lehet, hogy két *alantast* is életben hagyott. Ha azok a gazemberek megtalálták a táskáját, ami nagyon valószínűnek tűnt, Mary élete veszélyben volt. A társaság újabban már olyan civileket is elrabolt, akik semmit sem tudtak a testvériségről, a lányt viszont *együtt látták* az egyik testvérrel!

Akkor most mi a fenét csináljon, nem hagyhatja otthon egyedül, mert a címe rajta van a jogosítványán, és egész biztosan az lesz az első hely, ahol keresni fogják. Szállodába sem viheti, mert nem tudná garantálni, hogy ott maradjon. Nem értené, miért kell távol maradnia az otthonától, mivel a támadásra nem fog emlékezni.

Legszívesebben hazavitte volna magával a testvériség központjába, legalábbis addig, amíg ki nem találja, mihez kezdjen ebben a helyzetben. A gond csak az volt, hogy előbb vagy utóbb valaki úgyis felfedezné, hogy a szobájában van, és az senkinek sem lenne kellemes. Nem elég, hogy nem engedelmeskedett Tohr parancsának, amikor nem törölte ki az emlékeit, de egy embert is vitt volna a világukba, amit pedig szigorúan tiltottak a törvényeik. Túl veszélyes lett volna. A testvériségnek egyáltalán nem hiányzott, hogy a vámpír faj létezése és az *alantasokkal* vívott háborújuk a Homo sapiensek tudomására jusson.

Igen, de akkor is felelős volt Mary életéért. És a szabályok azért vannak, hogy megszegjék őket...

Talán Wratht rá tudja venni valahogy, hogy megengedje a lányka a központba való belépést. Wrath *fele* félig ember, és amióta megismerkedett vele, a király sokkal elnézőbb lett a nők terén. Tohr pedig nem mondhatna ellent a királynak. Senki nem tehetné meg.

De addig is, amíg beszél vele erről, Marynek biztonságos helyre van szüksége.

Első gondolata a lány háza volt. Távol esett a főúttól, így ha mégis megtörténne az, amitől tart, meg tudná védeni, és legalább az emberi rendőrség beleavatkozásától sem kellene tartania. A kocsiban pedig van elég fegyver. Igen, ott biztonságban lehetne, meg is tudná védeni, ha kell, és azalatt felhívhatná Wratht.

Rhage elengedte a lány emlékeit, és csak onnan kezdve törölte ki, hogy kiszálltak az autóból az étteremnél. A csókokra sem fog emlékezni.

Ami, mindent összevetve nem rossz dolog. A pokolba! Túl messzire ment, túl gyorsan, és majdnem végzetessé vált a helyzet. Miközben csókolta és simogatta, az a zúgás a testében hangos sikollyá erősödött. Különösen akkor, amikor a lány megfogta a kezét, és a lába közé tette.

- Hal? – nézett fel Mary zavartan. – Mi folyik itt?

Rhage nyomorultul érezte magát, amikor belenézett tágra nyílt szemébe, és befejezte az agyában az emlékek kitörlését. Már számtalan nőnél megtette ugyanezt, de eddig még egyszer sem okozott neki lelkiismereti problémát. Maryvel viszont úgy érezte, mintha elvenne valamit tőle. Megsértené a magánszféráját. Mintha elárulná.

Kezével végigszántott a haján, hátul megmarkolta, és legszívesebben tövestől kitepte volna a fejéből.

- Szóval, inkább kihagynád a vacsorát, és visszamennél a lakásodba? Rendben. Nincs kifogásom ellene. Nekem is szükségem van egy kis nyugalomra.

- Jó, de... olyan érzésem van, mintha valami mást kellene csinálnunk. – Végignézett magán, és leseperte ruhájáról a fűcsomókat. – Bár, figyelembe véve, hogy elestem, miután kiléptem a házból, és ahogy kinéz ez a szoknya, jobb lenne, ha nem mutatkoznék a nyilvánosság előtt. Pedig azt hittem, minden fűvet lesepertem róla. Várjunk csak! Hol van a táskám?

- Lehet, hogy a kocsiban hagyta.

- Nem... istenem! – Hirtelen megállíthatatlanul remegni kezdett, a légzése felgyorsult, felületessé vált. A tekintete elborult. – Hal, sajnálom... én... én nem is tudom... Ó a fenébe! Az adrenalin még mindig tombolt a testében. Az agya megnyugodott ugyan, de a teste tele volt félelemmel.

- Gyere ide! – mondta Rhage, és magához ölelte. – Hadd öleljelek így egy kicsit, amíg megnyugszol!

Halkan suttogott neki, és közben gondosan vigyázott, hogy a lány keze mindig elől legyen, így nem találhatta meg a két tört a karja alatti fegyvertartóban, valamint a kilenc milliméteres Berrettát hátul az övébe dugva. Közben a sötétben a szeme éberén fürkészte jobbra a parkot, balra pedig az étterem környékét. Kétségbeesetten szeretne volna, ha végre beszállhatnak a kocsiba.

- Annyira zavarban vagyok – szólalt meg Mary a mellkasához simulva. – Hosszú ideje nem volt pánikrohamom.

- Ne aggódj miatta! – Amikor elmúlt a remegés, Rhage elhúzódott. – Menjünk!

Odasietett a GTO-hoz. Sokkal jobban érezte magát, miután beszálltak, sebességbe tette a kocsit, és kigördültek a parkolóból.

Mary körülnézett.

- Ez furcsa. A táskám itt sincs. Akkor biztosan otthon hagytam. Ma elég feledékeny vagyok. – Hátradőlt az ülésen, és megnézte a zsebeit. – Hál'istennek, legalább kulcsom megvan.

A városból kivezető út gyorsan és eseménytelenül telt. Amikor megálltak Mary háza előtt, a lány elnyomott egy ásitást, és az ajtókilincs felé nyúlt. Rhage megfogta a karját.

- Hadd legyek most úriember, és hadd nyissam ki neked én az ajtót!

Mary elmosolyodott, és lesütötte a szemét, mintha nem lenen hozzászokva, hogy valaki így töri magát miatta.

Rhage kiszállt. Beleszagolt a levegőbe, a szemével és a fülével a sötétséget vizsgálta. Semmi. Sehol senki.

Megkerülte a kocsit, kinyitotta a csomagtartót, és kivett belőle egy nagy sporttáskát, majd megint megállt egy pillanatra. Minden csendes volt, még érzékeny radarjai sem észleltek semmit.

Amikor kinyitotta az ajtót Marynek, a lány megpillantotta a vállán lógó táskát, és felvonta a szemöldökét.

Rhage megrázta a fejét.

- Nem azért hozom, mint itt akarnám tölteni az éjszakát, vagy ilyesmi. Csak most vettem észre, hogy a csomagtartó zárja elromlott, és nem akarom kint hagyni az autóban. Bárki megláthatja.

Istenem, mennyire utált neki hazudni! Felfordult tőle a gyomra. Szó szerint.

Mary megvont a vállát, és az ajtó felé indult.

- Biztos valami nagyon fontos lehet benne.

Igen, annyi fegyver, ami egy tízemeletes irodaépületet is képes lett volna megsemmisíteni. Mégis úgy érezte, túl kevés ahhoz, hogy meg tudja vele védeni a lányt.

May furcsán érezte magát, amikor kinyitotta a bejárati ajtót, és bement. Rhage hagyta, hogy minden szobán végigmenve felkapcsolja az összes lámpát, hogy legyőzze az idegességét, de mindvégig a sarkában maradt. És miközben követte, ellenőrzött minden ajtót és ablakot. Mind be volt zárva. A hely biztonságosnak tűnt, legalábbis a földszint.

- Kérsz valamit enni? – kérdezte a lány.

- Nem, kösz, nem vagyok éhes.

- Én sem.

- Mi van odafent?

- A... hálósobám.

- Megmutatod? – Rhage ellenőrizni akarta a felső szintet is.

- Talán majd később. Vagyis, úgy értem, tényleg látni akarod? Ó... a fenébe. – Megállt, és csípőre tett kézzel a férfire nézett. – Őszinte leszek veled. Még soha nem volt férfi ebben a házban, és egy kicsit beroszdásodtam, már ami a házigazdai szerepkört illeti.

Rahge letette a földre a táskát. Bár harcra kész volt, és idegei pattanásig feszültek, volt hozzá energiája, hogy elbeszélgessen vele. Az a tény, hogy más férfi még nem járt a lakásában, olyan boldogsággal töltötte el, hogy füttyörészni lett volna kedve.

- Szerintem nagyon is jól csinálod – mondta neki. Odanyúlt, megsimogatta az arcát a hüvelyujjával, és arra gondolt, mit szeretne vele tenni a hálósobában.

A teste azonnal megbolydult, az a furcsa belső égés fellángolt a gerince mentén.

Erővel kényszerítette magát, hogy elhúzza a kezét.

- Telefonálnom kell egyet. Nem bánod, ha felmegyek az emeletre?

- Nem, dehogy. Én majd... itt várok.

- Nem tart sokáig.

Elindult fel a hálósobába, és útközben elővette telefonját a zsebéből. Az átkozott készüléknek megrepedt a külseje, bizonyára amikor az egyik *alantas* oldalba rúgta. De szerencsére még működött. Wrathnak csak a hangpostája jelentkezett be. Rhage hagyott rajta egy rövid üzenetet, és imádkozott, hogy hamar visszahívja.

Gyorsan körülnézett a felső szinten is, és lement. Mary a kanapén ült lábát maga alá húzta.

- Na, mit nézünk? – kérdezte Rhage a lánytól, és megint körülnézett. Megnézte az ablakokat és az ajtókat, nem lát-e mögöttük halvány arcokat.

- Miért nézegetsz úgy körbe ebben a szobában, mintha sötét sikátor lenne?

- Sajnálom. Rossz szokás.

- Nem semmi katonai egységben lehettél!

- És te mit akarsz nézni? – Odament a polchoz, amin a DVD-k sorakoztak.

- Válassz te! Addig átöltözöm. Felveszek valami... - Elpirult. – Őszintén szólva valami kényelmesebbet, amin nincsenek fűcsomók.

Rhage lent maradt, hogy vigyázzon a biztonságra, amíg Mary fent a hálósobában átöltözött. Amikor a lány visszament, még mindig a könyvespolc felé görnyedve állt.

Csak egy pillantást vetett a DVD-gyűjteményre, és azonnal tudta, hogy bajban van. Sok volt a külföldi cím, és volt néhány igazi amerikai is. Egy pár régi klasszikus, mint a *Félévente randevű*, és a *Casa-"nyomorult"-blanca*.

De semmi Sam Raimi vagy Roger Corman. Talán Mary még sosem hallott a *Gonosz halott-sorozatról*? Várjunk csak, talán van remény. Kihúzott egy tokot. *Nosferatu, Eine Symphonie des Grauens*. Egy 1992-es klasszikus német vámpírfilm.

- Találtál valamit? – kérdezte Mary.

- Igen. – Hátranézett rá a válla felett.

Ó... *Istenem!* a lány a szerelemhez öltözött, legalábbis Rhage így érezte. Flanelpizsama alsót viselt, amelyen csillagok és holdak voltak, felül egy kis fehér pólót, lábán pedig antilopmamuszt.

Mary megfogta a pólója alját, és megpróbálta kicsit lejjebb húzni.

- Először arra gondoltam, felveszek egy farmert, de fáradt vagyok, és ezt szoktam viselni, ah lefekszem... vagyis, ha pihenek. Semmi extrát, csak ilyen egyszerűt.

- Tetszel benne – mondta halkan Rhage. – Kényelmesnek tűnik.

Az ördögbe is! Ennivalónak tűnt!

Miután elindította a filmet, a kanapé mellé tette a sporttáskát, és leült a másik végére, mint ahol May ült. Kinyújtózott, és a lány kedvéért próbált úgy tenni, mintha nem járnának virtustáncot az idegei. Valójában azonban minden idegszála pattanásig feszült az idegességtől. Kívülről olyan mozdulatlanak tűnt, mint egy kőszobor, közben pedig azt várta, melyik

percben csapnak le rájuk az *alantasok*. Feszülten figyelte a telefonját is, mikor hívja vissza Wrath, ugyanakkor legszívesebben végigcsókolta volna a lány combjának belső oldalát.

- Felteheted a lábad a dohányzóasztalra, ha akarod – mondta neki Mary.

- Kösz, nem. Így jó. – Lekapcsolta az éjjeli lámpát a bal oldalán, és remélte, így a lány hamarosan elalszik. Akkor legalább felkelhetne, és járkálhatna a lakásban, szemmel tudná tartani a külső részt is, anélkül, hogy felizgatná vele.

Tizenöt perccel a film kezdete után Mary megszólalt.

- Ne haragudj, de azt hiszem, el fogok aludni.

Rhage rápillantott. Összegömbölyödve feküdt, a haja szétterült a vállán. A bőre ragyogott, és egy kicsit kipirult a tévé villódzó fényében. Szemhéja elnehezülten csukódott le.

Így nézne ki reggel, amikor felébred, gondolta.

- Ne zavartasd magad! Én még fenn maradok egy kicsit, ha nem gond.

Mary magára húzott egy világos krémszínű takarót.

- Jó, persze. De, Hal...

- Várj! Szólitánál a... másik nevemen?

- Oké. Mi az?

- Rhage.

Mary felvonta a szemöldökét.

- Rhage?

- Igen.

- Jól van. Ez valami becenév?

Rhage lehunyta a szemét.

- Igen.

- Nos akkor, Rhage... Köszönöm a ma estét. Hogy olyan rugalmas voltál.

A férfi magában káromkodott, és arra gondolt, inkább azt érdemelné, hogy pofon vágja, ahelyett, hogy hálás neki. Majdnem meghalt miatta, és most az *alantasok* célpontjává vált. Ha pedig csak a felét is sejténé annak, amit vele akar tenni, bezárkózna előle a fürdőszobába.

- És nem baj, ne aggódj!

- Miért?

- Tudod, hogy csak barátok legyünk.

Barátok?

Mary feszülten felnevetett.

- Csak nem szeretném, hogy azt gondold, félreértettem azt a csókot, amikor felvettél a ház előtt. Tudom, hogy nem olyan volt... tudod. Szóval, ne aggódj, nem táplálok hamis illúziókat.

- Miből gondolod, hogy esetleg ettől tartok?

- A kanapé másik végén ülsz, és olyan merev vagy, mint egy szobor. Mintha attól félnél, hogy rád vetem magam.

Rhage valami zajt hallott kintről, és azonnal az ablak felé fordult. Csak egy falevelet fűjt az üvegnek a szél.

- Nem akartam, hogy feszélyezve érezd magad – folytatta Mary. – Csak azt szerettem volna, ha... tudod, ha biztosítalak arról, hogy semmit nem értettem félre.

- Mary, én nem is tudom, mit mondjak. – Mert az igazság megrémítené, és már így is eleget hazudott.

- Ne is mondj semmit! Lehet, hogy fel sem kellett volna hoznom ezt a témát. Úgy értem, nagyon örülök, hogy itt vagy. Mint egy barát. És az autózás a kocsidban nagyon jó volt. Szeretek néha csak úgy elmenni valahová. Nem is kell több tőled, őszintén. Nagyon jó barát vagy.

Rhage mélyen beszívta a levegőt. Felnőtt élete során még soha egyetlen nő sem tartotta őt a barátjának. És még senki nem örült annak, hogy a szexen kívül mást is csinálhat vele.

Az ősi nyelven azt suttogta.

- *Nem talállok szavakat, kedvesem, mert egyetlen kiejtett szavam sem méltó arra, hogy meghalld.*

- Milyen nyel ez?

- Az anyanyelvem. Születésemkor ezt tanultam.

May félrehajtotta a fejét, és úgy nézett rá.

- Majdnem olyan, mint a francia, de nem teljesen. Van benne valami szlávos beütés is. Magyar vagy valami hasonló?

Rhage bólintott.

- Igen, gyakorlatilag az.

- És mit mondtál?

- Azt, hogy szeretek itt lenni veled.

Mary elmosolyodott, és letette a fejét.

Mihelyt Rhage megbizonyosodott róla, hogy elaludt, kinyitotta a táskát, és még egyszer ellenőrizte, hogy a fegyverek meg vannak-e töltve. Aztán végigment a házon, és lekapcsolt minden lámpát. Amikor koromsötét lett, a szeme alkalmazkodott a fény hiányához, és az érzékei még jobban kifinomultak.

Átvizsgálta a ház mögötti erdőt, és a jobbra eső füves mezőt aztán a távolban a tanyát, és az utcát a ház előtt.

Hallgatózott, minden állat léptét érzékelte, hallotta a szelet, ahogy a pajta fadeszkái között süvít. Amikor kint lecsökkent a hőmérséklet, a ház apró neszeit, recsegését ellenőrizte. Találgatta, nem lehet-e esetleg egy betörés zaja. Szobáról- szobára járt, míg végül olyan ideges nem lett, hogy fel tudott volna robbanni.

Megnézte a mobilját. Be volt kapcsolva, és a csengés aktiválva. És térerő is volt.

Nagyot káromkodott, és újra mászkálni kezdett.

A filmnek időközben vége lett. Újra elindította, arra az esetre, ha Mary esetleg felébredne, és megkérdezné, miért van még mindig fent. Aztán megint átvizsgálta a földszintet.

Amikor visszaért a nappaliba, megdörzsölte a szemöldökét, és érezte, hogy verejtékezik a homloka. A házban melegebb volt, mint amihez hozzá volt szokva, de az is lehet, hogy csak túl ideges. Bármi is volt az oka, melege volt, ezért levette a dzsekijét, majd betette a telefonját és a fegyvereket a sporttáskába.

Miközben feltúrta az ingujját, odaállt a lány felé, és figyelte egyenletes légzését. Olyan apró volt ott a kanapén fekve, és most, hogy erős, szürke, harcos szeme a szemhéja mögött pihent eltakarva, még kisebbnek tűnt. Rhage leült mellé, és óvatosan arrébb tolta, hogy az egyik karjában tarthassa a fejét.

A férfi hatalmas teste mellett nagyon törékenynek látszott.

Mary megremegett, és felnézett.

- Rhage?

- Aludj csak! – suttogta neki, majd egy kicsit magához ölelte. – Csak engedd meg, hogy így tarsalak! Ennyit szeretnék, többet nem.

Bőrén érezte a sóhaját. Lehunyta a szemét, amikor a lány átkarolta a derekát, és kezét elrejtette a csípője mellett.

Csend volt.

Minden csendes. A házban. És odakint is.

Az a gyerekes ötlet jutott az eszébe, hogy felébreszti, csak hogy még egyszer érezhesse, ahogy hozzásimul és átöleli.

Ehelyett inkább a légzésére koncentrált, és megpróbálta a sajátját is hozzáigazítani. Olyan... békés volt.

És csendes.

John Matthew befejezte a munkát Moe éttermében, ahol kisegítő pincérként dolgozott. Nagyon aggódott Mary miatt. A lány kihagyta a csütörtöki műszakot a segélyvonalon, ami rendkívül szokatlan volt tőle. Remélte, ma talán bent lesz. Fél egyet mutatott az óra, vagyis már csak harminc perc volt hátra a munkaidejéből, így biztosan ott fogja érni. Feltéve, hogy egyáltalán bement dolgozni.

Sietett, ahogy csak tudott, így nem egészen tíz per alatt megtette a hatsaroknyi távolságot a lakásáig. A hazafelé út nem volt említésre méltó, a háztömb viszont mindig tartogatott valami szórakoztató meglepetést. Amikor odaért a főbejárathoz, hallotta, hogy néhány férfi vitatkozik. Hangjukon érezhető volt a részek jellegzetes beszédstílusa, sértegetéseik lazák, színesek és következtetlenségűek voltak. Egy másik lakásban a dübörgő zene alatt egy nő kiabált valamit, és a dühös férfihangból, aki válaszolt neki, John arra következtetett, hogy a férfinél fegyver van.

John végigsietett az előcsarnokon, felszaladt a csorba lépcsőn, és miután bement a lakásába, egy gyors kézmozdulattal kulcsra zárta a bejáratú ajtót.

A hely kicsi volt, és valószínűleg alig öt éve volt hátra a lebontásig. A padlót félig linóleum, félig szőnyeg borította, amelyek anyagaikat tekintve már-már felcserélődtek. A linóleum oly mértékben kirojtosodott, hogy szinte bolyhosnak lehetett nézni, a szőnyeg pedig úgy megkeményedett, hogy közelített a fapadló szilárdságához. Az ablakok homályosak voltak a piszoktól, ami nem volt hátrány, mivel így nem volt szükség függönyre. A zuhany működött, és a mosdókagyló is, a konyhai mosogató azonban azóta el volt dugulva, amióta beköltözött. Régebben megpróbálta megjavítani valami lefolyótisztító segítségével, de amikor nem járt sikerrel, úgy döntött, inkább nem néz bele a csövekbe. Nem akarta tudni, mi ment le rajta, ami így eltömítette.

Mint minden pénteken, amikor hazaért, kinyitotta az ablakot, és átnézett az utca túloldalára. A Lelki Segélyszolgálat irodáinak ablakaiban fény látszott, Mary viszont nem ült az íróasztala mögött, ahol szokott.

John elkomorult. Lehet, hogy nem érezte jól magát. Valóban nagyon kimerültnek tűnt, amikor a minap elment a házához.

Holnap majd megint elmegy hozzá, és megnézi, mi a baja.

Istenem, annyira örült hogy végre összeszedte a bátorságát, és megszólította. Annyira kedves lány volt, és az életben még kedvesebb, mint a telefonban. És ismerte a jelbeszédet! Hát mi ez, ha nem a végzet?

Odament a hűtőhöz. Leemelte róla a zsinórt, amellyel zárva tartotta az ajtaját. Négy hatdarabos vaníliaturmix volt benne. Kivett két dobozzal, aztán visszatette a zsinórt a helyére. Úgy gondolta, az egész háztömbben csak az ő lakásában nincsenek bogarak, és itt is csak azét, mert nem tartott otthon rendes ennivalót. Egyszerűen nem tudott megemészteni másfajta ételt. Az étterem zsúfolásig tele volt. A falnak támasztotta a hátát; mostanra már nagyon fáj a válla a sok görnyedéstől.

Óvatosan kiitta az első doboz tartalmát, s közben őszintén reménykedett benne, hogy a gyomra ma este minden gond nélkül képes lesz befogadni a táplálékot. Felvette az *Izom és Fitness* magazin legújabb számát, amit már kétszer elolvasott.

A címlappal kezdte. Egy lebarnult, csupa izom férfi pózolt rajta, csak úgy dagadt a bicepsze, tricepsze, mellizma és hasizma. És hogy még jobban kiemeljék férfias kinézetét, egy gyönyörű, élénksárga bikinis nő fonódott rá oldalról, mint egy kígyó.

John évek óta olvasott a testépítőkről, és hónapokig takarékoskodott, hogy vehessen egy kisebbfajta súlyzókészletet. A hét hat napján edzett vele, de eddig egyáltalán nem látszott rajta az eredmény. Mindegy volt, milyen keményen csinálta, mennyire kétségbeesetten próbálta fizikumát megerősíteni, egy deka izmot nem tudott magára szedni.

A probléma egyik oka az étkezése volt, kizárólag ezt a vaníliaturmixot tudta elfogyasztani anélkül, hogy rosszul lett volna, abban pedig nem volt túl sok kalória. A baj viszont nemcsak

az étkezésével függött össze. Genetikailag sem volt szerencsés. Huszonhárom évesen százhetven centis magasságához mindössze negyvenhat klót nyomott. Nem kellett borotválkoznia, mert sehol nem volt szőr a testén. És még erekciót sem tapasztalt magán soha. Férfiatlan volt. Gyenge. És a legrosszabb az egészben, hogy nem változott. Az utóbbi tíz évben ugyanígy nézett ki.

A külseje miatt érzett szégyen elkésértette, kimerítette, és kiszívta az energiáját. Feladta a reményt, hogy valaha is igazi férfi lesz belőle. A valóság elfogadása koravénné tette. Nagyon öregnek érezte magát, mintha a feje nem a megfelelő testhez tartozna.

Valami azért kárpótolta. Imádott aludni. Az álmaiban, amikor önmagát látta harcolni, erős volt... és igazi férfi. Éjszakánként, amíg csukva volt a szeme, félelmetes volt törrel a kezében, egy félelmetes gyilkos, aki nemes ügy miatt tette azt, amit tett. És nem volt egyedül. Egy csapat hozzá hasonló férfivel dolgozott együtt, harcosok, testvérek, akik a síríg hűségesei voltak.

Álmaiban nőekkel szeretkezett, gyönyörű nőekkel, akik furcsa hangokat adtak ki, amikor behatolt a testükbe. Néha többen is voltak, ő pedig keményen magáévá tette őket, mert így szerették, és ő is így akarta. Szeretői megmarkolták a hátát, körmük a húsába vájt, amikor megrázkódtak, és széles csípője alatt vonaglottak. Dicsőséges kiáltással ő is elélvezett, teste összehúzódott, és forró, nedves testükbe, amit felajánlottak neki, kilövelte magából a magját. Az élvezet után megdöbbszerű perverzióként a vérüket itta, és ők is az övét, és a vad örület vörössé változtatta a fehér lepedőt. Végül, miután a szükségleteiket kielégítették, és véget ért a tombolás meg az örület, gyengéden magához ölelte őket, ők pedig imádattal nézték. Béke és harmónia köszöntött rájuk, ami boldogsággal töltötte el.

Sajnos reggel mindig felébredt.

A való életben senkit nem tudott legyőzni vagy megvédeni. Ilyen testfelépítéssel nem. És még soha nem csókolt meg nőt. Még nem volt rá lehetősége. Az ellenkező nem kétféleképpen reagált rá. Az idősebbek gyerekként kezelték, a fiatalabbak pedig keresztülnéztek rajta. Mindkettő fájt. Az előbbi azért, mert megerősítették azt a hitét, hogy gyenge, az utóbbi pedig azért, mert elvett tőle minden reményt, hogy valaha is talál valakit, akiről gondoskodhat.

Ezért szeretett volna egy nőt. Hatalmas vágy élt benne, hogy védelmezzon, óvjon valakit, bár tudta, nem sok esélye van rá.

Különben is, melyik nő találná őt vonzónak? Olyan kis vézna! A farmer lógott rajta, a pólója elállt a testétől, főleg a bordái és a csípője közti, befelé horpadó részen. A lába akkora volt, mint egy tízéves fiúé.

John érezte, hogy a csalódottság egyre erősödik benne, de nem tudta, miért húzta fel ezen magát. Abban biztos volt, hogy a nőket szerette. Meg akarta érinteni őket, mert olyan finom volt a bőrük, és olyan jó az illatuk. De még soha nem érzett nemi vágyat, még akkor sem, amikor az éjszaka közepén felébredt az álmából. Egy igazi csődtömeg volt. Valahol megrekedt a férfiak és a nők között. Se egyik nem volt, se másik. Egy hermafrodita a szükséges külső jegyek nélkül.

Egy dologban azonban biztos volt: határozottan nem a férfiakhoz vonzódott. Elegen próbálkoztak már nála az évek során. Volt, aki pénzt vagy kábítószer ajánlott neki, de olyan is akadt, aki megfenyegette, ha nem elégíti ki orálisan a mosdóban vagy a kocsiában. Valahogy mindig sikerült elmenekülnie.

Nos, *mindig*, egészen a múlt télig. Januárban egy férfi pisztolyt szegezett a fejéhez, az épület lépcsőházában, ahol ezelőtt lakott.

Az eset után azonnal elköltözött, és beszerezett egy fegyvert, amit mindig magánál tartott.

És akkor hívta fel a lelki segítségnyújtókat.

Tíz hónap telt el azóta, de még mindig nem bírta elviselni a bőréhez érő farmernadrágot. Ha megengedhette volna magának, legszívesebben mind a négy nadrágját kidobta volna. Ehelyett

elégette azt, ami akkor volt rajta, és onnantól kezdve jágeralsót kezdett hordani a farmer alá. Még nyáron is.

Szóval, nem, egyáltalán nem a férfiakat szerettem!

Talán emiatt érezte azt a nők iránt, amit érzett. Tudta, milyen érzés kiszolgáltatott célpontnak lenni, amikor valaki erősebb el akar venni tőle valamit.

Nem mintha valakihez emiatt az élmény miatt akart volna kötődni. Nem szándékozott senkivel megosztani azt, ami abban a lépcsőházban történt. El sem tudta képzelni, hogy valakinek is elmesélje.

De mi lesz, ha egy nő megkérdezi, volt-e már valakivel? Nem tudta, hogyan felelné rá.

Valaki hangosan dörömbölni kezdett az ajtón.

John hirtelen felült, és a pisztolyáért nyúlt, amit a párnája alatt tartott. Egy mozdulattal kibiztosította.

Megint dörömböltek.

Az ajtóra irányítva a fegyvert arra várt, hogy a látogató nekilendül az ajtónak, és betöri a kemény fát.

- John? – szólalt egy mély, határozott férfihang. – John, tudom, hogy ott vagy bent. A nevem Tohrment. Két nappal ezelőtt találkoztunk.

John a homlokát ráncolta, aztán megvonaglott, amikor a halántékába hirtelen fájdalom hasított, és mintha valaki kinyitott volna egy kaput az agyában, hirtelen visszaemlékezett arra, hogy lementek valahová a föld alá, és találkoztak egy bőrruhás férfivel. Mary és Bella is ott volt.

Amikor minden visszatért az emlékezetébe, valami mélyebben is felkavarta. Valami az álmaiból, valami ősi...

- Azért jöttem, hogy beszéljek veled. Beengednél?

Fegyverrel a kezében odament az ajtóhoz, és kinyitotta, de a biztonsági láncot nem akasztotta ki. Feljebb emelte a tekintetét, aztán még feljebb, amire végre a férfi tengerké szemebe nézett. Egy szó jutott eszébe, bár nem tudta miért.

Testvér.

- Megtennéd, hogy visszateszed a biztonsági zárat a pisztolyra, fiam?

John megrázta a fejét, miközben az agyában kavargó furcsa emlékek és az előtte álló férfi lenyűgöző látványa közt örlődött. Egy halálos alak bőrruhában.

- Jól van, de akkor vigyázz, hová irányítod! Úgy tűnik, nem nagyon értesz hozzá, én pedig nem akarom magamnak azt a kellemetlenséget, hogy belém fúródjon egy golyó. – A férfi a láncra nézett. – Beengedsz?

Két ajtóval arrébb a kiabálás felhangosodott, és végül üvegcsörömpölés vetett neki véget.

- Ugyan már, fiam, odabent sokkal nyugodtabban tudnánk beszélgetni!

John mélyen a lelkébe nézett, azt kereste, ösztönei érzékelnek-e valami veszélyt. Nem talált semmit, annak ellenére, hogy a férfi hatalmas volt, félelmetes, és minden bizonnyal fegyvere is volt. Bármelyik hozzá hasonló fiú halálra rémült volna tőle.

John kiakasztotta a láncot, majd a pisztolyt leengedve hátralépett.

A férfi bement, becsukta maga mögött az ajtót.

- Emlékszel, hogy találkoztunk, ugye?

John bólintott, miközben azon töprengett, miért olyan hirtelen tértek vissza az emlékei. És miért kísérte az a kínzó fejfájás?

- Arra is emlékszel, miről beszélgettünk? Hogy milyen képzést ajánlottam fel?

John visszatette a biztonsági zárat a fegyverre. Minden eszébe jutott. A kíváncsiság, amit akkor érzett, valamint egy heves sóvárgás.

- Szóval, lenne kedved csatlakozni hozzánk, és velünk dolgozni? Még mielőtt azt mondom, nem vagy elég nagytermetű, azt felelem, sok ilyen testalkatú fiút ismerek. Van egy csoportunk, amelynek a tagjai mind ekkorák, mint te.

John, továbbra is szemmel tartva az idegent, a hátsó zsebébe tette a pisztolyt, és odament az ágyhoz. Fogott egy jegyzetömböt meg egy golyóstollat, és felírta.

- *Nincs pénzem.*

Odafordította a férfihez a papírt, aki elolvasta a szavakat.

- Emiatt nem kell aggódnod!

John azt írta.

- *Dehogynem.* – Megfordította a jegyzetömböt.

- Én irányítom azt a helyet, és szükségem van valakire, aki segít az adminisztrációban. Ledolgozhatnád a tanítás költségeit. Értesz valamit a számítógépekhez?

John megrázta a fejét, és úgy érezte magát, mint egy idióta. Csak ahhoz értett, hogy kell leszedni és elmosogatni a piszkos tányérokat meg poharakat. Ennek a férfinak viszont nem pincérsegedre volt szüksége.

- Van egy testvérem, aki úgy ismeri a számítógépeket, mint a tenyerét, majd ő megtanítja neked. – Elmosolyodott. – Dolgozni fogsz és tanulni. Hát nem hangzik jól? És már beszéltem a *felellemel*. Nagyon örülne, ha nálunk lagnál, amíg iskolába jársz.

John lesütötte a szemét. Kezdett bizalmatlanná válni. Ez az egész több szempontból is mentőövet jelentett számára, de mi oka lehet ennek a férfinak arra, hogy megmentse?

- Tudni szeretnéd, miért csinálom ezt?

Amikor John bólintott, a férfi levette a kabátját, és kigombolta az inge néhány felső gombját. Széthúzta a ruhadarabot a mellkasára, és megmutatta a bal mellizmát.

John szeme a feltároló kör alakú hegre szegeződött.

A saját sebhelyére tette a kezét, és érezte, hogy verejtek lepi el a homlokát. Az a furcsa érzése támadt, hogy valami nagyon jelentős dolog a helyére kattant.

- Te is közölünk való vagy, fiam. Ideje, hogy hazatérj a csaláodhoz!

John nem kapott levegőt, és egy gondolat fogalmazódott meg a fejében: *végre tartozom valahová.*

Ekkor azonban a valóság magához térítette, és kiszippantott a lelkéből minden örömet.

Nem szoktak vele csodák történni. A szerencse azelőtt elhagyta, hogy felfedezte volna, hogy neki ilyen is van. De az is lehet, hogy egyszerűen csak mindig elkerülte. Bárhogy állt is a helyzet, ez a bőrruhás férfi, aki a semmiből jelent meg, és menekülést ajánlott neki ebből a nyomorúságból, amelyben élt, túl szép volt, hogy igaz legyen.

- Több időre van szükséged, hogy átgondold az ajánlatomat?

John megrázta a fejét, és hátralépett, majd felírt valamit a füzetbe.

Itt akarok maradni.

A férfi a homlokát ráncolta, amikor elolvasta a szavakat.

- Ide figyelj, fiam! Veszélyes szakaszba érkezett az életed.

A francba! Beengedte ezt a fickót a lakásába, pedig tudta, hogy senki nem sietne a segítségére, ha kiabálni kezdene. A fegyvert kereste.

- Jól van, jól van, nyugodj meg! Megmondom, mi lesz. Tudsz füttyülni?

John bólintott.

- Itt egy telefonszám, amin el tudsz érni. Csak füttyölj bele a telefonba, és én tudni fogom, hogy te vagy az. – A férfi átnyújtott neki egy kártyát. – Adok neked néhány napot. Hívj, ha meggondoltad magad! Ha nem hívsz, akkor se aggódj, nem fogsz emlékezni semmire!

Johnnak fogalma sem volt, mit akart jelenteni ez a megjegyzés, ezért csak mereven nézte a fekete tintával írt számokat a papíron. Beleveszett a lehetőségek és a valószínűtlen események megfontolásába, és amikor ismét felpillantott, a férfi már nem volt sehol.

Nem is hallotta, hogy kinyílt és becsukódott a bejárat ajtó!

21. fejezet

Mary egész teste görcsbe rándult, amikor felriadt az álmából.

Mély, teli torokból jövő ordítás rázta meg a nappalít, megtörve a hajnal békés csendjét. Felpattant, de valaki visszalökte, és az oldalára esett. Ezután az egész kanapé elmozdult a fal mellől.

A hajnal korai fényében megpillantotta Rhage táskáját és kabátját.

Rájött, hogy a férfi a kanapé mögé ugrott.

- A függönyök! – kiáltotta Rhage. – Húzd be a függönyöket!

A hangjából érződő fájdalom felülkerekedett a lány tétovázásán, és végre cselekedni kezdett. Körbeszaladt a szobában. Elfüggönyözött minden ablakot, amíg az egyetlen fény már csak a konyhaajtóból beszűrődő napsugár volt.

- Azt az ajtót is! – kiáltotta elhalóan Rhage. – És azt is, ami a másik szobába vezet!

Mary hamar becsukta mindkettőt. Teljesen sötét lett, csak a tévé nyújtott valami világosságot.

- A fürdőszobában van ablak? – kérdezte rekedten.

- Nem, nincs. De mi a baj? – Át akart hajolni a kanapé támláján, hogy benézzen mögé.

- *Ne gyere a közelembe!* – mondta a férfi elfojtott hangon, aztán nagyot káromkodott.

- Jól vagy?

- Csak hadd... hadd térjek magamhoz! Szeretném, ha most magamra hagynál!

Mary a tiltás ellenére megkerülte a kanapét. A halvány fényben csak homályosan látta a férfi hatalmas testének körvonalait.

- Mi a baj, Rhage?

- Semmi.

- Na persze! – Istenem, hogy utálta ezt a macsó szöveget! – A napfény az, ugye? Allergiás vagy rá.

Rhage fanyarul felnevetett.

- Így is lehet mondani. Mary, állj meg ott! Ne gyere közelebb!

- Miért ne?

- Nem akarom, hogy így láss!

A lány odanyúlt az éjjeli lámpához, és felkapcsolta. Egy szisszenés hangzott fel a szobában.

Amikor a szeme hozzászokott a fényhez, látta, hogy Rhage a hátán fekszik, egyik karját az ölében tartja a hasa előtt, a másikkal eltakarja a szemét. Csúnya égési sérülés látszott az alkarján ott, ahol fel volt túrva az ingujja. Az arcát fájdalom torzította el, szája vicsorított, és kilátszottak a...

Mary ereiben megfagyott a vér.

Szemfoga!

Két hosszú szemfog foglalt helyt a felső fogsorában.

Szemfoga volt!

Biztosan rémülten levegőért kapkodhatott, mert a férfi halkán megszólalt.

- Mondtam, hogy ne nézz rám.

- Jézus isten! – suttozta. – Mondd, hogy nem igazi!

- De az.

Hátrálni kezdett, amíg neki nem ütközött a falnak. *Szentséges... isten!*

- Mi... vagy te? – kérdezte fojtott hangon.

- Nem bírom a napfényt, félelmetesen hosszú szemfogam van. – Nagy levegőt vett. – Mire tippelsz?

- Nem... ez nem lehet...

Rhage felnyögött, aztán mozgolódni kezdett, mintha arrébb akarna mászni.

- Lennél szíves lekapcsolni azt a lámpát? A retinám épp most égett meg, és szükségem van egy kis időre, hogy meggyógyuljon.

Mary odanyúlt és lekapcsolta, aztán hirtelen visszarántotta a kezét. Átkarolta magát, úgy hallgatta a rekedt hangot, ahogy a férfi lélegzetet vett.

Az idő csak telt. Rhage nem szólalt meg. Nem ült fel, és nem vette ki nevetve a hamis fogsort. Nem mondta, hogy ő Napóleon legjobb barátja, vagy Keresztelő Szent János, vagy Elvis. Nem viselkedett úgy, mint egy örült.

Viszont nem is repült fel a levegőbe, hogy megharapja. Nem változott denevérré sem.

Ó, ugyan már! – gondolta. ez nem lehet komoly!

Kivéve, hogy *valóban* más volt, mint a többiek. Alapjában véve egyetlen férfihez sem hasonlított, akivel eddig találkozott. Mi van, ha mégis...

Rhage halkán felnyögött. A tévé fényénél látszott, hogy kidugja az egyik csizmáját a kanapé mögül.

Mary nem értette teljesen, ki is ő valójában, de azt tudta, hogy bármi legyen is, most szenved, ő pedig nem fogja hagyni, hogy tovább szenvedjen, ha van valami, amit tehet érte.

- Hogyan tudnék segíteni neked? – kérdezte.

Rhage nem felelt, mintha meglepte volna a kérdés.

- Hoznál egy kis fagyaltot? De ne diósat, ha lehet. És egy törölközőt.

Amikor Mary visszatért, látta, hogy megpróbálja ülőhelyzetbe húzni magát.

- Hadd menjek oda melléd!

Rhage megmerevedett.

- Már nem félsz tőlem?

Ha arra gondolt, hogy a férfi vagy téveszmékkal küzd, vagy vámpír, valószínűleg halálra kellett volna rémülnie.

- Egy gyertya túl nagy fény lenne? – kérdezte kitérően. – Mert nem látok semmit ebben a sötétben.

- Nem, azt hiszem, nem. Nem foglak bántani, Mary, ígérem!

A lány letette a fagyit, meggyújtott egy nagyobb fajta gyertyát, és odaállította a kanapé melletti asztalra. A pislákoló fényben meglátta Rhage testét. Az egyik karja még mindig a szeme előtt árnyékolta. És az az égés! Már nem tükröződött arcán a fájdalom, de szája még mindig kissé nyitva volt.

A szemfogának csak a hegye látszott ki.

- Tudom, hogy nem fogsz bántani – suttogta Mary, miközben felvette a fagyis tálat. – Eddig bőven lett volna rá lehetőség.

A kanapéra térdelt, nekidőlt a támlának, kikanalizott egy adag fagyit, és felé hajolva odanyújtotta.

- Itt van. Nyisd ki a szád! Vanília ízű.

- Nem arra kell, hogy megegyem. A hideg és a tejben lévő fehérje segít az égés gyógyításában.

Ebben a testhelyzetben sehogy sem tudta elérni az égett karját, ezért hátrébb húzta a kanapét a faltól, és odaült a férfi mellé a földre. Belenyúlt az ujjával a tálba, és elsimította a fagyit az égett, felhólyagosodott bőrfelületen. Rhage megrándult, és amikor kivillantotta a szemfogát, Mary keze megállt a mozdulat közepén.

Nem lehet, hogy vámpír! Nem lehet az!

- De igen, az vagyok – dörögte Rhage, mintha kitalálta volna a gondolatát.

Marynek elállt a lélegzete.

- Tudsz olvasni a gondolataimban?

- Nem, de látom, ahogy rám bámulsz, és el tudom képzelni, én hogy éreznék a helyedben.

Nézd, mi csak egy másik faj vagyunk, ennyi az egész. Nem csodabogarak, csak... mások.

Oké, gondolta Mary, és még egy adag fagyit kent az égésre. Akkor foglaljuk csak össze a helyzetet.

Itt van együtt egy vámpírral, a szörnyűség jelképével. Egy százkilencven centi magas, százharminc kilós, félelmetes lénnel, akinek olyan a fogsora, mint egy vérszomjas dobermannak.

Igaz lehet ez? És miért hitt neki, amikor azt mondta, hogy nem fogja bántani? Biztosan elment a maradék józan esze is.

Rhage megkönnyebbülten felnyögött.

- Ez használ. Hál' istennek!

Az igaz, hogy jelenleg túlságosan szenved ahhoz, hogy komoly fenyegetést jelentsen számára. Hetekbe fog telni, mire ebből az égési sérülésből felgyógyul.

Mary még egyszer belenyúlt a fagylaltba, és egy újabb réteget kent a karjára. A harmadik alkalom után közelebb kellett hajolnia, hogy megnézze, valóban jól látja-e. A bőre úgy beitta a jeges fagyit, mintha balzsam lenne, és a seb láthatóan gyógyult. A szeme láttára!

- Így már sokkal jobb – mondta Rhage halkán. – Köszönöm.

Levette a karját a szeme elől. A fél arca és a nyaka is égő vörös volt.

- Ezeket is bekenjem? – mutatott Mary a megégett területekre.

A férfi titokzatos kék szeme felnézett rá. Tekintete óvatos volt, ahogy rápillantott.

- Igen. Ha nem bánod.

Rhage figyelte, ahogy belemártja a kezét, és kikanalaz egy újabb adag fagylaltot a tálból. Mary keze remegett, amikor felé nyúlt, és bekente. Először az arcát.

Istenem, milyen dús szempillája van! Dús és sötétszőke. Bőre pedig puha, bár az eltelt éjszaka alatt kinőtt kissé a borostája. Gyönyörű az orra. Nyílegyenes. Az ajkai is tökéletes. Épp olyan nagy, hogy az arcán arányosnak tűnjék. Sötétrózsaszín. Az alsó kicsit vastagabb.

Mary még több fagyit vett az ujjára, és újabb réteget kent az állára. Aztán lejjebb a nyakára is. Végigsimította azt a vastag izomrostot, amely a vállától haladt a tarkójáig.

Amikor megérezte, hogy valami megérinti a vállát, hátranézett. A férfi a haja végét simogatta. Nyugtalanság lett úrrá rajta, és megrándult.

Rhage leengedte a karját, és nem lepődött meg a visszautasításon.

- Ne haragudj! – mondta halkán, és behunyta a szemét.

Mivel nem volt mit néznie, még intenzívebben érezte a lány simogató ujjait a bőrén. Nagyon közel volt hozzá, olyan közel, hogy semmi mást nem érzett, csak az illatát. Miután az égési seb okozta fájdalom csökkent, a teste másfajta lázban kezdett égni.

Kinyitotta a szemét, de szemháját nem emelte magasra. Csak figyelt. És vágyakozott.

Amikor Mary befejezte a kenetet, félretette a tálat, és egyenesen a szemébe nézett.

- Tételezzük fel, hogy elhiszem, hogy... más vagy. Miért nem haraptál meg, amikor lehetőséged nyílt rá? Gondolom, az a szemfog nem csak dísznek van a szádban, ugye?

Feszült volt, és úgy tűnt, bármelyik pillanatban képes lenne elmenekülni, de látszott rajta, hogy nem engedi eluralkodni magán a félelmet. Segített rajta, amikor a férfinak szüksége volt rá. Annak ellenére, hogy félt tőle.

Istenem, a bátorsága csak fokozta Rhage vágyát!

- A saját fajom női tagjaiból táplálkozom. Emberekből nem.

Mary szeme kitágult.

- Sok hozzád hasonló van?

- Elég sok. De nem annyi, mint régebben. Vadásznak ránk, hogy kiirtsák az egész fajt.

Erről Rhage-nek azonnal eszébe jutott, hogy messze van a fegyvereitől. Körülbelül öt és fél méternyire, plusz a kanapé. Megpróbált felkelni, de a gyengeségtől lassúak és koordinálatlanok voltak a mozdulatai.

Az az átkozott napfény! – gondolta. – Kiszívja belőlem az életet.

- Mit szeretnél? – kérdezte Mary.

- A táskámat. Idehoznád, hogy itt legyen közel mellettem, a lábamnál?

Mary felállt, és eltűnt a kanapé másik oldalánál. Rhage egy tompa puffanást hallott, majd olyan hangot, mintha Mary a földön vonszolna valamit.

- Szentséges ég, mi van benne? – Megjelent a látóterében. Elengedte a táska fülét, mire az kétfelé hanyatlott le.

Rhage nagyon remélte, hogy nem nézett bele.

- Figyelj, Mary!... Van egy kis gond. – Nagy nehezen feltápáskodott a földről, és felült.

Nem sok esélye volt annak, hogy az *alantasok* megtámadják a házat. Képesek voltak ugyan kimenni a napfényre, mégis inkább éjszaka dolgoztak, és a nappalt arra fordították, hogy újra visszanyerjék erejüket. Napközben többnyire csendben voltak.

De még Wrath sem hívta vissza, és az este egyszer úgyis eljön.

Mary komoly tekintettel nézett vissza rá.

- Le kell menned a föld alá? Mert tudok egy helyet számodra a régi magtároló pincében. A konyhán át lehet oda lejutni. Majd a tolóajtó elé terítek egy paplant. A francba, van lent tetőablak. Akkor talán betakarhatnánk téged valamivel. Ott sokkal nagyobb biztonságban lennél.

Rhage hagyta, hogy a feje hátrabillenjen, és így a mennyezetet bámulta.

Itt volt ez a nő, aki fele akkora, mint ő, beteg, és épp most szembesült a ténnyel, hogy egy vámpírral van egy lakásban. És mindezek ellenére azzal van elfoglalva, hogy őt megvédje!

- Rhage? – Odament hozzá, és letérdelt mellé. – Segíthetek, hogy lejuss a...

Rhage mielőtt meggondolhatta volna magát, hirtelen megfogta a lány kezét, megcsókolta a tenyerét, aztán a szívére tette.

A levegőt betöltötte Mary félelmének éles, füstös szaga, és összekeveredett finom, természetes illatával. Ezúttal azonban nem húzódott el, és a félelme is lassan alábbhagyott.

- Nem kell aggódnod! – mondta Mary lágyan. – Nem engedek le hozzád senkit. Biztonságban leszel.

A pokolba! Mindjárt elolvad! Szabályszerűen olvadozik a szavaitól.

Rhage megköszöri a torkát.

- Köszönöm, de én miattad aggódom. A múlt éjjel megtámadtak minket a parkban. Elvesztetted a táskádat, és nagyon úgy tűnik, hogy az ellenségeim szerezték meg.

Mary megmerevedett. A feszültség végigáramlott a karján, a tenyerén, és mellbe vágta a férfit. Amikor megérezte egyre növekvő félelmét, azt kívánta, bárcsak lenne valami mód arra, hogy elviselhesse helyette a fájdalmat.

Mary megrázta a fejét.

- Nem emlékszem semmilyen támadásra.

- Mert elzártam az emlékeidet.

- Mit értesz az alatt, hogy "elzártad"?

Rhage belenyúlt az agyába, és kiengedte a tegnap éjjeli történések emlékeit.

Marynek elállt a lélegzete. Szája elé kapta a kezét, és nagyon gyorsan pislogott. Rhage tudta, hamar meg kell magyaráznia. Nem kell sok idő hozzá, hogy a lány összerakja a kockákat, és arra a következtetésre jusson, hogy vérszomjas gyilkos, aki elől menekülnie kell.

- Mary, haza kellett téged hoznom, hogy meg tudjalak védeni, amíg hírt nem kapok a testvéreimtől. – Ami még mindig nem érkezett meg. Hogy a fene egye meg! – Azok a férfiak, akik megtámadtak minket, nem emberek, és nagyon jók abban, amit csinálnak.

Mary minden kecses mozdulatot nélkülözve lerogyott a földre, mert a térde felmondta a szolgálatot. A szeme elkerekedett, és kifejezéstelenül meredt a semmibe, miközben a fejét rázta.

- Kettőt megöltél közülük – mondta halálra vált hangon. – Az egyiknek eltörted a nyakát, a másikat pedig...

Rhage nagyot káromkodott.

- Nagyon sajnálom, hogy belekeveredtl. És azt is, hogy most emiatt veszélyben vagy. Azt is sajnálom, hogy elvettem az emlékeidet...

Mary kemény tekintettel rámeredt.

- Ne merészed újra megtenni!

Rhage azt kívánta, bárcsak megígérhetné neki.

- Nem fogom, csak akkor, ha muszáj lesz, hogy megmentselek. Most már sokat tudsz rólam, és ezért veszélyben vagy.

- Más emlékeket is elvettél tőlem?

- A központunkban találkoztunk először. Johnnal és Bellával jöttél.

- Ez mennyi ideje történt?

- Néhány napja. Visszaadhatom azokat az emlékeket is, ha akarod.

- Várjunk csak egy percet! – ráncolta a homlokát a lány. – Miért nem vettél el minden emlékemet? Tudod, hogy egyáltalán ne emlékezzem rád.

Mintha ennek jobban örült volna.

- Akartam. Tegnap este. Vacsora után.

Mary elfordította a tekintetét.

- Azért nem tetted, ami a parkban történt?

- És mert... - Jézus, milyen messzire akar menni? Tényleg meg akarja mondani neki, hogy érez iránta? Nem, ezt nem teheti. Szegény lány már így is eléggé meg van ijedve. Aligha most van itt az ideje, hogy megtudja, egy vámpír érzelmileg elkötelezte magát vele. – Mert az a magánszférád megsértése lett volna.

A csendben, ami következett, Rhage látta, hogy a lány gondolatban újra átéli az eseményeket, minden rejtett jelentésével. Aztán megérezte ébredő vágyának illatát. Most emlékezett vissza arra, amikor megcsókolta.

Mary hirtelen megrándult, és elkomorodott, az illat pedig elpárolgott.

- Mary, ott a parkban, amikor távol tartottam maga tőled, miközben...

A lány felemelte a kezét, hogy elhallgattassa.

- Csak arról akarok beszélni, hogy most mit csináljunk.

Szürke szeme rezzenéstelenül állta a tekintetét. Rhage rádöbbsent, hogy bármire felkészült.

- Istenem... elképesztő vagy!

Mary felvonta a szemöldökét.

- Miért?

- Nagyon jól kezeled ezt a helyzetet. Főleg azt a részt, hogy mi is vagyok valójában.

Mary a füle mögé simított egy tincset, és az arcát tanulmányozta.

- Mondjak valamit? Nem lepett meg túlságosan. Persze, meglepődtem, természetesen, de... az első pillanattól kezdve, hogy megláttalak, mindig is éreztem, hogy más vagy. Nem tudtam, hogy... Hogy is nevezitek magatokat? Vámpírnak?

Rhage bólintott.

- Vámpír – ízlelgette a szót. – Nem ijesztettél meg, és nem is bántottál. Vagyis, nem nagyon. És, tudod... én már kétszer is jártam a halál közelében. Klinikailag halott voltam. Először akkor állt le a szívem, amikor csontvelő-átültetést végeztek rajtam. Másodszor pedig akkor, amikor tüdőgyulladásom volt, és a tüdőm megtelt folyadékkal. Nem tudom biztosan, hová mentem, és miért jöttem vissza, de azt tudom, hogy volt valami a másik oldalon. Nem a mennyország felhőkkel meg az angyalokkal, hanem egy fehér fény. Első alkalommal nem tudtam, mi az, másodjára belementem. Nem értem, miért jöttem vissza...

Elpirult, és abbahagyta a beszédet, mintha zavarba jött volna attól, amit elmondott.

- Az Árnyékban jártál – mondta halkán Rhage.

- Az Árnyékban?

Bólintott.

- Legalábbis mi így nevezzük.

Mary megrázta a fejét, láthatóan nem akarta folytatni a témát.

- Különbön is nagyon sok dolog van ezen a világon, amit nem értünk. Hogy léteznek vámpírok? Ez is csak egy a sok közül.

Amikor Rhage egy ideig nem szólalt meg, Mary rápillantott.

- Miért nézel így rám?

- Te egy *visszatérő* vagy – mondta, és közben úgy érezte, fel kellene állnia, és fejet hajtani előtte, hisz ez volt a szokás.

- *Visszatérő?*

- Olyan, aki járt a másik oldalon, és visszatért. Ahonnan én származom, ott ez megtisztelő cím.

Megcsörrent egy mobiltelefon, mire mindketten odakapták a fejüket. A sporttáskából jött a hang.

- Ideadnád a táskát? – kérdezte Rhage.

Mary odahajolt, és megpróbálta felemelni. Nem tudta.

- Inkább kiveszem belőle.

- Ne! – Térdre tápázkodott. – Hagyd, majd én...

- Rhage, maradj csak, ki tudom...

- *Mary, állj!* – parancsolt rá. – Nem akarom, hogy belenyúlj!

A lány hátrahőkölt, amikor belenézett, mintha a táska tele lett volna kígyókkal.

Belenyúlt, és kotorászni kezdett benne. Amikor megtalálta a telefont, kinyitotta, és odatette a férfi füléhez.

- Igen? – vakkantotta Rhage a telefonba, miközben félig visszahúzta a cipzárt a táskára.

- Jól vagy? – kérdezte Tohr. – És hol a fenében vagy?

- Nincs semmi baj, de nem otthon vagyok.

- A pokolba! Amikor nem mentél le Butchcsal az edzőterembe, és nem talált a házban sem, aggódni kezdett, aztán felhívott engem. Elmenjek érted?

- Nem kell. Itt jól vagyok.

- És hol van az az "itt"?

- Tegnap este hívtam Wratht, de nem hívott vissza. Ott van valahol?

- Bethszel elmentek a városba, a lakásába. Egy kis kikapcsolódásra vágytak. Te hol vagy? – Amikor nem érkezett azonnali válasz, mélyebb hangon azt kérdezte. – Rhage, mi a fene folyik ott?

- Csak mondd meg Wrathnak, hogy kerestem!

Tohr káromkodott egyet.

- Biztos vagy benne, hogy ne menjek érted? Elküldhetek néhány *hűség*est egy fegyverrel teli táskával, ha kell.

- Nem, kösz, nem szükséges. – Nem akart Mary nélkül egy lépést sem mozdulni. – Majd később, testvér!

- Rhage...

Egyetlen további szó nélkül letette. A telefon azonban szinte azonnal újra megcsörrent. Megnézte a kijelzőn a hívót, és amikor látta, hogy Tohr az, nem vette fel. Hagyta, hogy bejelentkezzen a hangposta. Letette a készüléket maga mellé a földre, majd hangosan megkordult a gyomra.

- Akarod, hogy készítek neked valami ennivalót?

Rhage egy pillanatig megütközve nézett rá. Aztán emlékeztette magát, hogy a lánynak fogalma sincs, milyen bizalmas dolgot ajánlott fel. Mégis elállt a lélegzete, hogy a saját kezűleg nekikészített étellel fogja megtisztelni.

- Hunyd be a szemed! – mondta neki.

A lány megmerevedett, de becsukta a szemét.

Rhage előrehajolt, és lágyan megcsókolta.

Mary szürke szeme felpattant, de Rhage hamar visszahúzódott, még mielőtt a lány elhúzódhatott volna.

- Nagyon szeretném, ha megetetnél. Köszönöm.

22. fejezet

Amikor feljött a nap, O átnézte az építési terveket, amelyek U konyhaasztalán heverték kiterítve. Az egyiket megfordította.

- Na, ez az, amit szeretnék. Milyen gyorsan tudjuk felhúzni?

- Hamar. A telek a semmi közepén áll, és mivel az épületet nem akarjuk rákötni egyetlen városi közműre sem, nem kell hozzá építési engedély. Nem sok időbe telik, hogy egy száznegyven négyzetméteres területen felállítsuk a falakat, és kívülről rátegyünk némi deszkázatot. A foglyok fogva tartására kialakított tárolóhelyiségek megépítése sem jelent problémát. Hogy legyen zuhanyozási lehetőség, eltéríthetjük a közeli folyót, és ha beszerelünk egy szivattyút, lesz folyóvizünk is. A felszerelés, mint például a vasárúk és az eszközök, mind szabványosak, és megtartottam a deszkák hosszát is, hogy még kevesebbet kelljen fűrészelni. Egy gázüzemeltetésű generátor fog áramot biztosítani a fűrészeknek és a szögbelövőeknek. És még világítást is ad, ha akarjuk. Szerintem ezt az épületet hosszú távra is megtarthatjuk.

- Mondja meg pontosan, hány napba telik!

- Öt munkással negyvennyolc órán belül tető alá tudom hozni az építményt. Feltéve, ha keményen hajtom őket, és a szükséges eszközök időben megérkeznek.

- Akkor kap rá két napot.

- Rendben. Ma reggel azzal kezdek, hogy elmegyek, és megveszem az anyagokat. A rendeléseket majd nem egy üzletben adom le, hogy gyorsabban megjöjjenek. Ja, és szükségem lesz egy kisebb bulldózerre is, egy olyanra, amelynek cserélhető a markolókanala, és tud kotorni is. Tudom is, hogy hol lehet olyat bérelni.

- Jó. Ez így jól hangzik.

O hátrahajolt, hogy kinyújtózzon, aztán szórakozottan elhúzta a konyhaablak függönyét. U otthona jelentéktelen külsejű, eltolt szintes ház volt a város egyik legelegánsabb környékén. Caldwellnek ezen a részén az utcák olyan neveket kaptak, mint Tölgyfa, Bimbó és Toboz, a gyerekeke a járdán bicikliztek, és a vacsora mindig hatkor került az asztalra.

Ettől az idilli, boldog élettől O-nak felállt a szőr a hátán. Legszívesebben felgyújtotta volna az egész környéket, aztán beszórta volna sóval. Kivágta volna a fákat, és földig rombolt volna mindent, hogy soha többé ne tudjon megteremni rajta semmi. Olyan mélyen beleélte magát ebbe a gondolatba, hogy még maga is meglepődött a reakcióján. Nem jelentett számára lelkiismereti problémát a tulajdon elpusztítása, ő azonban gyilkos volt, nem pedig vandál. Nem értette, miért foglalkozik egyáltalán ilyen gondolatokkal.

- Szükségem lenne az autójára – mondta U. – Bérelni fogok egy utánfutót, és ha rákötöm, akkor a boltból nagy adagokban el tudom szállítani a deszkákat és a tetőhöz szükséges anyagokat. Nem kell, hogy az eladók megtudják, hol vagyunk.

- És a tárolóhelyiségekhez szükséges anyagok?

- Pontosán tudom, hogy mit szeretne, és hogy hol találjam meg a hozzávalókat.

Egy gépi sípolás hangzott fel.

- Mi a franc ez? – kérdezte O.

- Emlékeztető a kilenc órai bejelentkezésre.

U elővett egy BlackBerryt, és vastag ujjával ügyesen nyomogatni kezdte a pici gombokat.

- Akarja, hogy ön helyett is küldjek egy státuszjelentést e-mailben?

- Igen. – O a másikat figyelte. U százhetvenöt éve volt a társaság tajga, és olyan világos volt, mint a hó. Nyugodt és precíz, nem olyan agresszív, mint némelyek, mégis kitartó.

- Maga egy kincs, U.

Az *alantas* halványan elmosolyodott, és felnézett a kezében tartott, apró számítógépből.

- Tudom. Szeretem, ha hasznos vagyok. Erről jut eszembe, kit fog mellém adni munkásnak?

- Mindkét fő csapatot fel fogjuk használni.

- Két éjszakára kivon miket a munkából?
- És két nappalra is. Majd felváltva alszunk az építkezésen.
- Rendben. – U visszanézett a kis gépre a kezében, és egy gombot nyomogatott a jobb oldalán.
- Ó... a francba! Ennek nem fog örülni Mr. X.
- O összevonta a szemöldökét.
- Mi az?
- Egy körlevél a bétacsapatoknak. Úgy látszik, még mindig rajta vagyok a levelezőlistán.
- És mi áll benne?
- Egy pár béta tegnap éjjel vadászott, és összefutott a testvériség egyik tagjával egy parkban. Az öt *alantas* közül három eltűnt. És ezt figyelje! A harcos egy embernővel volt.
- Igen, néha lefekszenek velük.
- Aha. Szerencsés gazemberek!

Mary a tűzhely mellett állt, és arra gondolt, Rhage hogy nézett rá az előbb. Nem értette, miért olyan nagy dolog az, hogy reggelit készít neki, és miért viselkedet úgy, mintha valami hatalmas ajándékot kapna tőle ezzel.

Megfordította az omlettet, és benézett a hűtőbe. Kivett egy műanyag edényt, amely tele volt felszeletelt gyümölcssel, és egy tálba borította a tartalmát. Úgy látta, nem lesz elég, ezért felvágott még egy banánt a tetejére.

Amikor letette a kést, megérintette az ujjával az ajkát. Nem volt semmi érzéki abban a csókban, amit a kanapé mögött kapott, sokkal inkább a hála kifejezésére szolgált. A parkbeli csók mélyebb volt, de Rhage akkor is ugyanilyen távolságtartó volt közben. Úgy tűnt, csak egyikük érez szenvedélyt. Ő.

A vámpírok tudnak egyáltalán szeretkezni az emberekkel? Talán ezért fogta vissza magát. Nehogy úgy tűnjön, hogy a hatalmát fitogtatja felette.

De akkor mi a helyzet a TGI Friday pincérnőivel? Nem lehetett félreérteni azt, ahogy Rhage végigmérte őket, mert nyilvánvalóan nem azért tette, hogy a ruhaméretüket megbecsülje. Szóval az nem lehet a gond, hogy másik fajhoz tartozik. Egyszerűen csak őrá nem kíváncsi.

Barátok. Csak barátok.

Amikor az omlett elkészült, megvajazta a pirítóst, és belecsavarta a villát egy szalvétába. A hóna alá szorította az evőeszközt, megfogta a tányért meg a gyümölcsös tálát, és bement a nappaliba. Gyorsan becsukta maga mögött az ajtót, aztán leguggolt a kanapé mögé.

Istenem!

Rhage levette az ingét, és meztelen felsőtesttel ült a falhoz dőlve, miközben az égéseit vizsgálta. A gyertya halvány fényében Mary alaposan megnézte széles vállát, erős karját, izmos mellkasát és lapos hasát. A bőre mindenhol teljesen szőrtelen volt.

Megpróbált magához térni a látványtól, és amikor sikerült, letette a földre, amit a kezében tartott. Leült a férfitől egyméternyire. A szemébe nézett, nehogy megint a testét kezdje bámulni. Rhage az ételt figyelte. Nem mozdult, nem is szólalt meg.

- Nem tudtam, mit szeretsz – mondta Mary.

A lányra emelte a tekintetét, és úgy fordult, hogy szemben üljön vele. Testének látványa így még jobban lenyűgözte, mint oldalról. A válla olyan széles volt, hogy a fal és a kanapé közti távolságot teljesen kitöltötte. A bal mellkasán lévő csillag alakú heg örjítően szexi volt. Mint valami védjegy.

Miután eltelt néhány pillanat, és a féfi még mindig csak szótlanul nézte, Mary a tányér felé nyúlt.

- Hozok valami mást...

Rhage azonban megragadta a csuklóját, és simogatni kezdte a hüvelykujjával.

- Ne! Imádom.

- De még meg sem kóstoltad a...

- Te készítetted. Nekem ennyi elég. – Kivette a szalvétába csavart villát. A mozdulattól megfeszültek az izmai és az inak a karjában. – Mary?

- Hm?

- Szeretnék etetni. – Ahogy ezt kimondta, megkordult a gyomra.

- Nem szükséges, majd hozok magamnak valamit... De miért ráncolod így a homlokodat? Rhage megdörzsölte a homlokát, mintha így akarná kiegyenesíteni vonásait.

- Ne haragudj, nem tudhattad.

- Mit kellene tudnom?

- Ahonnan én származom, ha egy férfi felajánlja, hogy a kezéből eteti a nőt, az a tisztelet kifejezésének egy formája. A tiszteleté és a... szereteté.

- De hiszen te is éhes vagy.

Rhage közelebb húzta magához a tányért, és letört a pirítósból egy darabot. Aztán levágott egy tökéletesen négyzet alakú omlettet a villával, és a kenyérre tette.

- Mary, egyél a kezemből! Fogadd el ezt tőlem!

Előrehajolt, és kinyújtotta hosszú karját. Kék szeme hipnotikus hatással vonzotta magához a lányt, aki hozzá hajolt, és engedelmesen kinyitotta a száját. Amikor ajka körbefonta a falatot, amelyet ő készített a férfinak, Rhage elismerően morgott. Miután lenyelte, megint felé nyújtott egy falatot.

- Nem kellene neked is enned valamit? – kérdezte Mary.

- Addig nem, amíg te jól nem laktál.

- És mi van, ha mindet megeszem?

- Semmi sem szolgálna nagyobb örömömre, minthogy te jóllakj.

Barátok, emlékeztette magát Mary. *Csak barátok.*

- Mary, egyél a kedvemért! – Kitérte a száját, hogy kinyissa a száját. A férfi azután is a száját nézte, miután bekapta az ételt.

Jézusom!

Miközben rágott, Rhage a gyümölcsöstáliból kiválasztott egy sárgadinnyedarabot, a két ujjja közé fogta, és odanyújtotta neki. Ő egészben bekapta, s közben egy kis lé lecsorgott a szája szélén. Felemelte a kézfejét, hogy letörölje, Rhage azonban megállította. Fogta a szalvétát, és azzal törölte le.

- Tele vagyok.

- Nem igaz. Még mindig érzem az éhségedet. – Ezúttal egy fél eper közeledet a szájához. – Nyisd ki a szád, Mary!

Válogatott finomságokkal etette meg, és olyan mélyről fakadó elégedettséggel nézte, amit Mary még soha senkinél nem tapasztalt azelőtt.

Amikor már nem tudott többet enni, a férfi gyorsan bekapta, ami még a tálban maradt. Amikor befejezte, Mary megfogta a tányért, felállt, és kiment a konyhába. Készített még egy omlettet, megtöltött egy tálkát gabonapehellyel, és felszeletelte az utolsó banánt is, amit a konyhában talált.

Rhage ragyogó mosollyal fogadta az újabb adag ennivalót.

- Micsoda hatalmas megtiszteltetés ez számomra!

Miközben evett, Mary hátrahajtotta a fejét, a falnak támasztotta, és lehunyta a szemét. Egyre hamarabb fáradt el. Jeges rémület szorította össze a szívét, mert már tudta, mi az oka. Rettegett attól, mit találnak majd az orvosok, miután minden vizsgálatot elvégeztek.

Kinyitotta a szemét, és Rhage arcát pillantotta meg közvetlenül az orra előtt. Hátrahőkölt, amitől beverte a fejét a falba.

- Nem... nem is hallottam, amikor megmozdultál.

A férfi előtte guggolt négykézláb, mint egy ugrásra kész állat. Két karja a teste mellett támaszkodott a földön, válla előre görnyedt, mert azzal tartotta egész felsőteste súlyát. Így közelebbről még nagyobbnak tűnt. És nehéz fűszeres illata ellenállhatatlan volt.

- Mary, szeretném neked megköszönni az ételt, ha megengeded.

- Hogyan? – kérdezte a lány rekedten.

Rhage oldalra biccentette a fejét, és a lány ajkára szorította a száját. Amikor Mary nagyot sóhajtott, a nyelvét beledugta a szájába, és az övét cirógatta vele. Hamarosan elhúzódott, hogy felmérje a reakcióját. Szeme ragyogása olyan gyönyört ígért, amelytől Marynek felforrt a vére.

Megköszörülte a torkát.

- Nincs... mit.

- Szeretnék újra megcsókolni. Megengeded?

- Egy egyszerű köszönöm is megteszi. Komolyan, én...

Rhage ajka beléfojtotta a szót, és nyelve ismét felfedező útra indult a szájában. Behatolva cirógatta, becézgette. Mary testét forróság öntötte el. Felhagyott a tiltakozással, és átengedte magát az örjítő vágynak. Szíve vadul vert, mellbimbója megkeményedett, lába között fájdalmas sóvárgást érzett.

Ó istenem! Olyan rég volt már! De ilyen még akkor sem.

Rhage mély hangon dorombolt, mintha megérezte volna a lány szenvedélyét. Visszahúzta a nyelvét, majd az alsó ajkát a szájába vette...

A szemfoga belenyomódott a bőrébe.

Félelem keveredett Mary vágyához, és egyre csak erősödött, a veszély érzetétől pedig még jobban szétnyílt a szája. Megfogta Rhage karját. Olyan erős volt, és olyan izmos! Milyen súlyos lenne, ha ránehezedne!

- Ágyba bújhatok veled? – kérdezte a férfi.

Mary lehunyta a szemét, és elképzelte, hogy továbbmennek a csókolózáson, egy olyan helyzetig, amelyben mindketten meztelenek. Jóval a betegsége előtt volt utoljára férfival, és azóta sokat változott a teste.

Azt sem értette, Rhage miért akar vele lenni. A barátok nem szoktak lefeküdni egymással. Még a regényekben sem, amit olvasott.

Megrázta a fejét.

- Nem is tudom...

Rhage könnyedén megcsókolta.

- Csak szeretnék melléd feküdni. Lehet?

Aha. Szóval szó szerint értette. Rendben. Bár amikor ránézett, nem tudta nem észrevenni a különbséget kettőjük közt. Ő alig kapott levegőt, Rhage egyenletesen lélegzett. Ő szédült, a másik józan volt.

Ő tűzben égett, a férfi... nem.

Rhage hirtelen nekidőlt a falnak, és egy takarót húzott az ölébe, amely a kanapéról lógott le.

Mary egy futó pillanatig arra gondolt, talán az erekcióját próbálja titkolni.

Na persze! Sokkal valószínűbbnek tűnt hogy fázik, mivel félmeztelen volt.

- Mi a baj? Hirtelen eszedbe jutott, mi vagyok? – kérdezte Rhage.

- Tessék?

- Ezért ment el olyan hirtelen a kedved?

Mary visszaemlékezett arra, ahogy a szemfoga az ajkába nyomódott. A gondolat, hogy vámpír, még jobban felizgatta.

- Nem.

- Akkor miért zárkóztál be? – A férfi tekintete mereven rászegeződött. – Mary? Megmondanád, mi folyik itt?

Mary megdöbbszent milyen értetlenül néz rá. Hát tényleg azt hitte, hogy nem bánja, ha csak szánalomból fekszik le vele?

- Rhage, nagyra értékelem, hogy ilyen messzire hajlandó vagy elmenni a barátság nevében, de légy szíves, ne tegyél nekem több szívességet, jó?

- Hiszen élvezed, amit teszek. Érzem. Érzem az illatát.

- Az ég szerelmére, nem volt még elég abból, hogy megszegyenyítesz? Mert tudod, nem túl kellemes számomra, hogy a férfi, aki feltűzel, olyan közömbös marad, hogy akár újságot is olvashatna közben. Istenem... te beteg vagy!

A neonszínű tekintet védekezően összeszűkül.

- Azt hiszed, nem kívánlak?

- Ó elnézést, akkor biztosan csak elkerülte a figyelmemet az az őrzítő szenvedély, amely benned tombol. Mert ugye *majd meghalsz* a vágtyól.

Mary nem tudta követni azt a hihetetlen gyors mozdulatot, amellyel Rhage megmozdult. Az egyik pillanatban még a falhoz dőlve ült, és őt nézte, a másikban már egész testével rajta feküdt a földön. Térdével szétnyitotta a combját, majd a csípőjét a lába közé nyomta. Mary megérezte vastag, kemény férfiasságát.

Rhage beletúrt a hajába hátul, megragadta, és felhúzta magához, majd a fülébe suttogetta.

- Érzed ezt, Mary? – lassan körkörösén mozgatta rajta a csípőjét, merev vesszőjével simogatta, a végsőkéig izgatta. – Érzed ezt? Szerinted mit jelent?

Mary levegőért kapkodott. Már úszott a nedvességben, teste tökéletesen felkészült rá, hogy magába fogadja.

- Mondd csak meg mit jelent ez, Mary! – Amikor a lány nem válaszolt, szívogatni kezdte a nyakát, és addig csinálta, amíg már szinte fájt, aztán foga közé vette a fülcimpáját. Apróságokkal büntette. – Azt akarom, hogy kimondd! Csak hogy biztos legyek benne, hogy tudod, mit érzek.

Szabad kezével a feneke alá nyúlt, közelebb rántotta magához, így merev férfiassága épp jó helyen nyomódott hozzá. A lány érezte, ahogy a nadrágján és az ő pizsamaalsóján keresztül próbálgatja a behatolást.

- *Mondd ki, Mary!*

Újra és újra imitálta a lökéseket, mire Mary a vágtyól rekedt hangon felnyögött.

- Kívánsz engem!

- Igen. És nem ajánlom, hogy ezt elfelejtsd!

Elengedte a haját, és erőteljesen megcsókolta. Mary minden érzékét betöltötte. Beborította a testét, birtokba vette a száját. Férfias illata és duzzadó férfiassága elképesztően vad erotikus utazást ígért.

Ekkor azonban legurult róla, és visszaült oda, ahol korábban volt a falnak támaszkodva. És ismét tökéletesen uralkodott magán. Légzése egyenletes volt, teste nyugodt.

Mary nagy nehezen feltápáskodott, és azon igyekezett, hogy képes legyen megmozdítani a lábát vagy a karját.

- Nem vagyok ember, Mary, bár a külsőm nagyon hasonlít az emberekre. Ami most mutattam, semmi ahhoz képest, amit meg akarok tenni veled. Szeretném a fejemet a lábad közé tenni, és addig nyalogatni, amíg nem sikoltod a nevem. Aztán beléd hatolnék, és a szemedbe néznék, miközben a testedbe élvezek. És azután? Szeretnék minden lehetséges módon a magamévá tenni. Hátulról, állva, a falhoz dőlve. Szeretném, ha a csípőmre ülnél, és meglovagolnál, amíg ki nem fogyok a szusból. – Tekintete rászegeződött, és a nyers őszinteségtől durvának tűnt. – Kivéve, hogy ezek közül semmi nem fog megvalósulni. Ha nem éreznék irántad ilyen sokat, más lenne. Sokkal könnyebb. De valami nagyon furcsát teszel a testemmel, ezért az egyetlen módja annak, hogy veled legyek az, ha tökéletesen uralmam alatt tartom a vágyaimat. Ha nem így lenne, elveszíteném az önkontrollomat, és semmiképpen nem akarlak megijeszteni. Még kevésbé bántani.

Mary képzeletében képek villantak fel. Gondolatban lejátszotta azokat a dolgokat, amit a férfi elmondott, és még nedvesebb lett, mint korábban. Rhage mély lélegzetet vett, és halkán felmordult, mintha megérezte volna újabb vágyát, és igencsak örömére szolgált.

- Ó, Mary! Megengeded, hogy örömet okozzak neked? Megengeded, hogy csillapítsam édes sóvárgásodat, és megadjam a testednek, amire vágyik?

Mary szeretett volna igent mondani, de józan ésszel átgondolta mindazt, amit hallott, és ettől magához tért. Meztelenül kellene előtte feküdnie a gyertyafényben. Az orvosokon és nővéreken kívül senki más nem tudta, milyen nyomokat hagyott testén a betegség, miközben önkéntelenül is azokra a szexis nőkre gondolt, akik felajánlkoztak neki az étteremben.

- Nem olyan vagyok, akikhez hozzászoktál – mondta halkán. – Nem vagyok... gyönyörű. – Amikor látta a férfi rosszálló arckifejezését, hozzátette. – Higgy nekem!

Rhage odalépett hozzá. Válla úgy ringott, mint egy fenséges általé.

- Akkor hadd mutassam meg, mennyire gyönyörű vagy! Szépen. Lassan. Semmi durvaság. Tökéletes úriember leszek. Ígérem!

Kissé szétnyitotta a száját, és Mary megpillantotta a szemfoga hegyét. Aztán a szája máris az övére tapadt. Istenem, milyen fantasztikus érzés volt, ahogy nyelve és ajka birtokba vették. Egy hatalmas sóhajjal, átkarolt a nyakát, körme a tarkójába vajt.

Amikor Rhage óvatosan lefektette a földre, Mary felkészült súlyos testére, ahogy ránehezedik, ő azonban mellé feküdt, és hátrasimította a haját az arcából.

- Lassan – suttogetta. – Gyengéden.

Megint megcsókolta, és egy kis idő múlva ujjai a pólója aljához kúsztak. Amikor felhúzta, Mary próbált arra koncentrálni, mit tesz a szájával, és nem gondolni arra, mit tár fel a testén. Amikor áthúzta fején a ruhadarabot, hideg levegő érintette meg a mellét. Karjával eltakarta magát, és behunyta a szemét, miközben azon imádkozott, hogy elég sötét legyen, és a férfi ne lásson sokat belőle.

Rhage végigsimította a légcsőmetszésének helyét, majd a kiemelkedő pontokat, ahol a katétereket bevezették. Lehúzta a pizsamaalsó derekát, amíg meg nem pillantotta a hegeket, amelyeket az etetőszondák hagytak rajta. Aztán rátalált a csontvelő-transzplantáció nyomára is a csípőjén.

Mary képtelen volt tovább elviselni. Felült, és maga elé szorította a pizsamafelsőjét.

- Ne, kérlek, ne állíts meg! – Megfogta a kezét, és megcsókolta, aztán elvette a felsőt a mellkasa elől. – Miért nem engeded, hogy megnézzelek?

May elfordult, amikor nem maradt semmi, amivel eltakarhatta volna magát. Meztelen mellkasa felemelkedett és lesüllyedt a férfi tekintete alatt.

Aztán Rhage minden egyes heget megcsókolt.

Mary minden igyekezete ellenére megremegett. A testét telepumpálták méreggel, hegek, forradások maradtak rajta, meddő lett, és akkor itt van ez a gyönyörű férfi, aki úgy istenítette, mintha minden porcikáját hódolat illetné meg. Amikor Rhage felnézett, és rámosolygott, Mary sírva fakadt. A zokogás olyan erővel tört ki belőle, mint egy vulkán. Szétfeszítette mellkasát, torkát és bordáit. Kezével eltakarta az arcát, és azt kívánta, bárcsak elég ereje lenne hozzá, hogy átmenjen egy másik szobába.

Amíg sírt, Rhage magához ölelve tartotta, és előre-hátra ringatta. Mary nem tudta, meddig tartott, de végül lecsendesedett, és amikor abbahagyta, rájött, a férfi beszél hozzá. A szótagok és a hanglejtés teljesen idegen volt számára, a szavak érthetetlenek, a hangszíne azonban... gyönyörű volt.

Kedvessége pedig olyan csábító, hogy szinte megriadt tőle.

Nem támaszkodhat rá, hogy megvigasztalja, még ebben a pillanatban sem! Az élete azon múlt, hogy képes-e magát összeszedni. Nagyon könnyű volt engedni a könnyeknek. De ha most elkezd sírni, képtelen lesz abbahagyni napokig vagy akár hetekig. Isten a tanúja, hogy csupán erős, belső tartása volt az ami legutóbb átsegítette a betegségen. Ha ezt a tartást is elveszíti, semmije sem marad, amivel védekezhetne a kór ellen.

Megtörölte a szemét.

Még egyszer nem! – gondolta. Nem fog többé elgyengülni előtte.

Megköszöri a torkát, és mosolyogni próbált.

- Ennél jobban el sem ronthattam volna a hangulatot, nem igaz?

Rhage mondott valamit a saját nyelvén, aztán megrázta a fejét, és átváltott angolra.

- Sírj csak nyugodtan, ha akarsz!

- Nem akarok sírni. – A férfi meztelen mellkasára nézett.

Nem. Most szeretkezni akart vele. Miután befejezte a sírást, a testében újra feltámadt a vágy, és azok után, hogy Rhage látta a legcsúnyább sebhelyeit, és nem undorodott meg tőle, magabiztosabbnak kezdte érezni magát.

- Van még rá esély, hogy ezek után megcsókolsz?

- Hát persze!

Mary nem engedte meg magának, hogy gondolkozzon. Megragadta a férfi vállát, és magához húzta. Rhage az első pillanatban nem mozdult, mintha meglepődött volna az erején, aztán mélyen és hosszan megcsókolta. Talán megérezte, mire van most szüksége. Egy rövid pillanat alatt meztelenre vetkőztette, levette róla a pizsamaalsót, a zoknit, és félredobta a bugyiját.

Tetőtől talpig simogatta, Mary pedig vele mozgott, sürgette, hozzáfeszült, és vágyakozva érezte meztelen izmait a mellén, majd a hasán, miközben drága nadrágjának finom anyaga úgy dörzsölte a combját, mintha babaolaj lett volna. Önfeledten élvezte, amikor a férfi a nyakát simogatta az orrával, harapdálta a vállát, és lassan lejjebb haladt a melle felé. Felemelte a fejét, és figyelte, ahogy a nyelve körbenyalja egyik mellbimbóját, aztán a szájába veszi. Érezte, hogy óvatosan megszívja, s közben a másik kezével a combja belső oldalát kezdi simogatni.

Aztán a lába közé érte. Mary ívben megfeszítette a hátát, és nagyot sóhajtott.

Amikor Rhage mellkasa összeért az övével, beleremegett. Nagyot sóhajtott, és vágyakozva felnyögött.

- Drága Mary, olyan vagy, amilyennek elképzeltelek. Puha és... nedves. – Hangja rekedt volt, amiből sejteni lehetett, mekkora önuralom kell ahhoz, hogy vissza tudja fogni magát. – Nyisd szét a lábad nekem! Még egy kicsit. Igen, ez az. Ó istenem... ó igen!

Először csak egy, aztán még egy ujját merítette a testébe.

Régen volt már, de Mary még emlékezett rá, hová vezet mindez. Zihálva vette a levegőt, és körmét a férfi vállába vájva kapaszkodott belé. Nézte, ahogy a mellét nyalogatja, miközben az ujjá ki-be járt a testében. Amikor kifelé húzta, épp a megfelelő helyen dörzsölte, és egy kis idő múlva a vágya elérte a csúcspontot. Vakító fehérséget látott a szeme előtt, és olyan ürességbe zuhant, ahol nem létezett más, csak a földöntúli gyönyör.

Amikor magához tért, Rhage félig lecsukott szeme komolyan figyelte, arca feszült volt és merev. Mintha hirtelen idegen lett volna, teljesen eltávolodott tőle.

Mary a takaróért nyúlt, mert a pizsamafelső aligha lett volna elég, hogy az egész testét betakarja. A mozdulattól rádöbben, hogy a férfi ujjá még mindig benne van.

- Olyan gyönyörű vagy! – mondta Rhage rekedt hangon.

Ettől még kényelmetlenebbül érezte magát.

- Segíts fel, kérlek!

- Mary...

- Ez olyan kínos így. – Mocorogni kezdett, de a mozdulattól csak még intenzívebben érezte magában az ujját.

- Mary, nézz rám!

A lány zavartan odafordította a fejét.

Rhage lassan kihúzta belőle két nedves ujját, és a szájához vitte. Ajkát szétnyitotta, majd a szájába véve, lenyalta róla csillogó nedvét. Amikor lenyelte, behunyta ragyogó szemét.

- Hihetetlenül gyönyörű vagy.

Mary döbbenten nézte, aztán még jobban meglepődött, amikor lejjebb haladva a testén, a combja közé tette a fejét. Megdermedt, amikor szétnyitotta a lábát.

- Ne állíts meg, kérlek! – mondta Rhage, és megcsókolta a köldökét, aztán a csípőjét, és még szélesebbre tárta a combjait. – Még többet akarok érezni a számban és a torkomban, amikor lenyelem.

- Rhage, én... *ó istenem!*

Nyelve lágyan simogatta a lába közét, pusztító csapást mérve ezzel az idegrendszerére. Egy pillanatra felemelte a fejét, és ránézett, aztán újra lehajolt, és folytatta az édes kínzást.

- Elpusztítasz! – nyögte. Lehelete cirógatta azt a helyet, ahol az előbb a nyelve volt. A combjához dörzsölte az arcát, borostája finoman súrolta bársonyos bőrét, miközben szája bőséges nedvében fürdött.

Mary lehunyta a szemét, és úgy érezte, repül.

Rhage orrával becézgette a combja belső oldalát, aztán csókot lehelt forró bőrére, és csiklóját szívogetta, majd a nyelvével ütögette. Amikor Mary felemelte hátát a földről, egyik kezével a dereka alá nyúlt, a másikat pedig a hasára tette. Egy helyben tartotta, nem engedte, megmozdulni, miközben szája egy pillanatra sem tágitott arról a csodálos helyről.

- Nézz rám, Mary! Nézd, mit csinálok!

Mary felemelte a fejét, és megpillantotta a férfi rózsaszínű nyelvét, amikor eltávolodott a nyílástól. Csak ennyi kellett neki. A gyönyör egész testében megrázta, Rhage azonban még ekkor sem hagyta bba. Úgy tűnt, semmi nem szab határt a figyelmének és a technikájának.

Végül magához húzta a testét, mert kétségbeesetten vágyott rá, hogy vastag vesszője teljesen kitöltse. Rhage könnyedén ellenállt, aztán valami bűnös dolgot tett a szemfogával. Amikor a lány elélezett, felnézett a lába közül, úgy figyelte ragyogó kék szemével. A csúcsponton Mary rekedten a nevét kiáltotta.

Rhage egy pillanat alatt talpra ugrott, és eltávolodott tőle. Amikor hátranézett, hallotta, hogy a lány felszisszen.

Lenyűgöző, színes tetoválás borította be a hátát. A minta egy sárkányt ábrázolt, egy félelmetes szörnyet, karmokban végződő végtagokkal, és kicsavart, erős testtel. A hátáról úgy nézett rá, mintha két fehér szemével valóban látna. Ahogy a férfi járkált, úgy tűnt, az izmok hullámlásával a sárkány is mozog, szinte forrong a hátán.

Mintha ki akarna törni, gondolta Mary.

Magára húzta a takarót, mert fázott. Amikor felnézett, Rhage a szoba másik végében állt.

A tetoválás pedig még mindig mereven figyelte.

23. fejezet

Rahge fel-alá járkált a nappaliban, és próbált megszabadulni a testében tomboló tüztől. Már azelőtt is nehezen tudott uralkodni magán, hogy a fejét Mary lába közé tette. Amikor megérezte szájában az ízt, a vére lángra lobbant, és a tűz szétterjedt teste minden izmában. Bőre bizsergett, és annyira viszketett, hogy legszívesebben dörzspapírral dörzsölte volna végig.

Megmasszírozta a karját, és észrevette, hogy remeg a keze.

Az istenért, el kell távolodnia testének illatától! Hogy ne is lássa. Ki kell zárni az agyából a tudatot, hogy bármelyik pillanatban magáévá tehetné, mert most megengedné.

- Mary, egy ideig egyedül kell lennem. – A fürdőszobaajtóra nézett. – Bemegyek ide. Ha valaki közeledne a házhoz, vagy furcsa zajt hallanál, azonnal szólj! Nem tart sokáig, ígérem!

Nem nézett a lányra, amikor becsukta maga mögött az ajtót.

A sötétben belenézett a tükörbe. Szeme fehéren izzott.

Jézusom! Nem engedheti, hogy átváltozzon! Ha a vadállat kiszabadul...

Rémülten arra gondolt, mi lenne Maryvel, ám a gondolattól még jobban felgyorsult a szívverése, ami csak tovább rontotta a helyzetet.

A pokolba! Mihez kezd most? És miért történik ez vele? Miért...

Állj le! Hagyd abba a gondolkodást! Ne ess pánikba! Próbáld megnyugtatni a lelkedet! Aztán majd aggodhatsz, amennyit csak akarsz.

Lehajtotta a vécé fedelét, és ráült. Kezével a térdére támaszkodott. Kényszerítette az izmait, hogy ellazuljanak, majd a tüdejére koncentrált. Az orrán keresztül beszívta a levegőt, majd a száján kifújta. Erősen összpontosított, hogy a légzése lassú és egyenletes legyen.

Belégzés, kilégzés. Belégzés, kilégzés.

A világ lassan megszűnt körülötte, és végül kizárva minden hangot, látványt és szagot, csak ő létezett és a légzése.

Csak a légzése.

Csak a légzése.

Csak a...

Amikor megnyugodott, kinyitotta a szemét, és felemelte a fejét. A remegés megszűnt. Gyors pillantás a tükörbe: szerencsére a pupillája újra fekete volt. A mosdókagyló peremére támaszkodott, és fáradtan ránehezedett.

Amióta lesújtott rá az átok, a szex kiszámítható eszköz volt a kezében. Mindig segített a vadállatot kordában tartani. Amikor kapcsolatba került egy nővel, csak annyira jött izgalomba, hogy a teste megkapja az enyhülést, amire szüksége volt. A vágya sohasem érte el azt a szintet, amely előhívta volna a szörnyet. Még csak a közelébe sem jutott.

Maryvel azonban minden korábbi tapasztalata érvényét veszítette. Tudta, hogy nem lesz képes akkora önuralomra, amely elviseli, hogy a testébe hatoljon, még kevésbé hogy eljusson az orgazmusig. Az az átkozott zúgás, amit a lány váltott ki benne, nagyon veszélyes területre sodorta.

Nagy levegőt vett. Úgy tűnt, az egyetlen ésszerű megoldás az maradt számára, hogy eltitkolja. Ha távol tartja magát tőle, és uralkodik az idegrendszerén, képes lesz az érzést ellenőrizhető szinten tartania. *Hál' istennek!*

Használta a vécét, legmósta az arcát a csapnál, és megtörölte egy törölközővel. Amikor kinyitotta a fürdőszoba ajtaját, lélekben felkészült rá, hogy vissza fog térni az érzés, ha meglátja Maryt.

Igaza lett.

A lány a kanapén ült. Khaki színű ruhát és pulóvert viselt. A gyertyafény kihangsúlyozta az arcán tükröződő nyugalanságot.

- Szia – szólalt meg Rhage.

- Jól érzed magad?
- Igen. – Megdörzsölte az állát. – Ne haragudj! Néha szükségem van néhány perc magányra. Mary szeme elkerekedett.
- Mi az?
- Mindjárt hat. Majdnem nyolc órán keresztül voltál odabent! Rhage nagyot káromkodott magában. Ennyit a gyors regenerálódásról.
- Nem tudtam, hogy olyan sokáig tartott.
- Néha benéztem rád, hogy jól vagy-e. Aggódtam... Jut eszembe, valaki keresett telefonon. Valami Roth?
- Wrath?
- Igen, ezt a nevet mondta. A telefonod folyton csörgött, és végül felvettem. – Lenézett a kezére. – Biztos vagy benne, hogy jól vagy?
- Most már igen.
- A lány mély levegőt vett, aztán kifújta, de ez sem segített neki megnyugodni.
- Mary, én... - Az ördögbe, mégis mit mondhatna, ami nem nehezíti meg számára még jobban a dolgokat?
- Nincs semmi baj. Bármilyen történt is, nem számít.
- Rhage odament a kanapéhoz, és leült mellé.
- Figyelj rám, Mary! Azt szeretném, ha ma este velem jönnél. Szeretnék elvinni valahová, ahol tudom, hogy biztonságban leszel. Az *alantasok*, azok a világos hajú alakok a parkban, valószínűleg a nyomodban vannak, és ez lesz az első hely, ahol keresni fognak. Most már te is célpont lettél, mert velem vagy.
- Hová akarsz vinni?
- Szeretném, ha hozzám költöznél. – Feltéve, hogy Wrath beengedi őket az ajtón. – Itt túl veszélyes neked, mert előbb vagy utóbb eljönnek érte. Hamarosan. Már ma este sem maradnánk itt. Gyere velem egy pár napra, csak amíg eldöntjük, hogy mi legyen!
- Hirtelen nem jutott eszébe semmi kézzelfogható hosszú távú megoldás, de majd megtalálja. Felelősséggel tartozik érte, amióta belekeveredett az ő világába, és nem fogja védtelenül magára hagyni.
- Bízz bennem! Csak néhány napról van szó.

Miközben Mary összecsomagolta a táskáját, arra gondolt, biztosan megőrült. Elmegy, ki tudja hová. Egy vámpírral.

Az igazság azonban az volt, hogy bízott benne. Túl őszinte volt ahhoz, hogy hazudjon, és túl okos, hogy alábecsülje a fenyegetést. Azonkívül az orvoshoz csak szerda délután kell visszamennie, a munkahelyén is kivett egy hetet, és a lelki segélynél is pihenést javasoltak neki. Semmit nem mulaszt el, ha elmegy.

Visszament a nappaliba. Rhage felé fordult, és feltette egyik vállára a sporttáskáját. Mary figyelmesen nézte fekete zakóját, és olyan kidudorodásokat vett észre rajta, amelyeknek korábban nem tulajdonított jelentőséget.

- Fegyver van nálad? – kérdezte.

A férfi bólintott.

- Milyen? – Amikor Rhage csak nézte, de nem válaszolt, Mary megrázta a fejét. – Igazad van. Lehet, hogy jobb is, ha nem tudom. Menjünk!

Szótlanul végighajtottak a kietlen 22-es országúton Caldwell külterülete és a következő nagyváros között. Erdős, dombos vidék volt. Az úttest két oldalán fák húzódtak végig, amelyet csak néha szakított meg egy-egy lepusztult ház. Nem volt utcai világítás, forgalom is alig, szarvas viszont annál több.

Körülbelül húsz perccel az után, hogy elindultak, Rhage ráfordult egy sűrű forgalmú egysávos útra, amely fokozatosan emelkedett. Mary figyelte a környéket, amit a fényszóró bevilágított,

de nem tudott rájönni, hol járnak. Furcsa mód nem volt semmi jellegzetes vagy egyedi az erdőben és az úton. A táj elmosódott, mint amikor egy képet életlennek lát az ember, és Mary akárhogy pislogott, nem tudta a látását kiélesíteni.

Hirtelen hatalmas vaskapu bukkant fel előttük a semmiből.

Mary ijedten hátrahőkölt, Rhage pedig megnyomott egy garázsnyitó gombot, mire a két kapu kettéválva kinyílt, de csak annyira, hogy épp ráférték a két szárny között. Mögötte újabb bejáratot pillantottak meg. A férfi lehúzta az ablakot, és beütötte a kódot a kaputelefonba. Egy kellemes hang köszöntötte, ő pedig felnézett balra, és bólintott a biztonsági kamerába.

Miután a második kapu is kinyílt, felgyorsítva behajtottak egy hosszú, emelkedő kocsifelhajtóra. A kanyar után egy két méter magas kőfal bukkant elő a semmiből, olyan rejtélyes módon, mint az első kapu. Áthaladtak egy boltív alatt, majd még egy akadályon, és megérkeztek az udvarra, amelynek közepén szökőkút állt.

Jobb oldalon a hatalmas, négyemeletes, szürke kőépület úgy nézett ki, mint amilyeneket a horrorfilmekben látni: fenyegető, komor, baljóslatú ház, ahol az ember nem érzi magát biztonságban. Szembe vele kicsi, egyszintes épület állt, amely cseppet sem volt bizalomgerjesztőbb, mint a másik.

Hat európai stílusú autó parkolt előttük szépen egymás mellett. Rhage beállt a GTO-val egy Mercedes és egy Escalade közé.

Mary kiszállt, és végignézett a magas épületen. Úgy érezte, mintha valaki figyelne. Nem tévedett. A tetőről vízköpő szobrocskák és velük együtt biztonsági kamerák bámultak le rá.

Rhage odalépett hozzá, kezében a lány éjszakára bepakolt táskájával. Száját szorosan összepréselte, szeme nyugtalanul tekintgetett körbe.

- Vigyázni fogok rád, ugye tudod? – Mary bólintott, mire elmosolyodott. – Minden rendben lesz, csak azt szeretném, hogy mindig maradj mellettem! Nem akarom, hogy különváljunk. Megértetted? Mindig maradj velem, bármi történjék is!

Bátorítás, paranccsal körítve, gondolta Mary. Jól kezdődik.

Felsétáltak a lépcsőn egy szárnyas bronzajtóhoz. Rhage kinyitotta, és miután beléptek az ablaktalan előtérbe, mögöttük az ajtó olyan hangos csattanással záródott be, hogy a remegést a lábukban is érezték. Előttük újabb hatalmas ajtó állt. Ez már fából készült, és különböző minták voltak kifaragva rajta. Rhage beütötte a kódot a biztonsági panelbe, mire a zár hangos kattanással kinyílt. Erősen megragadta a lány karját, kinyitotta az ajtót, és beléptek egy hatalmas terembe.

Marynek elállt a lélegzete. Milyen... *varázslatos!*

Az előcsarnok a szivárvány minden színben tündökölt, amely legalább annyira meglepően hatott, mint egy virágos kert egy barlangban. Zöld malachit és vörös márvány oszlopok sorakoztak a színes mozaikpadlón. A falakat élénksárgára festették, rajta aranykeretes tükrök és kristályburás fali lámpák. A három emelet magasságban lévő mennyezeti freskók egytől-egyig mind mesterművek voltak. A festmények hősöket, lovakat és angyalokat ábrázoltak. Előttük, a pompázatos előcsarnok közepén, széles lépcsősor vezetett fel az erkélyes emeletre.

Az egész hely az orosz cárok gyönyörű palotájára hasonlított, a hangok azonban nem egészen passzoltak a lenyűgöző eleganciához. Balra az egyik teremből hangos rapzene és mély férfihangok hallatszottak ki. Biliárdgolyók koccantak egymáshoz, és valaki azt kiáltotta.

- Gyerünk, zsaru!

Egy futballlabda gurult ki az előcsarnokba, rögtön utána megjelent egy izmos férfi. Odaszaladt a labdához, és épp amikor felvette volna, egy oroszlánsörényre emlékeztető hajú, még hatalmasabb termetű alak jelent meg. Rávetette magát, lesodorta a földre, és addig birkóztak, amíg durván neki nem ütköztek a falnak.

- Megvagy, zsaru!

- De a labda még nincs nálad, vámpír!

Nyögések, nevetés és cifra káromkodás hallatszott a két férfi küzdelméből, miközben a labdáért harcoltak. Amikor az egyik a földön feküdt, a másik ráült a mellkasára, aztán az alsó legurította magáról a terhét, és helyet cseréltek. A teremből utánuk jött két bőrruhába öltözött, megtermett fickó, hogy megnézzék, mit csinálnak. Ekkor megjelent egy libériás, alacsony öregember, kezében egy kristályvázával, benne egy csokor friss virág. A komornyik elnéző mosollyal kerülte ki a birkózó pár.

Amikor észrevették őket, mindannyian elhallgattak.

Rhage a háta mögé tolta a lányt.

- Te gazember! – szólalt meg valaki.

Az egyik férfi úgy rontott neki, mint egy tank. Fekete haja rövidre volt nyírva, mint a katonának, és Marynek az a furcsa érzése támadt, hogy már látta azelőtt.

- Te meg mi a *fenét* művelsz?

Rhage szétterpesztett lábbal állt, leengedte a táskát a földre, és a kezét a mellkasa elé emelte.

- Hol van Wrath?

- Kérdeztem valamit – csattant fel a rövid hajú férfi. – Hogy merted idehozni ezt a nőt?

- Beszélni akarok Wrathsal.

- Nem megmondtam, hogy szabadulj meg tőle? Vagy azt akarod, hogy valamelyikünk megtegye helyetted?

Rhage olyan közel lépett a férfi elé, hogy arcuk majdnem összeért.

- Vigyázz, Tohr! Ne akard, hogy bántsalak!

Mary a háta mögé pillantott. az előcsarnokba nyíló ajtó még mindig nyitva állt. Úgy gondolta, inkább kimegy a kocsiba, és ott megvárja, hogy Rhage lerendezze ezt a dolgot. Jó ötletnek tűnt, annak ellenére, hogy Rhage megkérte, maradjon mindig mellette.

Tekintetét le nem véve róla, hátrálni kezdett az ajtó felé, amíg bele nem ütközött valami keménybe.

Megfordult és felnézett. A rémülettől beléfégyott a szó.

A kijáratot egy sebhelyes arcú, fekete szemű férfi állta el, akiből csak úgy sugárzott a jéghideg gyűlölet.

Mielőtt elszaladhatott volna, a férfi megragadta a karját, és elrántotta az ajtóból.

- Ne is gondolj arra, hogy elmenekülsz! – Kivillantotta hosszú szemfogát, miközben végignézett rajta. – Furcsa, nem az a típus vagy, akit általában szeret. De élsz, és majd összecsinálsz magad a félelemtől. Nekem pont jó leszel.

Mary felsikított.

A teremben minden tekintet felé fordult. Rhage odarohant hozzá, elrántotta, és szorosan magához ölelte. Dühösen mondott valamit azon a nyelven, amit Mary nem értett.

A sebhelyes arcú összehúzta a szemét.

- Nyugalom, Hollywood! Itt akarod tartani a kis játékszeredet a házban? Megosztod velem, vagy megint önző leszel, mint máskor?

Rhage úgy nézett rá, mint aki mindjárt nekiront, amikor egy női hang megállította.

- Az isten szerelmére, fiúk! Halálra rémisztitek szegény lányt!

Mary oldalra hajolt Rhage mellkasa mellett, és egy nőt pillantott meg lejönni a lépcsőn. Teljesen normálisnak tűnt. Hosszú fekete haja volt, kék farmert és fehér, magas nyakú garbót viselt. Ölében fekete macska dorombolt, olyan hangon, mint egy varrógép. Ahogy átsétált a férfiak között, mindannyian félreálltak az útjából.

- Rhage, nagyon örülök, hogy épségben hazaértél. Wrath mindjárt itt lesz. – Aztán arra a szobára mutatott, ahonnan a férfiak kijöttek. – A többiek meg befelé ide! Gyerünk, mozgás! Ha küzdelemre vágytok, intézzétek el a biliárdasztalon! A vacsora fél óra múlva kész. Butch, vidd magaddal a labdát is!

Úgy hessegette el őket az előcsarnokból, mintha nem félelmetes nehézfiúk lettek volna. Csak a rövidhajú fickó maradt kint velük.

Már valamivel nyugodtabbnak tűnt, amikor Rhage-re nézett.

- Ennek még lesz visszhangja, testvér!

Rhage arca megkeményedett, és átváltottak a titkos nyelvükre.

A fekete hajú nő, aki eddig a macskát simogatta a kezében, Maryhez lépett.

- Ne aggódj, minden rendben lesz! Én Beth vagyok, ő pedig itt Boo.

Mary nagy levegőt vett, és ösztönösen bizalommal fordult az egyetlen női szövetségéhez ebben a tesztoszteron dzsungelben.

- Mary. A nevem Mary Luce.

Beth odanyújtotta azt a kezét, amivel a macskát simogatta, és elmosolyodott.

Neki is hosszú szemfoga volt.

Mary úgy érezte, kicsúszik a lába alól a talaj.

- El fog ájulni! – kiáltotta Beth, és odanyúlt a lányhoz, hogy megtartsa. – Rhage!

Mary érezte, hogy egy erős kar fonódik a dereka köré, épp akkor, amikor a térde összecsuklott.

Mielőtt elvesztette volna az eszméletét, Rhage hangját hallotta.

- Felviszem a szobámba.

Amikor Rhage lefektette Maryt az ágyra, gondolatának erejével felkapcsolta a villanyt. Istenem, mit csinált, amikor idehozta a testvériség központjába?

Amikor a lány megmozdult, és kinyitott a szemét, azt mondta.

- Itt biztonságban vagy.

- Aha, persze.

- Akkor úgy fogalmazok, hogy majd gondoskodom róla, hogy biztonságban legyél, ehhez mit szólsz?

- Most már hiszek neked – felelte Mary, és elmosolyodott. – Ne haragudj, hogy elájultam. Általában nem vagyok ájulós típus.

- Teljesen érthető. Nézd, most mennem kell, hogy a testvéreimmel találkozzam. Látod azt az acélzárát az ajtón? Csak nekem van hozzá kulcsom, szóval itt valóban biztonságban vagy.

- Azok a fickók nem nagyon örültek nekem.

- Az az ő bajuk.

Hátrasimította a lány haját, és a füle mögé tette. Szerette volna megcsókolni, de helyette inkább felállt.

Olyan jól nézett ki az ágyában, ahogy a sok párna között feküdt, amelyekhez mindig ragaszkodott az alvásnál. Szerette volna holnap és azután is ott tudni maga mellett.

Nem, ez nem tévedés, gondolta. Mary idetartozott.

- Rhage, miért teszed mindezt értem? Úgy értem, nem tartozol nekem semmivel, és egyébként is alig ismersz.

Mert az enyém vagy, felelte magában.

Persze hangosan nem mondta ki, inkább lehajolt hozzá, és megsimogatta az arcát.

- Nem maradok sokáig.

- Rhage...

- Kérlek, engedd, hogy vigyázzak rád! Nem kell aggódnod semmi miatt.

Becsukta maga mögött az ajtót, és ráfordította a kulcsot a zárban, mielőtt lement a földszintre. A testvérek a lépcső tetején várták, Wrathsal az élen. A irány komornak tűnt, fekte szemöldökét eltakarta a napszemüveg.

- Hol akarjátok elintézni? – kérdezte Rhage.

- A dolgozószobámban.

Miután mindannyian bevonultak, Wrath az íróasztal mögé ment, és leült. Tohr követte, és megállt mögötte a jobb oldalon. Phury és Zsadist a selyemtapétás fal mellett maradt, Vishous

a kandalló mellett foglalt helyet az egyik karosszékből, és meggyújtott egy kézzel sodort cigarettát.

Wrath megrázta a fejét.

- Rhage, testvér, komoly problémánk van veled. Megszegted a parancsot. Kétszer is. Aztán idehoztál egy embert, pedig tudod, hogy tilos...

- Veszélyben van...

Wrath ököllel az asztalra csapott, mire a bútordarab felugrott a földről.

- Ne szakíts félbe, amíg beszélek!

Rhage összeszorította a száját, és némán a fogát csikorgatta. Alig tudta kipréselni magából a tisztelet szavait, amit általában könnyedén kiejtett.

- Nem akartalak megsérteni, királyom.

- Ahogy már említettem, ellenszegültél Tohr parancsának, aztán azzal súlyosbítottad a vétked, hogy egy emberrel jelentél meg itt. Mi a francot gondoltál? A fenébe, nem vagy idióta, még ha most is úgy is viselkedsz. A nő a másik világhoz tartozik, vagyis veszélyt jelent számunkra, ha felfedi a kilétünket. Amellett az emlékei már nemcsak hogy hosszú távúak, de traumatikusak is, ezért nem lehet teljesen kitörölni őket.

Rhage érezte, hogy lelkében egyre nő az elégedetlenség, és képtelen visszafogni magát. Dühösen felmordult. A hang visszhangzott a szobában.

- De emiatt nem fog meghalni!

- Tudod, ezt már nem te döntöd el. Azzal hogy idehoztad a házukba, az én vállamra helyezted a döntést.

Rhage kivillantotta szemfogát.

- Akkor elmegyek. És magammal viszem őt is.

Wrath felvonta szemöldökét, hogy még a napszemüvege fölött is kilátszott.

- Ez most itt nem a fenyegetések ideje, testvér.

- *Fenyegetés?* Átkozottul komolyan beszélek! – Nagy nehezen lenyugtatta magát, miután megdörzsölgette az arcát, és megpróbált levegőhöz jutni. – Nézd, tegnap este néhány *alantas* ránk támadt. A lányt kirabolták, én pedig legalább egy gyilkost életben hagytam, miközben őt próbáltam megmenteni. A kavarodásban elvesztette a táskáját, és ha valamelyik *alantas* túlélte, biztos, hogy megtalálta, és magával vitte. Még ha ki is töröltem volna a memóriáját, a háza akkor sem biztonságos, és nem hagyhattam, hogy a társaság rátaláljon. Ha itt nem maradhatunk, csak úgy védhetem meg, ha eltűnünk innen. És ha rákényszerülök, meg is teszem.

Wrath a homlokát ráncolta.

- Hallod, amit mondasz? Épp most választottál egy embert a testvériséggel szemben.

Rhage kifújta a levegőt a tüdejéből. Jézusom! Nem számított rá, hogy a helyzet ennyire elmérgesedik. Bár tudat alatt talán sejtette.

Képtelen volt egy helyben maradni, ezért felpattant, és odament egy mennyezetig érő ablakhoz. Kinézett. Szeme elé tárult a teraszos kert, a medence és a hatalmas mező. A tájból azonban semmit nem vett észre, csak azt a biztonságot látta, amelyet a központ nyújtott számukra.

Biztonsági fények világították meg a területet. A fákra szerelt kamerák minden apró eseményt rögzítettek. Mozcásérzékelők figyelték még a lehulló faleveleket is. Ha valaki megpróbált volna átmászni a falon, 240 voltos forró üdvözlésben lett volna része.

Mary számára ez volt a legbiztonságosabb hely. Ehhez nem férhetett kétség.

- Ő nem akármilyen nő – dörmögte Rhage -, a *felemnek* választanám, ha lehetséges volna.

Valaki káromkodott, a többiek felszisszentek.

- Nem is ismered – jegyezte meg Tohr. – Különben is *ember!*

- Na és?

Wrath mély, határozott hangon közbeszólt.

- Rhage, testvér, ne lépj ki a testvérigéből emiatt! Szükségünk van rád. A fajnak is szüksége van rád.

- Akkor ez azt jelenti, hogy a lány itt marad, ugye? – Amikor Wrath valamit mormolt, Rhage odafordult hozzá. – Ha Beth veszélyben lenne, te hagynád, hogy bármi is az utadba álljon, miközben próbálsz megvédeni? Legyen az akár a testvériség is?

Wrath felállt, megkerülte az íróasztalt, és odament hozzá. Olyan közel állt meg előtte, hogy szinte összeért a mellkasuk.

- Bethnek semmi köze ahhoz a döntéshez, amit te hoztál, vagy ahhoz a helyzethez, amelybe minket sodortál. Az emberekkel való kapcsolat kizárólag az ő területükön lehetséges, és ezt te is nagyon jól tudod. Ebben a házban pedig senki más nem lakhat, csak a testvériség tagjai és a *feleik*, ha van nekik.

- És mi a helyzet Butchcsal?

- Ő a egyetlen kivétel. És ő is csak azért lakhat velünk, mert V álmodik róla.

- De Mary nem lesz itt sokáig.

- Ezt mégis honnan veszed? Gondolod, hogy a társaság feladja a keresését? Vagy hogy az emberi faj hirtelen elfogad minket? Ugyan! Térj már észre!

Rhage halkán felelt, de a tekintetét nem fordította el.

- A lány beteg, Wrath. Rákos. Szeretném gondját viselni, és nemcsak az *alantasok* fenyegetése miatt.

Hosszú csönd következett.

- Az istenért! Érzelmileg is kötődsz hozzá! – Wrath végigszántott hosszú haján. – Az ég szerelmére... Még csak most ismerted meg.

- És te mennyi idő után jelölted meg Beth, hogy a tiéd? Huszonnégy óra? Ja, nem. Két napot vártál vele. Még szerencse, hogy olyan sokáig fontolgattad, mielőtt megtetted.

Wrath felnevetett.

- Muszáj mindig belekeverned ebbe a *felelemet*?

- Nézd, királyom, Mary... számomra más. Nem akarok úgy tenni, mintha érteném, miért, csak azt tudom, hogy olyan hatással van rám, amit nem hagyhatok figyelmen kívül... de a francba, *nem is akarom*. Szóval azt a lehetőséget, hogy kiszolgáltatva magára hagyom, hogy a társaság elrabolhassa, egyszerűen nem vagyok hajlandó számításba venni. Ha róla van szó, bekapcsolnak a védelmezői ösztöneim, és nem tudok nem tudomást venni róluk. Még a testvériség kedvéért sem.

Rhage elhallgatott. Percek teltek el néma csendben. Órák. De az is lehet, hogy csak néhány pillanat.

- Ha megengedem, hogy itt maradjon – szólalt meg Wrath -, akkor csak azért teszem, mert a párodnak tekinted, és csak azzal a feltétellel, hogy csukva tartja a száját. És akkor még ott van az is, hogy figyelmen kívül hagyta Tohr parancsait. Ezt nem úszhatod meg. El kell mondanom az Őrzőnek.

Rhage megkönnyebbülten felsóhajtott.

- Elfogadok bármilyen büntetést.

- Akkor legyen így. – Wrath visszament az íróasztal mögé és leült. – Van néhány dolog, amiről beszélnünk kell, testvérek. Tohr, tiéd a szó.

Tohrment előrelepett.

- Rossz hírem van. Hírt kaptunk egy civil családról. Egy férfi, aki tíz éve változott át, tegnap este eltűnt a belvároshoz. Szétküldtem egy e-mailt a közösség minden tagjának, amelyben figyelmeztettem őket, hogy még a korábbiaknál is legyenek óvatosabbak, amikor kimennek az utcára, valamint, ha tudomásukra jut valakinek az eltűnése, azonnal jelentsék. Butchcsal is beszélgettem. Annak a zsarunak van ész a fejében. Van valamelyikötöknek kifogása az ellen, ha bevonjuk őt is ebbe az ügybe? – Amikor a testvérek egyöntetűen a fejüket rázták, Tohr Rhage-re nézett. – Akkor most mondd el, mi történt tegnap este a parkban!

Miután Rhage otthagyta Maryt a szobában, és a lány elég erősnek érezte magát, lemászott az ágyról, hogy ellenőrizze az ajtót. Be volt zárva, masszívnak tűnt, ezért kicsit megnyugodott. Megpillantotta a villanykapcsolót a jobb oldalon. Felkapcsolta, mire a szoba fényárba borult.

Szentséges... ég!

Vörös és aranyszínű selyemfüggönyök takarták az ablakokat. Szatén- és bársonydrapéria díszítette a hatalmas, antik, baldachinos ágyat, amelynek oszlopait egész tölgyfa hasábokból faragták ki. A földön kézi szövésű szőnyeg, a falakon olajfestmények...

Jézusom, az a *Madonna gyermekével*, csak nem egy valódi Rubens? A szobában azonban nem csak múzeumba illő tárgyak voltak. Helyet kapott egy plazmatévé, számtalan hifi berendezés, de annyi, hogy a szuperkupa félidőben megrendezett műsorát is képes lett volna közvetíteni, egy számítógép, amit még a NASA is megirigylet volna, a földön pedig egy Xbox.

Mary odasétált a könyvespolchoz, amelyen idegen nyelven íródott, bőrkötéses kötetek sorakoztak szépen egymás mellett. Elismerő mosollyal átfutotta a címeket, aztán rátalált egy DVD-gyűjteményre.

Nocsak. Az emberi vonás.

Austin Powers dobozos kiadásban. Az összes *Alien*-film. *A cápa*. Mind a három *Csupasz pisztoly*. *Godzilla*. *Godzilla*. *Godzilla*... várjunk csak, az egész polc végig csupa *Godzilla*. Egyel lejjebb nézett. *Péntek 13*, *Halloween*, *Rémálom az Elm utcában*. Na de legalább a folytatásai nincsenek meg. *Golfőrültek*, *A gonosz halott* dobozos kiadásban.

Nem csoda, hogy Rhage-et nem nagyon nyűgözte le az ő könnyed kultúrgyűjteménye.

Bement a fürdőszobába, és elkapcsolta a lámpát. A márványpadló közepén a földbe süllyesztve egy akkora jakuzzi állt, mint Mary otthoni hálósobája.

Micsoda gyöngyszem! – gondolta.

Hallotta, hogy nyílik a szobaajtó, és megkönnyebbült, amikor Rhage a nevét kiáltotta.

- Épp a kádat csodálom – szolt ki, aztán visszament a hálósobába. – Mi történt?

- Minden rendben van.

Biztos vagy benne? – szerette volna megkérdezni, mert a férfi még mindig feszült volt, és gondolataiba feledkezve mászkált a helyiségben. Aztán bement a gardróbba.

- Ne aggódj, itt maradhatsz.

- De...

- Semmi de.

- Rhage, mi folyik itt?

- Ma este el kell mennem a testvéreimmel. – Amikor kijött, nem volt rajta a kabátja. Leült az ágyra, és lehúzta maga mellé a lányt is. – A *hűségese*k, vagyis a szolgálk, tudják, hogy itt vagy. Rendkívül diszkrét és barátságosak, nem kell félned tőlük. Fritz, aki vezeti a házat, majd hoz fel neked egy kis ennivalót. Ha szükséged van valamire, csak szólj neki! Hajnalban jövök.

- Addig be leszek ide zárva?

Rhage megrázta a fejét és felállt.

- Nem. Szabadon mozoghatsz a házban, senki nem fog bántani. – Elővett egy darab papírt egy bőrdobozkából, és felírt rá valamit. – Itt van a mobilom száma. Ha szükséged van rám, hívj fel, és rögtön itt leszek.

- Talán egy repülőgépet rejtegetsz valahol?

Rhage körülnézett, aztán eltűnt.

Nem "nagyon-gyorsan-kiment-a-szobából" stílusban, hanem egy szempillantás alatt *semmivé vált*.

Mary felugrott az ágyról, maga elékapta a karját ijedtében, és felkiáltott.

Rhage mögötte jelent meg, és hátulról átölelte.

- Látod? Így értem azt, hogy rögtön.

Mary megragadta a csuklóját, és úgy megszorította, ahogy csak bírta, hogy biztosan nem képzelődik-e.

- Micsoda trükk! – mondta vékony hangon. – Mit tudsz még?

- Ki és be tudok kapcsolni dolgokat. – A szoba sötétségbe borult. – Meg tudom gyújtani a gyertyákat. – Kettő fellobbant a fésülködőasztalon. – És értek a zárakhoz és az ajtókhöz.

Mary hallotta, hogy a szobaajtó zárja bekattan, majd kinyílik, aztán kinyílt és becsukódott a gardrób szoba ajtaja.

- Ja, és elképesztő dolgot tudok művelni a nyelvemmel és egy cseresznyeszárral.

Megcsókolta a lány arcát, majd a fürdőszobába ment. Az ajtó becsukódott mögötte, és nemsokára Mary meghallotta a zuhany csobogását.

Még mindig döbbsen állt, ugyanazon a helyen, miközben az agya úgy kattogott, mint a lemezjátszó tő egy bakelit lemezen. A DVD-gyűjteményt figyelve arra gondolt, vannak előnyei is a légvárépítésnek. Különösen akkor, ha az ember túl sok furcsasággal szembesül, túlságosan átalakul a valóság, és túl sok lesz... mindenből.

Amikor nem sokkal később Rhage kijött a fürdőszobából, frissen borotválkozva, szappantól illatosan, derekán egy törülközővel, May már az ágyon ült, a tévében pedig az *Austin Powers, Aranyszerszám* ment.

- Hé, ez egy igazi klasszikus – mosolyodott el, és a képernyőre nézett.

Mary azonnal elfelejtkezett a filmről, amikor megpillantotta széles vállát, izmos karját, a törülközőt, ahogy a fenéke ívét követte, és a tetoválását. Azt a kicsavarodott, ádáz szörnyet a fehér szemével.

- *Ikrek, Basil, ikrek!* – idézte Rhage a megfelelő pillanatban, tökéletesen utánozva a főszereplőt.

Rákacsintott a lányra, és bement a gardrób szobába.

Mary minden igyekezete ellenére utánament. Neki támaszkodott az ajtófélfának, és próbált közömbösnek látszani. A férfi háttal állt neki, miközben alsónadrág nélkül belebújt egy fekete bőrnadrágba. A tetoválás mozgott a hátán, amikor felhúzta a szicet.

Mary halkán felsóhajtott.

Micsoda férfi! Vagyis vámpír. Akármilyen.

Rhage hátrapillantott a válla fölé.

- Jól vagy?

Az igazság az volt, hogy forrt a vére.

- Mary?

- Persze! Tökéletesen. – Lesütötte a szemét, és élénk érdeklődést mutatott a földön felsorakozott cipők iránt. – Egész este a filmjeiddel fogom kezelni magam, amíg kulturális kómába nem esem.

Amikor a férfi lehajolt, hogy felvegye a zokniját, Mary ismét a testére nézett. Meztelen, sima, arany színű...

- Ami az alvást illeti – mondta Rhage -, én majd a földön alszom.

De hiszen együtt akart feküdni vele abban a hatalmas ágyban!

- Ne butáskodj már! Mindketten felnőttek vagyunk. Különb is, az az ágy elég nagy ahhoz, hogy akár hatan is elférjünk rajta.

Rhage habozott.

- Rendben. És megígérem, hogy nem fogok horkolni.

És azt is, hogy nem fogod vissza a kezdet?

Belebújt egy fekete rövid ujjú pólóba, a lábára pedig felhúzott egy pár acélbetétes csizmát.

Aztán megállt, és tétován a falba épített, mennyezetig érő fémszekrényre nézett.

- Nem mennél vissza a szobába? Szükségem lenne néhány percre.

Mary fülön pirulva elfordult.

- Ne haragudj, nem akartam betolakodni az intim szférádba...

Rhage megfogta a kezét.

- Nem erről van szó. Csak tartok tőle, hogy nem tetszene, amit látnál.

Mintha lenne még valami, ami a mai nap után meg tudná lepni.

- Csak csináld! – mondta halkan. – Bármilyen is az.

Rhage hüvelykujjával megsimogatta a csuklóját, majd kinyitotta a fémszekrényt. Kivett egy üres, fekete fegyvertartó szíjat, és felvette a vállára, majd a mellén összecsatolta. Egy széles öv következett ezután, olyan, amelyet a zsaruk hordanak, de a fegyvertartóhoz hasonlóan, az is üres volt.

A lányra pillantott.

Majd kivette a fegyvereket.

Két fekete pengéjű tőrt, amelyeket elől csúsztatott a fegyvertartóba, markolattal lefelé. Egy fényes kézfegyvert, és miután egy gyors mozdulattal ellenőrizte, van-e benne töltény, az övébe dugta. Csillogó, harcművészeti dobócsillagokat, meg egy matt fekete löszertartót, amelyet az övbe rejtett. Valamint egy kis kést.

Leakasztotta a vállfáról a fekete viharkabátot, magára vette, és megtapogatta a zsebeit. Kivett még egy fegyvert a szekrényből, és gondosan megvizsgálta, mielőtt a kabát zsebébe tette volna. A többi zsebét is feltöltötte néhány dobócsillaggal. És betett még egy tőrt.

Amikor megfordult, a lány hátrálni kezdett előle.

- Mary, ne nézz úgy rám, mintha idegen lennék! A sok fegyver ellenér még mindig ugyanaz vagyok.

Mary nem állt meg, csak amikor már nekiütközött az ágynak.

- De, idegen vagy – suttogta.

Rhage arca megkeményedett, hangja színtelen lett.

- Hajnal előtt jövök.

Habozás nélkül otthagytta.

Mary nem tudta, mennyi ideig ült ott, a szőnyeget bámulva. Amikor felnézett, felállt, és odament a telefonhoz.

24. fejezet

Bella kinyitotta a sütőajtót, megnézte a vacsorát, és feladta a küzdelmet.

Kész katasztrófa!

Felhúzta kezére az edényfogó kesztyűt, és kivette a tepsit. A szerencsétlen fasírt összezsugorodott, a teteje megégett, és úgy kiszáradt, hogy széttöredezett. Ehetetlen volt. Egy építkezésnél nagyobb hasznát vette volna építőanyagként, mint a vacsoraasztalnál. Még néhány tucat ilyen, némi habarcs, és fel is tudná húzni azt a falat a terasz körül, amire annyira vágyott.

Miközben csípőjével becsukta a sütő ajtaját, esküdni mert volna rá, hogy a konyhabútor kárörvendően bámult rá, az ellenszenv kölcsönös volt. Amikor a bátyja átalakította neki a tanyát, mindenből a legjobbat vette, mivel Rehvenge mindent így intézett. Az a tény, hogy Bella jobban kedvelte a régimódi stílusú konyhát, nyikorgó ajtajával és barátságos, régies légkörével, egyáltalán nem számított. És az ellen sem mert szót emelni, hogy a férfi egy sor biztonsági berendezéssel látta el a házat. Bátyja csak úgy engedte elköltözni, ha a háza tűzbiztos, golyóálló és olyan bevehetetlen erőd, mint egy múzeum.

Ilyen az, ha egy parancsolgató testvér ráadásul korlátolt gondolkodású is.

Bella fogta a tepsit, és a hátsó udvarra nyíló üvegajtóhoz ment, amikor megszólalt a telefon.

Felvette, miközben azon imádkozott, ne Rehvenge legyen.

- Halló?

Egy ideig nem szólt bele senki.

- Bella?

- Mary! Már korábban is próbáltalak hívni. Tudnád tartani egy kicsit, meg kell etetnem a mosómedvét? – Letette a kagylót az udvarra, kiszaladt az udvarra, kiborította a félresikerült vacsorát, aztán visszasietett. Miután betette a tepsit a mosogatóba, felvette a kagylót az asztalról. – Hogy vagy?

- Bella, tudnom kell valamit – mondta Mary feszült hangon.

- Kérdezz csak nyugodtan bármit. Mi a baj?

- Te is... olyan vagy, mint ők?

Bella döbenten leült az asztal mellett álló konyhaszékre.

- Úgy érted, hogy különbözöm-e tőled?

- Igen.

Az akváriumra pillantott. Benne mindig minden olyan nyugodtnak tűnt, gondolta.

- Igen, Mary. Más vagyok.

A vonal másik végén nagy sóhaj hallatszott.

- Ó, hál' istennek!

- Nem gondoltam volna, hogy így megkönnyebbülsz, ha megtudod.

- Pedig így van. Nagy... szükségem van rá, hogy beszéljek valakivel. Annyira össze vagyok zavarodva.

- Összezavarodva? Miért? – *Várjunk csak egy percet!* Egyáltalán miért beszélgetnek ilyen dolgokról? – Mary, honnan tudsz te rólunk?

- Rhage mondta el. Ami azt illeti, meg is mutatta.

- Úgy érted, nem törölte ki a... Még mindig emlékszel rá?

- Nála lakom.

- Hogy *micsoda*?

- Itt. A házukban. Egy csapat férfival, vagyis vámpírral... Istenem, ez a szó! – Mary megköszönte a torkát. – Körülbelül öt hozzá hasonló férfi lakik még itt rajta kívül.

Bella a szája elé kapta a kezét. Senki nem lakhat együtt a testvériséggel! Hiszen még azt sem tudta senki, hogy hol laknak. Ez a nő pedig egy *ember*!

- Mary, hogy... hogy történt ez?

Amikor a lány mindent elmesélt, Bella döbbenten nézett maga elé.

- Halló? Bella? Ott vagy még?

- Bocsánat. Én... Jól vagy?

- Azt hiszem. Most legalábbis igen. Figyelj, valamit tudnom kell. Miért hoztál össze minket? Rhage-et és engem?

- Látott téged, és... megtetszettél neki. Megígérte, hogy nem fog bántani. Csak ezért egyeztem bele, hogy találkozzon veled.

- Mikor látott engem?

- Azon az estén, amikor elvittük Johnt a központjukba. Vagy erre nem emlékszel?

- Nem, de Rhage azt mondta, hogy voltam ott. És John is... vámpír?

- Igen. Az átváltozása hamarosan megtörténik, ezért kellett tennem valamit. Meghal, ha nincs mellette valaki a mi fajtánkból, amikor elkezdődik a folyamat. Egy vámpír n véréből kell innia.

- Szóval, akkor este, amikor először találkoztál vele, te már tudtad.

- Igen. – Bella óvatosan válogatta meg a szavait. – Mary, a harcos jól bánik veled? Gyengéd?

- Vigyáz rám. Védelmez. Bár fogalmam sincs, miért.

Bella felsóhajtott, és arra gondolt, ő már sejti. Figyelembe véve, hogy a szőke harcos mennyire megrögzötten ragaszkodott Maryhez, valószínűleg már érzelmileg hozzákötötte magát.

- De hamarosan hazamegyek. Csak néhány napig leszek még itt.

Bella ebben nem volt olyan biztos. A lány sokkal jobban belekeveredett a világukba, mint amennyire gondolta.

Micsoda undorító szaga van ennek a gázfüstnek, gondolta Mr. O, miközben a kis bulldózerrel manőverezett a sötétben.

- Így jó lesz. Most már elkezdhetjük a munkát – kiáltott oda neki U.

O leállította a gépet, és körülnézett a területen, amelyet az erdőből különítettek el maguknak. A letisztított, körülbelül száznegyven négyzetméteres sík terepre akarták felépíteni a vállalatközpontot, és olyan helyiségeket, ahol dolgozhattak.

U a szintbe hozott talajra lépett, és az összegyűlt *alantasokhoz* fordult.

- Kezdjünk hozzá a falakhoz! Azt akarom, hogy három fal álljon, a negyediket pedig hagyják nyitva. – Türelmetlenül intett a kezével. – Gyerünk, mozgás, munkára fel!

A férfiak felemelték a két és fél méter hosszú, fél méter vastag és másfél méter széles deszkalapokat, és az alapra cipelték.

Egy közeledő jármű hangjának hallatán azonban mindannyian megálltak, bár a lekapcsolt fényszóró azt sejtette, hogy a kocsiban szintén egy *alantas* ül. Rendkívül kifinomult éjszakai látásuk segítségével a társaság tagjai úgy tudtak tájékozódni a sötétségben, mintha fényes nappal lett volna. Bárki ült is a volánnál, ennek a képességnek a birtokában kerülgette a fákat.

Amikor Mr. X kiszállt a furgonból, o odament hozzá.

- Szenszei – köszöntötte, és fejét hajtotta. Tudta, milyen sokra értékelte a gazember a tiszteletet, és a bosszantása most valahogy nem tűnt olyan jó mókának, mint korábban.

- Mr. O, úgy tűnik, sokat fejlődött.

- Hadd mutassam meg, mennyit haladtunk!

Kiabálniuk kellett, hogy túlharsogják a kalapácsok kopácsolását, bár a zaj miatt nem kellett aggódniuk. Egy harminchektáros földterület kellős közepén álltak, félórányi autózásra Caldwell belterületétől. A telket nyugati irányból a Hudson folyó árterületeként egy mocsár határolta, északról és keletről pedig a Big Notch-hegység, egy állami tulajdonban lévő hegy, amit a hegymászók a sok csörgőkígyó miatt nem kedveltek, a turisták pedig egyszerűen nem találtak vonzónak. Az egyetlen hely, ahonnan megközelíthető volt a terület, az dél felől volt,

ám az elszórtan elhelyezkedő, düledező parasztházakban élő vidéki emberek nem látszottak vándorló népnek.

- Nagyon jól néz ki – mondta Mr. X. – És hova fogják építeni a tárolóhelyiségeket?

- Ide – mutatott O egy helyre a földön. – Holnap reggel megérkeznek a szükséges eszközök, vagyis a nap folyamán már fogadhatunk látogatókat.

- Szép munka, fiam.

Mennyire gyűlölte O a *fiam* megszólítást.

- Köszönöm, szemszei.

-Kísérjen el a kocsimhoz! – Amikor hallótávolságon kívülre kerültek a munkásoktól, Mr. X megszólalt. – Mondjon meg nekem valamit. Kapcsolatban áll ön a bétákkal?

O gondosan ügyelt rá, hogy a tekintete egy pillanatra se rebbenjen meg.

- Nem igazán.

- Látta mostanában valamelyiküket?

Az ég szerelmére, hová akar ezzel a *főalantas* kilyukadni?

- Nem.

- És tegnap éjszaka valamikor?

- Nem. Mint már mondtam, nem szoktam találkozni a bétákkal. – O a homlokát ráncolta. Tudta, ha magyarázatot kér a kérdésre, úgy fog tűnni, mintha védekezne, de a pokolba vele! – Miről van szó?

- Azok a béták, akiket a parkban elvesztettünk, nagyon ígéretesnek tündek. Nem szívesen gondolom azt, hogy ön volt az, aki lemészárolta a konkurenciát.

- A testvériség...

- Igen, a testvériség egyik tagja támadta meg őket. Ez igaz. Csak furcsának találom, hogy a testvérek mindig odafigyelnek rá, hogy az embereiket szíven szúrják, így a holttestek eltűnnek. Tegnap éjjel azonban az embereinket ott hagyták meghalni. Ahhoz viszont eléggé megsebesültek, hogy ne tudjanak válaszolni a kérdésekre, amikor a tartalék osztag megérkezett. Senki sem tudja tehát, hogy valójában mi történt.

- Nem voltam ott a parkban, és ezt ön is tudja.

- Valóban?

- Az isten szerelmére...

- Vigyázzon a szájára! És magára is! – Mr. X világos szeme elkeskenyedett. – Tisztában van vele, kinek szólok, ha ismét fegyvermezésre szorulna, ugye? Most menjen vissza dolgozni! Majd hajnalban találkozom magával és az első számú csapat tagjaival, amikor eljönnek hozzám jelentkezni.

- Azt hittem, azt elég e-mailben is megtenni – mondta O csikorgó foggal.

- Mostantól kezdve önnek és a csapatának személyesen kell.

Amikor a furgon elhajtott, O az éjszakába meredve nézett, és hallgatta az építkezés sokféle zaját. Forrongania kellene a dühtől. Ehelyett azonban egyszerűen csak... fáradt volt.

Istenem, eltűnt belőle a lelkesedés a munkájához. Még Mr. X baromsága sem tudta felidegesíteni.

Az izgalom már a múlté.

Mary rápillantott a digitális órára. 1.56. A hajnal még hosszú órákra volt, de aludni már nem tudott. Amikor behunyta a szemét, mindig azokat a fegyvereket látta maga előtt, amelyeket Rhage a testére és a ruhájába rejtett.

Hanyatt fordult. Ha arra gondolt, sohasem látja többé a férfit, annyira nyugtalan lett, hogy nem is volt hajlandó mélyebben elemezni az érzést. Egyszerűen elfogadta, szenvedett miatta, és enyhülésért fohászkodott.

Bárcsak vissza tudná forgatni az időt odáig, amikor elment! Szorosan magához ölelné, és alaposan a lelkére kötné, hogy vigyázzon magára, bár ő maga semmit sem tudott a harcról, a férfi pedig bizonyára a mestere volt. Csak azt akarta, hogy ne essen semmi baja...

Hirtelen hallotta, hogy kattan a zár. Amikor kinyílt az ajtó, Rhage szőke haja tűnt fel a folyosóról érkező fényben.

Mary kiugrott az ágyból, odaszaladt az ajtóhoz, és a karjába vetette magát.

- Hűha! Micsoda... - Rhage átölelte, majd felemelte, miközben belépett a szobába, és becsukta maga mögött az ajtót. Amikor elengedte, a lány lassan lecsúszott a mellkasán. – Jól vagy?

Abban a pillanatban, hogy a lába leért a földre, Mary visszazökkent a valóságba.

- Valami baj van?

- Ja, nem... jól vagyok. – Oldalra lépett és körülnézett. Fülig pirult. – Én csak... szóval, inkább most lefekszem.

- Várj csak! – Rhage levette a viharkabátját, a fegyvertartót és az övet. – Gyere vissza ide! Tetszett, ahogy fogadtál, amikor megjöttem.

Szélesre tárta a karját, Mary pedig hozzásimult, és így ölelték egymást, lélegzetvisszafojtva. A férfi teste meleg volt, és nagyon jó illatú. Friss levegő és tiszta, férfias izzadság keveréke.

- Nem számítottam rá, hogy ébren leszel – suttogta Mary hátát simogatva.

- Nem tudtam aludni.

- Mondtam, hogy itt biztonságban vagy. – Ujjjaival megtalálta a nyaka tövét, és elkezdte masszírozni. – Jézusom, milyen feszült vagy! Biztos, hogy nincs semmi baj?

- Jól vagyok. Tényleg.

Rhage abbahagyta a masszírozást.

- Fogsz valaha is őszintén válaszolni erre a kérdésre?

- Épp most tettem. – *Mondjuk.*

A masszázs folytatódott.

- Megígérsz nekem valamit?

- Mit?

- Megmondod majd, ha nem leszel jól? – A férfi hangja játékosan incselkedő lett. – Úgy értem, tudom, hogy kemény vagy, ezért ne féltel. Nem kell aggódnod, nem lesznek álmatlan éjszakáim emiatt.

Mary felnevetett.

- Megígérem.

Rhage felemelte az ujjával a lány állát, és komolyan a szemébe nézett.

- Vigyázz, mert szavadon foglak! – Aztán megpuszilta az arcát. – Épp a konyhába indultam, hogy egyek valamit. Velem tartasz? A ház csendes, a többiek még nem értek haza.

- Persze. De előbb átöltözöm.

- Nem kell. Csak vedd fel az egyik pulóveremet! – Odament a szekrényhez, és kivett belőle valami puhát. Fekete volt, és akkora, mint egy takaróponyva. – Tetszik a gondolat, hogy a ruhámat viseled.

Amikor segített Maynek belebújni, az elégedettség férfias hangjával nyugtázta a látványt. És nem kevésbé a birtoklásával.

Az arcán jóleső mosoly terült szét.

Mire befejezték az evést, és felmentek a szobába, Rhage már alig tudott koncentrálni. A zúgás teljes erejéből tombolt benne, rosszabb volt, mint addig bármikor. Kínozták a vágy, a teste olyan forró volt, hogy azt hitte, kiszáradnak az erei.

Mary az ágyhoz ment, lefeküdt, ő pedig bement a fürdőszobába, hogy gyorsan lezuhanyozzon. Arra gondolt, nem kellene-e csillapítania a vágyát, mielőtt visszamegy a szobába. Vesszője kemény volt, és vadul lüktetett. Amikor a vízsugár alá állt, olyan érzése

támadt, mintha Mary keze simogatná mindenhol a testét. Marokra fogta a szerszámát, és arra gondolt, hogy vonaglott a lány a nyelve alatt, amikor a lába közét nyalogatta. Egy rövid percnél nem tartott tovább, hogy elélvezzen.

Amikor vége lett, az üres orgazmus csak még jobban feltüzelt. Mintha a teste tudta volna, hogy az igazi ott vár rá a hálósobában, ezért nem volt hajlandó lenyugodni.

Magában átkozódva kilépett a zuhany alól, és megtörölközött, aztán a gardróbszobába ment. Magában hálát adott Fritz minden részletre kiterjedő figyelmének, és addig kutató a szekrényben, amíg – *hál' istennek!* – rá nem bukkant egy pizsamára, amely még soha nem volt rajta. Belebújt, és felvett egy hozzá illő köntöst is.

Utálkozó arcot vágott, mert úgy érezte, mintha a fél ruhatárát magára vette volna. De éppen ez volt a lényeg.

- Nincs túl meleg a szobában? – kérdezte Marytól, majd a gondolatával lekapcsolta a villanyt, és meggyújtott egy gyertyát.

- Nincs. Pont jó.

Ő viszont úgy érezte, trópusi hőség tombol odabent. A hőmérséklet pedig egyre emelkedett, amikor odament az ágyhoz, és leült az ellenkező oldalon.

- Mary, csak szólok, hogy körülbelül egy óra múlva, háromnegyed ötkor hallani fogod, ahogy a redőnyök leereszkednek nappalra. Az ablakokra fel van szerelve egy sín, abban húzódnak le és fel. Nem olyan nagyon hangos, de nem szeretném, ha megijednél.

- Köszönöm.

Ráfeküdt a paplan tetejére, és a bokáját keresztbe tette. Minden idegesítette: a túl meleg szoba, a pizsama, a köntös. Most már tudta, hogy érezheti magát egy ajándék, papírba csomagolva, szalaggal átkötve: viszketősen.

- Te mindig ezt viseled alváshoz? – kérdezte Mary.

- Hát persze!

- Akkor miért van rajta az árcédula a köntösön?

- Azért, hogy ha esetleg szeretnék még egyet, tudjam, hogy pontosan mi ez.

Az oldalára fordult, háttal a lánynak. Aztán megint hanyatt feküdt, és a mennyezetet bámulta. Egy perccel később megpróbálkozott a hason fekvéssel is.

- Rhage – szólalt meg Mary halkan a félhomályban.

- Mi az?

- Ugye meztelenül szoktál aludni?

- Többnyire igen.

- Nézd, leveheted a pizsamát. Nem probléma.

- Nem akarom, hogy... zavarjon téged.

- Engem inkább az zavar, hogy állandóan forgolódsz azon az oldalon. Úgy érzem magam, mint egy összerázott saláta.

Rhage nevetett volna a megjegyzésen, ha a lába közti forróság nem vette volna el minden humorérzékét.

Mire számított, amikor azt hitte, hogy a ruha, amit magára kényszerített, távol tudja tartani a lánytól? Annyira kívánta, hogy a páncélruhán kívül, édes mindegy volt, van-e rajta valami, vagy sem.

Még mindig háttal Marynek, felállt és levetközött. Egy kis ügyességgel sikerült úgy a takaró alá bújni, hogy a lány ne vegye észre, mire vágyik testének elülső része. Nem kellett, hogy tudjon gigantikus erekciójáról.

Továbbra is hátat fordítva neki, lefeküdt a saját oldalán.

- Megérinthesem? – kérdezte Mary.

Rhage merev vesszője még keményebb lett, mintha a lány arra értette volna.

- Mit?

- A tetoválásodat. Annyira szeretnék... hozzáérni!

Istenem, olyan közel volt hozzá! És a hangja – az az édes, gyönyörű hang – varázslatos hatást gyakorolt rá! A testében azonban olyan hangos volt a zúgás, mintha egy betonkeverő működött volna benne.

Amikor nem felelt, Mary azt mormolta.

- Nem baj. Nem akartam...

- Nem! Csak arról van szó, hogy... - *A francba!* Gyűlölte magában ezt a távolságtartó hangszínt. – Nem számít. Tedd meg, ha akarod!

Hallotta, ahogy a lepedő surrog, amikor a lány megmozdult, érezte, ahogy a matrac besüpped, aztán azt is, amikor az ujja végigsimított a vállán. Próbált nem megrándulni az érintésére.

- Hol csináltattad? – kérdezte Mary suttogva, miközben körberajzolta a szörny testének körvonalait. – Lenyűgöző ez a rajz!

Rhage egész teste megfeszült, mert pontosan érezte, hogy a vadállat mely részén jár a keze. A bal mellső lábánál lehetett, mert a bal keze bizseregni kezdett ugyanazon a ponton.

Behunyta a szemét, és élvezte a lány ujjainak puha érintését, miközben pontosan tudta, hogy a tűzzel játszik. A vibrálás és a forróság egyre erősebb lett benne, lelke legsötétebb, legpusztítóbb mélységéből tört felszínre.

A foga közt szívta be a levegőt, amikor Mary a vadállat combját simogatta.

- Olyan bársonyos a bőröd! – mondta a lány, és tenyerével végigsimította a gerincét.

Rhage megdermedt. Levegőt sem mert venni, csak magában imádkozott, hogy képes legyen megőrizni az önuralmát.

- És... - Mary tétován visszahúzta a kezét. - ... szerintem gyönyörű.

Rhage mielőtt felocsúdhatott volna, már rajta feküdt. És nem volt gyengéd. Combjával a lába közé furakodott, a karját a feje felett az ágyhoz szegezte, és vadul rátapadt a szájára. Amikor Mary ívben megfeszítette a hátát, hogy hozzásimuljon, megragadta a hálóingét, és felhúzta. Készen állt rá hogy a magáévá tegye. Abban a pillanatban, ott az ágyon, úgy ahogy már oly régóta vágyott rá.

És tudta, hogy *tökéletes* lesz.

Mary megadta magát neki, szélesre tárta combjait, simogatva biztatta, és rekedten a nevét suttogta. A hang hallatán Rhage-re olyan erős remegés tört rá, amely egész testét megrázta, elhomályosította a látását, és végighullámozott minden végtagján. A vágy, hogy birtokba vegye a testét, elemészttette, széttépett minden korábbi láncot, amely addig kordában tartotta ösztöneit. Nyers volt, vad, és...

Olyan pusztító erővel tombolt a belsője, amely már életre tudta hívni az átkot.

A rémület adott neki erőt, hogy elszakadjon a lánytól, és felállva elbotladozzon a szoba másik végébe. Valamibe beleütközött. A fal volt.

- Rhage!

Lerogyott a földre, reszkető kezébe temette az arcát, mert tudta, hogy a szeme fehéren izzil.

Annyira remegett a teste, hogy a szavakat csak kisebb megszakításokkal tudta kiejteni.

- Elment az eszem... Ezt nem... A fenébe... Nem tudok... Távol kell maradnom tőled.

- Miért? Én nem akarok megállni...

- Rhage a szavába vágott.

- Elepedek érted, Mary! Annyira... olyan átkozottul kívánlak... de nem tehetem meg. Nem tehetlek... a magamévá.

- Rhage – csattant fel a lány, mintha megpróbálna eljutni hozzá a szavaival -, miért nem?

- Nem akarsz engem. Hidd el, így nem!

- De igen!

Nem akarta elmondani neki, hogy a testéből épp egy vadállat készül előtörni. Nem akarta, hogy féljen tőle, ezért inkább vállalta, hogy undorodva tekintsen rá.

- Nyolc különböző nővel voltam csak ezen a héten.

Döbbent csend következett.

- Jóságos... isten!

- Nem akarok hazudni neked, Mary. Soha. Ezért mondom el, hogy nagyon sok nővel voltam már. Egyiküket sem ismertem, és nem is érdekelték. De nem szeretném, ha azt gondolnád, téged is úgy ki akarlak használni, mint őket.

Most úgy érezte, talán a pupillája már ismét fekete, ránézett a lányra.

- Mondd, hogy védekeztél közben! – suttogta Mary.

- Amikor a nők megkértek rá, akkor igen.

A lány tekintete fellángolt.

- És amikor nem?!

- Nem kaphatok el az emberektől semmit. Sem megfázást, sem HIV-fertőzést, sem hepatitiszt vagy bármely más nemi betegséget. És én sem hordozom egyiket sem. Az emberi vírusok nincsenek hatással ránk.

Mary maga elé húzta a takarót.

- És honnan tudod, hogy nem ejtetted-e teherbe valamelyiket? Vagy a vámpírok nem tudják az embereket...

- A megtermékenyítés ritka, de van, hogy megtörténik. Számomra nyilvánvaló, mikor termékeny egy nő. Érzem az illatán. Ha az, vagy közel jár hozzá, nem vagyok vele, még védekezés mellett sem. Ha nekem egyszer gyermekem lesz, biztonságban fog a világra jönni az én világomban. És szeretni fogom az édesanyját.

Mary elfordította a tekintetét, és üresen meredt valamire. Rhage odapillantott, hogy megnézzé, mi az. A komód felett lógó kép volt. *Madonna gyermekével.*

- Örülök, hogy elmondtad – szólalt meg végül a lány. – De miért kellett, hogy idegenek legyenek? Miért nem tudsz olyannal lenni, akit... Ne! Inkább ne válaszolj! Nem rám tartozik.

- Inkább lennék veled, Mary. Az, hogy nem lehetek benned... számomra kínzás. Annyira kívánlak, hogy alig bírom elviselni. – Hangosan kifújta a levegőt. – De képes lennél most őszintén megmondani, hogy akarsz-e engem? Habár... a fenébe, még ha így is lenne, akkor is van itt még valami. Rettegek, hogy elveszítem az önuralmam. Te egészen máshogy hatasz rám, mint azok a nők.

Ismét hosszú csend következett. Mary szólalt meg először.

- Mondd még egyszer, hogy szenvedsz amiatt, hogy nem lehetünk együtt!

- Elmondhatatlanul szenvedek! Fáj. Állandóan erekcióm van. Szinte beleőrülök, és dühös vagyok.

- Akkor jó. – Mary halkán felnevetett. – Nagyon szörnyű vagyok, ugye?

- Egyáltalán nem.

Egy ideig egyikük sem szólalt meg. Végül Rhage lefeküdt a földre, oldalra fordult, és a fejét a karjára hajtotta.

Mary felsóhajtott.

- Nem kell a földön aludnod.

- Jobb lesz így.

- Az ég szerelmére, Rhage, kelj már fel, és gyere az ágyra!

A férfi hangja morgásra emlékeztetett.

- Ha melléd fekszem, nincs az az isten, ami megakadályozzon abban, hogy megtaláljam azt az édes helyet a lábaid között. És ezúttal már nem csak a kezem és a nyelvem érne hozzá. Akkor pedig ugyanott tartanánk, ahol az előbb, én rajtad feküdnék, és minden porcikám kétségbeesetten vágyna rá, hogy beléd hatoljak.

Amikor megérezte a lány szenvedélyének buja illatát, teste igazi dinamittá vált. A levegőt betöltötte a szex.

- Mary, jobb lesz, ha most elmegyek. Majd visszajövök, ha elaludtál.

Mielőtt a lány egy szót is szólhatott volna, már kint is volt a szobából. Ahogy a folyosóra lépett, és az ajtó becsukódott mögötte, a falnak dőlt, és nagyot sóhajtott. Sokat segített, hogy nem volt vele egy szobában. Így alig érezte az illatát.

Nevetésre lett figyelmes. Meglátta Phuryt a folyosón sétálgatni.

- Kifacsartnak tűnsz, Hollywood. És meglehetősen meztelennek.

Rhage eltakarta magát a kezével.

- Nem tudom, te hogy bírod.

Phury megállt, de közben a kezében tartott forró almabort kavargatta.

- Micsodát?

- A cölibátust.

- Csak nem azt akarod mondani, hogy a nő nem akar téged?

- Nem erről van szó.

- Akkor miért ácsorogsz itt a folyosón ádámkosztümben?

- Mert nem akarom bántani.

Phury megdöbbent.

- Lehet, hogy nagy termetű vagy, de még sohasem bántottál nőt. Legalábbis nem tudok róla.

- Nem, nem úgy értem... Annyira kívánom, hogy... tombol a belsőm, haver.

Phury sárga szeme elkeskenyedett.

- A vadállatról beszélsz?

Rhage elfordította a tekintetét.

- Igen.

Phury komoran füttyentett.

- Akkor, jobb lesz, ha vigyázol magadra! Szép tőled, hogy tiszteled, de vigyázz, hogy nyugodt maradj, különben nagyon nagy fájdalmat okozol neki. Értesz engem? Keress valami harcot, vagy akár egy másik nőt, ha ez kell, de kérlek, maradj nyugodt! Ha pedig a vörös füstre lenne szükséged, csak fordulj hozzám! Adok neked néhányat, ha kell.

Rhage mély levegőt vett.

- Most azonnal kellene a szivar. És kölcsönvehetek egy pólót, egy nadrágot, meg egy cipőt?

Futni akarok, amíg össze nem esem.

Phury megveregette a hátát.

- Gyere velem, testvér, örömmel kisegítelek a bajban.

25. fejezet

A délutáni napfényben, amely átszűrődött a fák lombjai között, O visszament a kis bulldózerrel a kiásott gödör szélére, óvatosan kikerülve a földkupacot, amelyet éppen kiásott.

- Készen áll a hely? – kiáltotta oda neki U.

- Igen. Dobjon le egy csövet! Nézzük meg, hogy fér bele!

Egy több fém ötvözetéből készült, egy méter átmérőjű, két méter hosszú bordázott szennyvízcsövet eresztettek le a gödörbe függőlegesen felállítva. Tökéletesen passzolt a mérete a kiásott helye.

- Tegyük le a másik kettőt is! – javasolta O.

Húsz perc múlva mind a három cső a gödörben sorjázott egymás mellett. O visszatúrta a földet a bulldózerrel, miközben két *alantas* a csöveket egyenesen tartotta a helyén.

- Jól néz ki – jegyezte meg U, amikor körbejárta. – Átkozottul jól. De hogy fogjuk beletenni és kivenni a vámpírokat?

- Egy hám segítségével. – O leállította a bulldózert, és odament a gödör szélére. Belenézett az egyik csőbe. – A sportáruházakban lehet kapni sziklamászáshoz. Elég erősek vagyunk, hogy kiemeljük vele a vámpírokat, még akkor is, ha halottak. Egyébként pedig vagy el lesznek kábítva, vagy nagy fájdalmaik lesznek, az is lehet, hogy kimerültek, vagyis nem nagyon fognak ellenkezni.

- Ez remek ötlet volt – dörmögte U -, de hogy fogjuk lefedni a csöveket?

- A tetején drótháló lesz, amelynek a közepéére egy súlyt helyezünk.

O felnézett az égre.

- Ön szerint mennyi idő még hogy tető alá hozzuk az épületet?

- Az utolsó falat épp most építjük. Aztán már csak a szarufákat kell a helyére tenni, és berakni a tetőablakokat. A zsindelezés nem fog sok időbe telni, a viharlécek pedig már rajta vannak a három falon, amely már áll. Idehozom a szerszámokat, szerzek egy asztalt, és holnap estére kész is leszünk.

- Akkor az árnyékolók is meglesznek a tetőablakokra?

- Igen, és felhúzhatóak lesznek, így belülről lehet majd őket felhúzni és leengedni.

Ez rendkívül jól fog jönni majd. A napfény volt az *alantasok* legjobb takarítónője. Ha besüt a helyiségbe, és megvilágít mindent, hip-hop, nyoma sincs többé a vámpír maradványainak.

O a bulldózer felé intett a fejével.

- Visszaviszem a kölcsönzőbe. Szüksége van valamire a városból?

- Nem. Elég az, ami itt van.

O-nak vidámnak kellett volna lennie, miközben Caldwell felé autózott a bulldózerrel, a Ford F-150-es platóján. Az építkezés jól haladt, a csapat elfogadta vezetőnek, és Mr. X sem hozta fel újból a béta-ügyet. Ehelyett azonban... halottnak érezte magát. Ami ironikus volt egy olyan számára, aki három éve már nem élt.

Korábban már volt ilyen állapotban.

Még Sioux Cityben, mielőtt *alantas* lett. Gyűlölte akkoriban az életét. Átbukdácsolt a középiskolán, és mivel nem volt pénzük még a legolcsóbb főiskolára sem, a pályaválasztási lehetőségei meglehetősen beszűkültek. Amikor kidobóemberként kezdett dolgozni, jó hasznát vette erejének és gonoszságának, m ezt a munkát csak rövid ideig találta szórakoztatónak. A részek nem ütöttek vissza, és egy eszméletlen embert megütni legalább annyira hasztalan volt, mint egy tehénnel birokra kelni.

Az egyetlen jó dolog akkor történt vele, amikor megismerte Jennifert. A lány kirángatta a kilátástalan unalomból, és ezt nagyon szerette benne. Egyhangú, sívár életében ő jelentette az izgalmat, a drámát és a kiszámíthatatlanságot. Amikor elragadtatta magát, és rátört egy dühroham, a lány visszaütött, bár sokkal kisebb volt, mint ő, és hamarabb kezdett vérezni. O sosem tudta eldönteni, vajon Jennifer azért ütött-e vissza, mert annyira ostoba volt, hogy nem

látta előre a férfi győzelmét, vagy mert az apja miatt annyira hozzá volt szokva ahhoz, hogy megverjék. Bárhogy volt is, butaságból vagy megszokás miatt, O eltúrte, amit tőle kapott, aztán a földre dőngölte. Amikor pedig elmúlt a düh, és ápolni kellett a lányt, élete leggyengédebb pillanatait élte át.

De mint minden jó dolog, ez is véget ért egyszer. Istenem, mennyire hiányzott neki! Ő volt az egyetlen lény a földön, aki megértette, hogy a szívében képes egymás mellett megférni a szerelem és a gyűlölet, és csak ő volt képes mindkettővel megfelelően bánni.

Amikor hosszú, barna hajára és vékony testére gondolt, úgy érezte, mintha még mindig ott lenne mellette.

Beért Caldwellbe. Eszébe jutott az a prostituált, akit a múltkor szedett fel. Végül megkapta tőle, amire szüksége volt, bár a nőnek az életével kellett fizetnie érte. A városba érve, most is a járdát figyelte, újabb enyhülést remélve. Sajnos a szexiparban barna hajú nőket sokkal nehezebben lehetett találni, mint szokét. Lehet, hogy vesz egy parókát, és megmondja a nőnek, hogy vegye fel.

O visszaemlékezett, hány ember életét vette el. Az elsőt önvédelemből ölte meg. A második hiba volt, a harmadik pedig már hidegvérű gyilkosság. Mire a törvény elöl menekülve a keleti partra érkezett, már tudott egyet s mást a halálról.

Akkoriban, mivel Jennifer már nem élt, a fájdalom úgy mardosta a szívét, mint egy veszett kutya, amely ki akar törni, mielőtt végig elpusztítja. Megváltás volt számára, hogy a társaság tagjai közé került. Megmentette attól, hogy hontalanul szenvedjen, értelmet és célt adott az életének, végre volt hol levezetnie a fájdalmát.

Mostanra azonban mindezek az előnyök valahogy eltűntek, és üresnek érezte magát. Pont úgy, mint öt évvel ezelőtt Sioux Cityben, mielőtt Jenniferrel megismerkedett volna.

Vagyis, majdnem ugyanúgy, gondolta, amikor lefékezett a kölcsönző előtt.

Akkor még élt.

- Kijöttél már a kádból?

Mary felnevetett, áttette a telefont a másik füléhez, és mélyebbre ásta magát a párnák közé. Nem sokkal múlt négy óra.

- Igen, Rhage.

Nem is emlékezett, mikor volt utoljára ilyen pompás napja. Sokáig aludt, az ételt a szobába szervírozták neki, magazinokkal és könyvekkel együtt. Aztán jött a Jakuzzi.

Mintha egy wellnessszállodában lett volna, ahol folyton csörgött a telefon. Megszámolni sem tudta már, hányszor hívta fel Rhage.

- Bevitte neked Fritz, amit kértem?

- Hogy tudott friss epret szerezni októberben?

- Megvannak a módszereink.

- És a virágok is gyönyörűek. – Rápillantott az asztalra, ahol egy hatalmas csokor róza, gyűszűvirág, szarkaláb és tulipán állt. A tavasz és a nyár összegyűjtve egy kristályvázában. – Köszönöm.

- Örülök, hogy tetszik. Bárcsak én magam választhattam volna ki őket! Nagyon élveztem volna, hogy a legszebbeket kiválogassam neked. Azt akartam, hogy gyönyörűek és illatosak legyenek.

- Küldtetés teljesítve.

A háttérből férfihangok hallatszottak, Rhage-é pedig lehalkult.

- Hé, zsaru, használhatom egy kicsit a szobádat? Szeretnék egy kicsit egyedül lenni.

A választ alig lehetett érteni, de aztán ajtócsapódás hallatszott.

- Szia! – mondta elnyújtva, rekedten. – Az ágyban vagy?

Mary teste felhevült.

- Igen.

- Hiányzol.

A lány válaszra nyitotta a száját, de egy hang sem jött ki a torkán.

- Ott vagy még? – amikor felsóhajtott, Rhage azt mondta. – Ez nem hangzik túl jól. Kezdek idegesítő lenni?

Nyolc különböző nővel voltam csak ezen a héten.

Ó, Istenem! Nem akart beleszeretni. Ezt egyszerűen nem engedhette meg magának!

- Mary?

- Csak... ne mondj nekem ilyeneket, kérlek!

- Miért? Ezt érzem.

Mary nem felelt. Mit is mondhatna? Hogy ő is így érez? Hogy neki is hiányzik a férfi, annak ellenére, hogy a nap folyamán minden órában beszéltek? Ez volt az igazság, ő mégsem örült neki. Rhage annyira gyönyörű volt... az ördögbe is, még Wilt Chamberlaint is maga mögé utasítaná, ha sorrendbe akarná állítani a szeretőit, szóval, még akkor is, ha tökéletesen egészséges lenne, halálra lenne ítélve ez a kapcsolat. Eggyel több probléma, amivel szembe kell néznie, most, hogy ilyen komoly egészségügyi gondjai vannak.

Teljes képtelenség, hogy érzelmileg is közel kerüljön hozzá.

Emikor túl hosszúra nyúlt köztük a csend, Rhage elkáromkodta magát.

- Ma este nagyon sok dolgunk van. Nem tudom, mikor jövök, de ha szükséged lenne rám, tudod, hol találasz.

Amikor a telefonkapcsolat megszakadt, Mary szörnyen érezte magát. Jól tudta, hiába is mondogatná magának, hogy maradjon távolságtartó. Nem lenne semmi értelme.

26. fejezet

Rhage unottan a földbe rúgott acélbetétes csizmájával, és körülnézett az erdőben. Sehol semmi. *Alantasoknak* híre hamva sem volt. Semmi jel nem utalt rá, hogy évek óta bárki is járt volna azon a csendes, erdős területen. Ugyanez volt a helyzet a többi helyen is, amit már megnéztek.

- Mi a francot keresünk itt? – dörmögte.

Persze nagyon jól tudta a választ. Tohr az előző este látott egy *alantast* a 22-es út egyik elhagyatott részén. A gyilkos motorral volt, és behajtott az erdőbe, de közben elvesztett egy kis papírlapot. A papírra a Caldwell külterületén található hatalmas, eladó telkek voltak feljegyezve.

Ma Butch és Vishous utánanéztek az utóbbi tizenkét hónapban eladott földterületeknek a városban és a környező településeken. Körülbelül ötven vidéki telek cserélt gazdát ez alatt az idő alatt. Rhage és V eddig ötöt néztek meg, az ikrek pedig ugyanezt tették máshol. Időközben Butch a Gödörben maradt, és összegyűjtötte a telkek adatait, próbált térképet rajzolni, és valami összefüggést keresni közöttük. Eltart néhány napig, amíg végez az összessel, mert közben járőrözni is kellett, valamint Mary házát szemmel tartani.

Rhage a fák között járkálva abban reménykedett, valamelyik árnyról egyszer csak kiderül, hogy *alantas*.

Kezdte meggyűlölni a faágakat. A szélben úgy hajladoztak, mintha élnének, amivel állandóan megtévesztették.

- Hol vannak már azok az átkozottak?

- Nyugalom, Hollywood! – Vishous végigsimította a szakállát, és megigazította Red Sox baseballsapkáját. – Ma nagyon be vagy sózva, haver.

A szó nem fejezte ki pontosan, amit Rhage érzett. Pattanásig feszültek az idegei. Azt remélte, ha napközben távol tartja magát Marytól, az majd segíteni fog, és arra számított, este végre lesz része valami összezapásban. Abban is bízott, hogy az alváshiánytól kimerült lesz, és csökken a feszültsége.

Sajnos eddig még egyik sem hozta meg a várt eredményt. Egyre nagyobb szenvedéllyel vágyott a lányra, és már az sem számított, hogy nincs a közelében. Nem találtak egyetlen egy *alantast* sem. A negyvennyolc órányi nem alvás pedig még agresszívebbé tette.

A legrosszabb pedig, hogy hajnali három óra volt, ami azt jelentette, hogy lassan kifut az időből. Egyre csökkent az esélye, hogy a harccal le tudja nyugtatni a testét. *A fenébe...*

- *Rhage!* – V a sapkáját lóbálta előtte a levegőben. – Figyelsz rám, testvér?

- Ne haragudj, mit mondtál? – Megdörzsölte a szemét. Aztán az arcát. És a bicepszét. Úgy viszkedett mindene, mintha hangyabolyba ült volna.

- Te tényleg nagyon fel vagy spanolva.

- Dehogy. Semmi bajom...

- Akkor miért gyúrogatod annyira a karodat?

Rhage leengedte a kezét. És elkezdte masszírozni a combját.

- El kell vinnünk a Fél szeműbe – mondta lágyan Vishous. – Kezded elveszíteni az önuralmadat. Szükséged van szexre.

- Menj a francba!

- Phury elmondta, hogy talált rád a folyosón.

- Ti srácok, olyanok vagytok, mint a pletykás vénasszonyok, de komolyan.

- Ha nem tudsz szeretkezni a nőddel, és nem találatsz valami jó kis harcot, mi más lehetőség van?

- Nem lenne szabad így lennie! – Lehajtotta a fejét jobbra, aztán balra, majd megpróbálta ellazítani a vállát és a nyakát. – Ez nem így működik. Megváltoztam. Nem szabad újra előjönnie...

- Aha. Azt mondd, nem szabad, de csak nézz magadra, testvér! Nagyon rossz bőrben vagy. És ugye tudod, mit kell tenned, hogy jobban légy?

Amikor Mary meghallotta, hogy nyílik az ajtó, azonnal felébredt, bár hirtelen azt sem tudta, hol van. *Jaj ne*, már megint felment a láza éjszaka!

- Rhage? – kérdezte suttogva.

- Igen, én vagyok.

A hangja elgyötört volt, és nyitva hagyta a szoba ajtaját, vagyis valószínűleg nem szándékozott sokáig bent maradni. Lehet, hogy még mindig haragszik a legutolsó telefonbeszélgetésük miatt?

A gardrób szobából Mary fémek csörgését és ruha suhogását hallotta, mintha tiszta inget vett volna magára. Amikor előjött, egyenesen az ajtó felé indult. Hosszú kabátja lebegett mögötte. A gondolat, hogy talán búcsú nélkül megy el, szíven ütötte Maryt.

Rhage megfogta a kilincset, és megállt. Kintről a folyosó fénye megvilágította szőke haját és széles vállát. Arca profilban volt, sötétben.

- Hová mész? – kérdezte a lány, és felült.

A férfi sokáig nem szólalt meg.

- El – mondta végül.

Miért volt olyan bűnbánó a hangja? – gondolta Mary. Nincs szüksége arra, hogy babysitter vigyázzon rá. Ha Rhage-nek fontos dolga van...

Ja... igen. Nők. Nőkkel fog találkozni.

Mary lelke hirtelen jéghideg, sivár mélység lett, főleg amikor ránézett a virágra, amit tőle kapott. Ha arra gondolt, hogy valaki mást érint meg, úgy ahogy őt, hányingere lett.

- Mary... sajnálom!

Megköszöri a torkát.

- Ne sajnáld! Nincs köztünk semmi, ezért nem is várom el, hogy megváltoztasd miattam a szokásaid.

- Ez nem egy szokás.

- Ó, bocsánat. Akkor szenvedély.

Hosszú csend következett.

- Mary... Ha lenne bármi más mód...

- Mire? – kérdezte, majd a kezével integetni kezdett maga előtt. – Nem! Ne válaszolj!

- Mary...

- Hagyd, Rhage! Semmi közöm hozzá. Menj!

- A mobilom nálam lesz, ha...

- Aha. Majd *biztos* fel foglak hívni.

A férfi egy pillanatig nézte, aztán fekete alakja eltűnt az ajtóból.

27. fejezet

Amikor John Matthew éjjel háromkor hazasétált Moe étterméből, figyelte a rendőrségi járőrt az úton. Rettegett ezektől a hajnali óráktól. A lakásában ülve úgy fogja magát érezni, mint egy ketrecbe zárt állat, ahhoz viszont már túl késő volt, hogy az utcán mászkáljon. Mégis... Annyira ideges volt, hogy úgy érezte, késsel lehetne vágni benne a feszültséget. És az a tény, hogy nem volt kivel beszélgetnie, csak súlyosbította a helyzetet.

Nagyon nagy szüksége volt tanácsra. Amióta Tohrment elment, teljesen összezavarodott. Egyfolytában azon tipródott, vajon helyesen cselekedett-e. Azt mondogatta magának, hogy igen, a kétség azonban csak nem hagyta nyugodni.

Bárcsak megtalálná Maryt! Előző éjjel elment a házához, de sötét volt bent, és az ajtó is be volt zárva. A lelki segélybe sem ment dolgozni. Olyan volt, mintha eltűnt volna, és attól, hogy érte is aggódott, még idegesebb lett.

Amikor a háztömbhöz közeledett, ahol lakott, látta, hogy egy furgon parkol a bejárat előtt. A járdán dobozok álltak, mintha valaki épp beköltözött volna.

Elég furcsa időpont a költözéshez, gondolta John, a dobozokat figyelve.

Senki nem vigyázott a holmira, ezért remélte, hogy a tulajdonos hamarosan visszatér, különben a cuccnak hamar lába kél.

Bement az épületbe, és elindult felfelé a lépcsőn. Ügyet sem vetett a cigarettacsikkre, üres sörös dobozokra és az összegyűrt chipses zacskókra. Amikor felért a második emeletre, valami furcsát vett észre a földön. Egy hatalmas tócsát. Sötétvörös volt...

Vér!

Visszahátrált a lépcsőhöz, és a lakása ajtajára pillantott. A közepén egy világos folt látszott, mintha valaki a fejét... Aztán meglátta a törött, sötétzöld üveget. Vörösbor. Csak vörösbor ömlött ki. A szomszédban lakó részeges házaspár, biztos megint randalírozott a lépcsőházban. Megkönnyebbülten fellelegzett.

- Elnézést! – szólt neki valaki felülről.

John oldalra lépett, és felnézett.

Meghült az ereiben a vér.

A fent álló férfi fekete gyakorlóruhát és bőrdzsekit viselt. A haja és a bőre fehér volt, világos szeme hátborzongatóan csillogott.

Gonosz. Élőhalott.

Ellenség.

Ez volt az ellenség.

- Láttam a földön azt a foltot – mondta a férfi, és összeszűkülő szemmel nézett a fiúra. – Csak nincs valami baj?

John hevesen megrázta a fejét, és lesütötte a szemét. Első gondolta az volt, hogy beszalad a lakásába, de nem akarta, hogy a férfi megtudja, hol lakik.

A másik mély hangon felnevetett.

- Nézzenek oda, hogy elsápadtál!

John lerohant a lépcsőn, elfutott a sarokig, befordult balra, és tovább szaladt. Csak futott és futott, addig amíg a tüdeje bírta. Bebújt egy szemeteskonténer mögé, a falhoz lapult, és kifulladásra lihegett.

Az álmaiban ilyen kifakult emberekkel harcolt. Fehér hajú és bőrű, fekete ruhát viselő lélek nélküli alakokkal.

Az ellenségem – gondolta.

Annyira remegett, hogy alig tudott belenyúlni a zsebébe. Kivett egy huszonöt centest, és szorosan a markába fogta. Amikor végre levegőhöz jutott, kidugta a fejét a konténer mögül, és körülnézett a sikátorban. Nem látott senkit, és lépéseket sem hallott a betonon.

Az ellenség nem ismerte fel.

Előremerészkedett a búvóhelyéről, és a távolabbi sarok felé indult. Az ütött-kopott telefonfülke tele volt rajzolva graffitivel, de tudta, hogy működik, mert Maryt mindig onnan hívta fel. Bedobta az érmét a nyílásba, és felhívta a számot, amit Tohrmenttől kapott.

Egy csörgés után bejelentkezett a hangposta, és egy gép hang elismételte a számot, amit tárcsázott.

Megvárta a sípoló hangot, aztán füttyült egyet a kagylóba.

28. fejezet

Nem sokkal hajnal előtt Mary férfihangokat hallott a folyosóról. Amikor kinyílt a szoba ajtaja, a szíve megállt egy pillanatra. Rhage tűnt fel az ajtóban, és hallgatta, amit egy másik férfi mond neki.

- Haver, jó kis csetepatét hagyunk a bárban, amikor eljöttünk, nem? Te viszont egy *isten* voltál!

- Tudom – dörmögte Rhage.

- Elképesztő vagy, Hollywood, és nemcsak harc közben. Az a nő...

- Később, Phury.

Az ajtó becsukódott, a gardróbban pedig felgyulladt a villanyt. Fémes koccanások és koppanások jelezték, hogy levette magáról a fegyvereket. Amikor kijött, megborzongott, és mély levegőt vett.

Mary úgy tett, mintha aludna, miközben hallotta, hogy az ágyhoz lép, tétován megáll a végénél, majd a fürdőszobába megy. A víz csobogásánál elképzelte, mi mindent moshat le magáról: szexet, harcot.

Elsősorban szexet.

A kezébe temette az arcát. ma haza fog menni. Összecsomagolja a holmiját, és kísétál az ajtón. A férfi semmivel nem tudja rávenni, hogy maradjon. Csak azért mert Rhage azt mondta, még nem jelenti, hogy felelősséggel tartozik érte.

A víz elzáródott a fürdőszobában.

A néma csend kiszívott minden levegőt a szobából. Mary lélegzetviassafojtva feküdt az ágyon, és próbált mozdulatlan maradni. Apró levegőket vett, amitől majd megfulladt... Végül ledobta magáról a takarót, és az ajtóhoz szaladt. Megfogta az ajtógombot, és megpróbálta elfordítani. Húzta, rángatta, ahogy csak bírta, még a haja is fellibbent a kétségbeesett mozdulattól.

- Mary – szólalt meg Rhage közvetlenül mögötte.

Ijedtében megugrott, aztán még elszántabban birkózott az ajtóval.

- Engedj ki! Ki kell jutnom innen... Nem tudok egy szobában lenni veled. Nem vagyok képes... együtt lenni veled. – Érezte, hogy a férfi megérinti a vállát. – *Ne nyúlj hozzám!*

Körbeszaladt a szobában, amíg neki nem ütközött a szemközti falnak, és rádöbbsent, nincs hová menekülnie, nem tud kijutni a helyiségből. A férfi az ajtónál állt, és Marynek az volt az érzése, szándékosan nem engedi, hogy kinyíljon a zár.

Csapdába esett. Mellkasán összefonta a karját, és a falnak támaszkodott, hogy képes legyen egyenesen állni. Nem tudta, mit csinálna, ha a férfi újra megérintené.

Rhage azonban meg sem próbálta.

Leült az ágy szélére. A derekára törölköző volt csavarva, haja még vizes volt a zuhanyozástól. Megdörzsölte az állát. Szörnyen nézett ki, a teste mégis a leggyönyörűbb látvány volt, amit a lány valaha látott. Elképzelte, hogy más nők ölelik át széles vállát, úgy ahogy ő tette nem sokkal korábban. Lelki szemei előtt látta, ahogy másoknak gyönyört okoz, pont úgy, ahogy neki is.

Nem tudta eldönteni, hálás legyen-e az égnek, amiért végül is nem feküdt le vele, vagy dühös, amiért oly sok nő után vele nem volt hajlandó.

- Hányan voltak? – kérdezte olyan rekedt hangon, hogy szinte alig lehetett érteni. – És mondd csak, jó volt? Azt meg sem kérdezem, nekik jó volt-e, mert tudom, milyen tehetséges vagy ezen a téren.

- Drága... Mary! – suttozta Rhage. – Szeretnék megölelni most, ha megengeded. Istenem, öni is képes lennék, hogy magamhoz szoríthassalak!

- *Soha többé* nem jöhetsz a közelembe! Szóval, hányan voltak? Ketten? Négyen? Egy egész csapat?

- Tényleg tudni akarod a részleteket? – kérdezte Rhage szomorú, megtört hangon. A feje hirtelen előrebukott, és csüggedten lógott lefelé. Láthatóan úgy nézett ki, mint egy megtört ember. – Nem tudok... Nem fogok többé ilyet tenni. Majd találok más módot.

- Más módot, hogy könnyíts magadon? – csattant fel Mary. – Az biztos, hogy hozzám többé nem nyúlsz! Vagyis akkor úgy érted, hogy a kezedet használod?

Rhage mély lélegzetet vett.

- Az a rajz a hátamon. A részem.

- Mindegy. Ma elmegyek.

Rhage odafordult felé.

- Dehogy mész!

- De igen.

- Tiéd lehet ez a szoba, velem nem is kell találkoznod, de nem mész sehová!

- És mégis hogy akarod megakadályozni? Bezársz ide?

- Ha ez kell hozzá, akkor igen.

Mary megdöbbsent.

- Nem mondhatod komolyan!

- Mikor van a legközelebbi időpontod az orvosnál?

- Semmi közöd hozzá!

- *Mikor?*

A férfi dühös hangja kicsit lehütötte az indulatait.

- Szerdán.

- Akkor oda elmehetsz.

A lány rámeredt.

- Miért teszed ezt velem?

Rhage kihúzta magát, aztán megint összegörnyedt.

- Mert szeretlek.

- *Mit mondtál?*

- Szeretlek.

Maryt olyan hatalmas düh öntötte el, hogy elveszítette minden önuralmát, de képtelen volt megszólalni. Még hogy *szereti*? Hiszen nem is ismeri! És épp most volt egy másik... A harag csak úgy forrt benne, amikor elképzelte, ahogy valaki mással szeretkezik.

Rhage hirtelen felpattant az ágyról, és odament hozzá, mintha megérezte volna, mit érez, és ettől erőre kapott volna.

- Tudom, hogy dühös vagy, rémült és megbántott. Töltsd ki rajtam a dühödet! – Átölelte a derekát, hogy megakadályozza a menekülésben, de azt hagyta, hogy megpróbálja ellökni magától. – Használj engem arra, hogy megszabadulj a fájdalomtól! Hadd érezzem a bőrömon! Üss meg, ha akarsz!

A pokolba is, nagy volt a kísértés. Mary úgy érezte, ez lenne az egyetlen módja annak, hogy kiadja magából azt a felgyülemlett dühöt, ami a testét emésztette.

De nem volt állat.

- *Nem!* Most pedig engedj el!

Rhage megfogta a csuklóját, és ő hiába küzdött teljes erejéből a szorítás ellen, a férfi könnyedén leszerelte.

A végén úgy érezte, mindjárt szétszakad a válla. Amikor Rhage felemelte a kezét, dühösen ökölbe szorított ujjait látta maga előtt.

- Használj engem, Mary! Hadd viseljem el helyetted a fájdalmat! – Egy villámgyors mozdulattal, a lány körmeivel megkarmolta saját mellkasát aztán két kezébe fogta az arcát.

- Hadd ontsam a vérem érted! – Az ajka gyengéden az övét simogatta. – Töltsd ki rajtam a dühödet!

Mary hirtelen belemélyesztette a fogát az alsó ajkába, és erősen összeharapta.

Amikor valami bűnösen édes íz ért a nyelvéhez, a férfi helyeslően felnyögött, és hozzányomta a testét az övéhez. Olyan érzése lett, mintha túl sok csokoládét evett volna.

Felkiáltott.

Megrémült attól, amit tett, és hogy mire lenne még képes ezután. Küzdött, hogy kiszabaduljon, Rhage azonban erősen tartotta, nem engedte megmozdulni. Megcsókolta, majd újra és újra azt suttogta, hogy szereti. Kemény, ágaskodó vesszője a hasához nyomódott a törülközőn keresztül, majd hozzá is dörzsölődött. Teste hullámszórt, a szex ígését sugározta, amiből Mary nem kért, mégis olyan nagy szüksége volt rá, hogy majdnem belepusztult.

Kívánta... annak ellenére, hogy tudta, valaki mással volt előtte. Alig néhány órája.

- Ó, istenem... ne... - Oldalra fordította a fejét, Rhage azonban megfogta az állát, és visszafordította középre.

- De igen, Mary... - Szenvedélyesen megcsókolta, a nyelvét a szájába dugta. – Szeretlek!

A lányban valami elpattant. Ellökte magát, és kiszabadult a szorításból.

Ahelyett azonban, hogy az ajtó felé rohant volna, csak szigorú tekintettel nézte.

Rhage mellkasán négy ujj véres karmolásának nyoma látszott. A szája megdagadt a harapástól. Kipirulva lihegett.

Mary előrenyúlt, és lerántotta róla a törülközőt.

Ijesztően hatalmas férfiassága keményen meredezett elől.

Az első, döbbszó pillanatban, Mary megvetéssel nézte sima, tökéletesen szőrtelen testét, feszes izmait, angyali szépségét. Legfőképpen azonban büszke erekcióját gyűlölte, azt a buja szerszámot, amelyet oly gyakran használt.

És mégis kívánta.

Ha lett volna esze, távol tartotta volna magát tőle. Bezárkózott volna a fürdőszobába. Az ördögbe is, már a pusztaság méreteitől is meg kellett volna rémülnie. De dühös volt, és gátlásoktól mentes. Egyik kezével megragadta az ágaskodó vesszőt másikkal pedig a golyókat. Egyik sem fért el a tenyerében. Rhage hátrahajította a fejét, a nyakizmai megfeszültek, és mély sóhaj hagyta el az ajkát.

Hangja az egész szobát betöltötte, amikor megszólalt.

- Tégy velem, amit csak akarsz! Ó, istenem, annyira szeretlek!

Mary durván az ágyhoz vezette, és csak annyi időre engedte el, hogy hanyatt döntse a matracra. Rhage az összegyűrődött takaróra zuhant, karját és lábát szétvetette, mintha fenntartások és gátlások nélkül teljesen átadná magát neki.

- Most miért? – kérdezte a lány keserűen. – Most miért vagy halandó szeretkezni velem? Vagy ez egyáltalán nem a szexről szól, hanem csak azt szeretnéd, hogy még több véredet ontsam?

- Majd' belehalok, hogy szeretkezhessenek veled. És most képes vagyok rá, mert lenyugodtam... kimerültem.

Milyen kedves gondolat!

Mary a fejét rázta, Rhage azonban közbeszólt.

- Tudom, hogy kívánsz engem, hát vedd el a gyönyört, amit adok! Ne gondolkozz, csak tedd azt, amire vágysz!

Szenvedéllyel, dühvel és csalódottsággal telve, Mary felhúzta a hálóingét, és lovagló ülésbe ráült a combjára. Amikor rajta volt, és lenézett az arcára, elbizonytalanodott. Tényleg ezt akarja? Magába fogadni? Felhasználni arra, hogy enyhítse a vágyát, és visszavágjon neki valamiért, amihez minden joga megvolt?

Le akart szállni róla, Rhage azonban hirtelen felhúzta a térdét, és a mozdulattól a lány a mellkasára borult. Erős karja szorosan átölelte.

- Tudod, mit szeretnél, Mary – súgta a fülébe -, akkor ne állj meg! Vedd el tőlem! Használd a testemet!

Mary behunyta a szemét, kikapcsolta az agyát, és elengedte magát.

Megfogta a férfi kőkemény vesszőjét, felállította és ráült.

Mindketten felnyögtek, amikor teljes hosszában magába fogadta.

Hatalmas volt, teljesen kitöltötte, egészen addig, amíg úgy érezte, szét nem szakad. Mély levegőt vett, nem mozdult, de combját megfeszítve tartotta, miközben belseje próbált alkalmazkodni nagy méretéhez.

- Milyen szűk vagy! – nyögte Rhage. Ajka felcsúszott a fogáról, és kilátszott a szemfoga. –

Ó... istenem, érzem minden porcikádat! *Mary!*

Mellkasa megemelkedett, hasa annyira megfeszült, hogy izmai szinte árnyékot vetettek a bőrére. Amikor megszorította a lány térdét, szeme kitágult, amíg végül már alig látszott valami kék benne. Aztán az egész pupillája fehéren izzani kezdett.

Rhage halálosan megrémült, de megrázta a fejét, hogy kitisztuljon, és erősen koncentrált. Lassan ismét feketére változott a közepe.

Mary behunyta a szemét, hogy ne őt nézze, és inkább a saját érzéseivel foglalkozott.

Nem érdekelte más, csak az a hely, ahol testük összekapcsolódott. Tenyerével Rhage vállára támaszkodott, és egy kicsit megemelte a csípőjét. A súrlódás elektromos áramként hasított mindkettőjükbe, és a gyönyör, amit érzett, segítette elfogadni a hatalmas hímtagot. Lecsúsztatta magát rajta, majd ismét felemelkedett, aztán újra le és újra fel, többször megismételve a mozdulatot. Lassú ritmusban mozgott. Amikor leereszkedett, belsejét teljesen kitöltötte, amikor pedig felemelkedett, rajta hagyta testének buja, nedves választát.

Egyre magabiztosabban lovagolt vastag hímtagján, elvette tőle, amire vágyott. Az egyre fokozódó forróság és gyönyör vad, örvénylő hulláma a csúcs felé sodorta. Kinyitotta szemét, és lenézett.

Rhage maga volt a megtestesült férfias eksztázis. Vékony izzadtságréteg borította izmos mellkasát és vállát. Fejét hátravetette, állát magasra emelte, ajka kissé szétnyílt, és szőke haja szétterült a párnán. Leeresztett szemhéja alól figyelte a lány arcát, mellét, és ágyékát, ahol összeforrt a testük.

Teljesen lenyűgözte a látvány.

Mary szorosan behunyta a szemét, és elhessegette rajongó arcát a gondolataiból. Nem akarta elveszíteni az orgazmust, amelyhez már oly közel járt. Ha továbbra is Rhage arcát figyelte volna, sírva fakad.

Nem kellett sok ahhoz, hogy felérjen a csúcsra. Egy vakító villanással szétáradt testében a gyönyör. A látása, hallása megszűnt, hirtelen levegőt sem kapott, és csak annyira futotta az erejéből, hogy ráboruljon a férfi mellkasára.

Amikor lelassult a légzése, észrevette, hogy Rhage gyengéden a hátát simogatja, és halk szavakat suttog lágyan a fülébe.

Elszégyellte magát. Könnyek égették a szemét.

Meglehet, hogy Rhage valaki mással volt aznap este, de akkor sem érdemelte meg, hogy így kihasználja. Pedig pontosan ezt tette vele. Amikor elkezdtek, dühös volt rá, aztán mielőtt elélvezett, behunyta a szemét, hogy ne nézzen rá. Egyszerűen kizárta a gondolataiból. Úgy bánt vele, mint egy szexuális játékszerrel.

- Sajnálom, Rhage. Ne... haragudj!

Le akart szállni a csípőjéről, amikor rájött, hogy a férfi vesszője még mindig merev a testében. Ő még nem fejezte be.

Jaj ne, ez nem volt jó! Az egész nem volt jó.

Rhage keze a combjára kulcsolódott.

- Soha ne sajnáld, hogy együtt voltunk!

Mary a szemébe nézett.

- Úgy érzem, mintha meggyaláztalak volna.

- De én is akartam, Mary, nincs semmi baj! Gyere ide, hadd csókoljalak meg!

- Hogy vagy képes elviselni engem?

- Az egyetlen, amit nem tudok elviselni, az, ha elmész.

Megfogta a csuklóját, és lehúzta magához, hogy megcsókolja. Amikor összeért az ajkuk, karját szorosan a teste köré fonta, és magához ölelte. Mary ráhajolt a mellkasára, és élénken érzékelte, mennyire közel van a férfi a csúcshoz. Vesszője olyan kemény volt, hogy még az önkéntelen rándulásokat is érezte rajta.

Rhage lágyan ringatta csípőjét, nagy tenyerével kisimította Mary arcából a haját.

- Nem tudom tovább visszafogni magam. Annyira felizgatsz, hogy az egekbe szökik a vágyam. De amíg képes vagyok rá, és amíg meg tudom őrizni az önuralmam, szeretni akarom a testedet. Bárhogy kezdődik, és bárhogy is végződik.

Lassan kihúzta hímtagját, majd óvatosan visszacsúsztatta. A gyönyör végtelen volt, és csontig hatoló. Félelmetes.

- Megcsókoltad ma este őket? – kérdezte Mary rekedten. – A nőket?

- Nem. Soha nem csókolózom velük. Nem is szerettem csókolózni. Mostanáig. És nem fogom újra megtenni, Mary. Amíg az életem része vagy, találok valami más módot arra, hogy lenyugtassam magam. Nem vágyom senki másra, csak rád.

Oldalra gurultak, és helyet cseréltek. Amikor Rhage felülre került, felkönyökölt, és odanyomta a csípőjét a lány forró ágyékához, ahol összekapcsolódtak. Lágyan megcsókolta, majd a nyelvével nyalogatva becézgette az ajkát. Végtelenül gyengéd volt, miközben hatalmas fallosza teljesen kitöltötte a lányt belülről. Teste olyan erőt rejtett, amely könnyen kettétörhette volna Mary törékeny testét.

- Nem csinálom végig, ha nem akarod – suttogta a nyakába. – Most azonnal kiveszem, ha azt mondod.

Mary tenyere felkúszott a hátán. Érezte a férfi megfeszített izmait, és a tüdejét, ahogy minden lélegzetvételnél kitágul és összeesik. Nagyot sóhajtott. Orrát finom, erotikus illat csapta meg. Sötét, fűszeres, buja. Érezte, hogy lába köze még nedvesebb lesz, mintha az illat érintés vagy csók lett volna.

- Mi ez a csodálatos illat?

- Én – felelte Rhage az ajkaiba. – Ez történik, amikor egy férfi összekötődik egy nővel. Nem tehetek róla. Ha engeded, hogy folytassam, a bőrödnön és a hajadon is érezni lehet majd. És ott bent is.

Ahogy ezt kimondta, egy nagyot lökött a csípőjével. Mary hátrafeszítette a hátát, és felemelkedett. Hagyta, hogy a gyönyör szétterjedjen egész testében.

- Nem tudok még egy ilyen éjszakát elviselni, mint a mai – suttogta inkább magának, mint a férfinak.

Rhage mozdulatlaná vált, és egyik kezét a szívére téve azt mondta.

- Nem is kell. Soha többé. Becsületszavamra esküszöm neked.

Tekintete komoly volt, fogadalma szívből jött. Mary megrémült magától, mennyire megkönnyebbült a hallatán.

- Nem szerethetek beléd! – mondta. – Nem engedhetem. Nem fogom!

- Nem baj. Én szeretlek annyira, amely elég lesz mindkettőnknek. – Újra lökött egyet a csípőjével, gyönyört okozva maguknak.

- Nem is ismeresz. – Ajkával megcsipkedte a vállát, majd megszívta a kulcscsontját. Bőrének különleges illata csípte a nyelvét, és már a szájában is összegyűlt.

- De igen. – Rhage visszahúzódott és ránézett. Tekintetében egy állat meggyőződése és tisztasága tükröződött. – Azt tudom, hogy védelmeztél, amikor feljött a nap és végtelenül kiszolgáltatott voltam neki. Tudom, hogy a gondomat viselted, pedig féltél. Enni adtál abból, amit készítettél. Tudom, hogy harcos vagy, egy túlélő, egy *visszatérő*. És hogy a hangod a világon a legsodálatosabb dallam, amit valaha hallottam. – Gyengéden megcsókolta. – Mindent tudok rólad, és amit látok, az a gyönyörű. És mindened az enyém.

- Nem vagyok a tiéd – suttogta Mary.

A visszautasítás nem szegte kedvét.

- Jól van. Ha nem lehetsz az enyém, akkor én leszek a tiéd. Vedd el az egész lényemet, vagy egy részét, vagy csak egy darabot, ahogy akarod! Csak akarj engem!

Mary megérintette az arcát, és megsimogatta tökéletes vonásait.

- Nem félsz a fájdalomtól? – kérdezte a férfitől.

- Nem. De azt megmondom, mi rémít halála. Az, hogy elveszítelek. – Az ajkát nézte. – Szóval, akarod, hogy kihúzzam? Mert megteszem, ha így döntesz.

- Nem. Maradj! – Mary nem hunyta be a szemét, végig őt nézte, amikor megcsókolta és bedugta nyelvét a szájába.

Rhage megremegett, és egyenletes ütemben mozogni kezdett. Beléhatolt, aztán majdnem teljesen kihúzódott, azzal fenyegetve, hogy megszakad az összekötő kapocs közöttük.

- Olyan... tökéletes... vagy! – nyögte. Minden szónak egy-egy erős lökéssel adott hangsúlyt.

– Arra születtem... hogy benned... legyek.

A testéből áradó buja illat egyre erőteljesebb lett, ahogy a lökései is, amíg végül Mary már csak a férfit, és az illatát és ízét érezte.

A nevét kiáltotta, amikor felért a csúcsra, és érezte, hogy a férfi is vele tart. Teste megremeg, és olyan erővel ereszti ki magából a magját, amilyen erősek a lökései voltak. Orgazmusa elárasztotta belsejét.

Amikor lecsendesedtek, oldalra gördültek, és mindketten az oldalukon feküdtek. Rhage magához húzta, szorosan átölelte, hogy még a szívverését is hallotta.

Mary behunyta a szemét, és a kimerültségtől mély álomba zuhant.

29. fejezet

Aznap este, amikor a nap lenyugodott, és a redőnyök felhúzódtak az ablakokról, Mary arra gondolt, könnyen hozzá tudna szokni ahhoz, hogy Rhage kényeztesse. Csak egyet nem bírt elviselni: még több ételt. Megfogta a csuklóját, hogy megakadályozza, hogy egy újabb adag tört krumplit a szájába tegyen.

- Nem kérek többet! Tele vagyok – mondta, és visszadőlt a párnára. – Kipukkadok.

Rhage egy mosollyal felemelte az ennivalóval megrakott tálcát, az éjjeliszekrényre tette, és visszaült mellé az ágyra. Egész nap távol voltak egymástól. Biztosan dolgozott, gondolta Mary, és hálás volt, hogy legalább addig aludhatott. Kimerültsége napról napra fokozódott, és érezte, hogy lassan visszacsúszik a betegségbe. A teste már azért is küzdött, hogy a mindennapi feladatait el tudja látni, miközben itt-ott egymás után tört rá kisebb fájdalom. És megint megjelentek a kék foltok, amelyek riasztó gyorsasággal terjedtek szét a bőre alatt. Rhage megrémült, amikor először meglátta. Meg volt győződve róla, hogy ő okozta szex közben, és csak hossza győzködés után hitte el, hogy egyáltalán nem tehet róla.

Mary inkább Rhage-re koncentrált, nem volt hajlandó a betegségével vagy az egyre közelebbi orvosi vizsgálatokkal foglalkozni. Istenem, pont úgy érezte magát, ahogy kinézett. Rhage azonban nagyon fel volt pörögve, képtelen volt leállni. Egyszerűen nem tudott lenyugodni. Miközben ott ült mellette az ágyon, a tenyerével a combját dörzsölgette, mintha cserszömörccs vagy báránymellő lenne. Mary már majdnem rákérdezett, mi van vele, amikor a férfi megszólalt.

- Megengeded, hogy valamit megtegyek érted?

A szex lett volna az utolsó dolog, amire Mary abban a pillanatban vágyott volna, de rápillantott a póló alatt duzzadó izmaira, és azt felelte.

- Azt hiszem, nem nehéz kitalálni, mi lenne az.

Rhage halkán felmordult.

- Ne nézz így rám!

- Miért ne?

- Mert ilyenkor legszívesebben rád vetném magam.

- Ne fogd vissza magad!

A szeme, mint egy fellobbanó láng, hirtelen fehérén izzani kezdett. Nagyon különös látvány volt. Az egyik pillanatban még fekete volt, a másikban pedig fehér fénysugár lövellt ki belőle.

- Ez miért történik? – kérdezte Mary.

Rhage válla előreesett, amikor a térdére támaszkodott, és próbálta összeszedni magát. Hirtelen felállt, és járkálni kezdett a szobában. Mary érezte a lényből sugárzó hatalmas energiát.

- Rhage?

- Nem kell emiatt aggódnod.

- A hangodból ítélve úgy vélem, talán mégis.

A férfi rámosolygott, és megrázta a fejét.

- Nem kell. Szóval a szívesség, amit kérni szeretnék tőled. A fajunknak van egy orvosa, úgy hívják, Havers. Megengeded, hogy elolvassa a leleteidet? Talán a mi tudományunk tud rajtad segíteni.

Mary összevonta a szemöldökét. Egy vámpír orvos. Alternatív terápia.

Na igen, de mi vesztenivalója van?

- Rendben. Csak nem tudom, hogy fogok másolatot szerezni róluk.

- A testvérem, V, számítógépes zseni. Bármilyen rendszert fel tud törni, és hozzáfér az adatokhoz. Mivel a leleteidnek nagy részét is számítógépen tárolják, csak nevekre és helyszínekre van szükségem. És persze dátumokra.

Papírt és tollat vett elő, Mary pedig lediktálta neki, hogy mikor, hol, és ki kezelte. Miután végeztek, Rhage a listára meredt.

- Mi az? – kérdezte a lány.

- Ez rengeteg! – Felnézett rá. – Milyen súlyos volt ez a betegség?

Mary első gondolata az volt, hogy mindent őszintén elmond neki. Hogy kétszer kapott kemoterápiás kezelést, egyszer pedig csontvelő-átültetést, amit épphogy csak túlélte. Aztán eszébe jutott az előző este, amikor az érzelmei kiszabadultak az irányítása alól. Úgy érezte magát, mint egy lőporos hordó, a betegsége pedig a legjobb szikra volt, amely nagyon könnyen felrobbanthatta volna. Arra vágyott legkevésbé, hogy megint elveszítse az önuralmát, mert a legutolsó két alkalommal sem sült ki semmi jó, amikor megtörtént. Először hosszan zokogott... Másodszor pedig... Nos, az volt a legkevésbé, hogy megharapta a férfi száját.

Megvonta hát a vállát, és miközben utálta magát érte, azt hazudta.

- Nem komoly, de örültem, amikor vége lett.

Rhage szeme elkeskenyedett.

Valaki kopogott az ajtón.

Rhage nem fordította el róla a tekintetét, még akkor sem, amikor a kopogás hangosabban megismétlődött.

- Egyszer talán megtanulod, hogy bízz bennem.

- Én bízom benned.

- Egy fenét. És csak hogy tudd, utálom, ha hazudnak nekem.

A kopogás újra megismétlődött.

Rhage felállt, és kinyitotta az ajtót. Felkészült rá, hogy bárki legyen is az, elküldi a francba.

Mary és ő éppen egy vita elején tartottak, és szeretett volna pontot tenni a probléma végére.

Tohr állt az ajtóban. Úgy festett, mint akit elkábítottak.

- Mi az ördög történt veled? – kérdezte Rhage, és kilépett a folyosóra, majd a háta mögött félig behajtott a szobaajtót.

Tohr beleszagolt a szobából kiáramló levegőbe.

- Jézusom, megjelölted!

- Na és? Valami problémád van vele?

- Nem. Így talán könnyebb lesz. Az Őrző választ adott.

- És mit mondott?

- A testvéreknek együtt kell lenniük, amikor meghallod.

- Az ördögbe is, Tohr! Most akarom tudni!

Amikor Tohr befejezte mondanivalóját az ősi nyelven, Rhage mély levegőt vett.

- Adj tíz percet!

A férfi bólintott.

- Wrath dolgozószobájában leszünk.

Rhage visszament a szobába, és becsukta maga mögött az ajtót.

- Figyelj, Mary, van egy kis dolgom a testvéreimmel. Lehet, hogy ma este már nem fogok visszajönni.

A lány megmerevedett, és elfordította a tekintetét az arcáról.

- Nem nőkről van szó, esküszöm! Csak ígérd meg nekem, hogy itt leszel, amikor visszajövök!

Amikor habozott, Rhage odament hozzá, és megsimogatta az arcát. – azt mondtad, csak szerdán kell az orvoshoz menned. Mit számít még egy éjszaka? Legalább több időt tölthetsz a kádban. Azt mondtad, nagyon szereted.

Mary halványan elmosolyodott.

- Micsoda manipulátor vagy!

- Jobban szeretem magamat végeredmény szervezőnek tekinteni.

- De ha még egy napot maradok, akkor majd megpróbálsz rávenni egy újabbra, aztán még egyre...

Rhage lehajolt, és szenvedélyesen megcsókolta, miközben azt kívánta, bárcsak több ideje lenne. Szeretett volna vele lenni, benne lenni, mielőtt elmegy. De sajnos, ha még órákig ráért volna, akkor sem tehetne volna meg, mivel a testében megint egyre erősödött a rezgés és a zúgás.

- Szeretlek! – súgta neki, aztán elhúzódott tőle. Levette Rolex-óráját, és a kezében tartva, azt mondta. – Ezt őrizd meg nekem!

Bement a gardróbszobába, és levetkőzött. A szekrényből a pizsamák mögül, amiket soha nem használt, előhúzta fekete, ünnepi köpenyét. Felvette a súlyos, selyem ruhadarabot meztelen testére, és egy vastag, fonott bőr övvel megkötötte a derekán.

- Úgy nézel ki, mintha kolostorba készülnél – mondta Mary, amikor kijött.

- Ígérd meg, hogy itt leszel, amikor visszajövök!

Egy percnyi habozás után a lány bólintott.

Rhage feltette a köpeny csuklyáját a fejére.

- Jó. Így már jó.

- Rhage, mi folyik itt?

- Csak várj meg, kérlek! És ne menj sehová! – Az ajtóból még egyszer visszanézett az ágyában fekvő lányra.

Ez volt az első komolyabb búcsújuk, és tudta, hogy amikor újra találkoznak, érezni fogja a külön töltött idő fájalmát. Tudta, hogy ma este nagy próbatétel előtt áll. Csak abban reménykedett, hogy amikor majd mindennek vége lesz, nem tart sokáig a büntetés utóhatása. És hogy a lány még akkor is mellette lesz.

- Viszlát, Mary! – mondta búcsúzóul, és becsukta az ajtót.

Miután belépett Wrath dolgozószobájába, bezárta maga mögött a dupla ajtót. Minden testvér jelen volt, de senki nem szólt egy szót sem. Az egész szobát áthatotta a gyötrelmes tiszta alkoholra emlékeztető szaga.

Wrath előjött az íróasztal mögül. Arca ugyanolyan komor volt, mint Tohré. Rhage, bár nem látta a szemét, mégis érezte, hogy tekintete égeti a napszemüveg mögül.

- Testvér.

Rhage fejet hajtott előtte.

- Királyom.

- Látom, ezt a köpenyt viseled, ami azt jelenti, hogy velünk akarsz maradni.

- Hát persze, hogy veletek maradok.

Wrath egyszer bólintott.

- Halld hát az ítéletet! Az Őrző úgy döntött, hogy kétszer is megsértetted a testvériség törvényeit. Először, amikor megtagadtad Tohr parancsát, másodszor, amikor egy embert hoztál a területünkre. Őszinte leszek hozzád, Rhage, felül akarja bírálni a döntésemet Maryvel kapcsolatban. Azt mondta, hogy a nőnek mennie kell.

- De tudod, hová vezet ez.

- Megmondtam neki, hogy kész vagy elhagyni minket.

- Biztos örült neki – vigyorgott keserűen Rhage. – Évek óta próbál megszabadulni tőlem.

- Nos, mostantól kezdve, ez már a te döntésed, testvér. Ha úgy határozol, hogy velünk maradsz, és a nőt továbbra is ezen falak között védelmezed, az Őrző azt kívánja, hogy *ritust* ajánlj fel.

A sértésért való elégtétel rituális módja logikus büntetés volt. Amikor a *ritust* felajánlják és elfogadják, a sértő fél lehetővé teszi a sértett fél számára, hogy szabadon megválassza a fegyvert, és amikor lesújt rá vele, nem védekezhet. A sértett fél választhat a késtől kezdve a bokszeren át a pisztolyig bármit, feltéve, hogy az általa okozott sérülés nem lesz halálos.

- Akkor felajánlom a *ritust* – mondta Rhage.

- Külön-külön kell mindegyikőnknek.

A szobában minden jelenlévő egyszerre hördült fel, és valaki hangosan káromkodott.

- Akkor felajánlom mindegyikötöknek.

- Legyen, ahogy kívánod, testvér!

- De – folytatta Rhage keményebb hangon -, csak abban az esetben, hogy amennyiben a rituálét megfelelően végrehajtjátok, Mary addig maradhat itt, ameddig én akarom.

- Így állapotam meg az Őrzővel. És tudd, hogy csak azután egyezett bele, amikor megmondtam neki, hogy az emberi nőt a *felednek* szeretnéd választani. Azt hiszem, Őszentsége megdöbben azon, hogy ez a lehetőség egyáltalán felmerült benned. – Wrath hátranézett a válla fölött. – Tohrment fogja megválasztani a fegyvert, amit mindannyian használni fogunk.

- Háromágú korbács – mondta Tohr halkán.

A francba! Ez fájni fog.

Megint halk moraj hangzott fel.

- Legyen! – mondta Wrath.

- És mi lesz a vadállattal? – kérdezte Rhage. – Könnyen előfordulhat, hogy előjön, amikor nagy fájdalmaim annak.

- Az Őrző is ott lesz. Azt mondta, megvan rá a módszere, amivel féken tudja tartani.

Naná, hogy megvan. Mivel ő teremtette meg az átkozottat.

- Ma este kerül rá sor, ugye? – Rhage körbenézett a szobában. – Úgy értem, nincs mire várunk.

- Igen, most fogunk a Kriptába menni.

- Helyes. Legyünk túl rajta minél hamarabb!

Zsadist hagyta el először a szobát. A többiek még épphogy csak felálltak, és halkán az események menetét tervezgették, amikor ő már el is tűnt. Tohrnak szüksége volt egy köpenyre. Megkérdezte nincs-e valakinek egy felesleges. Phury vállalta, hogy hozza a fegyvert. Vishous felajánlotta, hogy átvisz mindenkit az Escalade-del.

Ez utóbbi nagyon jó ötlet volt, mivel szükségük volt valamire, amivel visszaszállítják Rhage-et, miután véget ér a *rítus*.

- Testvérek? – szólalt meg Rhage.

Mindenki megállt, és abbahagyta a beszélgetést. Végignézett komor ábrázatukon. Gyűlölte arckifejezésüket, de tökéletesen megértette. Számára is elviselhetetlen volt a gondolat, hogy valamelyiküket bántja. Sokkal jobb volt a fájdalmat kapni tőlük, mint nekik okozni.

- Egy kérésem lenne, testvéreim. Ne hozzatok ide vissza, jó? Amikor vége lesz, vigyetek valahova máshova, mert nem akarom, hogy Mary ilyen állapotban lásson!

Vishous szólalt meg.

- Maradhatsz nálunk, a Gödörben. Butch és én majd gondodat viseljük.

Rhage elmosolyodott.

- Egy héten belül másodszor. Ti ketten beállhatnátok akár irgalmas nővéreknek is.

Vishous megveregette a vállát, és kiment. Tohr követte a példáját. Phury átölelte, amikor elment előtte.

Wrath megállt kifelé menet.

Amikor a király nem szólt semmit, Rhage megszorította a karját.

- Tudom, uram. Én is így érezném magam, ha a helyedben lennék. De szívós vagyok, ki fogom bírni.

Wrath kinyújtotta felé a karját, két kezébe fogta Rhage arcát, és a csuklyát hátrabillentette a fejéről. Megcsókolta a homlokát, és még néhány pillanatig nem húzódott el. Így fejezte ki királyi tiszteletét a harcosa iránt, és megerősítette a köteléket kettejük között.

- Örülök, hogy velünk maradsz – mondta lágy hangon. – Gyűlöltem volna, ha el kell veszítselek.

Körülbelül tizenöt perc múlva összegyűltek az udvaron az Escalade mellett. Minden testvér mezítláb volt, rajtuk egyforma fekete, ünnepi köpeny. Nehéz volt megmondani, ki kicsoda,

mivel a csuklya mindegyikük fejére rá volt hajtva. Egyedül Phuryt lehetett megismerni, mivel a köpeny alatt látszott a mülába, és vállán egy tömött sporttáska volt hátravetve. Minden bizonnal kötszert, fáslit és a fegyvert hozta benne.

Senki nem szólt egy szót sem, miközben V elvitte őket az Escalade-del a ház mögötti hegyre, fenyőfák és bürök sűrű erdejébe. Csak egy vékony földút vezetett a Kriptához, körös-körül örökzöld fák és növények burjánzottak.

Miközben utaztak, Rhage nem bírta tovább a feszült csendet.

- Az isten szerelmére, testvéreim! Nem megölni készültök. Nem lehetnétek egy kicsit vidámabbak?

Senki nem nézett rá.

- Vishous, tegyél be valami jó kis zenét, mondjuk Fifty Centet! Ez a csend kiborít.

Jobbra tőle Phury felnevetett a csuklya alatt.

- Csak te vagy képes ebből is bulit csinálni.

- Nos, úgy emlékszem, mindegyikőtöknek megvan az oka, hogy leverjen rajtam ezt-azt, nem igaz? Hát, eljött a ti napotok. – Megszorította Phury combját. – Ugyan már, haver, mennyit húztalak, amiért nincsenek nők az életedben. És te, Wrath, néhány hónappal ezelőtt addig maceráltál, amíg bele nem vágtad a töröd a falba. Vishous, a múltkor megfenyegetted, hogy kipróbálsz rajtam azt a bizonyos kezed, emlékszel? Amikor megmondtam, mi a véleményem arról a szörnyű kecskeszakállról az álladon.

Vishous felnevetett.

- Tennem kellett valamit, hogy végre befogd a szád. Amióta megnövesztettem, minden áldott nap, amikor találkoztunk, megkérdezted, nem egy kipufogóval csókolóztam-e.

- Rádásul még mindig meg vagyok róla győződve, hogy használod a GTO-t, te gazember.

Ez elindította a beszélgetést. Rhage történetei mindenkiben felébresztették az emlékeket, és a végén már olyan hangosan beszélt mindenki, hogy egymás szavát is alig értették.

Miközben a többiek kieresztették felgyülemlett feszültségüket, Rhage hátradőlt az ülésen, és kinézett az éjszakába. Nagyon remélte, hogy az Őrző tudja, mit csinál, mert ha a vadállat elszabadul a Kriptában, a testvérei nagy bajban lesznek. És a végén talán mégis meg kell ölniük őt.

Elkomorodva körülnézett. Láta maga mögött Wratht. Onnan tudta, hogy ő az, mert a középső ujján a királyok fekete gyűrűjét viselte.

Hátradőlt, és odasúgta neki.

- Királyom, egy szívességet szeretnék tőled kérni.

Wrath előrehajolt. Hangja mély volt, és nyugodt.

- Mi lenne az?

- Ha nem... szóval, ha nem élném ezt túl, bármilyen ok miatt is, szeretném, ha vigyáznál Maryre.

A csuklya bólintott. Aztán a király az ősi nyelven folytatta.

- *Esküszöm, hogy teljesítem a kérésedet. Úgy fogok tekinteni rá, mint a saját testvéremre, és úgy fogok vigyázni rá, mint a családom többi nőtagjára.*

Rhage kifújta a levegőt.

- Akkor jó. Köszönöm.

Az Escalade nemsokára leparkolt egy is tisztáson. Kiszálltak, és a kocsik mellett állva körülnéztek, hallgatóztak, a levegőbe szagoltak.

Mindent összevetve szép este volt, ahová pedig megérkeztek, békés hely. A szellő, amely utat tört magának felfelé a számtalan ág, gally és fatörzs között, a föld és a fenyők illatát vitte magával. Fejük felett a kövér Hold ragyogott a felhős égbolton.

Amikor Wrath megadta a jelet, elsétáltak a hegy belsejébe vájt barlanghoz, körülbelül száz méterre a terepjárótól. A hely egyáltalán nem tűnt jelentősnek, még akkor sem, amikor

beléptek. Hátral a falban volt egy kis hasadék, amelyet csak az talált meg, aki tudta, mit kell keresnie. Amikor belenyúltak, egy kőtábla tárult ki előttük.

Miután bementek a barlang belsejébe, a kődarab halk morajjal bezáródott mögöttük. A falra erősített fáklyák fellobbantak, és aranyszínű fénnel világították meg a helyiséget. Nekiindultak lassan lefelé a föld gyomra felé, meztelen talpuk alatt hideg volt a kőpadló. Amikor leértek az aljára, levették a köpenyüket, és figyelték, ahogy egy szárnyas vasajtó kinyílik előttük. A terem, amelybe beléptek, százötven méter hosszú és hat méter magas volt, két oldalán pedig végig polcok sorakoztak.

A polcokon több ezer, különböző alakú és méretű kerámiaurna foglalt helyet. Mindegyikben egy-egy *alantas* szíve volt, amit a beavatási szertartáson az Omega távolított el a társaság újonnan szervezett tagjainak testéből. Egy *alantasnak* egész élete során ez volt az egyetlen személyes tárgya, amit a testvériség összegyűjtött, ha tudott, miután megölte őket.

A terem végében volt még egy dupla ajtó, de ez már nyitva állt.

A testvériség legszentebb helyét kőből vájták ki, és fekete márvánnyal borították, még az 1700-as években, amikor az első telepések átjöttek Európából az Atlanti-óceánon át. A terem meglehetősen nagy volt, és a fehér mennyezetről, mint hegyes török, cseppkövek lógtak lefelé. Fekete, vastartókban hatalmas, vastag és hosszú gyertyák lobogtak. Legalább akkora fényt adtak, mint a fáklyák.

A terem végében magasított emelvény állt, amelyre néhány alacsony lépcső vezetett fel. A rajta lévő oltárt egy mészkőtömbből faragták ki, amelyet még az óhazából szállítottak át. Vízszintesen két kő keresztgerenda támasztotta alá a súlyát. A kőtábla közepén koponya díszelgett.

Az oltár mögött a vékony falba minden testvér neve bele volt vésve, aki valaha élt, visszamenőleg egészen az elsőig, akinek a koponyáját az oltár közepére helyezték. A feliratok a felület minden négyzetcentiméterét beborították, kivéve egy jelöletlen területet a közepén. Ez a sima felület körülbelül száznyolcvan centi széles sávban húzódott a márványfal teljes magasságában. A közepén, úgy másfél méterre a földtől két vastag körúd állt ki belőle, hogy egy férfi azokat megmarkolva, egyenesen tudja magát tartani.

A levegőben a nedves föld és a viaszgyertyák ismerős szaga terjengett.

- Üdvözlöm a testvériséget!

Mindannyian a női hang felé fordultak.

Az apró termetű Őrző a helyiség távolabbi sarkában állt. Fekete ruhát viselt, és a föld fölött lebegett. Nem látszott alakjából semmi, még az arca sem, alatta viszont a fekete redőkből fény sugárzott a földre.

Odalebegett eléjük, és megállt Wrath előtt.

- Harcos.

Wrath mélyen meghajolt.

- Őrző.

A nő mindegyiküket egyesével üdvözölte, Rhage-et hagyta utoljára.

- Rhage, Tohrture fia.

- Őrző – hajtotta meg Rhage a fejét.

- Hogy vagy?

- Jól. – Vagy legalábbis lesz, ha majd véget ér ez az egész.

- Nem tétlenkedtél, ugye? Folyamatosan új példát állítasz, mint most ez az új vonzalmad is. Milyen kár, hogy a választottad nem kifogástalan! – Gúnyosan felnevetett. – Vajon miért nem lep meg, hogy itt vagyunk miattad? Tudod-e, hogy ez az első *rítus*, amelyre a testvériség tagjai közt valaha is sor került?

Nem egészen, gondolta Rhage. Tohr egyszer visszautasította azt, amit Wrath ajánlott fel neki júliusban.

Persze esze ágában sem volt ezt az Őrző tudomására hozni.

- Harcos, felkészültél rá, hogy elfogadd, ami rád vár?

- Igen. – A következő szavakat Rhage nagyon óvatosan válogatta meg, nehogy kérdésnek tűnjön. Nem akarta még jobban feldühíteni az Őrzőt. – Alázatosan kérem, hogy ne bántsam a testvéreimet.

A nő hangja megkeményedett.

- Veszélyesen közel állsz ahhoz, hogy kérdezz.

- Nem állt szándékomban megsérteni.

Megint felhangzott az a halk nevetés.

Rhage biztos volt benne, hogy a nő remekül szórakozik rajta. Sohasem kedvelte, bár ezt igazán nem vethette a szemére. Rengeteg okot szolgáltatott rá, hogy ellenséges érzései legyenek iránta.

- Nem akartál megsérteni, harcos? – A ruhájának redői úgy mozogtak, mintha alattuk a fejét rázná. – Épp ellenkezőleg. Sohasem riadtál vissza a sértéstől, amikor meg akartad szerezni, amit akartál. Mindig is ez volt a te problémád. Ma este is emiatt vagyunk itt. – Elfordult tőle.

– Itt van a fegyver?

Phury letette a táskát, kinyitotta, és kivette a háromágú korbácsot. A félméteres fanyelet barna bőr borította, amely már elsötétedett a sok izzadt tenyér fogásától. A rúd végén három, egyméteres acéllánc lógott, mindegyik végén egy-egy szöges, tüskével tűzdelt toboz.

A háromágú korbács ősi, kegyetlen fegyver volt, Tohr azonban bölcsen cselekedett, amikor emellett döntött. Hogy a rituálét sikeresnek lehessen tekinteni, nem kedvezhettek Rhage-nek sem a fegyverválasztásban, sem abban, ahogy végrehajtják a büntetést. Ha megkönyörültek volna rajta, azzal lealacsonyították volna a hagyományt, a megbánást, amit sértő fél felajánlott, és az igazi megtisztulását.

- Kezdődjék hát! – mondta az Őrző. – Menj a falhoz, Rhage, Tohrture fia!

Rhage előrelépett, majd kettesével szedve a lépcsőket felment az oltárra. Amikor elment a kő mellett, rápillantott a szent koponyára. Egy pillanatig figyelte, ahogy a tűz lángja megvilágítja a szemgödört és a hosszú szemfogakat. Nekidőlt a fekete márványnak, megragadta a falból kiálló kőrudakat, és érezte, ahogy a hideg, sima felület a hátához nyomódik.

Az Őrző fellebegett mellé, és felemelte előtte a karját. Amikor a ruha hátrahullott a karjáról, vakító ragyogás tűnt elő belőle, olyan mint a hegesztők ívfénye, és halványan egy kar körvonalait lehetett benne felfedezni. Rhage érezte, hogy finom rezgés vonul végig a testén, és valami megmozdul benne, mintha a belső szervei helyet cseréltek volna egymással.

- Kezdődhet a rituálé.

A testvérek felsorakoztak, meztelen testük csak úgy duzzadt az erőtől, arcukra azonban mély ráncokat rajzolt az aggodalom. Wrath elvette Phurytól a korbácsot, és elsőként lépett előre. Ahogy megmozdította a fegyvert, a láncok összeütödétek, és édes madárcsicsergésre emlékeztető hangot adtak ki.

- Testvérem – mondta halkán.

- Királyom.

Rhage a sötét napszemüvegbe nézett, miközben Wrath nagy ívben meglengette a korbácsot, hogy lendületet kapjon. A halk zúgó hang egyre erősödött, és végül a fegyver átszelve a levegőt lesújtott Rhage mellkasára. A láncok mellbe vágták, a tüskék pedig belefürödtek a húsába. Minden levegő kiment a tüdejéből. Miközben a kőrudakon támaszkodott, továbbra is felemelve tartotta a fejét. Látása elhomályosodott, aztán megint kiélesedett.

Tohr következett. A csapás erejétől Rhage egy pillanatig nem kapott levegőt, és térdre megremegett, mielőtt elfogadta volna teste súlyát. Ezután Vishous és Phury volt soron.

Rhage minden alkalommal belenézett testvérei fájdalommal teli szemébe, s amikor viszonzta a tekintetüket, remélte, talán csökkentheti gyötrelmüket. Amikor Phury is végzett, nem tudta tovább egyenesen tartani a fejét. Hagyta, hogy a vállára bukjon, és így meglátta a mellkasáról combjára és lábára lecsorgó vért. Mellette a földön kis tócsában gyűlt össze, visszatükrözte a

gyertyák fényét. Amikor lenézett a vörös folyadékra, elszédült. Elhatározta, hogy bármi áron is, de állva marad, ezért felemelte a könyökét, és így már nem az izmai, inkább az ízületei és a csontja tartották egyenesen.

Egy percig várt, de nem történt semmi. Halványan tudatára ébredve hallotta, hogy a testvérek valamin vitatkoznak. Többször pislogott, mire a szeme annyira kiélesítette a képet, hogy láthatta, mi történik.

Phury kinyújtott kezében tartotta a korbácsot, és Zsadistnak ajánlotta, aki egyre csak hátrált előle. Szemében rémület tükröződött. Z magasba emelte ökölbe szorított kezét, és zihálva vette a levegőt. A mellbimbójába szúrt karika csillogott a gyertyafényben. Bőre szürke volt, és természetellenesen csillogott.

Phury lágyan szólt hozzá, és megpróbálta megfogni a karját, Zsadist azonban vadul tiltakozott. Phury nem tágitott előle. Komor táncot jártak így ketten. Z hátán a mozdulattól a korbácsütés nyomai együtt mozogtak az izmaival.

Ezzel nem mennek semmire, gondolta Rhage. Zsadist pánikba esett, úgy érezte magát, mint egy sarokba szorított állat. Muszáj volt valahogyan hatni rá.

Mély levegőt vett, és kinyitotta a száját, hogy mondjon valamit, de egy hang sem jött ki a torkán. Megint megpróbálta.

- Zsadist... - elhaló hangjára minden tekintet az oltár felé fordult. – Tedd meg, Z... Nem... bírom... magam sokáig... tartani.

- Nem!

Phury közbevágott.

- Muszáj!

- Nem! Ne gyertek a közelembe!

Az ajtó felé futott, de az Őrző ért oda először, és a férfinak hirtelen le kellett fékeznie, ha nem akarta elsodorni. Csapdába esve az apró alak előtt, lába remegett, válla rázkódott. A nőalak halkán mondott neki valamit, de túl messze voltak, és a szavak nem hatoltak át Rhage fájdalmának függönyén.

Az Őrző végül intett Phurynek, aki odavitte neki a fegyvert. A nő megfogta Zsadist kezét, és a bőrrel bevont büntetőeszközt a tenyerébe helyezte. Az oltár felé mutatott, mire Zsadist lehorgasztotta a fejét. Egy pillanattal később bizonytalan léptekkel elindult.

Amikor Rhage ránézett, majdnem megszólalt hogy valaki más végezze le a feladatot helyette. Az a máskor félelmetes, fekete szem teljesen összetört. Olyan tágra nyílt, hogy a fekete pupilla körül a teljes fehér területet lehetett látni. Zsadist nagyokat nyelt, mintha próbálná megakadályozni, hogy az ordítás előtörjön a torkából.

- Nincs semmi baj, testvér – mormolta Rhage. – De muszáj megtenned. *Most!*

Z zihálva állt, néha megingott, és izzadság csöpögött a szemébe, majd legördült sebhelyes arcán.

- *Tedd meg!*

- Testvér! – suttogetta Z, és a háta mögé emelte a korbácsot. Nem lendítette meg, hogy lendületet kapjon, valószínűleg ilyen állapotban már nem tudta volna koordinálni a mozdulatait. De erős volt, és amikor megsuhintotta a fegyvert, az sívító hanggal szelte át a levegőt. A láncok és a tüskék végigszántottak testvére gyomrán.

Rhage térde felmondta a szolgálatot. Megpróbálta a karja segítségével állva tartani magát, de rájött, hogy az sem hajlandó együttműködni. Térdre bukott, kezével saját vérébe tenyerelt.

De legalább túl volt rajta. Gyorsan egymás után vette a levegőt, és küzdött az eszméletvesztés ellen.

Hirtelen valami zaj hangzott fel a szentélyben, mintha fém csattanna fémhez. Nem tudott rá figyelni, túlságosan lefoglalta, hogy meggyőzze saját gyomrát arról, hogy a száraz öklendezés nem valami jó ötlet.

Amikor befejezte, négykézláb mászva elindult az oltáron. Mély lélegzetet vett, mielőtt a lépcsőre lépett volna. Felemelte a fejét, és azt látta, hogy a testvérek megint felsorakoztak. Megdörzsölte a szemét, amivel összevέrezte az arcát.

Ez nem tartozik a rituáléhoz, gondolta kábultan.

Minden testvér egy tör̄t tartott a jobb kezében. Wrath kezdte a kántálást, amibe a többiek is bekapcsolódtak, míg végül olyan hangos nem lett, hogy az egész szentélyben visszhangzott a hangjuk. Csak akkor hagyták abba, amikor már szinte sikítottak, és akkor hirtelen elhallgattak.

Egyszerre emelték fel a tör̄t, és végighasítottak vele keresztbe a mellkasukon.

Zsadist vágása volt a legmélyebb.

30. fejezet

Mary a biliárdteremben volt a földszinten, és Fritzcel a ház történetéről beszélgetett, amikor a *hűséges* felfigyelt valami zajra, amit Mary füle nem érzékelt.

- Úgy hallom, visszatértek az urak.

May odalépett az egyik udvarra nyíló ablakhoz, épp amikor egy autó fényszórója befordult a ház elé.

Az Escalade lefékezett, az ajtók kinyíltak, és a benne ülők kiszálltak. Mivel a köpeny csuklyája egyikük fején sem volt rajta, Mary azonnal felismerte őket, mert az első napon, amikor idejött a házba, találkozott velük. A kecskeszakállas, akinek az egyik halántékán tetoválás volt, a lenyűgöző hajú, a félelmetes kinézetű, akinek sebhelyes volt az arca, és a katonatisztre emlékeztető. Csak egyiküket nem látta még soha, a hosszú, fekete hajút, aki napszemüveget viselt.

Jézusom, milyen gyászos kifejezés ült az arcukon! Lehet, hogy valamelyikük megsérült.

Tekintete Rhage-et kereste, és közben próbált nem pánikba esni.

Mindannyian a kocsi hátuljához mentek, és ekkor valaki szélesre tárta a ház bejárati ajtaját.

Mary felismerte benne azt a férfit, aki azon az első napon elkapta a focilabdát az előcsarnokban.

Nehéz volt kivenni, mit csinálnak a terepjáró hátuljánál, mivel az a sok, nagy termetű férfi szorosan körbevett valamit. Mintha egy nehéz súlyt emeltek volna ki a kocsiból...

Szőke haj csillant meg a holdfényben.

Rhage! Eszméletlenül. Testét a nyitott ajtó felé cipelték.

Mary még azelőtt lent volt az udvaron, hogy az agya kiadhatta volna a testének az utasítást a futásra.

- Rhage! Álljatok meg! Várjatok! – Jeges félelem szorította össze a szívét. – Rhage!

A hangjának hallatán Rhage megrándult, és bágyadtan felemelte a kezét. A férfiak megálltak. Néhányan halkán szitkozódtak.

- Rhage! – Mary lefékezett, amikor odaért hozzájuk. A hirtelen mozdulat felverte a kavicsot az udvaron. – Mi... *Úristen!*

Kedvese arca véres volt, szeme ködös a fájdalomtól.

- Rhage...

A férfi szólásra nyitotta a száját, de csak néma hangok jöttek ki a torkán.

Az egyik testvér megszólalt.

- A fenébe, most már akár a saját szobájába is vihetjük.

- Hát persze, hogy oda viszitek! Harc közben sebesült meg?

Senki nem válaszolt, csak irányt változtatva bevitték az előcsarnokba, végig a folyosón, fel az emeletre, egészen a szobájáig. Miután lefektették az ágyra, a kecskeszakállas, tetovált halántékú kisímította Rhage arcából a haját.

- Testvér, hozhatunk valamit a fájdalomra?

Rhage hangja alig volt felismerhető.

- Nem, semmit. Így jobb lesz. Ismeritek a szabályokat. Mary. Hol... van Mary?

A lány az ágy mellé lépett, és megfogta erőtlen kezét. Ajkát a kézfejére szorította, és ekkor látta meg, hogy a köpeny kifogástalan állapotban van. Sehol egy szakadás, vérfolt vagy pizsok. Ami azt jelentette, hogy nem volt rajta, amikor megsérült. Csak azután adták fel rá.

Szörnyű előérzettel a ruha derekát összefogó fonott, bőrvöhvöz nyúlt. Meglazította, és széthúzta a köpenyt a mellkasán. Rhage vállától a csípőjéig végig be volt kötözve, és a kötésen már itt-ott átszivárgott a vér, sötét foltokkal tarkítva a fehér gézt.

Mary nagyon félt, de úgy érezte, tudnia kell, ezért óvatosan felemelte az egyik kötés szélét, hogy alánézzon.

- *Jóságos isten!* – Megszédült, és az egyik testvérnek kellett elkapnia, hogy el ne essen. – Hogy történt ez?

Amikor senki nem felelt, ellökte magától azt, aki az előbb segített neki, és rájuk nézett. Egyikük sem mozdult, csak Rhage-et bámulták...

Legalább olyan fájdalommal a szemükben, mint amit ő érzett. *Úristen, csak nem ők...*

A kecskeszakállas viszonozta a pillantását.

De igen.

- Ti tettétek ezt vele! – sziszegte a lány. – Ti műveltétek ezt!

- Igen – felelte a hosszú hajú, napszemüveges. – De ez nem a te dolgod.

- *Gazemberek!*

Rhage felnyögött, aztán megköszörülte a torkát.

- Hagyjatok magunkra!

- Majd benézünk, hogy hogy vagy, Hollywood – mondta a színes hajú. – Szükséged van valamire?

- Úgy érted, egy bőráttétetésen kívül? – mosolyodott el Rhage halványan, aztán megvonaglott, amikor mozdulni próbált az ágyon.

Miközben a férfiak kifelé mentek, Mary a hátukat figyelte. *Micsoda... kegyetlen állatok!* – gondolta.

- Mary? – suttogta Rhage. – *Mary!*

A lány megpróbálta kicsit összeszedni magát. Ha feldühödik azok miatt a bűnözők miatt, azzal aligha tud segíteni Rhage-nek.

Lenézett rá, visszanyelte a mérgét, és azt kérdezte.

- Megengeded, hogy idehívjam azt az orvost, akiről beszéltél? Mi is volt a neve?

- Nem.

Mary szeretne volna megmondani neki, hogy hagyja már abba azt a "kemény-vagyok-bírom-a-fájdalmat" szöveget, de tudta, hogy úgyis csak ellenkezne vele, és a veszekedés most nem javítana az állapotán.

- Levegylem rólad a köpenyt, vagy inkább maradjon rajtad?

- Vedd le, ha el tudod viselni a látványomat.

- Emiatt ne aggódj!

Kioldotta a derekán a bőr övet, és miközben lehámozta a férfi testéről a fekete selyem ünnepi öltözetet, legszívesebben felüvöltött volna. Alig bírta elviselni, hogy Rhage folyton elnyög a fájdalomtól, miközben ide-oda mozogva segített neki a vetkőzésben. Amikor végül sikeresen levette róla a köpenyt, látta, hogy vér csorog végig az oldalán.

A gyönyörű paplannak vége, gondolta Mary, de nem érdekelte.

- Sok vért vesztettél. – Összehajtotta a nehéz ruhadarabot.

- Tudom. – Rhage behunyta a szemét, és a fejét a párnákba süllyesztette. Meztelen testén jól látszódtak az apró rángások, remegések, főleg a combján, a hasán és a mellizmán, amitől az egész matrac rázkódott.

Mary kivitte a köpenyt a fürdőszobába, aztán visszajött.

- Megtisztították a sebeidet, mielőtt bekötözték?

- Nem tudom.

- Akkor jobb lesz, ha később ellenőrzöm.

- Úgy egy óra múlva, akkorra majd eláll a vérzés. – Nagy levegőt vett, és megint összerándult.

– Mary... muszáj volt nekik megtenni.

- Micsoda? – A lány odahajolt hozzá.

- Meg kellett tenniük. Én nem... - Az újabb levegővételt újabb fájdalmas nyögés követte. – Ne haragudj rájuk emiatt!

Egy fenét nem!

- Mary – folytatta Rhage kicsit erősebb hangon. Ködös tekintetét megpróbálta összpontosítani. – Nem hagytam nekik más választást.

- Mit követtél el?

- Már vége. És nem szabad haragudnod rájuk. – Tekintete elfelhősödött.

Ami őt illeti, gondolta Mary, arra haragszik, akire csak akar!

- Mary?

- Ne aggódj! – Megsimogatta az arcát, és azt kívánta, bárcsak lemoshatná róla a vért. Amikor Rhage még ettől a könnyű érintéstől is megvonaglott, visszahúzta a kezét. – Hadd hozzak neked valamit, kérlek!

- Csak beszélj hozzám! Olvass nekem...

Volt néhány kortárs mű a polcon a sok haszontalan DVD mellett. Mary a keménykötésűeket nézte meg. Levett egy Harry Pottert, a második kötetet, odahúzott egy széket az ágy mellé, és leült. Eleinte alig tudott az olvasásra koncentrálni, mivel közben folyton a férfi légzését figyelte, végül azonban rátalált egy ritmusra, és úgy tűnt, Rhage is. Légzése lelassult, és a görcsök is abbamaradtak.

Amikor elaludt, Mary becsukta a könyvet. Aggódva figyelte hogy a homloka még mindig ráncos, a szája pedig halvány és szorosan összezárt. Gyűlölte, hogy a fájdalom még a nehezen megtalált pihenés közben sem hagyta magára.

Hirtelen visszautazott az időben.

Látta édesanyja sárga hálósobáját, érezte a fertőtlenítő szagát, hallotta kétségbeesett, nehéz légzését.

Már megint ugyanaz a helyzet. Már megint egy betegágy mellett ült, és végignézi valakinek a szenvedését, miközben nem tehet érte semmit.

Körülnézett a szobában, és pillantása a komód felett lógó festményre esett. *Madonna gyermekével*. Ebben a környezetben a kp csupán egy művészeti alkotás volt, nem pedig szentkép. Egy múzeumba illő gyűjtemény egyik értékes darabja, amely csak dekorációként szolgált a szobában.

Ezért nem kellene utálnia. Sem félni tőle.

Az édesanyja szobájában lévő Madonna-szobor más volt. Azt gyűlölte, és abban a pillanatban, hogy Cissy Luce lelke eltávozott, a gipszszobor a garázsban találta magát. Nem volt szíve kidobni, pedig szeretne volna.

Másnap reggel elvitte az irgalmas nővérekhez, és otthagyta. Csakúgy, mintha feszületet. Amikor kihajtott a templom parkolójából, mámorító érzés szállta meg. Igazi diadal, egy "menj-a-fenébe-Isten" gondolat, ami hosszú idő után az első jó érzés volt, amely eltöltötte. Sajnos nem tartott sokáig. Amikor hazaért, meglátta a feszület kifakult helyét a falon, és a pormentes kört a szekrényen, ahol a szobor állt.

Napra pontosan két évvel azután, hogy megszabadult ezektől a tárgyaktól, leukémiát diagnosztizáltak nála.

Józan ésszel átgondolva persze tudta, hogy nem szállt rá átok, amiért megszabadult tőlük, hiszen egy évben 365 nap van, és mint egy rulettkerékben a golyó, a betegség bejelentésének napja is az egyikre kellett hogy essen. Mélyen a szívében azért néha voltak kételyei. És ettől csak még jobban gyűlölte Istent.

A pokolba! A teremtőnek fél perc ideje sem volt, hogy csodát tegyen az édesanyjával, aki egész életében hívó volt, arra bezzeg tudod időt szakítani, hogy megbüntesse őt, mert vétkezett. *Naná.*

- Meggyógyítasz – szólalt meg Rhage.

Mary felkapta a fejét, és ránézett. Kiűzte fejéből a gondolatokat, és megfogta a kezét.

- Hogy érzed magad?

- Jobban. Megnyugtat a hangod.

Az édesanyja is ezt mondta, gondolta Mary. Ő is szeretne hallgatni, amikor beszélt hozzá.

- Kérsz valamit inni? – kérdezte.
- Mire gondoltál az előbb?
- Semmire.

Rhage lehunyta a szemét.

- Szeretnéd, ha megmosdatnálak?

Amikor a férfi megvonta a vállát, Mary bement a fürdőszobába, majd egy langyos vizes ruhával és egy száraz törülközővel tért vissza. Óvatosan letörölte az arcát, majd a kötések melletti területeket is.

- Ezeket leveszem, jó?

Rhage bólintott, mire Mary finoman lefejtette testéről a kötszert. Levette a sebekről a gézt és a gézlapokat.

Megborzongott, aztán rátört a hányinger.

Rhage-et megkorbácsolták. Ez az egyetlen magyarázata lehetett csak a sebeknek.

- Istenem... - Könnyek gyűltek a szemébe, de nem engedte, hogy kicsorduljanak. – Inkább csak lecserélem a kötést. Még túl friss, hogy megmossam. Van neked...
- A fürdőszobában. A mennyezetig érő polcos szerkenyben a tükör mellett jobbra.

A szekrény előtt állva, Mary megdöbbsen, milyen bőséges felszerelést tartott otthon. Sebészeti eszközök egész sora, gipsz a törött végtagokra, mindenféle kötszer és ragasztószalag. Kivette, amire úgy gondolta, hogy szüksége lehet, majd visszament hozzá. Kibontott egy csomagot, amelyben harminc centi széles, steril gézlapok voltak, majd a férfi mellkasára és a hasára helyezte őket. Úgy gondolta, akár így is hagyhatja, mivel képtelen lett volna megemelni a törzsét, hogy körbe betekerje a kötszerrel, ami különben is túl sok mozgatót igényelt volna.

Miközben a bal oldalára simította le a gézlapokat, Rhage megrándult. Mary rápillantott.

- Fájdalmat okoztam?
- Furcsa kérdés?
- Hogy érted ezt?

Rhage kinyitotta a szemét, és szigorú pillantást vetett rá.

- Fogalmad sincs róla, ugye?

Nyilván nem.

- Rhage, mire van szükséged?
- Arra, hogy beszélj hozzám.
- Jó, csak hadd fejezzem ezt be!

Miután kész lett, kinyitotta a könyvet, Rhage azonban felmordult.

Mary összezavarodva a kezéért nyúlt.

- Nem tudom, mit szeretnél.
- Pedig nem nehéz kitalálni. – Hangja gyenge volt, de ingerült. – Az isten szerelmére, Mary, legalább egyszer hajlandó lennél közel engedni magadhoz?

Kopogtak az ajtón, mire mindketten odafordították a fejüket.

Mary odament és kinyitotta. A kecskeszakállú férfi állt az ajtóban. Kezében egy étellel megrakott ezüsttálcát egyensúlyozott.

- A nevem Vishous, egyébként. Ébren van?
- Szia V! – üdvözölte Rhage.

Vishous bement a szobába, és a tálcát letette a komód tetejére. Miközben az ágyhoz lépett, Mary azt kívánta, bár csak ő is akkora termetű lenne, mint a férfi, akkor legalább ki tudná dobni.

A férfi leült az ágy szélére.

- Hogy érzed magad, Hollywood?
- Megvagyok.
- Csökkent a fájdalom?
- Igen.

- Akkor gyorsan gyógyulsz.
- Nekem úgy tűnik, nem eléggé. – Kimerülten behunyta a szemét.

Vihous egy pillanatig nézte, majd összeszorította a száját.

- Majd később visszajövök, testvér, rendben?
- Köszönöm, haver.

A fickó megfordult, és Mary tekintetével találkozott. Nem lehetett könnyű. Abban a pillanatban a lány azt kívánta, bárcsak ő is megérezné azt a fájdalmat, amit Rhage-nek okozott. Jól tudta, hogy a bosszúszomja az arcára van írva.

- Kemény nő vagy – mormolta Vishous.

- Ha a *testvéred*, miért bántottad?

- Mary, ne! – vágott közbe Rhage rekedten. – Már mondtam, hogy...

- *Nem mondtál semmit!* – Szorosan behunyta a szemét. Nem volt szép dolog hogy rákiabál, miközben nagy kínok közt fekszik, a mellkasa pedig úgy néz ki, mint egy rács.

- Lehet, hogy mégis meg kellene beszélnünk – mondta Vishous.

Mary összefonta karját a mellkasán.

- Van egy ötletem. Mondd el az egész történetet, hogy jobban megértsem, miért tettétek ezt vele.

Rhage közbevágott.

- Mary, nem akarom, hogy...

- *Akkor mondd el te!* Ha nem akarod, hogy megvessem őket, akkor magyarázd el!

Vishous az ágy felé tekintett, mire Rhage alighanem bólintott vagy megvonta a vállát, mert a férfi beszélni kezdett.

- Elárulta a testvériséget azzal, hogy veled van. Jóvá kellett tennie a vétkét, ah velünk akart maradni, és téged továbbra is itt tartani.

Mary nem kapott levegőt. Ezt mind érte tette? Miatta?

Istenem! Hagyta, hogy megkorbácsolják miatta...

"Akkor majd gondoskodom róla, hogy biztonságban legyél, ehhez mit szólna?"

Ezt a fajta áldozatot ép ésszel fel sem tudta fogni. Azt, hogy ekkora fájdalmat kibírt miatta. És hogy pont a testvérei tették ezt, akik állítólag szeretik és törődnek vele.

- Elnézést... Egy kicsit rosszul érzem magam. Ha megbocsátotok...

Hátrálni kezdett, és remélte, hogy időben elér a fürdőszobába. Rhage megpróbált feltápáskodni az ágyban, hogy utána menjen.

- Nem, nem, te itt maradsz! – mondta neki Mary, és odament hozzá. Leült mellé az ágyra, és megsimogatta a haját. – Maradj fekvé, ne mozdulj! Psszt... Nyugodj meg, nagyfiú!

Amikor a férfi egy kicsit lenyugodott, Mary Vishousre nézett.

- Nem értek semmit.

- Nem csoda.

A vámpír keményen állta a lány tekintetét, szemének ezüstös mélysége valahogy rémisztőnek tűnt. Mary egy pillanatig a tetoválását figyelte, amely az arcára is kiért, aztán visszafordult Rhage-hez. Megsimogatta a haját, és halkán beszélt hozzá, amíg el nem aludt.

- Fájt nektek, amikor megkorbácsoltátok? – kérdezte lágy hangon, mert tudta, hogy a másik még nem ment el. – Mondd, hogy fájt!

Ruha suhogását hallotta. Amikor a vállá fölött hátrapillantott, Vishous levette az ingét. Izmos mellkasán friss vágás látszott, mintha egy penge hasított volna mélyen a húsába.

- Egy kicsit mindannyian belehaltunk.

- Helyes.

A vámpír komoran elmosolyodott.

- Jobban megértesz minket, mint gondolnád. Azt az ételt pedig – mutatott a komódon fekvő tálcára – nem csak neki hoztam. Te is egyél belőle!

Na persze! Semmit nem akart elfogadni tőlük.

- Köszönöm. Gondoskodni fogok róla, hogy egyen.

Vishous megtorpant kifelé menet.

- Beszéltél neki a nevedről?

Mary felkapta a fejét.

- Micsoda?

- Rhage. Tudja már?

A lány megborzongott.

- Hát persze, hogy tudja a nevem.

- Nem erre gondoltam. Azt tudja-e, hogy *miért*? El kellene mondanod neki. – Vishous a homlokát ráncolta. – Nem, nem az interneten találtam rá. Mégis hogy lehetne az lehetséges?

Jézus Mária, éppen erre gondolt!

- Tudsz olvasni a gondolatokban?

- Igen, ha akarok, és néha, amikor nincs más választásom – felelte, és kiment a szobából, aztán halkán becsukta maga mögött az ajtót.

Rhage megpróbált az oldalára fordulni, de a fájdalomtól felébredt és felnyögött.

- Mary?

- Itt vagyok. – Két tenyere közé fogta a férfi kezét.

- Mi a baj? – Amikor lenézett rá, kék szeme éberebb volt, mint korábban. – Kérlek! Legalább egyszer mondd el, mi jár a fejedben!

Mary habozott.

- Miért nem hagytál magamra? Még az elején. Mindez... nem történt volna meg.

- Nincs olyan dolog, amit ne vállalnék a biztonságodért, az életedért.

Mary megrázta a fejét.

- Nem értem, hogy érezhetsz ilyen sokat irántam.

- Tudod mit? – mosolygott. – Halaszd el ezt a megértés-dolgot későbbre!

- Jobb, mintha a hit vezérelne – suttogta, és beletúrt szőke hajába. – Aludj, nagyfiú! Minden alvás után, amikor felébredsz, nagyon sokat gyógyulsz.

- Inkább téged néznék – felelte Rhage, de behunyta a szemét. – Imádom, amikor a hajammal játszol.

Kinyújtotta a nyakát, és elhajolt egy kicsit a másik oldalra, hogy a lány még többet tudjon a kezébe venni.

Még a füle is gyönyörű, gondolta Mary.

Rhage mellkasa megemelkedett, amikor egy nagyot sóhajtott. Egy kis idő múlva Mary hátradőlt a széken, előrenyújtotta a lábát, és feltette az ágy egyik vastag oszlopára.

Ahogy teltek az órák, a testvérek egymás után kopogtak be a szobába, hogy megnézzék, hogy van, és bemutatkoztak neki. Phury, a gyönyörű hajú, meleg almabort hozott, amit Mary korábbi elhatározása ellenére elfogadott. Wrath, a napszemüveges, és Beth, aki előtt elájult az első napon, szintén benéztek. Butch, a focilabdás is bejött, csak úgy, mint Tohrment, a katonás hajú.

Rhage sokat aludt, de mindig felébredt, amikor megpróbált a másik oldalára fordulni. Olyankor ránézett a lányra, mintha a látványából merítene erőt, ő pedig vizet hozott neki, megsimogatta, megetette. Nem sokat beszélgettek. Az érintés eleget mondott.

Mary maga is kezdett elálmosodni, feje előre bukott, amikor újabb halk kopogásra lett figyelmes. Biztosan Fritz hozott ennivalót.

Kinyújtózott, és az ajtó felé indult.

- Jöjjön be! – mondta, miközben kinyitotta.

A sebhelyes arcú volt a folyosón. Ahogy ott állt mozdulatlanul, a fentről ráeső fény megvilágította markáns arcvonásait, kiemelte mélyen ülő szemét, nagyon rövid haja alatt a fejét, a hosszú, recés szélű vágást az arcán, valamint kemény állkapcsát. Laza garbót és nadrágot viselt, amely lecsúszott a csípőjén. Mindkettő fekete volt.

Mary ösztönösen az ágyhoz sietett, hogy megvédje Rhage-et, ami ostobaság volt, tekintve, hogy egy hatalmas termetű vámpír állt az ajtóban.

A csend hosszúra nyúlt. Mary azt mondogatta magában, hogy biztosan ő is csak látogatóba jött, ahogy a többiek, és nem akarja bántani újra a testvérét. Kivéve, hogy a férfi... rendkívül feszültnek tűnt, és testtartása azt sugallta, bármelyik pillanatban képes lenne előre lendülni. És ami még inkább megrémisztette a lányt, hogy nem a szemébe nézett, de nem is Rhage-et figyelte. Hideg, fekete szeme a semmibe meredt.

- Szeretnél bejönni, és megnézni? – kérdezte Mary végül.

A fekete tekintet felemelkedett, és ránézett.

Obszidián fekete, gondolta Mary. Pontosan olyan volt, mint az obszidián. Fényes, feneketlen, lélektelen.

Hátrált még néhány lépést, és megfogta Rhage kezét. Az ajtóban álló vámpír komoran elmosolyodott.

- Egy kicsit vadnak tűnsz, te nő. Azt hiszed, azért jöttem, hogy megint bántsam? – A hangja mély volt, és érzelemmentes. Kifejezetten zengő, de olyan szenvtelen és semmit el nem áruló, mint a tekintete.

- Bántani akarod?

- Ostoba kérdés.

- Miért lenne ostoba?

- Ha nem hiszed el a választ, nem kellene megkérdezned.

Újabb csönd állt be köztük, miközben Mary alaposan szemügyre vette. Rájött, hogy talán nem is agresszív, inkább csak félszeg.

Talán.

Megcsókolta Rhage kezét, és kényszerítette magát, hogy eltávolodjon tőle.

- Épp le akartam zuhanyozni. Odaülnél mellé, amíg a fürdőszobában vagyok?

A vámpír sűrűn pislogni kezdett, mintha meglepte volna a kérdés.

- Biztonságban éreznéd magad meztelenül a szomszédos helyiségben, miközben én itt vagyok?

Nem nagyon.

Mary vállat vont.

- Ahogy gondolod. De biztos vagyok benne, ha felébred, sokkal szívesebben látna téged, minthogy egyedül legyen.

- És a lámpát is lekapcsolod?

- Akkor bejössz vagy sem? – Amikor nem kapott választ, folytatta. – A ma este biztosan szörnyű lehetett neked.

A vámpír eltorzult első ajka vicsorgó mosolyra rándult.

- Te vagy az egyetlen, aki azt feltételezed rólam, hogy nem élvezem, ha fájdalmat okozok valakinek. Csak nem az a francos Teréz anya-típus vagy, aki mindig meglátja a jót a sérült lelkekben?

- Gondolom, nem te akartad azt a hatalmas vágást az arcodra. És le merném fogadni, hogy a ruha alatt van még több is, szóval, ahogy már mondtam, a ma este biztosan szörnyű lehetett számodra.

A férfi szeme résnyire szűkült, és hideg légáramlat szelte át a szobát, mintha a vámpír meglegyintette volna a széllel.

- Vigyázz, te nő! A merészség veszélyes lehet.

Mary odalépett elé.

- Tudod mit? Ez az egész zuhanyzás dolog hazugság. Azért találtam ki, hogy kettesben tölthess vele egy kis időt. Látom rajtad, mennyire rosszul érzed magad, különben nem álldogálnál ott az ajtóban olyan átkozottul összetörve. Vagy fogadd el az ajánlatomat, és gyere be, vagy menj el, de nagyra értékelném, ha nem próbálnál megijeszteni!

Abban a pillanatban a lányt az sem érdekelte, hogy megüti-e miatta, mert annyira túltenget benne a fezsültség, és olyankimerült volt, hogy már nem tudott tisztán gondolkodni.

- Szóval, mi lesz? – kérdezte határozottabban.

A vámpír belépett, és becsukta az ajtót. A szobában azonnal hidegebb lett, hogy ő is bent volt. A lényéből sugárzó fenyegetés szinte tapintható volt, és Mary úgy érezte, mintha a hűvös fuvallat kézként érintené meg a testét. Amikor kattant a zár az ajtón, megrémült.

- Nem próbálom – mondta a férfi lassan.

- Mit? – kérdezte Mary elfülva.

- Megijeszteni téged. Már *félsz*. – Elmosolyodott. Szemfoga hosszú volt, jóval hosszabb, mint Rhage-é. – Érzem a félelmedet. Olyan szaga van, mint a friss festésnek. Bizsergeti az orrom. Ahogy Mary hátrált, ő úgy ment előre, követte minden lépését.

- Hmm... tetszik az illatod. Már az első pillanattól kezdve tetszik, ahogy először megláttalak. Mary még gyorsabban távolodott tőle, hátra nyújtotta a kezét, és remélte, hogy mindjárt eléri az ágyat. Helyette beleakadt az egyik vastag függönybe az ablaknál.

A sebhelyes vámpír sarokba szorította. Nem volt annyira izmos, mint Rhage, de kétség sem férhetett hozzá, hogy ő is halálos. Hideg, fekete szeme mindent elárult Marynek arról, mennyire ért a gyilkoláshoz.

Egy nagy sóhajjal lehajtotta a fejét, és megadta magát. Ha bántani akarná, nem tudná megvédeni magát, és ebben az állapotban Rhage sem. A fenébe is, utált kiszolgáltatott lenni, de az élet néha besodorja az embert ilyen helyzetbe.

A vámpír lehajolt hozzá, mély levegőt vett, és egy nagy sóhajjal kifújta. Mary összerándult.

- Menj zuhanyozni, te nő! Az előbb sem akartam bántani Rhage-et, és ez nem változott azóta. Neked sem fogok ártani, mert ha történik veled valami, az sokkal nagyobb fájdalmat jelentene neki, mint amit most érez.

Mary megkönnyebbülten a földre rogyott, amikor a vámpír elfordult, de még észrevette, hogy megvonaglik az arca, amikor Rhage-re tekint.

- Mi a neved? – kérdezte.

A férfi hátrafordult, és felvonta a szemöldökét, aztán visszanézett az ágyra.

- Én vagyok a gonosz testvér, ha még nem vetted volna észre.

- A nevedet kérdeztem, nem a tulajdonságodat.

- A rosszfiú szerep inkább már kényszer. Egyébként a nevem Zsadist. Én vagyok Zsadist.

- Nos... örülök, hogy megismertelek, Zsadist.

- Milyen udvarias vagy – gúnyolódott.

- Rendben. Akkor ehhez mit szólsz? Köszönöm, hogy nem öltél meg minket most az előbb. Ez elég életszerűnek tűnik?

Zsadist hátrapillantott a válla fölött. Szemhéja olyan volt, mint az ablakra szerelt redőny. Csak egy kis résnyi hideg feketeséget engedett át. Rövidre nyírt hajával és a sebhellyel az arcán ő volt az erőszak megtestesítője: agresszió és fájdalom egy személyben. Bár ahogy a gyertyák fényében a lányra nézett, mintha valami tétova melegség tükröződött volna az arcán. Olyan röpké pillanat volt csupán, hogy Mary nem is tudta, hogyan vette észre mégis.

- Egészen... - mondta a férfi lágy hangon -, rendkívüli nő vagy. – Még mielőtt a lány bármit mondhatott volna, felemelte a kezét. – Most menj! Hagyj magamra a testvéremmel!

Mary egyetlen szó nélkül bement a fürdőszobába. Olyan sokáig állt a zuhany alatt, hogy a végén már ráncos lett a tenyere, és a gőztől semmit nem látott. Amikor kilépett alóla, megtörölközött, és felvette ugyanazt a ruhát, amiben előtte volt, mivel nem jutott eszébe, hogy újat vigyen be. Halkan kinyitotta az ajtót, és visszament a szobába.

Zsadist az ágyon ült, válla előreesett, karjával átölelte saját derekát, és Rhage alvó teste felé görnyedt. Olyan közel hajolt hozzá, amennyire csak tudott, anélkül, hogy hozzáért volna.

Előre-hátra ringatta magát, miközben valami halk dal szólt a levegőben.

Ő énekelt, hangja hol felerősödött, hol lehalkult, oktávokat szelt át, magasra szárnyalt, mélybe zuhant. Gyönyörű volt. Lélegzetelállítóan gyönyörű. Rhage pedig békésen aludt, olyan nyugalomban, ahogy még soha azelőtt.
Mary halkán kiosont a folyosóra, és magára hagyta őket a szobában.

31. fejezet

Rhage valamikor a következő nap délután ébredt fel. Első mozdulatával vakon Maryt kereste, de hamar visszahúzta a kezét, mert nem akarta, hogy a zúgás újra feltámadjon a testében. Nem érezte magát elég erősnek ahhoz, hogy megbirkózzon vele.

Kinyitotta a szemét, és oldalra fordította a fejét. A lány ott feküdt mellette az ágyon, hasra fordulva aludt.

Istenem, megint segített rajta, amikor szüksége volt rá! Habozás nélkül. Erős tudott maradni, és még a testvéreivel is képes volt szembeszállni.

Szerelem töltötte el a szívét, olyan hevesen, hogy egy pillanatra nem kapott levegőt.

Megérintette a mellkasán a kötést, amit ő tett rá. Óvatos mozdulatokkal letekerte magáról mindent. A sebei szépen gyógyultak. Már összezáródtak, és nem fájtak. Holnapra már csak rózsaszín hegek fognak rájuk emlékeztetni, holnaputánra pedig teljesen eltűnnek.

Arra gondolt, mennyi mindent kellett a testének az utóbbi időben elviselnie. Az átváltozást, amikor előbújt belőle a vadállat, a vágyat Mary iránt, a napfény okozta égést, a korbácsolást. Hamarosan innia kell, és nem akarta megvárni, amíg igazán éhes lesz.

A táplálkozására mindig kínosan ügyelt. A többi testvér olyan sokáig tűrte az éhséget, ameddig csak bírta, mert nem akartak bizalmas kapcsolatba kerülni senkivel. Ő azonban előre gondolkodott. Legkevesbé arra volt szüksége, hogy a vadállat vérszomjasan tomboljon benne...

Várjunk csak egy percet!

Mély levegőt vett. Hihetetlen volt az... üresség, amit érzett. Sehol a halk zúgás. Nincs viszkető vibrálás, se égés. Pedig Mary ott feküdt mellette.

Csak... ő volt a testében, egyedül. A vadállatnak semmi nyoma.

Ja igen, jutott eszébe. Átmenetileg elvette az Őrző, hogy át tudja vészelní a *ritust* anélkül, hogy a szörny előbújna belőle. És nyilvánvalóan kapott egy kis haladéket is, hogy a gyógyulás hamarabb menjen. Kíváncsi volt, meddig tart a szabadság.

Lassan kifújta a levegőt a tüdejéből az orrán keresztül. Amikor újra magába mélyedt, felfedezte a tökéletes békét. A mennyei csendet. A tomboló szörny hiányát. És élvezte.

Egy évszázada nem érzett már ilyet.

Legszívesebben elsírta volna magát.

Eltakarta a szemét, hátha mégsem tudja visszatartani a könnyeit, és Mary közben felébred.

Tudják vajon a többiek, milyen szerencsések, hogy ilyen pillanataik vannak? Amikor csak a végtelen csendet hallják? Az átok előtt ő sem értékelte, még csak észre sem vette. Az ördögbe is, ha az átok előtt erre ébredt volna, valószínűleg átfordult volna a másik oldalára, hogy visszaaludjon.

- Hogy érzed magad? Hozzak valamit?

Mary hangjának hallatára lelkiekben felkészült a hatalmas energiahullámra a testében. De nem történt semmi. Csak a melegséget érezte a szívében. A szabadon szárnyaló szerelmet, amelyet nem mérgezett meg az átok.

Megdörzsölte a szemét, és a lányra nézett. Olyan rajongással figyelte a sötét csendben, hogy szinte megrémült magától.

- Veled akarok lenni. Most azonnal. Benned akarok lenni.

- Akkor csókolj meg!

Magához húzta. Mary csak egy pólót viselt. Alácsúsztotta a kezét, és tenyerével a derekát simogatta. Kemény vesszője már készen állt az egyesülésre, hogy úgy tegye magáévá, hogy közben nem kell semmivel harcolnia. Minden egyszerű érintés kimondhatatlan örömet jelentett számára.

- Szeretni akarlak – súgta, és lerántotta magukról a takarót. Látni akarta a lány minden porcikáját, megérinteni, és nem tűrt semmi akadályt az útjában.

Áthúzta a pólót a fején keresztül, aztán gondolatának erejével meggyújtotta a gyertyákat a szobában. Mary teste ragyogott az aranyszínű fényben, fejét oldalra fordította, úgy nézett fel a férfit szürke szemével. Melle fehérén világított a kemény, rózsaszín bimbók körül. Hasa lapos volt, talán kicsit túl lapos is, gondolta Rhage aggodalmasan. Csípője azonban tökéletes, csakúgy, mint hosszú, karcsú lába.

Az az édes hely pedig a köldöke alatt...

- Drága Mary! – suttogta, miközben azon járt az esze, merre szeretne barangolni a testén.

Keresztben ráült a lábára, merev vesszője pedig büszkén, követelőzőve előre ágaskodott. Mielőtt ráhajolhatott volna a testére, Mary kinyújtotta felé a karját, és megfogta kemény férfiasságát. Rhage megborzongott, egész testét verejték lepte el. Miközben nézte, ahogy megérinti, csak egy rövid percig engedte át magát a tiszta, zavartalan vágy önfeledt élvezetének.

Amikor látta, hogy a lány felül, nem tudta, mire készül.

- Mary?

Mary szétnyitotta az ajkát, és a szájába vette a lüktető hímtagot.

Rhage nem kapott levegőt.

- Ó... *Istenem!* – Hátra dőlt, és a kezére támaszkodott.

A többi nőnek, akikkel az átok kezdete óta volt, soha nem engedte meg, hogy ott hozzáérjenek. Nem vágyott rá, és még azt sem szerette, ha a dereka fölött érintették meg, nemhogy alatta.

De ő Mary volt.

A gyengéd szívoogatás és a szája melege, legfőképpen azonban az a tudat, hogy ő Mary, elvette minden erejét, teljesen kiszolgáltatatta magát neki. A lány felnézett rá, és figyelte, ahogy úszik a gyönyörben, amit ő nyújt neki. Amikor Rhage hanyatt feküdt az ágyon, mindkét kezével simogatni kezdte a combját térdétől az ágyéka felé, közben azonban nem hagyta abba azt, amit a szájával csinált. Rhage két keze közé fogta a lány fejét, csípőjét még jobban előre tolt a szájába, amíg megtalálták a ritmust.

Mielőtt azonban felért volna a csúcra, elhúzódott, mert nem akarta, hogy máris vége legyen.

- Gyere ide! – mondta neki, és a hasára húzta, majd hanyatt fordította, és felé került. – Benned akarok lenni, amikor elmegyek.

Megcsókolta, és végigsimította a bőrét a nyakától lefelé. A szíve fölött megállt. Érezte, milyen gyorsan ver. Lehajolt és megcsókolta a mellkasa közepét, aztán oldalra siklott a mellére. Szájába vette a mellbimbóját, és megszívta, miközben karjával átkarolta a vállát, hogy közelebb húzza magához.

Mary furcsa rekedt hangot hallatott, egy izgatott nyögést, amire Rhage felkapta a fejét és ránézett. Egy ideig rajta felejtette a tekintetét, miközben a lány behuntya a szemét, és összeszorította a fogát. Rhage apró csókokkal haladt lefelé a köldökéig, ott elidőzött egy ideig, nyalogatta a környékét, aztán lejjebb siklott a csípőjére. Hasra fordította a lányt, majd kezével szétnyitotta a lábát, és tenyerét a lába közé csúsztatta. Megremegett a selymes nedvességtől, ami ott fogadta, de közben egy pillanatra sem hagyta abba a cirógató csókokat háta alsó részén.

Egyik ujját becsúsztotta a nedves lyukba, s ugyanakkor szemfogával végigsimított felfelé a gerincén.

Mary felnyögött, testével megfeszült a fog érintésére. Rhage a vállánál megállt. Orrával félre tolt egy hajtincset, majd halkán morgott egyet, amikor a nyakára pillantott.

Amikor a lány mozdulatlaná vált, a fülébe suttogta.

- Ne félj! Nem foglak bántani.

- Nem félek – felelte Mary, aztán megmozdította a csípőjét, és lába közé szorította a férfi kezét.

Rhage felszisszent, amikor végigsöpört rajta egy vágyhullám. Zihálni kezdett, de nem aggódott. Nem volt vibrálás, sem az átkozott zúgás. Csak ő és Mary. Együtt. Szeretkezés közben.

Habár valami mást is szeretett volna tőle.

- Bocsáss meg!

- Miért?

- Mert szeretnék... inni belőled – súgta a fülébe hátulról.

A lány megremegett a vágytól, és forró áramlat hasított belé ott, ahol a férfi ujjja a testébe hatolt.

- Tényleg ezt... szeretnéd tenni? – kérdezte.

- Istenem, de mennyire! – Ajkaival rátapadt a nyakára oldalt, és megszívta a bőrét, miközben majdnem belehalt, hogy többet is tehessen. – Minden vágyam, hogy érezzem a véredet!

- Már gondoltam rá, milyen lehet – felelte Mary fátyolos, de izgatott hangon. Úristen, csak nem azon gondolkodik, hogy megengedi neki. – Fáj?

- Csak az elején egy kicsit, de aztán olyan, mint... a szex. Éreznéd a gyönyörömet, miközben átáramlik belőled a vér belém. És nagyon óvatos lennék. Nagyon gyengéd.

- Tudom, hogy az lennél.

Rhage-en végig söpört a vágy. Szemfoga kivillant. Elképzelte, ahogy belemélyeszi a lány nyakába, és szívni kezdi a vérét. Aztán lenyeli. Érti az ízét. Szinte érezte azt a belsőséges kapcsolatot, amikor Mary is ugyanezt teszi vele. Jó sokat adna neki magából, hogy jóllakjon. Annyit ihatna, amennyit akarna...

Hogy ő is ugyanezt tenné?

Rhage elhúzódott. Mégis mi a *fenét* gondolt? Mary ember, az ég szerelmére! Nem iszik vért. Lehajtotta a fejét a vállára. És akkor eszébe jutott, hogy nemcsak, hogy ember, de beteg is. Megnyalta a száját, próbálta rávenni a szemfogát, hogy húzódjon vissza.

- Rhage? Meg fogod tenni... azt? Tudod.

- Azt hiszem, biztonságosabb, ha nem.

- Nem félek tőle. Őszintén mondom.

- Ó, drága Mary, tudom, hogy nem félsz semmitől. – Bátorsága volt az egyik ok, amiért így érzett iránta. – De inkább a testedet veszem el, mint azt, amit nem adhatsz nekem.

Egy hirtelen mozdulattal, felé kerekedett, megemelte a csípőjét az ágyról, és hátulról mélyen beléhatolt. Forróság terjedt szét belsejében, amikor Mary felemelte a felsőtestét, és neki nyomta a fenekét, hogy még jobban érezze magában. Rhage egyik karját elől a mellkasára csúsztatta, a melle közé, és úgy tartotta meg. A kezével oldalra fordította az állát, és hevesen megcsókolta.

Mary lélegzete forró és kétségbeesett volt, amikor lassan kijebb húzódott belőle. A mozdulattól mindketten felnyögtek. Olyan hihetetlenül szűk volt! Úgy szorította vesszőjét, mint a satu. Rhage még egy ideig képes volt uralkodni magán, amikor néhányat lökött, aztán a csípője átvette az irányítást, és a saját ritmusa szerint kezdett mozogni. Olyan hevesek lettek a lökések, hogy már nem tudta folytatni a csókot, ezért keze lecsúszott a lány derekára.

May visszafeküdt az ágyra, fejét oldalra fordította. Szája kicsit szétnyílt, szemét csukva tartotta. Rhage elengedte a testét, és mindkét kezével a válla mellett támaszkodott az ágyra. Olyan apró volt alatta, szinte eltörpült vastag karja mellett, férfiasságát mégis teljes egészében magába fogadta, újra és újra, amíg tudta, hogy nem bírja tovább.

Valami csodálatos szúrást érzett a kezében. Lenézett, és látta, hogy a lány átkarolja az egyik karját, és a hüvelykujja tövével összezárja állkapcsát.

- Erősebben, Mary! – nyögte rekedten. – Ó, igen! Harapj... még erősebben!

Az apró fájdalom, ahogy a foga a húzába mélyedt, a végsőkig felkorbácsolta vágyát, és az orgazmus szélére sodorta.

De még nem akarta, hogy vége legyen.

Kihúzódott, és gyorsan hanyatt fordította Maryt. Amikor a hátára fordult, a lába két oldalra dőlt, mintha nem lenne ereje megtartani. Rhage majdnem széttárt combjára élvezett, amikor meglátta, hogy kitárulkozva, nedvesen és felhevülten fekszik előtte. Lehajtotta a fejét, és megcsókolta azt a helyet, ahol az előbb vesszője volt. Érezte benne a saját ízét is, és a megjelölés illatát, amely már beborította a lány egész testét.

Mary hangosan felkiáltott, amikor feljutott a csúcsra. Még mielőtt elcsitultak volna benne a gyönyör hullámai, Rhage ráfeküdt, és előlről is beléhatolt.

A nevét kiáltotta, körme a hátába fúródott.

Rhage engedte, hogy a gyönyör felrepítse, közben a lány ködös tekintetében mélyedt. Mivel nem volt már miért visszafognia magát, ő is elélezett. Újra és újra belepumpálta magát a testébe. Az orgazmus egyre csak tartott, ő pedig boldogan lovagolt a hullámain. Úgy tűnt, nem akar véget érni az eksztázis, és nem is lehet megállítani.

Persze, nem is tudta volna, még ha akarta volna sem.

Mary szorosan átölelte Rhage-et, miközben a férfi még egyszer megborzongott. Teste összerándult, a levegőt hirtelen fújta ki. A gyönyörtől felnyögött, és Mary érezte, hogy újra és újra megtölti belsejét szerelme nedvével.

Nagyon különös érzés volt. Miután az ő vágya lecsillapodott, a férfi felhevülve orgazmusok sorozatát élte át. Mivel az ő figyelmét már nem terelte el a szenvedély, minden apró dolgot érzett Rhage testében, s közben lökéseit a sajátjában. Pontosan tudta, mikor jön az újabb hullám, érezte a remegést a hasában és a combján. Most is éppen ez történt, a lélegzete elakadt, mellizma és a válla megfeszült, a csípője újra előrelendült.

Rhage ezúttal felemelte a fejét, ajka visszahúzódott a szemfogáról, szemét szorosan becsukta. Teste összerándult, minden izma megfeszült, aztán Mary megérezte a forró áradatot magában. Rhage kinyitotta a szemét. Tekintete fátyolossá vált.

- Ne haragudj, Mary! – Ekkor újabb orgazmus tört rá, de megpróbált beszélni közben. – Még soha... nem történt... velem ilyen. Nem tudom... abbahagyni. *Istenem!*

A bocsánatkérés és az eksztázis nyögése hangzott fel a torkából.

Mary rámosolygott, és megsimogatta sima hátát. Érezte kemény izmait, miközben az alsóteste ismét nagyot lökött. Csordultig megtelt a magjával, és a testéből sugárzó vadító forrósággal. A megjelölés csodálatos illatát érezte a levegőben és mindenhol a testén.

Rhage karjára támaszkodott, úgy tűnt, kész kihúzódni belőle.

- Hová mész? – kérdezte Mary, és a lábát összekulcsolta a hátán.

- Összenyomlak. – Rhage lélegzete ismét elakadt.

- Dehogysis!

- Ó Mary... én... - Hátát ívben meghajolt, fejét hátravetette, nyaka megfeszült, válla kidomborodott. Jó ég, milyen gyönyörű, gondolta Mary.

Hirtelen elernyedett, és teste erőtlenül hanyatlott rá a lányra. Hatalmas súlya ránehezedett, Mary alig bírta el, még levegőt is alig kapott. Szerencsére hamar legurult róla, és oldalról ölelte magához. Szíve vadul zakatolt a mellkasában, Mary hallgatta, ahogy lassan csitult.

- Nem bántottalak közben? – kérdezte bágyadtan.

- Egyáltalán nem.

Megcsókolta, és kihúzódott belőle, majd tántorgó léptekkel a fürdőszobába ment. Egy törülközővel tért vissza, amit óvatosan Mary lábai közé tett.

- Akarod, hogy megnyissam neked a zuhanyt? – kérdezte. – Úgy tűnik, eléggé összekentelek.

- Inkább ne! Szeretnék egy kicsit még itt feküdni.

- Nem tudom megmondani, miért történt ez – mondta Rhage, és tűnődve a homlokát ráncolta, miközben visszahúzta az ágyra a takarót, majd betakarta magukat. – Habár... talán mégis.

- Bármilyen is volt az oka, hihetetlen voltál. – Mary megcsókolta az állát oldalról. – Elképesztően csodálatos.

Egy ideig csendben feküdtek egymás mellett.

- Tudod, Mary, a testem az utóbbi időben nagyon sok megpróbáltatáson ment keresztül.

- Az biztos.

- Hamarosan... gondoskodnom kell magamról.

Valami furcsa volt a hangjában, amire Mary felkapta a fejét. Ránézett, de a férfi a mennyezetet bámulta.

Hideg borzongás futott végig a gerincén.

- Hogy érted ezt?

- Innom kell. Egy nőből. Aki az én fajomhoz tartozik.

- Ó. – Arra gondolt, milyen érzés volt, amikor a szemfogát végigfutatta a hátán. Aztán a várakozás izgalma, amikor az orrával simogatta a nyakát. Kezdett visszatérni annak az éjszakának az emléke, amikor egy másik nővel volt. Nem bírta volna még egyszer elviselni. Várni rá az ágyban, miközben tudja, hogy valaki mással van.

Rhage megfogta a kezét.

- Mary, muszáj innom, hogy ellenőrzés alatt tudjam tartani magam. De szeretném, ha te is ott lennél velem, amikor megtörténik. Ha túl fájdalmas, hogy végignézd, legalább légy egy szobában velünk! Szeretném, ha pontosan tudnád, mi zajlik köztem és a nő között.

- És kiből fogsz – megköszöri a torkát -, kiből fogsz inni?

- Már gondolkodtam rajta. – nem akarok olyat, akivel már dolgom volt.

Vagyis rögtön leszűkült a kör, mondjuk, öt nőre? Talán hatra?

Megrázta a fejét, és elszégyellte magát, amiért ilyen rosszindulatú gondolata támadt.

- Úgy gondoltam, hogy az egyik kiválasztottat fogom hívni.

- Kik ők? – *Mondd, hogy fogatlan vén boszorkák!*

- Elsősorban az Őrzőt szolgálják, aki a mi istenünk, de volt idő, amikor a testvériség egyedülálló tagjainak ajánlották fel a vérüket. Manapság, már nem vesszük őket erre igénybe, de most kapcsolatba lépek velük, hogy megnézzem, meg lehet-e így oldani.

- És mikor kerül rá sor?

- Minél hamarabb. Talán már holnap este.

- Akkor én már nem leszek itt. – Amikor látta, hogy a férfi arca elkomorul, gyorsan folytatta, hogy ne is tudjon közbeszólni. – Ideje elmennem.

- Egy fenét.

- Rhage, nézd realisan a dolgokat! Valóban azt várod tőlem, hogy örökre itt maradjak veled?

- Ezt szeretném, igen.

- Az eszedbe jutott valaha, hogy talán hiányzik az otthonom, a holmim, a...

- Majd idehozom. Mindet.

Mary megrázta a fejét.

- Haza kell mennem.

- Nem biztonságos.

- Akkor biztonságossá kell tennünk. Majd beszereltetek egy riasztót, vagy megtanulok löni, nem tudom, de vissza kell térnem a saját életembe.

A férfi lehunyta a szemét.

- Rhage, nézz rám! *Nézz rám!* – Megszorította a kezét. – Vannak dolgok, amiket meg kell tennem. Az én világomban.

A férfi ajka egy vonallá préselődött.

- Megengeded hogy Vishous szerelje fel nálad a riasztórendszert?

- Igen.

- És majd néhány napot itt is töltesz nálam.

Mary mély lélegzetet vett.

- Mi lesz, ha nemet mondok?

- Akkor én megyek hozzád.

- Nem gondolod, hogy...

- Már mondtam korábban is, ne gondolkozz!

Ajka megtalálta a lányét, de mielőtt a nyelve a szájába csúsztatott volna, hogy elvegye minden logikus gondolatát, Mary eltolta magától.

- Rhage, tudod, hogy ez nem vezet sehová. Ez, ami köztünk van. Bármilyen legyen is az. Én nem tudok...

Rhage hanyatt fordult, és a feje alá tette az egyik karját. Száját összeszorította, az állkapcsa megfeszült, és a nyakán kidagadtak az erek.

Mary gyűlölte ezt a helyzetet, de úgy gondolta, jobb lesz, ha végre nyíltan tisztázzák a dolgot.

- Nagyra értékelem mindazt, amit értem tette. Az áldozatot, amit vállaltál, hogy biztonságban tarts...

- Miért lettél olyan dühös aznap éjjel, amikor elmentem?

- Tessék?

- Miért érdekelt az, hogy mással vagyok? Vagy csak egy kis vad szexre vágytál, és szükség volt valami ürügyre? – Rápillantott a lányra. Farkasszemet nézett vele, de most szinte bántó volt az éles kék neonfény. – Tudod, ha legközelebb egy kemény menetre vágysz, csak kérned kell. Tudok úgy is játszani.

Ó, Istenem! Nem akarta, hogy haragudjon rá.

- Rhage...

- Tudod én már egészen belejöttem. Tetszett a dominancia, amit előadtál. A szadista rész is. És amikor megízlelted a véretem, miután megharaptad az ajkam? Nagyon izgató volt. Szörnyű volt hideg hangja, izzó szeme azonban még annál is rosszabb.

- Nagyon sajnálom – mondta Mary -, de...

- Az igazság az, hogy máris merev vagyok, csupán attól, hogy rágondolok. Meglepő, nem? Tekintve, hogy mivel töltöttem az elmúlt húsz percet?

- Szerinted, mit tartogat számunkra a jövő?

- Azt sohasem lehet előre tudni. De azért estig még maradsz, ugye? Ha másért nem, legalább azért, mert haza kell, hogy vigyelek. Addig pedig nézzük meg, képes vagyok-e megint felizgulni! Szeretném kihasználni az időt. – A takaró alá nyúlt. – Azt a mindenit! Nagyon jó vagy. Úgy áll, mint a cövek!

- Tudod, milyen lesz az elkövetkező hat hónap számomra?

- Nem, de alighanem nem is fogom megtudni, ugye? Akkor mit szólnál egy kis szexhez? Mivel te úgyis csak ezt akarod tőlem, én pedig olyan szánalmas lúzer vagyok, hogy akkor is kellesz nekem, ha csak így lehetsz az enyém. Azt hiszem, jobb, ha most azonnal neki is látunk.

- Rhage! – kiáltotta Mary, hogy végre figyeljen rá.

- Mary! – gúnyolódott a férfi. – Elnézést. Túl sokat beszélek? Jobban szeretnéd, ah a szám valami kellemesebb dolgot művelne veled? Mondjuk, legyen a tieden? Nem is. A melleden? Nem, várj! Lejjebb. Igen, lejjebb szeretnéd, ugye? Én pedig nagyon értek hozzá, hogy neked jó legyen.

Mary a kezébe temette az arcát.

- Nem akarok így elválni tőled. Veszekedve.

- De ettől még nem gondolod meg magad, ugye? Nem, hát persze, hogy nem. A szupererős Mary, egyszerűen csak kísétál a világba...

- *Mert beteg*, Rhage! Azért hagylak el, mert beteg vagyok. Holnap az *orvoshoz* megyek, nem valami fergeteges buliba, ami otthon vár.

Rhage ránézett.

- Ezek szerint nem tartasz méltónak arra, hogy a gondodat viseljem.

- Micsoda?

- Nem fogod megengedni, hogy melletted legyek a betegséged alatt?

Mary arra gondolt, milyen szörnyű érzés volt számára a férfit fájdalmak közt, szenvedni látni, miközben nem tudott rajta segíteni.

- És miért akarnál mellettem lenni? – suttogta.

Rhage olyan döbrent arccal meredt rá, mintha megütötte volna.

Kipattant az ágyból.

- Menj a fenébe, Mary!

Felrúgta magát egy bőrnadrágot, és kirántott egy pólót a szekrényből.

- Csomagolj össze, szivi, és ne aggódj, nem kell többé elviselned egy kóbor kutyát magad mellett! – Dühösen bedugta a karját a póló ujjába, és áthúzta a fején. – Majd szólok Vishousnek, ahogy minél sürgősebben szereljen fel egy riasztót a házadban. Nem fog sok időbe telni, de addig is aludhatsz egy másik szobában itt a házban. Majd az egyik *hűséges* megmutatja az új helyedet.

A lány felugrott az ágyról, de még mielőtt odament volna hozzá, Rhage jéghideg tekintete megállította.

- Tudod, Mary, meg is érdemlem. De komolyan. Rengeteg nővel tettem én is ugyanezt. Egyszerűen kísértél az életükből, és egyáltalán nem törődtem velük. – Kinyitotta az ajtót. – Bár azok, akiket megkeféltam, szerencsések voltak. Ők legalább nem emlékeztek rám utána. Istenemre, ölni tudnék, hogy én is elfelejthesselek téged! Őszintén mondom.

Nem csapta be maga mögött az ajtót, csak határozottan becsukta.

32. fejezet

O a civil vámpír fölé hajolt, és még jobban összeszorította a satut. A fickót a belvárosban rabolta el, a Sikoly melletti sikátorból, és eddig az újonnan felépített vallatóközpont remekül működött. Már a fogollyal is sokra haladt. Kiderült, hogy érintőleges kapcsolatban állt a testvériséggel.

Más körülmények közt, O közel lett volna ahhoz, hogy merevedése legyen. Ehelyett azonban csak figyelte a vámpír hidegrázását, üveges, kába tekintetét, és lelki szemei előtt önmagát látta az Omegával. Súlyos teste alatt. Erőtlenül. Fájdalmak közt vergődve.

Az emlék hatására úgy égett a tüdeje, mintha valahol elzáródott volna benne egy ér. El kellett fordítania a fejét. Amikor a vámpír felnyögött, O puhánynak érezte magát.

A francba, össze kell szednie végre magát!

Megköszörülte a torkát, és vett egy mély levegőt.

- Na szóval... milyen jól ismeri a húgod a testvériséget?

- Időnként... lefekszik... velük.

- Hol?

- Nem tudom.

- Ennél okosabbnak kellene lenned – mondta neki O, és még szorosabbra húzta a satut.

A vámpír felordított, vad tekintete kétségbeesetten pásztázta a helyiséget a félhomályban. Közel járt ahhoz, hogy megint elájuljon, ezért O engedett egy kicsit a szorításon.

- Hol szokott találkozni velük?

- Caith minden bárban megfordul – mondta, és elhalóan felnevetett. – Zero Sum. Sikoly. A múltkor a Félszeműbe ment.

- Félszemű? – Furcsa. Az a hely az isten háta mögött volt.

- Most már elmehetek? A szüleim...

- Biztos vagyok benne, hogy nagyon aggódnak miattad. És ez így is van rendjén. – Megrázta a fejét. – De nem engedhetlek el. Még nem.

Nos, egyáltalán nem, de ezt neki persze nem kellett megtudnia.

O megint szorított egy kicsit a satun.

- Mi is volt a húgod neve?

- Caith.

- És melyik testvérrel volt már?

- Ezt biztosra tudom... A kecskeszakállúval. Vishous a neve. A szőke tetszik neki... őt viszont egyáltalán nem érdekli a testvérem.

A szőke, akiben a vadállat van?

- Mikor látta utoljára a szökét?

Néhány érthetetlen hang hallatszott a vámpírtól.

- Mit mondtál? Nem hallottam.

A férfi küszködött, hogy meg tudjon szólalni, de a teste hirtelen megdermedt, száját eltátotta, mint aki fuldoklik.

- Ugyan már! – mormolta O. – Ennyire csak nem fájhat!

A fenébe, ez a satus dolog, csecsemőknek való! Még a közelében sem volt semmi halálosnak. Tíz perc múlva a vámpír mégis meghalt, O pedig, ahogy ott állt a holttest fölött, azon tűnődött, mi az ördög történhetett.

A vallató központ ajtaja kinyílt, és besétált U.

- Hogy megy ma este?

- A fickó kinyiffant, de kutya legyen, ha tudom, miért. Még csak most kezdtem belejönni.

O levette a satut a vámpír kezéről, és odadobta, ahol a többi szerszám is volt. Amikor ránézett az élettelen testre az asztalon, hirtelen szörnyű hányinger tört rá.

- Ha eltörte valamelyik csontját, lehet, hogy vérrög keletkezett valahol a vérében, és elzáródott egy ér a testében.
 - Micsoda? Ja? Igen, persze. Na de az ujján? Egy combcsontnál el tudnám képzelni, de én a kezét fogtam a satuba.
 - Az teljesen mindegy. Az a rög bárhonnan elindulhatott. Ha eljut a tüdőig, és megakad, akkor az illetőnek annyi. Game over.
 - Levegőért kapkodott.
 - Akkor valószínűleg ez történt.
 - Pocsék időzítés. A hűgát dugják a testvérek, de ennél többet nem tudtam meg tőle.
 - És a címét, ahol lakik?
 - Azt sem. Az idiótának ellopták a tárcáját, mielőtt rátaláltam volna a sikátorban. Részeg volt, és megtámadták. Azért meg tudott nevezni néhány helyet. A szokásos belvárosi klubokat és egy isten háta mögötti helyet is, a Félszeműt.
- U a homlokát ráncolta, miközben elővette a fegyverét, és ellenőrizte a tárat.
- Biztos benne, hogy nemcsak azért mondta, hogy abbahagyja? A Félszemű nincs messze innen, azok a gazemberek pedig városi fickók. Vagyis, úgy értem, eddig mindig ott láttuk őket.
 - Ott *engedték*, hogy lássuk őket. Isten tudja csak, hol lakhatnak. – Mr. O megrázta a fejét, amikor a holttestre nézett. – A fenébe, mondott valamit mielőtt meghalt, de nem értettem, mit.
 - Szörnyű egy nyelvük van. Bárcsak lenne tolmácsunk!
 - Hát igen.
- U körülnézett a helyiségben.
- Na és, hogy szuperál az új épület?
- Elmegy, gondolta O.*
- Tökéletes – mondta hangosan. – Egy ideig az egyik csőben tartottam, amíg arra vártam, hogy magához térjen. A hám is kiválóan működött. – O feltette a halott vámpír karját a mellkasára, és megütögette a rozsdamentes lemezt, amin feküdt. – Ez az asztal pedig egy áldás. A leeresztő lyukak meg a bilincsek. Nagyszerű!
 - Igen. Gondoltam, hogy tetszeni fog. Egy hullaházból loptam.
 - Szép munka!
- U odasétált a tűzbiztos szekrényhez, amelyben a lőszeret tartották.
- Nem bájja, ha elveszek néhány csomaggal?
 - Nem. Azért vannak.
- U kivett egy maroknyi kartondobozt, amelyre a REMINGTON név volt rányomtatva. Miközben megtöltötte a tárat, azt mondta.
- Hallottam, hogy Mr. X önt nevezte ki az épület vezetőjének.
 - Igen, nekem adta a kulcsokat.
 - Helyes. Akkor jó kezekben lesz.
- Természetesen volt feltétele a kinevezésnek. Mr. X azt kérte, hogy O költözzön is oda, bár a lakhelyváltoztatásban volt némi logika. Ha több napon keresztül akarták fogva tartani a vámpírokat, kellett valaki, aki folyamatosan szemmel tartja őket.
- O nekidőlt az asztalnak.
- Mr. X be fogja jelenteni az első számú csapatnak az új irányvonalat. Minden csapatban párokba rendeződünk, és én választhatok először társat. Magát szeretném.
- U elmosolyodott, és lecsukta a lőszerdoboz tetejét.
- Tudta, hogy régen prémvadász voltam fent Kanadában? Mg az 1820-as években. Szerettem kint lenni a szabadban, állatokat öldösni.
- O bólintott, és arra gondolt, mielőtt kiveszett volna belőle a lelkesedés, U és ő jó párost alkothattak volna.
- Vagyis akkor igaz az, amit magáról és X-ről beszélnek? – kérdezte U.

- Micsoda?

- Hogy nemrég találkozott az Omegával? – Amikor O szeme megrebbent a név hallatán, és U észrevette, hál' istennek félreértelmezte. – Szentséges ég, maga tényleg látta! Maga lesz X jobb keze? Erre ment ki ez az egész?

O nagyot nyelt, hogy leküzdje a hányingert, amely a torkában kúszott felfelé.

- Erről a szenszeit kell megkérdeznie.

- Ja, persze. Majd *tényleg* meg is kérdezem. Nem is értem, miért kell ezt titokban tartani.

Mivel O sem tudott többet a másik *alantasnál*, nem volt más választása.

Jézus! Nem sokkal ezelőtt, még lelkesítette volna a gondolat, hogy a *főalantas* közvetlen beosztottja lesz.

U az ajtó felé indult.

- Szóval mikor és hol lesz rám szüksége?

- Itt és most.

- Mit forgat a fejében?

- Visszamegyünk a belvárosba. Össze akartam hívni a többieket egy kis eligazításra, de úgy tűnik, elvesztettem a könyvemet.

U lehajtotta a fejét.

- Akkor menjünk be a könyvtárba, és vegyünk ki egy másikat!

Rhage imádkozott valami összecsapásért, miközben a bár melletti sikátorokban járkált a belvárosban. A hideg esőben csak úgy forrt benne a düh és a csalódottság. Vishous már órákkal azelőtt felhagyott azzal, hogy a lelkére beszéljen.

Amikor újra a Trade utcára lyukadtak ki, megálltak a Sikoly bejárata mellett. Türelmetlenül toporgó és didergő emberek sorakoztak az ajtó előtt, arra várva, hogy bejussanak. Az emberek közt négy civil vámpír is volt.

- Még egyszer megkérdezem, Hollywood – mondta Vishous, és meggyújtott egy kézzel csavart cigarettát, aztán megigazította a fején a Red Sox baseballsapkát. – Miért vagy ilyen hallgatag? Nem a tegnap este miatt vannak még fájdalmaid, ugye?

- Nem. Az már elmúlt, jól vagyok.

Rhage hunyorgott, amikor benézett egy sötét sarokba az egyik sikátorban.

Egy fenét volt jól. Éjszakai látása meg sem közelítette a régit, bármennyiszer pislogott is, képtelen volt élesen látni. Ráadásul a hallása sem volt olyan jó, mint korábban. Általában majdnem egy kilométerről meghallott hangokat, most viszont ahhoz is koncentrálnia kellett, hogy a szomszédos tömegben kivegye a beszélgetések foszlányait.

Persze nagyon feldühítette az is, ami Maryvel történt. Egy férfi rendszerint így reagál arra, ha a nő, akit szeret, kizárja az életéből. Ezek a mostani változások azonban pszichológiai eredetűek voltak, nem álltak összefüggésben érzelmi válságával.

Nagyon jól tudta, mi a baja. A vadállat nem volt vele aznap este.

Hálásnak kellett volna lennie. Rendkívüli áldás volt, hogy még ha átmenetileg is, de megszabadult az átkozott szörnytől. Kivéve, hogy az idők során nyilvánvalóan megszokta, hogy kifinomult ösztöneire hagyatkozhat. Rendkívül meglepte a felfedezés, hogy szimbiotikus kapcsolatban él az átokkal, valamint az is, milyen sebezhető nélküle. Nem mintha nem bízott volna magában, ha pusztá kézzel való harcra került volna a sor, vagy kétségbe vonta volna technikai tudását a törrel. Csak hát teljesen hozzászokott, hogy az állat információt ad neki a környezetről. Emellett ő jelentette kezében az adu ást is. Ha minden más kísérlete kudarcot vallott, rá mindig számíthatott.

- Nocsak, nocsak! – mondta V, és jobb felé intett a fejével. Két *alantas* közeledett feléjük a Trade utcán. Világos hajuk csak úgy világított a mellettük elhaladó autó fényszórójában. Mintha mindkettőjüket dróton rángatnák, egyszerre fordították fejüket Rhage és Vishous felé. Lelassítottak, majd megálltak.

V eldobta a cigarettát, és a csizmája orrával elnyomta.

- Túl sok itt a szemtanú egy harchoz.

A társaság tagjai is valószínűleg így gondolhatták, mert nem is próbáltak támadni. A várakozás jól példázta a testvériség és az *alantasok* közt dúló háború ősi szabályait. A Homo sapiensek előtt való titkolózás mindkét faj legfőbb érdeke volt. Csak így tudták biztosítani a rejtettséget mindkét fél számára. Egyiküknek sem hiányzott, hogy emberekből álló tömeg szeme láttára keveredjenek harcba.

Miközben az *alantasok* és a testvérek meredten egymást figyelték, a körülöttük ácsorgó embereknek fogalmuk sem volt róla, mi folyik ott. A sorban álló vámpírok azonban pontosan tisztában voltak a helyzettel. Idegesen toporogtak a helyükön, láthatóan a menekülést fontolgatták. Rhage mereven rájuk nézett, és megrázta a fejét. A legbiztonságosabb az volt, ha emberek közt maradnak, és nagyon remélte, hogy a vámpírok megértették az üzenetet.

Természetesen mind a négyen azonnal futásnak eredtek.

Azok az átkozott *alantasok* elmosolyodtak, és úgy vetették magukat a zsákmány után, mintha atlétikai bajnokok lettek volna.

Rhage és Vishous is sebességbe kapcsoltak, és örülten rohanni kezdtek.

A civil vámpírok szerencsétlen módon a sikátorok felé vették az irányt. Talán abban reménykedtek, hogy láthatatlanná tudnak válni, de az is lehet, hogy egyszerűen csak ostobák voltak. Bármilyen ok vezérelte is őket, rendkívüli módon megnövelték a haláluk esélyeit.

A sötét sikátorban a jeges eső miatt nem járt egy teremtet lélek sem, amellet nem volt utcai világítás, és az épületeknek sem nyílt ablaka oda. Semmi sem tartotta vissza az *alantasokat* attól, hogy elvégezzék a feladatukat.

Rhage és V még gyorsabban futott, acélbetétes csizmájuk beletaposott a pocsolyákba, és szanaszét fröcskölte a piszkos vizet. A távolság egyre csökkent köztük és a gyilkosok közt, és már-már úgy tűnt, hamarabb utolérik őket, minthogy azok elkapnák a vámpírokat.

Rhage már majdnem meg tudta fogni az egyik *alantast*, amikor egy fekete furgon behajtott a sikátorba, megcsúszott a vizes aszfalton, aztán imbolyogva visszatalált a helyes irányba. Lelassított, és ekkor valamelyik *alantas* elkapta az egyik vámpírt. A két gyilkos ügyetlen mozdulattal betaszította a férfit a furgon platójára, majd harcra készen megpördült.

- Enyém a kocsi – kiáltotta Rhage.

Vishous felkészült az összeesapásra a két gyilkossal, miközben Rhage előreszaladt. Mivel a járműnek le kellett lassítania, amikor a vámpírt beletették, kipörögtek a kerekei, ami még néhány másodperc előnyhöz juttatta Rhage-et. De amikor már éppen odaért az F-150-eshez, az megint elindult, és elhajtott előle. Hirtelen elhatározással, Rhage előrevetette magát a levegőben, és az utolsó pillanatban sikerült elkapnia a plató szélét.

A keze azonban csúszott a nedves fémen. Küzdött, hogy jobb fogást találjon, amikor a hátsó ablak lehúzódt, és egy fegyver csöve meredt rá. Lehúzta a fejét, és várta a süvítő hangot, ahogy a golyó kilövédik a csőből. Ehelyett a vámpír, aki közben megpróbált leugrani a platóról, felemelkedett, és megragadta a vállát. Zavartan körülnézett, aztán megmerevedett, és lassított mozdulattal visszahanyatlott a padlóra.

Rhage keze nem tudta tovább tartani a fogást, és elengedte a kocsi. Teste megcsavarodott a levegőben, és hanyatt fordulva landolt az útesten. Ahogy végigsúrolta az aszfaltot, viharkabátja megvédte a sérüléstől.

Talpra ugrott, és látta, amikor a furgon bekanyarodott egy távoli utcasarkon. Nagyot káromkodott, de nem maradt a helyszínen, hogy bánkódjon a kudarc miatt, inkább visszafutott Vishous-hoz. A harc még tartott, és jónak ígérkezett, mivel a két *alantas* magabiztos ügyességgel küzdött, messze jobban, mint az újoncok. V állta a sarat, kivont törrel odaodaszúrt nekik. Rhage rávetette magát a hozzá közelebbire. Nagyon mérges volt, hogy elvesztette a kocsi tuskolt civil vámpírt, és Mary miatt haragudott az egész világra. Ököllel agyba-főbe verte a gazembert, csontját törte, még a bőre alá is behatolt. Fekete vér fröccsent

az arcára és a szemébe. Addig nem állt el, amíg V le nem fejtette az *alantasról*, és hátra nem taszította a sikátor falához.

- Mi a francot csinálsz? – kiáltott rá V, Rhage azonban majdnem órá is rátámadt, mert megakadályozta a küzdelemben.

Vishous egyik kezével megragadta a viharkabát gallérját, és adott neki egy nagy pofont, hogy magához térítse.

- Az *alantas* már halott! Nem mozdul. Nézz rám, testvér! Ott fekszik a földön, látod, és ott is marad?

- Nem érdekel! – Küzdött, hogy kiszabaduljon, de V erősen tartotta. Bár nem sokáig bírta.

- Rhage? Gyerünk, beszélj már! Mi folyik itt? Miért vagy ilyen dühös?

- Csak meg akarom ölni! Muszáj... - hirtelen hisztérikussá vált a hangja. – Amiatt amit... azzal a civillel tetted. Szerencsétlen nem tud védekezni... Meg kell ölnöm... - Kezdett szétesni, és úgy tűnt, nem tudja megakadályozni az összeomlást. – Ó, Istenem, Mary! Őt akarják... El fogják rabolni, úgy mint azt a civil. V, a francba, testvér... Mit tegyek, hogy megmentsem?

- Nyugodj meg, Hollywood! Nyugalom!

Átfogta Rhage torkát, és hüvelykujjával a nyaki verőeret simogatta fel és le. A hipnotikus mozdulat először csak lecsillapította, aztán teljesen meg is nyugtatta a vámpírt.

- Jobb már? – kérdezte V. – Igen látom, már sokkal jobb.

Rhage mély levegőt vett, és egy percig fel-alá járkál. Aztán odalépett az *alantas* holttestéhez. Átkutatta a zsebeit, és megtalálta a tárcáját, némi pénzt, és egy pisztolyt.

Ez már igen.

- Nézd mit találtam! – dörmögte, és felmutatott egy BlackBerryt.

Odadobta a készüléket V-nek, aki fűttenyentett egyet.

- Nem rossz!

Rhage kivette az egyik tört a fegyvertartóból, és a fekete pengét az *alantas* szívébe mártotta. Egy pukkanás és egy villanás kíséretében a test szétporladt, de még így sem érezte, hogy eleget tett. Még mindig legszívesebben üvöltött, és sírt volna egyszerre.

Ezután V-vel együtt gyorsan átvizsgálták a környéket. Minden csendes volt. Egy kis szerencsével a másik három vámpír minden baj nélkül hazajutott, és most otthon dideregve ülnek, csak az adrenalin tombol bennük.

- Meg akarom szerezni ezeknek az *alantasoknak* az urnáját – mondta Rhage. – Találtál valamit annál, amelyiket megölted?

Vishous meglebegtetett előtte egy tárcát.

- A jogosítványán az áll, LaCrosse utca 195. És nálad?

Rhage átkutatta a tárcát.

- Semmi. Még jogsija sincs. Mi a fenének hord akkor... Nocsak, ez érdekes.

Egy hétszer tizenkét centis névjegykártya gondosan kettéhajtva lapult az egyik zsebben. Egy cím állt rajta, nem messze onnan, ahol voltak.

- Nézzük meg ezt előbb, csak aztán menjünk a LaCrosse-ra!

33. fejezet

Fritz figyelő tekintete mellett Mary bepakolta minden holmiját egy táskába. Az öreg komornyik égett a vágytól, hogy segíthessen, ide-oda toporgott, láthatóan legszívesebben maga csomagolt volna össze, mivel úgy gondolta, ez az ő feladata.

- Készen vagyok – mondta végül Mary, bár nem érezte úgy.

Fritz elmosolyodott, és örült, hogy végre neki is akadt tennivalója. Elvezette a lányt egy másik szobába, amelyik a hátsó kertre nézett. Marynek el kellett ismernie, a komornyik nagyon diszkréten viselkedett. Még ha furcsállta is, hogy kiköltözik Rhage szobájából, nem mutatta ki, és ugyanolyan udvariasan bánt vele, mint korábban.

Amikor Mary magára maradt, elgondolkozott, milyen lehetőségek állnak előtte. Szeretett volna hazamenni, de nem volt ostoba. Ami a parkban történt, életveszélyes volt, és bár rettentően hiányzott az otthona, nem akarta megöletni magát, csak mert egy kis önállóságra vágyott. Különben is, mennyi időbe telik felszerelni egy riasztórendszert? Lehet, hogy Vishous most is épp azon dolgozik.

A holnap délutáni orvosi vizsgálatra gondolt. Rhage megígérte neki, hogy oda elengedi, és a lány tudta, hogy nem fogja megakadályozni, hogy elmenjen a kórházba. Annak ellenére sem, amilyen dühösen ment el. Biztosan Fritz fogja elvinni kocsival. Amikor először körbevezette a házban, elmondta, hogy ki tud menni a napfényre is.

Ránézett a táskájára. Megfordult a fejében, hogy végleg elmegy, de tudta, hogy nem tudna úgy elválni Rhage-től, hogy előtte csúnyán összevesztek. Talán ez az éjszaka odakint lenyugtatja. Ő maga is sokkal józanabbul látta már a helyzetet.

Résnyire nyitva hagyta a szobája ajtaját, hogy hallja, mikor ér haza. Aztán leült az ágyra és várt.

Nem kellett hozzá sok idő, hogy ideges legyen, ezért felemelte a telefont. Amikor a vonal másik végén meghallotta Bella hangját, megkönnyebbült. Egy ideig csak semmiségekről csevegtek, aztán, amikor képesnek érezte magát rá, Mary elmondta, hogy haza fog menni, mielőtt a riasztó be lesz szerelve a házba. Hálás volt, amikor Bella nem kérdezett többet róla. Egy idő után csend lett a vonalban.

- Mary, kérdezhetek valamit?

- Persze.

- Láttad a többi harcost is?

- Némelyiket igen, de nem tudom, találkoztam-e mindegyikkel.

- Láttad azt, amelyiknek... sebhelyes az arca?

- Zsadist. A neve Zsadist.

- Ó. És ő...

- Miről van szó?

- Nos, hallottam róla egyet-mást. Elég rossz híre van.

- El tudom képzelni. De tudod, nem hiszem, hogy annyira rossz lenne. Miért kérdezed?

- Csak úgy. Semmi oka nincs.

Hajnali egykor John Matthew elment Moe étterméből, és hazafelé indult. Tohrent nem jött el. Lehet, hogy nem is akart. Lehet, hogy az egyetlen esélye, hogy kiszabaduljon innen, végleg elveszett.

Ahogy egyedül sétált a hideg éjszakában, még kétségbeesettebben tört rá a vágy, hogy elhagyja az épületet, mint korábban bármikor. A félelem felemésztette, és már az álmaiban is megjelent. Mielőtt aznap munkába indult volna, lefeküdt egy kicsit aludni, de rémálmai voltak. Kifakult hajú férfiak üldözték, elfogták és valami sötét helyre cipelték a föld alá.

Ahogy közeledett a lakáshoz, amiben lakott, a kulcsot a kezében tartva gyorsan bement az ajtón, és bezárkózott. Ráfordította a zárat, rátolt két reteszt, és beakasztotta a láncot. Azt kívánta, bárcsak lenne rajta hevederzár is.

Tudta, hogy ennie kellene valamit, de nem volt ereje megbirkózni a vaníliaitalal, ezért csak leült az ágyra, és remélte, hogy az ereje egyszer csak, mint egy varázsütésre újra visszatér. Nagy szüksége lesz rá. Holnap elindul, és keres magának egy új helyet, ahol lakhat. Eljött az ideje, hogy végre megmentse magát.

Bárcsak Tohrmenttel ment volna, amikor még volt rá...

Valaki kopogott az ajtón, mire John felnézett. Remény és félelem ébredt a szívében.

- Fiam? Én vagyok az, Tohrment. Nyisd ki az ajtót!

John odarepült az ajtóhoz, kinyitotta a zárat, elhúzta a reteszeket, majd kiakasztotta a láncot, és amikor az ajtó kinyílt, majdnem az érkező karjaiba vetette magát.

A hatalmas termetű férfi meglepetten felvonta a szemöldökét.

- Mi az, John? Valami baj van?

A fiú nem volt biztos benne, mennyit mondjon el a fehér hajú férfiről a lépcsőházban, és végül úgy döntött, inkább nem szól róla. Nem fogja megkockáztatni, hogy meggondolja magát, mert esetleg paranoiásnak nézi.

- Fiam?

Odament a jegyzettömbjéhez, fogott egy tollat, miközben Tohrment becsukta az ajtót.

Örülök, hogy eljött. Köszönöm.

Tohrment elolvasta a szavakat.

- Igen. Hamarabb is jöttem volna, de tegnap este... fontos dolgom volt. Szóval, gondolkoztál az...

John bólintott, és sietve leírt valamit.

Magával akarok menni.

Tohrment elmosolyodott.

- Helyes. Jól döntöttél.

John megkönnyebbülten felsóhajtott.

- A következőt fogjuk tenni. Holnap este visszajövök és felveszlek. Most nem tudlak elvinni, mert hajnalig kint vagyok az utcán.

Johnt megint elfogta a rémület, és idegesen nyelt egyet.

Ugyan már, mondta magának. Mit számít még egy nap?

Két órával hajnal előtt, Rhage és Vishous elment a Kripta bejáratához. Rhage a fák között várt, amíg V bevitte az *alantas* LaCrosse-i lakásán talált urnáját.

A másik címen egy elhagyatott kínzóközpontba bukkantak. Az olcsó, kétszintes épület dohos alagsori helyiségében porlepte kínzóeszközöket, egy asztalt és bilincseket találtak. A hely szörnyű tanúként bizonyította a társaság stratégia váltását. Ezentúl már nem a testvérek ellen harcoltak, hanem civileket raboltak el és kínoztak meg. Mindkét vámpírban forrt a bosszúvágy, amikor otthagyták a helyet.

Útban hazafelé megálltak Mary házánál, hogy Vishous fel tudja mérni a házat, és kiszámítsa, mire van szüksége a riasztó felszereléséhez. Rhage számára szörnyű élmény volt újra ott lenni, és mindent látni. Visszaemlékezett az első éjszakára, amikor itt járt. Képtelen volt ránézni a kanapéra, mert azonnal eszébe jutott, mit tett mögötte a földön Mary testével.

Úgy érezte, mintha ezer éve történt volna.

Nagyot káromkodott, és figyelmét inkább az erdő felé fordította. Újra átvizsgálta a barlang bejáratáig. Amikor V kijött, mindketten láthatatlanná váltak, és a házuk udvarán bukkantak fel.

- Hé, Hollywood, Butch és én a Félszeműbe megyünk meginni valamit. Akarsz velünk jönni?

Rhage felnézett a hálósobája ablakára. Sötét volt.

Bár hidegen hagyta a gondolat, hogy a bárba menjen, tudta, nem szabad egyedül lennie. Abban az állapotban, amiben volt, valószínűleg megkeresné Maryt, és bolondot csinálna magából azzal, hogy könyörög. Az pedig rendkívül megalázó lenne. A lány világosan a

tudomására hozta, hogy állnak köztük a dolgok, és nem olyan embernek ismerte meg, akit könnyen lehetne befolyásolni. Amellett, már úgyis elege volt a szerelmes idióta szerepéből. Többnyire.

- Miért is ne? Jól van. Megyek én is, fiúk.

Vishous szeme megvillant, mintha csak udvariasságból ajánlotta volna fel, és nem számított volna rá, hogy elfogadja.

- Rendben. Oké. Tizenöt perc múlva indulunk. Még le kell zuhanyoznom.

- Nekem is. – Le akarta mosni az *alantas* vérét magáról.

Amikor belépett az előtérbe, aztán az előcsarnokba, Fritz épp az ebédlőből jött kifelé.

Mélyen meghajolt előtte.

- Jó estét, uram. A vendége megérkezett.

- A vendégem?

- A kiválasztott. Azt mondta, ön kérette ide.

A francba! Teljesen kiment a fejéből, hogy idehívatta, de jelen körülmények közt úgy állt a helyzet, hogy már nem volt rá szüksége. Ha May nincs többé az életében, nem kell semmilyen különleges intézkedés. Szabadon elmehet, és abból ihat, akiből csak akar. *Aha. Micsoda megkönnyebbülés!*

Istenem, a gondolattól, hogy valaki mással van, aki nem Mary, férfiasága összezsugorodott.

- Uram? Fogadja a hölgyet?

Már épp készült volna nemet mondani, amikor eszébe jutott, nem lenne valami udvarias lépés tőle. Nem lenne bölcs dolog megsérteni az Őrző egyik kiválasztottját, főleg azok után, ahogy az utóbbi időben viselkedett.

- Mondd meg neki, hogy azonnal jövök!

Felszaladt a szobájába, megnyitotta a zuhanyt, hogy bemelegedjen a víz, aztán felhívta V-t. a férfit nem lepte meg, hogy mégsem tart velük a bárba.

Kár, hogy nem az volt az oka, amit valószínűleg feltételezett.

Mary felébredt, amikor beszélgetést hallott beszűrődni a folyosóról. Rhage volt az egyik. Ezer közül is megismerte volna mély, zengő hangját.

Felkelt az ágyból, és odaosont a résnyire nyitva hagyott ajtóhoz.

Igen, ő jött fel a lépcsőn. Haja vizes volt, mintha épp most zuhanyozott volna. Lezser fekete inget, és fekete nadrágot viselt. Mary már majdnem kilépett a folyosóra, amikor észrevette, hogy nincs egyedül. A mellette lévő nő magas volt, és a hátán hosszú, szőke hajfonat lógott le. Fátyolszerű fehér ruhát viselt. Egymás mellett állva úgy festettek, mint egy gót esküvői pár. A férfi csupa feketében, a nő fehér fátyolban. Amikor felértek a képcső tetejére, a nő megtorpant, mint aki nem tudja, merre forduljon. Rhage megfogta a könyökét, és aggódalmas pillantást vetett rá. Talán attól félt, még eltöri a csontját azzal a könnyű érintéssel, olyan törékenynek tűnt.

Mary figyelte, ahogy bementek Rhage hálósobájába, és az ajtó becsukódott mögöttük.

Visszament az ágyhoz, és lefeküdt. Azonnal képek villantak fel a szeme előtt. Rhage, ahogy a nőn fekszik, szája és keze pedig a testén barangol. Rhage, ahogy megköszöni neki, hogy megetette. Rhage, amikor ránéz, és azt mondja, szereti.

Szereti, na persze! Annyira szereti, hogy épp egy másik nővel szeretkezik a folyosó végén.

Abban a pillanatban, hogy ezt végiggondolta, tudta, hogy nincs igaza. Ő taszította el magától, a férfi pedig csak megértette a célzást. Nincs joga elítélni azért, ha mással van.

Csak azt kapta, amit akart.

Rhage túllépett rajta.

34. fejezet

Másnap este sötétedés előtt Rhage lement az edzőterembe. Miután végzett a súlyzózással, bekapcsolta a futógépet, és futni kezdett. Az első hét kilométert meg sem érezte. A nyolcadiknál elfogyott a vize, a tizediknél pedig már mindene fájt.

Növelte a dőlésszöget, és lassultak a léptei. A combja égett és görcsölt. A tüdeje sípolt, a lába és a térde majd leszakadt.

Fogta a pólóját, amit időközben levetett és a konzolra dobott, és letörölte vele az izzadságot az arcáról. Érezte, hogy teljesen ki van száradva, de nem állt le, hogy igyon. Addig akarta hajtani magát, amíg össze nem esett.

Hogy képes legyen tartani a gyilkos tempót, inkább a zenére koncentrált, amely a hangszórókból dübörgött. Marilyn Manson, Nine Inch Nails, Nirvana. Olyan hangosan szólt, hogy elnyomta a futógép zúgását. A dalok agresszívek, gonoszak és zavarosak voltak, pont olyanok, mint a lelkiállapota.

Amikor a zene hirtelen elhallgatott, nem is vette a fáradságot, hogy körülnézzon. Úgy gondolta, vagy a magnó krepált be, vagy valaki beszélgetni akar vele. Egyik eshetőség sem hozta lázba.

Tohr lépett a futógép elé. Amikor Rhage meglátta az arckifejezését, lelassított, és megnyomta a STOP gombot.

- Mi van? – Alig kapott levegőt. Újra megtörölte izzadt arcát a pólóval.

- Eltűnt. Mary eltűnt.

Rhage megdermedt. Keze megállt az állán, amit éppen törölt.

- Hogy érted azt, hogy eltűnt?

- Miután bement a vizsgálatra, Fritz három órán keresztül várt rá a kórház előtt. Amikor végül utánament, az a klinika, ahová Mary ment, már be volt zárva. Az öreg elhajtott a házához, de ott sem találta, aztán visszasietett a kórházhoz, és átkutatta az egész egészségügyi központot.

Rhage halántéka nem a kimerültségtől, hanem a félelemtől lüktetett.

- Van erőszakos behatolásra utaló jel a házában?

- Nincs.

- A kocsija a garázsban volt?

- Igen.

- Mikor látta utoljára Fritz?

- Délután háromkor, amikor bement a klinikára a megbeszélt időpontra. És csak mellékesen jegyzem meg, hogy az öreg komor nyik folyamatosan hívta a mobilodat, de mindig csak a hangposta jelentkezett be.

Rhage az órájára nézett. Nem sokkal múlt hat. Feltéve, hogy körülbelül egyórás lehetett a vizsgálat, azt jelenti, hogy két órája tűnt el.

Nem tartotta valószínűnek, hogy az *alantasok* az utcáról rabolták el. Sokkal logikusabb magyarázat volt, hogy hazament, és ott találták rá. Ha azonban a házban nincsenek dulakodásra utaló nyomok, van rá esély, hogy nem sérült meg.

Persze lehet, hogy csak a vak kétségbeesés mondatja ezt vele.

Leugrott a gépről.

- Magamhoz veszem a fegyvereket.

Tohr odadobott neki egy üveg vizet.

- Idd ezt meg! Phury már lehozta a fegyvereidet. Az öltözőben vár.

Rhage futva ment ki a teremből.

- A testvériség segít neked megkeresni! – kiáltott utána Tohr.

Bella az est leszálltakor lement az alsó szintre, és diadalittasan kinyitotta a konyhaajtót. Most, hogy a nappalok egyre rövidebbek voltak, sokkal több időt tudott kint tölteni. Még csak hat óra volt, de már koromsötét. Remek!

Azon töprengett, pirítóst egyen, vagy palacsintát csináljon, amikor kinézve az ablakon, fényt pillantott meg a füves mező túlsó végén álló házban. Valaki volt Mary lakásában. Talán a harcosok, akik a riasztót szerelik be.

Ami azt jelentette, hogy ha odamegy, esetleg újra láthatja a sebhelyes arcút.

Azóta Zsadist járt a fejében, amióta először találkoztak, és annyit foglalkozott vele gondolatban, hogy a végén teleírta a naplóját feltételezésekkel. Annyira... nyers volt. Bellát évek óta dédelgette a bátyja, ezért már nagyon vágyott rá, hogy kiszabaduljon babusgatásából, és megtapasztaljon valami vadságot.

Zsadist brutális szexualitása éppen megfelelő volt a célra.

Felvette a dzsekijét, futócipőre cserélte a papucsát, majd átfutott a füves területen. Amikor Mary hátsó kertjéhez ért, lelassított. Nagyon nem szeretett volna összeakadni egy *alantassal*...

- Mary! Mit keresel itt?

A lány kábultnak tűnt, amikor felnézett a nyugágyból, amiben a teraszon feküdt. A hideg idő ellenére csak egy pulóver és egy farmer volt rajta.

- Ó... szia! Hogy vagy?

Bella leguggolt mellé.

- Vishous már befejezte a munkát?

- Milyen munkát? – kérdezte Mary, és lassan felült. – Ja, a riasztót! Nem hiszem. Legalábbis nekem nem említette, és ahogy nézem, minden ugyanolyannak tűnik itt bent.

- Mióta vagy itt kint?

- Nem régóta. – Összedörzsölte a két tenyerét, majd befűjt közéjük. – Csak néztem a naplementét.

Bella a házra pillantott, és félelem kúszott fel a hátán.

- Rhage nemsokára érted jön, ugye?

- Rhage nem fog idejönni.

- Akkor az egyik *hűség*es?

Mary arca megrándult, amikor felállt.

- Hú, tényleg hideg van itt kint.

Úgy sétált be a házba, mint egy zombi. Bella követte.

- Mary, szerintem... nem lenne szabad itt lenned egyedül.

- Tudom. De úgy gondoltam, biztonságban vagyok, amíg világos van.

- Mondta neked Rhage vagy valamelyik testvér, hogy az *alantasok* nem tudnak kimenni a napfényre? Mert, bár nem vagyok benne biztos, de azt hiszem, ki tudnak.

Mary megvonta a vállát.

- Eddig nem zaklattak, de persze nem vagyok ostoba. Elmegyek egy szállodába, csak előbb még összepakolok néhány holmit.

Ahelyett azonban, hogy felment volna az emeleti hálósobába, furcsán, céltalanul mászkált a földszinten, mint aki nem találja a helyét.

Biztosan sokkot kapott, gondolta Bella. Bármilyen is volt a probléma, *nagyon gyorsan* el kellett tűnniük a házból. Mindkettőjüknek.

- Mary, miért nem jössz át hozzám vacsorára? – A hátsó ajtóra pillantott. – És tudod mit, maradhatnál nálam, amíg Vishous befejezi itt a szerelést. Az én házamban nagyon jó riasztó van, a bátyám gondoskodott róla. Még egy föld alatti folyosó is van, amin keresztül el lehet menekülni. Nagyobb biztonságban lennél ott, és elég messze is innen. Ha az *alantasok* esetleg idejönnek érted, biztosan nem feltételeznék, hogy nálam vagy.

Bella felkészült rá, hogy a lány ellenkezni fog, és gondolatban már ellenérveket sorakoztatott fel.

- Jól van, köszönöm – felelte Mary. – Egy perc, és mehetünk.

Ezzel felment az emeletre, Bella pedig lent maradt, és közben azt kívánta, bárcsak lenne fegyvere, és tudná, hogy kell használni.

Amikor öt perc múlva Mary lejött egy vászon sporttáskával a kezében, Bella megkönnyebbülten fellélegzett.

- Kabátot nem veszel? – kérdezte, amikor észrevette, hogy a lány anélkül indul az ajtó felé.

- Ja igen. Kabát. – Letette a táskát, a szekrényhez sétált, és felvett egy piros dzsekit.

Miközben átvonultak a füves mezőn, Bella próbálta volna siettetni a lépteiket.

- Majdnem telihold van – szólalt meg May, ahogy a fűben gázoltak.

- Igen.

- Figyelj, amikor átérünk hozzád, nem akarom, hogy felhívd Rhage-et vagy ilyesmi. Ő és én... már külön utakon járunk. Szóval, ne is említsd többé nekem, jó?

Bella nem mutatta ki, ennyire meglepődött.

- Nem is tudja, hogy eljöttél?

- Nem. Majd rájön magától. Rendben?

Bella beleegyezett, csak hogy gyorsabban haladjanak.

- Azért kérdezhetek valamit?

- Persze.

- Ő szakított veled, vagy te vele?

- Mary egy percig nem felelt, csak némán lépkedett.

- Én.

- Aha. És ti ketten... szóval... közel kerültetek egymáshoz?

- Hogy lefeküdtem-e vele? – Átvette a táskát a másik kezébe. – Igen.

- Amikor szeretkeztetek, nem éreztél valami különös illatot, ami a bőréből áradt? Olyan fűszeres...

- Miért kérdezel ilyeneket?

- Ne haragudj, nem akartam tolakodó lenni.

Már majdnem odaértek a tanyához, amikor Mary azt felelte.

- Az volt a legsodálatosabb illat, amit valaha éreztem.

Bella csak magában káromkodott. Mindegy mit gondolt Mary, a szőke harcos el fog jönni érte. Ha egy férfi érzelmileg elkötelezte magát egy nő mellett, akkor nem engedi el magától. Soha. És ezt csak a civilek közti kapcsolatok alapján gondolta.

Elképzelni sem tudta, mit fog tenni a testvériség harcosa, ha rájön, hogy a választottja elhagyta.

Rhage végigjárt minden szobát Mary házában. A fenti fürdőszobában a mosdókagyló alatti szekrénykének nyitva volt az ajtaja. A polcon tartalék piperecikkek sorakoztak egymás mellett. Szappan, fogkrém, dezodor. A szépen elrendezett sorok foghíjasak voltak, arról tanúskodtak, hogy a lány elvett néhányat közülük.

Valahol máshol alszik, gondolta, és kinézett az ablakon. Ha szállodába ment, akkor semmi esélye nem maradt, hogy megtalálja, mert Mary volt annyira okos, hogy ne a saját nevéen jelentkezzen be. Talán megpróbálhatná a munkahelyén...

A szomszédos tanyára meredt. Az ablakokban fény pislákkolt.

Lehetséges, hogy Bellához ment át?

Lement a földszintre, kiment a házból, és bezárta kívülről az ajtót. Láthatatlanná vált, és a másodperc tört része múlva Bella tornáca előtt bukkant elő. Bedörömbölt az ajtón. Amikor a lány ajtót nyitott neki, és meglátta, szó nélkül félreállt az útból, mintha számított volna rá, hogy megjelenik.

- Az emeleten van.

- Hol?

- Az első hálósobában.

Rhage kettesével szedte a lépcsőket, amikor felszaladt. Csak egyetlen ajtó volt zárva. Nem kopogott, határozottan benyitott. A folyosó fénye beszűrődött a sötét helyiségbe.

Mary mélyen aludt egy hatalmas sárgaréz ágyon. Halálosan kimerültnek tűnt. Félig hason, félig az oldalán feküdt. A steppelt ágytakaró a lábára volt húzva. Pulóvert és farmert viselt, amit Rhage felismert.

A férfi első gondolata az volt, hogy a karjába veszi, de végül is ott maradt, ahol volt.

- Mary! – szólalt meg közömbös hangon. – Mary, ébredj fel!

A lány szemhéja megremeg, de csak sóhajtott egyet, és egy kicsit megmozdította a fejét.

- Mary!

A pokolba is!

Odament az ágyhoz, és a matracra csapott. Ez már felkeltette a lány figyelmét. Felpattant, és rémülten nézett, amíg fel nem ismerte a férfit.

Aztán zavartnak tűnt.

- Te mit keresel itt? – kisimította a haját az arcából.

- Mi lenne, ha először te válaszolnál erre a kérdésre?

- Nem otthon vagyok.

- Nem. De nem is ott, ahol lenned kellene.

Mary hátradőlt a párnákra. Rhage rémülten vette észre a szeme alatt a sötét karikákat, fakó ajkát... és azt, hogy nem veszekszik vele.

Ne kérdezd meg! mondta magának.

Ó a fenébe!

- Mi történt ma délután?

- Csak szükségem volt egy kis egyedüllétre.

- Most nem az érdekel, hogy cselezted ki Fritzet, arról majd később beszélünk. Azt szeretném tudni, mi volt az orvosnál.

- Ja, hogy azt.

Mary nem válaszolt, csak idegesen az ágytakaró sarkát babrálta. Rhage legszívesebben ordított volna. Vagy összetört volna valamit. Vagy felgyújtott volna valamit.

- Szóval? – sürgette.

- Nem úgy értettem, hogy nem tartalak méltónak.

Mi a francról beszél? Ja, arról a bájos "mellette-lenni-amikor-beteg" beszélgetésükről. Istenem, mi mindent megpróbál, csak hogy ne kelljen a kérdésre válaszolnia!

- Mennyire súlyos, Mary? És ne is próbálj hazudni!

A lány ráemelte a tekintetét.

- Azt akarják, hogy a jövő héten kezdjem el a kemoterápiát.

Rhage lassan kifújta a levegőt a tüdejéből. A hír teljesen letaglózta.

Leült az ágy távolabbi sarkára, és a gondolatával becsukta az ajtót.

- És az segíteni fog?

- Azt hiszem. Néhány nap múlva találkozom megint az orvosommal, addig beszél a kollégáival. A legnagyobb kérdés az, mennyit bírok elviselni a kezelésből. Vettek tőlem vért, hogy megnézzék, milyen állapotban van a májam és a vesém. Azt mondtam, hogy annyit bírok, amennyit adnak.

Rhage megdörzsölte az arcát a tenyerével.

- Jézusom!

- Végignézttem az édesanyám halálát – folytatta Mary halkabban. – Szörnyű volt látni, ahogy lassan elveszítette a teste feletti uralmat, és hogy mennyit szenvedett. A végén már nem is hasonlított önmagára, és nem is volt önmaga. Gyakorlatilag elment, csupán a teste maradt itt,

amely nem volt hajlandó abbahagyni a létfunkciókat. Nem azt mondom, hogy rám is ez vár, de nem lesz könnyű.

Rhage mellkasa összeszorult.

- És nem akarod, hogy melletted legyek közben?

- Nem. Mindkettőnk érdekében. Jobban szeretném, ha így emlékeznél rám, amilyen most vagyok. És én is szeretnék arra visszagondolni, ami mostanáig köztünk volt. Szükségem van boldog emlékekre, ahová el tudok menekülni.

- Szeretnék melletted lenni.

- Nem akarom. Nem lesz erőm mindig a legjobb formámat nyújtani, és a fájdalom... a fájdalom megváltoztatja az embert.

Az már biztos. Rhage száz évvel idősebbnek érezte magát, amióta megismerkedtek.

- Ó, Rhage... - Amikor a hangja megbicsaklott, élesen megköszörülte. Rhage gyűlölte, hogy most is kétségbeesetten próbál uralkodni magán. – Hiányozni... hiányozni fogsz!

A férfi hátranézett rá a válla fölött. Tudta, ha megpróbálná megölelni, kiszaladna a szobából, ezért csak a matracot markolta meg. És elkeseredetten szorította.

- Jó ég, mit csinálok? – nevetett fel Mary esetenül. – Ne haragudj, hogy ezzel terhellek! Tudom, hogy te már továbbléptél, meg minden.

- Továbbléptem? – csikorogta a férfi. – Ezt meg miből gondolod?

- Az a nő tegnap este. Egyébként...

- Milyen nő?

Amikor Mary megrázta a fejét, Rhage elvesztette a türelmét.

- A francba, lennél szíves végre egy kérdésemre rendesen felelni, anélkül, hogy veszekednének? Tekintsd ezt újításnak! Néhány perc múlva úgyis elmegyek, nem kell aggódnod, hogy újra meg kell tenned!

Amikor a lány válla előreesett, Rhage átkozta magát, amiért rákiabált. De még mielőtt bocsánatot kérhetett volna, Mary megszólalt.

- Arról a nőről beszélek, akit tegnap este az ágyadba vittél. Tudod... vártalak. Meg akartam neked mondani, hogy sajnálom... És láttam, hogy bevitted a szobádba azt a nőt. Nézd, nem azért említettem, hogy lelkiismeret-furdalásod legyen, vagy ilyesmi.

Nem, persze, hogy nem. Hiszen a lány nem akart tőle semmit. Sem a szerelmét, sem a támogatását, sem a büntudatát, még a testét sem.

Rhage megrázta a fejét, hangja színtelenné vált. Már belefáradt, hogy folyamatosan magyarázkodjon neki, mégis reflexszerűen ismét megtette.

- Az a nő az egyik kiválasztott volt. Beszélgettünk róla, hogy hamarosan innom kell. Nem feküdtem le vele.

Lenézett a földre, aztán elengedte a matracot, és a kezébe temette az arcát.

Csönd lett, egyikük sem szólalt meg.

- Sajnálom, Rhage!

- Igen. Én is.

Csukladozó hangra lett figyelmes. Az ujjait kicsit szélesebbre tárta a szeme előtt, hogy lássa a lány arcát. Nem sírt. Nem, Mary nem sír. Ahhoz túlságosan erős.

Ő viszont nem volt az. Az ő szemébe könnyek gyűltek.

Megköszörülte a torkát, és sűrűn pislogott. Amikor újra a lányra nézett, látta, hogy gyengédséggel és szomorúsággal telten néz vissza rá, amitől nagyon dühös lett.

Na, remek! Mary most már szánja is, amiért olyan érzélgős. Ha nem szeretné annyira, amennyire szereti, ezért a pillantásért most gyűlölné.

Felállt, és gondosan ügyelt rá, hogy a hangja kemény legyen, amikor megszólalt.

- A házadba beszerelt riasztó hozzánk lesz bekötve. Ha megszólal, én – gyorsan kijavította magát – valamelyikünk azonnal iderohan. Vishous majd itt elér, és megmondja, mikor lesz kész.

Amikor a csend túl hosszúra nyúlt, megvonta a vállát.

- Akkor... szia.

Kisértelt az ajtón, és nem engedte meg magának, hogy visszanézzon.

Lement az alsó szintre. Bellát a nappaliban találta. Amikor a lány meglátta, szeme tágra nyílt. Ezek szerint olyan rosszul néz ki, ahogy érzi magát, gondolta.

- Köszönöm – mondta neki, bár nem igazán tudta, mit köszön meg. – És csak hogy tudd, a testvériség néha eljön erre, hogy ellenőrizze, jól vagy-e. Még azután is, hogy Mary elment.

- Nagyon kedves tőled.

Rhage bólintott, és nem időzött tovább. Ezen a ponton annyira volt képes csupán, hogy kilépjön az ajtón anélkül, hogy kettéhasítaná, vagy sírva fakadna, mint egy gyermek.

Lesétált a lépcsőn a tornácról, majd elindult a fűvön a ház előtt. Fogalma sem volt róla, mit tegyen, vagy merre menjen. Talán fel kellene hívnia Tohrt, hogy megtudja, hol vannak a többiek, és csatlakozhatna hozzájuk.

Ehelyett megállt ott, ahol volt. Fent a telihold épp a fák közé emelkedett. A kövér égitest fénylő korongként világított a hideg, felhőtlen éjszakában. Rhage felnyújtotta az egyik karját, és behuntya egyik szemét. Elfordította látószögét, és úgy helyezte, hogy a ragyogó hold a tenyerébe illeszkedjen, aztán óvatosan megtartotta.

Halványan valami dobogó hangot hallott a házból. Mint valami ritmikus dobolás.

Amikor a hang felerősödött, hátrafordult.

A bejárati ajtó kivágódott, és Mary szaladt ki a házból. Leugrott a teraszról, nem is vesztegette az időt a lépcsőkkel. Mezítláb végigfutott a hideg, párás fűvön, majd amikor odaért a férfihoz, a karjaiba vetette magát, és szorosan átkarolta a nyakát. Olyan erősen szorította, hogy majdnem eltörte a gerincét.

Zokogott. Hisztérikusan sírt, egész teste beleremegett.

Rhage nem kérdezett semmit, csak magához szorította.

- Nem vagyok jól – zokogta Mary, két levegővétel között. – Rhage... nem vagyok jól.

A férfi behuntya a szemét, és szorosan átölelte.

35. fejezet

O felemelte a rácsos tetőt a szennyvízcsőről, és egy elemlámpával bevilágított a lyukba. Az a fiatal férfi volt benne, akit az előző este fogtak el az autóval. Még élt. Sikeresen túlélte a nappalt. A tárolóhelyiség tökéletesen működött.

A központ ajtaja hirtelen kivágódott. Mr. X sétált be, csizmája hangosan kopogott, tekintete éles volt.

- Él még?

O bólintott, és visszatette a tetőt a helyére.

- Igen.

- Helyes.

- Most akartam kivenni.

- Még ne! Azt akarom, hogy előbb látogassa meg ezeket a tagokat – mondta Mr. X, és átnyújtott neki egy papírt, amelyre hét cím volt felírva. – Az e-mailen történő bejelentkezések hatékonyak, bár kissé megbízhatatlannak bizonyultak. Ezek a béták most is mindig bejelentkeznek, de amikor a csapatukkal beszéltem, olyan jelentéseket kaptam, hogy napok óta nem látták őket, néha még annál hosszabb ideje.

O ösztöne azt súgta, hogy óvatosan közelítsen a dologhoz. Nemrég Mr. X majdhogynem azzal vádolta meg, hogy megölte azokat a bétákat a parkban, most pedig éppen őt bízta meg a *főalantas*, hogy utánajárjon az eltűnésüknek?

- Valami gond van, Mr. O?

- Nem. Semmi.

- És még valami. Van három újonc, akiket toboroztam. A beavatásuk másfél hét múlva lesz. Van kedve eljönni a szertartásra? Az oldalonról nézve rendkívül szórakoztató esemény.

O megrázta a fejét.

- Inkább az itteni feladataimra koncentrálnék.

Mr. X elmosolyodott.

- Aggódik, hogy esetleg elvonja az Omega figyelmét?

- Az Omega figyelmét semmivel nem lehet elvonni.

- Ebben téved. Állandóan magáról beszél.

O sejtette, hogy Mr. X valószínűleg csak cseszegeti, a teste azonban nem volt benne olyan biztos. Térde megroggyant, testét hideg verejték lepte el.

- Akkor először utánanézek ezeknek a címeknek – mondta, majd fogta a kabátját és a kulcsait.

Mr. X szeme megvillant.

- Rendben van, fiam. Maga csak menjen, én addig eljászogatok itt egy kicsit a vendégünkkel.

- Ahogy parancsolja, szenszei.

- Szóval, ez itt az otthonom – mondta Mary halkán, amikor Rhage becsukta mögöttük a hálószoba ajtaját.

Érezte, hogy a férfi átkarolja a derekát, és magához húzza. Rápillantott az órára. Mindössze másfél órával azelőtt hagyták el Bella házát, az élete azóta azonban teljesen megváltozott.

- Igen, ez az otthonod. A közös otthonunk.

A fal mellett három doboz állt, tele a holmijával. Ruhákkal, könyvekkel, néhány DVD-vel és fényképpel.

Vishous, Butch és Fritz elent a házába. Az ős segítségükkel nem tartott sokáig, hogy összepakoljanak, betegyék a dobozokat Vishous Escalade-jébe, és aztán idefuvarozzák a központba. Később majd visszamegy Rhage-dzsel, és befejezi a csomagolást. Reggel pedig felhívja az ügyvédi irodát, és felmond. Aztán fogad egy ingatlanügynököt, és eladja a házat.

Istenem, tényleg megtette! Beköltözött Rhage-hez, és végleg feladta a korábbi életét.

- Ki kellene csomagolnom.

Rhage megfogta a kezét és az ágy felé húzta.

- Szeretném, ha pihennél! Ahhoz is fáradt vagy, hogy állj.

Miközben a lány kinyújtózott az ágyon, Rhage levette a viharkabátot, a fegyvertartót, és az övet. Lefeküdt mellé. Súlyos teste lenyomta a matrac egyik oldalát, amitől Mary odagurult szorosan a testéhez. Hirtelen minden lámpa elaludt, és a szoba teljes sötétségbe borult.

- Biztos vagy benne, hogy felkészültél? – kérdezte Mary, miközben szeme lassan hozzászokott az ablak felől érkező halvány fényhez. – Rám... és az összes holmimra?

- Ne akard, hogy megint káromkodjam!

Mary felnevetett.

- Nem is. Csak...

- Mary, szeretlek. Mindenre fel vagyok készülve, és boldoggá tesz.

A lány megsimogatta az arcát, aztán egy ideig csak csendben feküdtek egymás mellett.

Mary majdnem elaludt, amikor Rhage megszólalt.

- Emlékszel arra, hogy előkészületeket tettem az ivásomhoz? Amíg nálad voltunk, elhívtam a nőt. Most, hogy megint itt vagy velem, szükségem lesz rá.

Mary megmerevedett. De a fenébe is, ah egy vámpírral él együtt, aki nem tud az ő véréből inni, valahogy csak meg kell oldaniuk a problémát.

- Mikor kerül rá sor?

- A nőnek ma este kell idejönnie, és ahogy már korábban is mondtam, szeretném, ha te is jelen lennél. Úgy jobban el tudod talán fogadni.

Milyen lesz vajon? – gondolta. Vajon a karjaiban fogja tartani a nőt, és a nyakából fog inni?

Még ha nem is szeretkezik vele, akkor sem volt biztos benne, hogy képes lesz végignézni.

Rhage megcsókolta a kezét.

- Bízz bennem! Így jobb lesz.

- És ha nem bírom...

- Nem foglak kényszeríteni, hogy nézd. Csak... elkerülhetetlen bizonyos fokú intimitás, és szerintem mindkettőnknek sokkal kényelmesebb lenne, ha te is ott lennél. Úgy tudni fogod, hogy pontosan mi történik. Nem lesznek találgatások, homályos részletek ezzel kapcsolatban.

Mary bólintott.

- Rendben.

Rhage mély levegőt vett.

- Ez az életem része, ezen nem tudok változtatni.

Mary megsimogatta a mellkasát.

- Tudod, még akkor is, ha egy kicsit félelmetes, jobban szeretném, ha én lehetnék az a nő.

- Ó, Mary, hidd el, én is!

John ránézett az órájára. Tohrent öt perc múlva itt lesz érte, ideje lemenni. Két kézzel megemelte a bőröndjét, és az ajtó felé indult. Magában imádkozott, nehogy összetalálkozzon a kifakult hajú férfivel a lépcsőházban vagy az utcán, de kint akarta várni Tohrentet. Valamiért úgy érezte, így helyes.

Amikor leért a járdaszegélyhez, felnézett a két ablakra, ahonnan oly sokat nézelődött kifelé. Ellensúlyozásként azért, mert felmondta a bérletet, a lakásban hagyta a matracot és a súlyzókészletet csakúgy, mint a kauciót és a múlt havi lakbért. Miután Tohrent megérkezik, majd visszamegy a biciklijéért, azon kívül minden vagyona ott volt nála a bőröndben. Már semmi nem köti a lakáshoz.

Végignézett az utcán. Azon gondolkozott, melyik irányból fog jönni. És milyen autóval? Hol lakik? Milyen a felesége?

Megborzongott a hidegben. Újra megnézte az óráját. Pontosan kilencet mutatott.

Jobbra egyetlen fényszóró tűnt fel. Abban biztos volt, hogy nem motorral jön érte, bár jó érzés volt eljátszani a gondolattal, hogy felpattan mögé, és elszáguld vele az éjszakába.

Miután a Harley elsüvített mellette, felnézett a lelki segélyszolgálat irodájának ablakaira. Mary kihagyta a péntek és szombat esti műszakját is. Miután beköltözik Tohrmenthez, visszajön, és megint elmegy hozzá, hogy megnézze, jól van-e.

Csak hát... tényleg... fogalma sincs, hová fog költözni. Feltételezte, hogy nem messze ettől a környéktől, de ki tudja? Lehet, hogy nagyon messzire. Akár még Caldwelltől is távol. Istenem, milyen jó lesz új életet kezdeni! És bárhová kerül is, meg tudja találni a módját, hogy visszajöjjön Maryhez, még akkor is, ha buszra kell szállnia.

Elment még két kocsis és egy teherautó.

Nagyon könnyű volt kiszállnia szánalmas életéből. Moe éttermében senkit nem érdekelt, hogy előzetes bejelentés nélkül kilépett, mivel pincérsegédet errefelé minden borkorban találni. Az pedig magától értetődött, hogy a házban sem fog senkinek hiányozni. A címjegyzéke is teljesen üres volt. Se barátok, se család, akit felhívhatna.

Igazság szerint, címjegyzéke sem volt. Milyen béna ez is!

Végignézett magán, és arra gondolt, szánalmasan nézhet ki. Sportcipője piszkos volt, a fehér rész csupa szürke. A ruhája tiszta volt ugyan, de a farmer már kétéves, és az ing is, a legjobb inge, úgy festett, mint amit még a szeretetszolgálat is visszautasított. Kabátja nem volt, mert a dzsekijét múlt héten ellopták Moe éttermében, és spórolnia kellett, ha újat akart venni.

Azt kívánta, bárcsak jobban nézne ki.

Feltűnt egy fényszóró az úttesten. A Trade utcáról fordult ki a sarkon, aztán a lámpája felfelé világított, mint amikor a sofőr rátapos a gázra. Nem jó jel. Ezen a környéken, ha valaki száguldozik, vagy a zsaruk vagy valami annál is rosszabb elől menekül.

John egy horpadt postaláda mögé bújt, és próbált észrevétlennek tűnni. A fekete Land Rover azonban pont előtte fékezett le. Lesötétített ablakok, elegáns krómfelnik. Belül G-Unit rap zenéje dübörgött a hangszórókból, de olyan hangosan, hogy még a szomszédos háztömbnél is lehetett hallani.

John felkapta a bőröndjét, és rémülten a ház felé indult. Még ha összefut is a kifakult hajú férfival, az előcsarnokban akkor is biztonságosabb lesz, mint annak a drogdílernek a közelében, aki a Roverben ül. Sietve szedte a lábát, de a zene hirtelen elnémult.

- Készen vagy, fiam?

Tohrment hangjára megfordult. A férfi megkerülve a kocsis elejét, felé közeledett. Az árnyékban félelmetesen fenyegetőnek tűnt hatalmas alakja, olyannak, aki elől minden épeszű ember menekülne.

- Fiam? Kész vagy? Indulhatunk?

Amikor az utcai lámpa alá ért, John a gyenge fényben felnézett az arcára. Jóságos ég, már el is felejtette, milyen rémisztően néz ki katonai frizurájával és szigorú állával!

Lehet, hogy mégsem volt jó ötlet ez a költözés, gondolta. Meghozott egy döntést, mert félt valamitől, de ezzel csak még nagyobb bajba sodorta magát. Azt sem tudta, hová viszi. És ha egy olyan fiú, mint ő beszáll egy olyan autóba, mint az, könnyen a folyóban találja magát a vízen lebegve. Főleg, ha a sofőr úgy néz ki, ahogyan ez a férfi.

Tohrment, mintha csak megérezte volna John habozását, háttal nekitámaszkodott a kocsinak, és keresztbe tette a lábát a bokájánál.

- Nem akarom, hogy kényszernek érezd, fiam, de azt elmondom, hogy a *felem* finom vacsorát főzött, én pedig éhes vagyok. Ha akarsz, gyere el velem, vacsorázz velünk, nézz körül a házunkban, és nézd meg, milyenek vagyunk! A csomagodat akár itt is hagyhatod. Ehhez mit szólsz?

A férfi hangja nyugodt volt és halk. Cseppet sem fenyegető. Persze logikus, hogy nem a rosszabbik oldalát mutatja, amikor be akar csábítani valakit a kocsijába.

Megszólalt a mobiltelefonja. Benyúlt a bőrdzseki zsebébe, elővette a készüléket, és felnyitotta.

- Halló? Szia. Nem, még itt vagyok vele. – Szája halvány mosolyra húzódott. – Újra átgondoljuk a dolgot. Igen, megmondtam neki. Aha. Rendben. Megmondom. Igen, azt is. Wellsie... tudom. Nézd, nem akartam kihagyni. Nem teszem többé. Ígérem. Nem... igen. Tényleg... Aha. Sajnálom, drágám.

Ez lehet a felesége, gondolta John. És éppen leszidta valamiért, ő pedig elfogadta a szidást.

- Rendben van. Szeretlek. Szia. – Tohrment összecsukta a telefont, és visszatette a zsebébe. Amikor újra a fiúra nézett, látszott, hogy tiszteli a feleségét, mert nem vágott grimaszt, és nem tett semmiféle macsó megjegyzést arra, milyen bosszantóak tudnak lenni néha a nők. – Wellsie azt mondja, nagyon várja, hogy megismerjen téged. Reméli, hogy nálunk fogsz lakni. *Nos... hát legyen.*

John az ösztöneire hallgatott, amelyek azt súgták, hogy Tohrment biztonságot jelent, annak ellenére, ahogy kinéz. Fogta a csomagját és közelebb tette az autóhoz.

- Ez minden cuccod?

Elpirult, és bólintott.

- Nincs miért szégyenkezned fiam! – mondta Tohrment lágy hangon. – Ha velem vagy, nincs. Megfogta a bőröndöt, és úgy emelte fel, mintha nem is lenne súlya, aztán laza mozdulattal a hátsó ülésre lódította.

Miközben átment a vezető oldalra, Johnnak eszébe jutott, hogy elfelejtette a biciklijét. Megütögette a kocsni motorháztetejét, hogy felhívja magára Tohrment figyelmét, majd a ház felé mutatott, és felemelte a mutatóujját.

- Szükséged van még egy kis időre?

John bólintott, aztán felszaladt a lakásba. Magához vette a biciklit, a kulcsot a konyhaasztalra tette, és már indulni akart, de hirtelen megállt, és körülnézett. Most, hogy valósággá vált a gondolat, hogy itt hagyja ezt a helyet, meglátta, milyen nyomorúságos volt, és kevéske pénzéből nem futotta jobbra. Hirtelen ötlettől vezérelve, kinyitotta az egyik kopott szekrényajtót, és belül a falra felírta a nevét és az aznapi dátumot.

Aztán kivezette a biciklit a folyosóra, becsukta az ajtót, és gyorsan lesietett az utcára.

36. fejezet

- Mary? Mary, ébredj! Megérkezett a nő.

A lány érezte, hogy valaki rázogatja a vállát. Amikor kinyitotta a szemét Rhage-et látta maga előtt, ahogy rábámul. Fehér ruhába öltözött át, hosszú ujjú felsőt és bő nadrágot viselt.

Felült, és megpróbálta összeszedni magát.

- Kaphatnék egy percet?

- Hát persze.

Bement a fürdőszobába, megmosta az arcát, aztán belenézett a tükörbe. A hideg víz lecsöpögött az álláról. A szerelme arra készült, hogy egy másik nőtől igyon. És neki végig kell néznie.

Mégsem ez volt a legfurcsább a dologban. Leginkább azért érezte magát kényelmetlenül, mert amiből ivott, az nem az ő vére volt.

Nem akart beleveszni ebbe az elméleti örvénybe, ezért inkább jó erősen megdörzsölte az arcát a törülközővel. Már nem volt idő, hogy átvegye a farmert és a kardigánt, ami éppen rajta volt, bár nem is akart volna mást viselni ehhez az alkalomhoz.

Amikor kijött a fürdőszobából, Rhage levette csuklójáról az óráját.

- Azt szeretnéd, ha megőrizném neked? – kérdezte, mert eszébe jutott a múltkori alkalom, amikor a férfi rábízta a Rolexét.

Rhage odalépett hozzá, és a tenyerébe tette a súlyos órát.

- Csókolj meg!

Mary lábujjhegyre emelkedett, Rhage pedig lehajolt hozzá. Ajkuk csak egy pillanatra találkozott.

- Menjünk! – Megfogta a lány kezét, és kivezette a folyosóra. Amikor látta, hogy Mary zavartan néz rá, azt mondta. – Nem akarom, hogy a hálósobánkban legyen. Az a hely csak a miénk.

Elvezette egy vendégszobába. Kinyitotta az ajtót, és együtt beléptek rajta.

Mary először rózsailatot érzett, csak később pillantotta meg a nőt a sarokban. Buja testét vékony, fehér ruha takarta el, élénkvoros haját feje tetejére csavarta fel. A ruha mély dekoltázsának és a feltűzött hajnak köszönhetően a nyaka feltűnően ki volt emelve.

A nő elmosolyodott és meghajolt, majd egy ismeretlen nyelven szólalt meg.

- Nem – mondta neki Rhage. – Angolul. Angolul beszéljünk!

- Természetesen, harcos. – A nőnek magas hangja volt, és olyan tiszta, mint egy énekesmadár éneke. Szeme gyönyör halványzöld, és Rhage-re szegeződött. – Nagy megtiszteltetés számomra, hogy kiszolgálhatlak.

Mary döbbenten megrándult, és próbálta elfojtani magában a késztetést, hogy megvédje a tulajdonát. *Kiszolgálni?*

- Mi a neved, kiválasztott? – kérdezte Rhage.

- Layla – felelte a nő, és megint meghajolt. Amikor kiegyenesedett, tekintete végigsiklott a férfi testen.

- Ő itt Mary – mondta Rhage, és átölelte a vállát. – Ő az én...

- A barátnője vagyok – mondta May élesen.

Rhage ajka megrándult.

- Ő az én párom.

- Természetesen, harcos. – Megint meghajolt, ezúttal Mary felé. Amikor felemelte az arcát, melegen elmosolyodott. – Úrnőm, nagy örömömre szolgál, hogy önt is kiszolgálhatom.

- *Tényleg?* – gondolta May. – *Akkor mit szólnál ahhoz, ha elhúznád innen a csontos feneked, és ideküldenél magad helyett egy kétfogú rondaságot pongyolában?*

- Hol legyen? – kérdezte Layla.

Rhage először körbepillantott a szobában, csak aztán nézett a lenyűgözően gyönyörű baldachinos ágyra.

- Ott.

Mary elrejtette csalódottságát. Ő egyáltalán nem azt választotta volna.

Layla odament, ahová utasították, selyemfátyolszerű ruhája lágyan libegett mögötte. Leült a szaténpaplanra, de amikor felhúzta a lábát is, hogy lefeküdjön, Rhage megrázta a fejét.

- Nem! Maradj ülve!

Layla a homlokát ráncolta, de nem ellenkezett. Amikor a férfi egy lépést tett felé, újra elmosolyodott.

- Gyere ide! – szólt Rhage Marynek, és meghúzta a kezét.

- Nem. Ez már elég közel van.

A férfi megcsókolta, majd odament a nőhöz, és letérdelt elé a földre. Amikor Layla elkezdte volna kigombolni a ruháját, Rhage megállította.

- A csuklódból fogok inni. És közben nem érhetsz hozzám.

A nő arcára döbbenet ült ki, szeme tágra nyílt. Ezúttal, amikor lehajtotta a fejét, nem az alkalmazkodás látszott rajta, hanem a szégyen.

- Gondosan tisztálkodtam a kiszolgálásodra. Ellenőrizheted, ha akarod.

Mary a szája elé kapta a kezét. Felháborítónak találta, hogy ez a nő csupán tárgynak tekinti magát, amit mások felhasználnak.

Rhage megrázta a fejét, és láthatóan őt is kényelmetlenül érintette a válasz.

- Szeretnél esetleg valaki mást választani közülünk? – kérdezte Layla lágyan.

- Egyáltalán nem akarom ezt – mormolta Rhage.

- Akkor miért kérted meg a kiválasztottakat, ha nem akarod őket használni?

- Nem gondoltam volna, hogy ennyire nehéz lesz.

- Nehéz? – Layla hangja mélyebbre változott. – Elnézést, de nem értem, milyen módon okoztam neked kellemetlenséget?

- Nem erről van szó, és nem akartalak megsérteni. Mary... ember, és nem ihatok az ő véréből.

- Vagyis akkor csak a testi örömeinkben csatlakozik hozzánk? Megtiszteltetés lesz számomra, ha abban a kedvére tehetek.

- Ó igen... vagyis nem... Nem azért van itt, hogy... Mi hárman nem fogunk... - Istenem, csak nem elpirult? – Mary azért van itt, mert valahogy innom kell, de többé nem leszek együtt senki mással. Érted? – káromkodott egyet, és felállt. – Nem fog menni. Úgy érzem, nem jó így.

Layla szeme megvillant.

- Azt mondd, muszáj innod, de belőle nem tudsz. Én itt vagyok. És felajánlom neked a véremet. Örömet okozna nekem, ha megadhatnám, amire szükséged van. Miért érzed hát magad kényelmetlenül? Vagy szeretnél még várni vele? Várni addig, amíg az éhség elhatalmasodik rajtad, és veszélybe sodrod vele a párodat?

Rhage beletűrt a hajába. Megfogott egy tincset, és meghúzta.

Layla keresztbe tette a lábát. A mozdulattól a ruha szétnyílt, és látni engedte combját. Gyönyörű volt, ahogy ott ült azon az előkelő ágyon. Végtelenül illendő, mégis hihetetlenül buja.

- Talán elfelejtetted a hagyományainkat, harcos? Tudom, hogy régen volt már, de nem értem, miért érzed magad kényelmetlenül attól, hogy itt vagyok? Ez az egyik kötelességünk, és számomra nagy megtiszteltetés is egyben. – Megrázta a fejét. – Vagyis régebben az volt. Nekünk, kiválasztottaknak. Ma már a testvériség nem veszi igénybe a segítségünket, már nem kellünk, nem használnak bennünket. Amikor most mégis hívtál, nagyon megörültünk.

- Nagyon sajnálom. – Rhage Maryre nézett. – De nem vagyok rá képes...

- Miatta aggódsz, ugye? – kérdezte Layla halkán. – Attól félsz, mit fog gondolni, ha meglátja, hogy a csuklómba harapsz?

- Nincs hozzászokva a mi életmódunkhoz.

A nő kinyújtotta a kezét.

- Úrnőm, jöjjön, üljön ide mellém, hogy miközben ő iszik, érezhesse az ön testét és az illatát, így ön is részt fog benne venni! Mert, ha a harcos megtagad engem, mihez kezdenek akkor? – Amikor Mary nem felelt, és nem is mozdult, Layla türelmetlenül intett neki. – Biztosan rájött már, hogy máskülönben nem fog inni. Ezt meg kell tennie érte!

- Hát ez lenne az – mondta Tohrment, amikor leparkolt a Roverrel egy modern, elegáns ház előtt.

Olyan környékre érkeztek, amit a fiú nem ismert. Itt a házak távol voltak az utcától és egymástól is. John sokfelé látott fekete vaskapukat, hatalmas pázsitot a kertekben, és itt már nemcsak egyszerű juhar- vagy tölgyfák álltak, hanem másfajták is, amelyeknek a nevét nem is tudta.

Behunyta a szemét, és szerette volna, ha nem olyan inget visel, amelyről hiányzik egy gomb. Talán, ha mindig a hasa előtt tartja a kezét, Tohrment felesége nem fogja észrevenni.

Istenem... mi van, ha gyerekeik is vannak? Akik kigúnyolják...

Vannak gyerekeitek? – mutogatta, mielőtt meggondolhatta volna magát.

- Mit akarsz mondani, fiam?

John a zsebéből előkotort egy darab összehajtogatott papírt, meg egy golyóstollat, és felírt valamit, aztán megfordította a lapot.

Tohrment megmerevedett, és felnézett a házra. Szigorú arca megfeszült, mintha félne attól, mit talál odabent.

- Lehet, hogy lesz gyerekünk. Alig több mint egy év múlva. Wellsie terhes, csak tudod, a nők nagyon nehéz időszakot élnek át, amikor gyereket várnak. – Megrázta a fejét, ajka egy vonallá préselődött. – Ha majd idősebb leszel, meg fogod tanulni, hogy félj a terhességtől. Az asszonyaink nagyon gyakran belehalnak a szülésbe. Őszintén szólva, inkább vállalnám, hogy soha ne legyen gyerekem, minthogy emiatt elveszítem Wellsie-t. – Megköszöörülte a torkát. – Na, de menjünk inkább be! Először megvacsorázunk, aztán körbevezetlek a központunkban.

Tohrment megnyomott egy gombot, mire kinyílt a garázsajtó. Kiszálltak a kocsiból. Miközben John a hátsó ülésről nagy nehezen kicipelte a bőröndjét, a férfi kiemelte a tízsebességes biciklit a csomagtartóból. Besétáltak a garázsba, és Tohrment felkapcsolta a villanyt.

- A biciklidet itt hagyom a fal mellett, jó?

John bólintott és körülnézett. A helyiségben állt még egy Volvo kombi és egy lenyitható tetejű, 1960-as évekbeli Corvette Sting Ray.

John eltátotta a száját a csodálkozástól.

Tohrment halkan elnevette magát.

- Nyugodtan menj oda, és köszönj neki!

John letette a földre a bőröndöt, és szerelmes rajongással odament a sportkocsihoz. Felemelte a kezét, hogy megsimogassa a fényes fém karosszériát, de hirtelen visszahúzta.

- Simogasd csak meg, ha akarod! Szereti, ha törődnek vele.

Ó, milyen gyönyörű volt az az autó! Fényes, metálkék, és a teteje le volt engedve, ezért látszott a belseje is. A fehér ülések lenyűgözően festettek, a kormánykerék csillogott, a műszerfalon rengeteg mérőóra kapott helyet. John biztos volt benne, hogy amikor a motor beindul, mennydörgésszerű hangot ad. Talán még a friss olajszagot is érezni lehet, ha ráadják a fűtést.

Ránézett Tohrmentre, és azt hitte, kiesik a szeme. Szerette volna, ha tud beszélni, csak hogy elmondhassa neki, mennyire csodálatos autója van.

- Igen, ez egy igazi gyöngyszem, ugye? Én magam újíttam fel. Lassan el kell tennem télire, de mit szólnál, ha ezzel mennénk át a központba ma este? Kicsit hűvös van ugyan, de majd felveszünk valami meleg kabátot.

John valósággal ragyogott. Akkor sem hervadt le a mosoly az arcáról, amikor a férfi erős karja átölelte vékony, csontos vállát.

- Menjünk, együnk valamit, fiam!

Tohrment felvette a bőröndöt, és kinyitotta azt az ajtót, amely mellé a biciklit letámasztotta. Amikor beléptek a házba, megéreztek a levegőben terjengő mexikói étel finom, fűszeres illatát.

John orrának tetszett, amit érzett, a gyomra viszont felfordult. Jézusom, nem lesz képes semmit megenni! Mi lesz, ha Tohrment felesége megharagszik rá...?

Egy lenyűgöző szépségű, vörös hajú nő jelent meg előttük. Legalább száznyolcvan centi magas volt, arca pedig olyan szép, mint a fehér porcelán. Bő, sárga ruhát viselt. A haja is egészen elképesztő volt. Laza hullámokban omlott alá a feje tetejéről a derekáig.

John a hasa elé emelte a karját, hogy eltakarja a hiányzó gombot.

- Hogy van az én drága *parancsolóm*? – kérdezte a nő, és felemelte az arcát, hogy fogadja Tohrment üdvözlő csókját.

- Jól vagyok, *leelan*. Wellsie, bemutatom John Matthew-t. John, ez itt az én *felem*.

- Üdvözöllek, John – mondta Wellsie, és a kezét nyújtotta felé. – Nagyon örülök, hogy nálunk fogsz lakni.

John megrázta a kezét, aztán gyorsan visszatette a hasa elé.

- Gyertek, fiúk! A vacsora készen áll.

A konyhában mindenhol cseresznyeszínű bútor volt, gránit munkafelület és fényes, fekete konyhai berendezések. Egy kis alkóvban, amelynek egyik falán ablak is volt, kerek vas és üveg asztal állt három személyre megterítve. Minden vadonatújnak tűnt.

- Ti ketten üljete le! – mondta Wellsie – Én majd tálalom a vacsorát.

John a mosogató felé pillantott. Fehér porcelánból készült, és egy kecses, sárgaréz csap állt magasan felette.

- Szeretnél kezet mosni? – kérdezte a nő. – Menj nyugodtan!

A mosogató szélén egy kis tartóban volt a szappan. John mindenütt alaposan megmosta a kezét, még a körme alatt is. Amikor visszaült az asztalhoz, Wellsie felszolgált a vacsorát. Egy nagy tál enchiladát és quesadillát tett az asztalra, aztán még visszament a konyhába, hogy újabbakat hozzon.

- Hát erről beszéltem – mondta Tohrment, és jól megpakolta a tányérját. – Wellsie, ez fantasztikusan néz ki.

John figyelte a sok ételt, de semmit sem látott, amit képes lett volna megenni. Majd inkább azt mondja, hogy már evett...

Wellsie ekkor letett elé egy tálal. Rizs volt benne, valamilyen világos színű szósszal. Az illata gyenge volt, de finom.

- Ez majd segít a gyomrodon. Van benne gyömbér is – mondta. – A szósz pedig jó zsíros, amitől egy súlyt is magadra tudsz szedni. Desszertnek pedig banánpudingot készítettem. Könnyen meg tudod emészteni, és nagy az energiatartalma.

John az ételre bámult. A nő tudta! Pontosan tudta, mi az, amit nem tud megenni, és mi az, amit igen.

Látása elhomályosodott. Először csak sűrűn pislogott, aztán még annál is gyorsabban.

Összepréselte a száját, és olyan erősen szorította össze a kezét az ölében, hogy az ízületei megroppantak. *Nem* fog sírva fakadni, mint egy gyerek! Ennyire nem alázhatja meg magát!

Wellsie halkan megszólalt.

- Tohr? Magunkra hagynál minket egy percre?

John hallotta, hogy egy szék hátratulódik, aztán érezte, hogy egy erős kéz nehezedik a vállára. Miután megszűnt rajta a teher, a súlyos léptek kidübörögtek a konyhából.

- Most már nem kell tartanod magad, kiment.

John behunyta a szemét, válla előreesett, és könnyek csorogtak végig az arcán.

Wellsie odahúzta mellé a székét, és lassú mozdulatokkal simogatni kezdte a hátát.

John végtelenül hálás volt, hogy Tohrment rátalált. Ez a ház, ahol lakni fog, szép volt és tiszta. Wellsie gondolt rá, és olyan ételt főzött neki, amit a gyomra be tud fogadni.

És mindketten hagyták, hogy megőrizze a büszkeségét.

John érezte, hogy a nő magához húzza, aztán átöleli, és a karja közt ringatja.

Szeretetre éhes lelke magába szívta ezt a sok figyelmességet.

Amikor egy kis idővel később felemelte a fejét, Wellsie a kezébe nyomott egy szalvétát.

Megtörölte vele az arcát, kihúzta magát, és ránézett.

A nő mosolyogva viszonzta a pillantását.

- Most már jobb?

John bólintott.

- Akkor behívom Tohrt, rendben?

John ismét bólintott, és felvette a villát. Megkóstolta a rizst, és felsóhajtott. Nem volt sok íze, de miután lenyelte, görcsök helyett azt érezte, hogy a gyomra csodálatos módon megnyugszik. Mintha pont arra lett volna tervezve, amire az emésztőrendszerének szüksége volt.

Nem bírt rájuk nézni, amikor Tohrment és Wellsie visszaült az asztalhoz. Megkönnyebbült, hogy hétköznapi dolgokról kezdek egymással beszélgetni. Tennivalókról. Barátokról. Tervekről.

John megette az összes rizst, aztán odanézett a tűzhelyre, nincs-e még belőle. Mielőtt megkérdezhetné volna, Wellsie elvitte a tálat, és teletöltve visszatette elé. Háromszor szedett. Aztán még banánpudingot is evett. Amikor letette a kanalat, rádöbben, hogy életében először ette tele magát.

Mély lélegzetet vett, és hátradőlt a széken. Behunyta a szemét, úgy hallgatta Tohrment mély zengésű hangját és Wellsie kellemes válaszait.

Olyan, mint egy altatódal, gondolta. Különösen akkor, amikor olyan nyelven kezdtek el beszélgetni, amit nem értett.

- John? – mondta neki Tohrment.

Megpróbált felülni, de annyira álmos volt, hogy csak arra volt ereje, hogy kinyissa a szemét.

- Megmutatom a szobádat, és ott lefeküdhetsz. Majd máskor megyünk át a központba, rendben? Néhány nap múlva. Hagyunk neked egy kis időt, hogy megszokj nálunk.

John bólintott, és arra gondolt, nem is lenne képes most semmi másra, csak egy jó nagyot aludni.

A tányérját azért még odavitte a mosogatóhoz, leöblítette, és beletette a mosogatógépbe.

Amikor visszament az asztalhoz, hogy segítsen leszedni, Wellsie megrázta a fejét.

- Ne, hagyd! Ezt majd én elintézem. Te csak menj Tohrral!

John elővette a papírt és a tollat. Amikor befejezte az írást, odafordította felé.

Wellsie felnevetett.

- Igazán nincs mit! És igen, majd megmutatom, hogy kell elkészíteni.

John bólintott, majd kérdően felvonta a szemöldökét.

Wellsie olyan szélesen mosolygott, hogy kilátszottak a fogai. Elöl kettő nagyon hosszú volt.

Aztán hirtelen összecsukta a száját, mintha észbekapott volna.

- Csak nyugodtan menj aludni, John! Ne aggódj semmi miatt! Holnap bőven lesz időd megkérdezni mindent.

John Tohrmentre pillantott, akinek az arca nagyon távolinak tűnt.

Ekkor döbbent rá. Rájött, anélkül, hogy bárki is elmondta volna neki. Azt mindig is tudta, hogy más, de végre megfejtette, hogy miért. Ez a két csodálatos ember hamarosan el fogja mondani neki, hogy kicsoda.

Az álmaira gondolt. A harapásokra és a vérre.

És olyan érzése támadt, hogy az álmait nem a képzelet hívta életre.

Nem álmok voltak. Hanem az emlékei.

37. fejezet

Mary ránézett a kiválasztott kinyújtott kezére, aztán Rhage-re pillantott. A férfi arca komor volt, teste idegesen feszült.

- Nem segít neki? – kérdezte Layla.

Nagy lélegzetet vett, és odament hozzájuk, majd a nő kinyújtott kezébe tette a tenyerét.

Layla lehúzta maga mellé az ágra, és félszegen elmosolyodott. – Tudom, hogy ideges, de ne aggódjon, hamar vége lesz. Aztán én elmegyek, és itt maradnak ketten, átöllehetik egymást, engem pedig száműzhetnek a gondolataikból.

- Hogy képes elviselni, hogy így... kihasználják? – kérdezte Mary.

- Engem nem használnak ki, csak megadom azt, amire egy harcosnak szüksége van. Hogyan is tagadhatnám meg a testvériség kérését? Ők védelmeznek minket, hogy biztonságban élhessünk. Ők adnak nekünk leánygyermeket, hogy a hagyományaink fennmaradhassanak... vagy legalábbis régen így volt. Az utóbbi időben a számunk lecsökkent, mert a testvérek nem fordulnak hozzánk. Kétségbeesetten vágyunk gyermekekre, de törvény szerint csak a testvériség tagjaitól eshetünk teherbe. – Rhage-re nézett. – Ezért választottak ki engem ma este. Közeleg a termékeny időszakom, és reméltük, hogy a harcos talán megtermékenyít engem.

- Nem fogok neked hazudni – mondta Rhage.

- Tudom. Ennek ellenére is kiszolgálak.

Mary behunyta a szemét, és elképzelte, milyen lenne Rhage gyermeke. A hasára tette a kezét, és megpróbálta átérezni, milyen az, amikor megnő, és egyre nehezebb súlyt kell cipelnie. Határtalan örömet jelentene neki, ebben teljesen biztos volt, hiszen a gondolat, hogy sohasem élheti át, elviselhetetlenül fájt.

- Szóval, harcos, mit teszel? Elfogadod azt, mit felajánlok neked? Vagy vállalod a kockázatot, hogy bántani fogod a párod?

Miközben Rhage még habozott, Mary rádöbbsent, nincs más esélyük, csak amit itt lát maga előtt. Muszáj volt megtenniük.

- Igyál! – parancsolta Rhage-nek.

A férfi ránézett.

- Mary?

- Azt szeretném, ha innál ebből a nőből. Most!

- Biztos vagy benne?

- Igen.

Egy pillanatig dermedt csend lett a szobában. Aztán Rhage újra letérdelt a nő elé, és amikor odahajolt hozzá, Layla felhúzta a ruhája ujját, és a combjára fektette a karját. Csuklója belső oldalán halványkéken látszottak az erek a fehér bőr alatt.

Rhage Mary kezéért nyúlt, és kinyitotta a száját. Szemfoga megnyúlt. Háromszor olyan hosszú lett, mint máskor. Egy halk szisszenéssel lehajolt, és a száját a nő karjára szorította. Layla megrándult, egy rövid pillanat múlva azonban ellazult ellene.

Rhage közben Mary csuklóját simogatta a hüvelykujjával. Keze meleg volt a tenyerében. Mary nem látta pontosan, mi történik, de a feje apró mozdulataiból arra következtetett, hogy szívja a vért. Amikor a férfi megszorította a kezét, gyengén viszonzta. Az egész túlságosan idegen volt számára, és be kellett látnia, a helyzet valóban megdöbbenően intim.

- Simogassa meg! – sította neki Layla. – Abba akarja hagyni, de még túl korán van. Még nem ivott eleget.

Mary tétován kinyújtotta a szabad kezét, és megsimogatta Rhage fejét.

- Nincs semmi baj, jól vagyok.

Amikor Rhage vissza akart húzódni, mintha megérezte volna, hogy hazudik, Mary arra gondolt, a férfi mi mindenben ment keresztül érte, mi mindent volt hajlandó vállalni.

Simogató keze lenyomta a fejét, és ott tartotta, nem engedte, hogy abbahagyja.

- Maradj még! Tényleg minden rendben van.

Amikor megszorította a kezét, Rhage válla ellazult, és közelebb húzódott hozzá. Egész testével felé mozdult, Mary pedig szétnyitotta a lábát, hogy Rhage behelyezkedhessen közé. Mellkasát a combjára támasztotta. Hatalmas háta mellett a lány szinte eltörpült.

Mary beletúrt szőke hajába, s a dús tincsek átszivárogtak ujjai között.

Egyszeriben az egész már nem is tűnt olyan idegennek. Még mindig érezte, ahogy Layla vérét issza, de testének érintése ismerős volt, és abból, ahogy a csuklóját simogatta, tudta, hogy közben rágondol. A nőre pillantott, aki Rhage-et nézte, és látta, hogy az arca közömbös.

Eszébe jutott, mit mondott neki Rhage az ivásról. Ha megharapná őt, azonnal érezné a gyönyörét. Rhage és a kiválasztott között azonban láthatóan semmi nem történt. Mindkettőjük teste nyugodt és mozdulatlan maradt. Gyönyörnek nyoma seml átszott.

Kis idő múlva Layla felnézett és elmosolyodott.

- Nagyon jól halad. Még egy-két perc és kész.

Aztán vége lett. Rhage felemelte a fejét, és Maryhez simult. Az ölébe hajolt, karját pedig a dereka köré fonta. A fejét a lábára hajtotta, és bár a lány nem látta az arcát, annyit érzett, hogy izmai ellazultak, légzése mély lett és egyenletes.

A kiválasztott csuklójára pillantott. Két apró szúrás nyoma látszott rajta, körülöttük egy kis piros folt, és egy apró vércsík.

- Szüksége lesz némi időre, hogy összeszedje magát – mondta a nő, és lenyalta a sebet a csuklóján, majd lehajtotta a ruha ujját, és felállt.

Mary Rhage hátát simogatta, miközben őt figyelte.

- Köszönöm.

- Igazán nincs mit.

- Eljön majd újra, ha szükségünk lesz magára?

- Szeretnének máskor is? Engem? Kifejezetten engem?

Mary próbált nem tudomást venni arról, mennyire felvillanyozta a nőt a gondolat.

- Igen. Azt hiszem, igen.

Layla arca felragyogott, szeme boldogan csillogott.

- Ūrnőm, megtisztelnék! – Meghajolt. – A harcos tudja, hogyan szóljon, ha kellek. Hívjanak bármikor!

Szinte repült, amikor elhagyta a szobát.

Miután becsukódott az ajtó, Mary lehajolt és megcsókolta kedvese vállát. Rhage felriadt, és egy kicsit felemelte a fejét. Megtörölte a száját a tenyerével, mert nem akarta, hogy Mary meglássa rajta a vért.

Amikor ráemelte a tekintetét, szemhéja félig volt csak nyitva, élénk kék szeme pedig ködösen csillogott.

- Szia – köszöntötte Mary, és hátrasimította a haját.

Rhage arcán felragyogott az a különleges mosoly, amitől úgy nézett ki, mint egy angyal.

- Szia.

Mary megérintette az alsó ajkát a hüvelykujjával.

- Milyen íze volt? – Amikor a férfi nem felelt, hozzátette. – Kérlek, légy őszinte!

- Jó volt, de jobban örültem volna, ha te vagy az. Végig rád gondoltam közben. Azt képzeltem, hogy belőled iszom.

Mary előrehajolt, és megnyalta a férfi ajkát. Amikor Rhage meglepetten meredt rá, nyelvét bedugta a szájába, és megízlelte az ott maradt vért, mint egy édes vörösbort.

- Finom – mormolta az ajkába. – Ajánlom is, hogy rám gondolj, amikor ezt csinálod!

Rhage két kezével átfogta a nyakát, hüvelykujja pont az ütőerére esett.

- Mindig!

Szája megtalálta a lányét, Mary pedig átölelte széles vállát, és magához ölelte. Amikor Rhage felhúzta a pulóverét, magasba emelte a kezét, hogy átvehesse a nyakán. Miután lekerült róla a ruhadarab, hátradőlt az ágyra. Rhage lassan levette róla a nadrágot, majd a bugyiját is, aztán ő maga is levetkőzött.

Felé hajolt, és egyik karját a háta alá csúsztatva feljebb tolta az ágyon. Combját a lány lába közé csúsztatta, aztán testével a matracra szegezte a testét. Kemény vesszője a hasába nyomódott. Mary megsimogatta, aztán magát, majd megint őt.

Rhage szenvedélyesen megcsókolta, ám amikor beléhatolt, gyengéd volt. Óvatosan szétfeszítette a bejáratot, és végül lassan összeforrt a testük. Vastag volt és kemény, amikor pedig megmozdult, lassú, mélyre hatoló lökései csodálatos érzést szabadítottak fel. Az a finom, fűszeres illat ismét kipárolgott a bőréből, és átitatta a lány testét.

- Soha sem lesz senki más – suttogta a nyakába. – Soha nem fogok mást szeretni, csak téged! Mary összekulcsolta a hátán a lábát, és mélyen magába vezette, azt remélve, örökre vele marad.

John követte Tohrmentet végig a házban. Nagyon sok szobájuk volt, a bútorok és a berendezési tárgyak pedig mindenhol szépek és régiak voltak. Egy pillanatra megállt az egyik festmény előtt, amely hegyi tájat ábrázolt. Az aranyozott keretre erősített, kis sárgaréz táblácskára az volt ráírva: Frederic Church. Johnnak fogalma sem volt arról, ki lehetett a fickó, de azt elismerte magában, hogy átkozottul jól értett ahhoz, amit csinált.

A folyosó végén Tohrment kinyitotta az egyik szoba ajtaját, és felkapcsolta a villanyt.

- Már idehoztam a bőröndödet.

A fiú belépett. A fal és a mennyezet sötétkékre volt festve, a szoba egyik falánál pedig egy hatalmas ágy állt, vékony fejtámlával és sok kövér párnával. Volt benne még íróasztal és egy fiókos szekrény is. A teraszra eltolható üvegajtó vezetett.

- Ez pedig a fürdőszoba – mondta Tohrment, és felkapcsolt egy újabb lámpát.

John bedugta a fejét az ajtón, és sötétkék márvány fürdőszobát pillantott meg. A zuhanyzó üvegezett volt, és atyáé... négy csapott látott a falon a víznek.

- Ha valamire szükséged van, Wellsie itt lesz, én pedig úgy hajnali négy körül jövök vissza. Miután megjöttem, minden éjjel lemegyünk a földszintre. Ha napközben lenne ránk szükséged, nyomd meg a telefonon a kettős keresztet és az egyes gombot. Örömmel állunk a rendelkezésedre bármikor. Ja, és van két *hűségünk*, más szóval szolgálk, Sal és Regine, akik segítenek, ha kell. Mindketten tudják, hogy mostantól itt laksz velünk. Körülbelül öt órakor kezdenek. Hs el akarsz menni valahová, szólj nekik, majd elvisznek!

John odalépett az ágyhoz, és megsimogatta az egyik párna huzatát. Olyan puha volt, hogy szinte alig érezte az anyagát.

- Jól fogod magad nálunk érezni. Lehet, hogy kell egy kis idő, amíg megszokod, de jól fogod magad érezni.

A fiú körülnézett a szobában, aztán összeszedte minden bátorságát, és odament Tohrmenthez. Kitátotta a száját, majd a férfire mutatott.

- Biztos vagy benne, hogy most akarod? – kérdezte Tohrment halkán.

Amikor John bólintott, lassan kinyitotta a száját. És előtűnt hosszú szemfoga.

Ó... atyám. Ó...

John nagyot nyelt, és az ujját a szájába tette.

- Igen, neked is lesz majd. Néhány év múlva. – Tohrment odament az ágyhoz, leült, és a térdére támasztotta a könyökét. – Úgy huszonöt éves korunkban esünk át az átváltozáson. Akkor majd innod kell, hogy életben maradj. Nem tejről beszélek, fiam.

John kérdően felvonta a szemöldökét, és arra gondolt, kiből fog inni.

- Majd találunk neked egy nőt, aki átsegít a folyamaton, és elmondom, mire számíthatsz. Nem lesz fáklásmenet, de miután túlestél rajta, erős leszel, és úgy fogod gondolni, hogy megérte.

John szeme felvillant, amikor végignézett a férfin. Hitelen szétterjesztette a kezét vízszintesen, majd függőlegesen, aztán saját magára mutatott.

- Igen, te is akkora leszel, mint én.

John ajkaival egy szót formált: *hatalmas*.

- Hát igen. Ezért nem lesz könnyű az átváltozás. A tested néhány óra alatt rendkívül nagy átalakuláson megy végbe, ami után újra kell tanulnod néhány dolgot, mint például, hogy kell járni és mozgatni a végtagjaidat. – Végignézett magán. – Az ilyen méretű testet eleinte nehéz uralni.

John elgondolkodva megdörzsölte a mellkasát, ott ahol a kör alakú heg volt. A férfi nem tévesztette szem elől a mozdulatot.

- Őszinte leszek hozzád, fiam. Sok mindent nem tudunk még rólad. Először is, nem lehet megmondani, mennyi van benned a vérünkből. És azt sem tudjuk, milyen ágról származol. Ami a heget illeti, nem tudom megmagyarázni. Azt mondod, születésed óta megvan, amit nem is vonok kétségbe, de ezt a jelek kapjuk, nem úgy születünk, hogy rajtunk van.

John elővette a papírt és a tollat.

Mindenkinek van?

- Nem. Csak nekem és a testvéreimnek. Ezért hozott Bella ide hozzánk.

Kik vagytok ti? – írta.

- A Fekete Tör Testvériség. Harcosok vagyunk, fiam. Azért harcolunk, hogy életben tartsuk a fajunkat, és téged is erre fogunk kiképezni. Az osztályodból a fiúk katonák lesznek, te viszont azzal a jellel a mellkasodon, talán a testvériség tagja. Nem tudom. – Megdörzsölte a tarkóját. – Hamarosan elviszlek, hogy bemutassalak Wrathnak. Ő itt a főnök, a királyunk. Szeretném, ha az orvosunk, Havers is megvizsgálna. Talán ő meg tudja állapítani a származásodat. Nincs ellene kifogásod?

John megrázta a fejét.

- Örülök, hogy rád találtunk, John. Ha nem így lenne, meghalnál, mert nem lenne melletted senki, hogy megadja neked, amire szükséged van.

John odament az ágyhoz, és lelt Tohrment mellé.

- Szeretnél valamit kérdezni.

John bólintott, de nem tudta csapongó gondolatait értelmes mondattá összefűzni.

- szerintem, gondolkozz még rajta egy kicsit ma este, aztán holnap majd beszélünk.

John halványan érzékelte, hogy a feje bólintott válaszul. Tohrment elállt, és az ajtóhoz ment.

John szívébe hirtelen pánik költözött. A gondolat, hogy egyedül marad, halálra rémisztette. Még akkor is, ha szép házban, kedves emberekkel, és biztonságban van. Olyan... kicsinek érezte magát.

A földre lesütött tekintete megpillantotta Tohrment csizmájának orrát.

- Hé, fiam, mi lenne, ha még egy kicsit itt maradnék veled? Nem bánod? Nézhetjük a tévét is.

Köszönöm, mutogatta John gondolkodás nélkül. *Egy kicsit furcsán érzem magam.*

- Ez gondolom, az igent jelenti. – Felült az ágyra, magához ragadta a távirányítót, majd bekapcsolta a tévét. – Vishous az egyik testvérem, csinálta ennek a háznak az elektromos munkáit. Azt hiszem legalább hétszáz csatorna van ezen a tévén. Mit szeretnél nézni?

John megvonta a vállát, és felült az ágy végébe, majd nekidőlt a támlának.

Tohrment egymás után váltogatta az adókat, amíg az egyikén meg nem látta a *Terminátor 2*-t.

- Szereted?

A fiú füttyentett egyet a foga közt és bólintott.

- Jó, mert én és. Ez egy igazi klasszikus, Linda Hamilton pedig nagyon dögös benne.

38. fejezet

Rhage sokáig aludt, és amikor felébredt, nem örült annak, amit tapasztalt. Újra visszatért testébe a nyugtalanság és a szörnyű zúgás. Az Őrző haladéka lejárt, a vadállat ismét benne volt.

Kinyitotta a szemét, és megpillantotta Mary haját a párnán. Nyaka vonalát. Meztelen hátát.

Verejték lepte el a testét, férfiassága egy szempillantás alatt merev lett.

Eszébe jutott, hogy találtak egymásra, miután ivott. Aztán akkor is, amikor visszamentek a szobájukba. A nap során még kétszer kívánta meg, és a végén már lelkiismeret-furdalása volt, amiért olyan sokszor szeretkezett vele. A lány azonban minden alkalommal rámosolygott, készségesen magába fogadta, pedig biztosan kimerült a nagy igénybevételtől, és talán már fájt is neki egy kicsit.

Most is megkívánta, de ez a vágy valahogy más volt, mint amit tegnap érzett. Ez az éhség most vad volt, mintha hónapok óta nem kapta volna meg, amit szeretett volna. Próbált harcolni ellene, keze ökölbe szorult, ujja bizsergett, bőre megfeszült. Teljesen kifordult önmagából, érezte, hogy a remegés a csontjáig hatol.

Felkelt az ágyból, és bement a fürdőszobába, hogy lezuhanyozzon. Amikor visszajött, kicsit jobban tudott magán uralkodni, de ekkor észrevette, hogy Mary lerúgta magáról a takarót. Gyönyörű volt, ahogy ott feküdt hason meztelenül, kerek fenéke olyan csábítóan hívogatta, hogy majdnem elvesztette maradék önuralmát is.

- Hozzak neked valamit a konyhából? – kérdezte rekedt hangon.

- Alszom – felelte a lány álmosan, és hanyatt fordult. Rózsaszín mellbimbója megkeményedett, amikor a hűvös levegő megérintette.

Édes istenem!... Várjunk csak, valami nem stimmel. A lány arca olyan piros volt, mintha kifújta volna a szél, lába pedig nyugtalanul mocorgott.

Rhage odament hozzá, és megtapintotta a homlokát. Forró volt és száraz.

- Mary, szerintem lázas vagy.

- Nem vészes, előfordult már máskor is.

Rhage aggodalmában megfeledkezett arról, hogy az előbb még kívánta.

- Hozzak egy aszpirint?

- Nem, csak aludnom kell, és majd elmúlik.

- Akarod, hogy itt maradjak melletted?

A lány kinyitotta a szemét. Rhage gyűlölte ködös tekintetét.

- Nyugodj meg! Többször is történt már ilyen. Őszintén mondom, hogy jól vagyok. Csak ki kell aludnom magam.

Rhage még egy jó ideig vele maradt, aztán felvett egy melegítőalsót és egy pólót. Mielőtt kiment a szobából, visszanézett rá. Még ezt a kis lázat is alig bírta elviselni. Mi a fenét fog csinálni, ha súlyosabbra fordul az állapota?

Havers. A doktor még nem jelentkezett, pedig már elég ideje volt, hogy utánanézzon Mary leleteinek. Elővette a telefonját, és kiment a folyosóra.

A beszélgetés nem tartott sokáig, mert Havers semmit nem tudott tenni érte. Mivel a vámpírok nem kaphatták meg a rákot, sem ő, sem a kollégái nem voltak tájékozottak ebben a betegségben.

Rhage már épp letette volna, amikor a doktor azt mondta.

- Bocsáss meg, uram, nem akarok tolatkodó lenni, de tudod, hogy... úgy értem... tisztában vagy vele, mennyire előrehaladott nála a rák?

- Azt tudom, hogy nagyon sok kezelést kapott.

- Igen, és amellet rendkívül erőset. Ha a leukémia visszatért, nem sok lehetősége marad...

- Köszönöm, hogy utána néztél a leleteinek, nagyra értékelem a segítségedet. – Mintha szüksége lenne rá, hogy hallja, mennyire súlyos az állapota.

- Várj... Kérlek, hidd el, hogy szeretnék segíteni! Bár a kemoterápiával nem tudok mit kezdeni, a legtöbb fájdalomcsillapító gyógyszernek viszont, amit korábban szedett, megvan nekünk is az összetétele. Annyit tehetek, hogy megkönnyítem a mindennapjait, vigyázok rá, miközben az emberi kórházban megkapja a szükséges kezeléseit. Csak hívj!

- Rendben, megígérem. És... köszönöm, Havers.

Miután letette a telefont, bement Wrath dolgozósobájába, de mivel nem talált ott senkit, lesétált a földszintre. Lehet, hogy Wrath és Beth a konyhában vannak, és esznek valamit.

A semmiből hirtelen egy hatalmas, bőrruhás, hosszú hajú alak jelent meg előtte. Wrath ma ezüstszínű, fejre simuló napszemüveget viselt.

- Engem keresel? – kérdezte.

- Szia. Igen. Mary beköltözött hozzám. Végleg.

- Hallottam. Fritz mondta, hogy hozta magával a holmiját is.

- Igen. Figyelj, mit szólnál ahhoz, ha ma este rendeznék egy bulit? Szeretném, ha Mary találkozhatna a barátnőjével, Bellával, és gondoltam a testvéreknek sem árt, ah néha civilizált társaságban vannak. Tudod, kiöltöznénk, meg minden. Esetleg még Wellsie is eljöhetne. Marynek itt vagyok ugyan én, de néha szüksége van rá, hogy emberek között legyen. Nem szeretném, ha kirekesztettnek érezné magát.

- Ez remek ötlet, Hollywood. Beth szeretne ma este bemenni a városba, de...

- Nem, ne változtasd meg a tervedet! Ez nem hivatalos összejövetel.

- Tudod, a *felem* már alig várja, hogy kettesben legyünk egy kicsit. Szereti, ha csak mi ketten vagyunk, és csak rá figyelek. És én is nagyon szeretem, ha nem kell mással foglalkoznom, értesz ugye?

Rhage elmosolyodott, amikor megérezte a Wrath testéből sugárzó vágyat.

- Hát persze.

Egy ideig egyikük sem szólalt meg, aztán a király megkérdezte.

- Testvérem, van még valami más is?

- Igen. Mary hamarosan nagyon beteg lesz. Kimegyek a testvérekkel éjszakánként, amíg tudok, de ha a dolgok súlyosabbra fordulnak...

- Ez természetes. Tedd, a mit tenned kell!

- Köszönöm.

Wrath megrázta a fejét.

- Tudod, Rhage, te igazán jó ember vagy. Komolyan mondom.

- Na ja, de ezt inkább ne terjeszd! Fenn kell tartanom a rólam kialakult "önző seggfej" imidzset.

- Thorról el tudom képzelni, hogy ilyet megtenne, Phuryről mindenképpen. Talán még V-ről is.

Rhage a homlokát ráncolta.

- Úgy beszélsz, mintha áldozat lenne, hogy ezt teszem. Az ég szerelmére, hiszen szeretem!

- Igen, pontosan ez benne az áldozat. Annak ellenére szereted, hogy tudod, hamarosan az Árnyékba megy.

- Mary nem megy *sehová!* – felelte Rhage összeszorított szájjal. – Meg fog gyógyulni. Nem lesz könnyű az út, de *meg fog gyógyulni!*

- Bocsáss meg! – Wrath meghajtotta a fejét. – Hát persze, hogy meg fog.

Rhage zavartan lesütötte a szemét. Nem tudott mit kezdenie a bocsánatkéréssel, mert csak abban volt gyakorlata, hogy ő ajánlja másnak. Egyébként is, amikor arra gondolt, hogy Mary meghalhat, úgy érezte, mintha valami kiszívna belőle az életet.

- Még találkozunk, királyom – mondta búcsúzóul, és indulni készült, mielőtt porig alázta volna magát azzal, hogy elérzékenyül.

Amikor felpillantott, életében először nézett Wrath szemébe. A király soha nem vette le a napszemüvegét. Soha.

Rhage levegőhöz sem jutott, amikor belenézett a szivárványszínekben játszó, ezüstösen zöld szembe, ami rá szegeződött. Pupillája szinte nem is volt, csak két, gombostűfej nagyságú fekete pont. Megdöbbenő melegség tükröződött vak tekintetében.

- Büszke vagyok arra, hogy a testvéremnek nevezhetlek – mondta Wrath, és erős karjával magához ölelte. Rhage megfeszült, aztán hagyta, hogy a teste odasimuljon a király izmos mellkasához.

- Wrath?

- Igen?

Mondani akart valamit, de nem jött ki hang a torkán.

Wrath törte meg a csendet.

- Mindannyian melletted állunk, ezért csak kérnéd kell a segítségünket, ha szükséged lesz rá. És ha eljön az idő, hogy Mary az Árnyékba térjen, úgy fogjuk eltemetni, ahogy egy harcos igazi *féljét* megilleti.

Rhage összeszorította a szemét.

- Köszönöm... királyom.

Mary megmosta, aztán megszáritotta a haját a fürdőszobában. Amikor befejezte, megnézte magát a tükörben, és végigsimított a barna tincseken. Selymes érzés volt, és ebben a fényben úgy tűnt, mintha egy kis arany és vörös árnyalat is lenne benne.

Nem volt hajlandó arra gondolni, hogy újra kopasz lesz. Még a gondolatot is száműzte a fejéből. Elég lesz ezen akkor keseregnie, amikor megtörténik.

- Ma is olyan gyönyörű vagy, mint tegnap – mondta Rhage, amikor kilépett a zuhany alól. Miután megtörülközött, odament mögé, és dobott egy csókot a tükörképének.

Mary elmosolyodott.

- Köszönöm, hogy meghívtad Bellát és Johnnt. Bella nagyon jó barátnőm, Johnért pedig már aggódtam.

- Nem szeretném, ha elszakadnál a barátaidtól, csak mert itt laksz velem. Amellett, a testvériségnek is szüksége van néha-néha arra, hogy civilizáltan viselkedjen. Jót tesz mindannyiunknak.

- Tohrent és Wellsie nagyon rendesek, hogy befogadták a fiút.

Amikor Rhage kiment a fürdőszobából, a hátára tetovált sárkány visszanézett a lányra. A hatás, amit kiváltott benne, különös volt, de nem kifejezetten kellemetlen. Olyasmi, mint amikor a házőrző kutya ránéz a gazdájára, s közben arra vágyik, hogy kényeztesse.

Mary az ágyhoz sétált, és leült a szélére.

- Sajnálom, hogy miattam nem tudtál ma reggel aludni. Amikor rám tör a láz, sokat forgolódom.

Rhage kilépett a gardrób szobából, és felhúzta a cipzárt fekete nadrágján.

- Egyáltalán nem zavartál. De nem lehetne valamit tenni ellene?

- Nem igazán. De ha nagyon zavar, átmehetek egy másik szobába. – Amikor meglátta a férfi arckifejezését, felnevetett. – Jó, nem megyek sehová.

- Haversről jut eszembe, reméltem hogy van valami, amit tehetünk, hogy segítsünk neked.

- Semmi baj, ne aggódj! Értékelem, hogy segíteni próbálsz.

- Mikor találkozol legközelebb az onkológusoddal?

- Hamarosan, e ne beszéljünk erről többet, jó? Ma csak az étellel akarok foglalkozni. Jól érzem magam, és egyetlen percet sem akarok elvesztegetni.

Rhage szája sarka mosolyra görbül, szemében csodálat és tisztelet tükröződött.

És én még ki akartam rekeszteni az életemből! – gondolta Mary. *Micsoda idióta voltam!*

Visszamosolygott rá, és már előre várta az est végét, amikor kettesben maradhatnak. A sötétben. Meztelenül.

Amikor Rhage bement a gardróbszobába, utánament, mert arra gondolt, van még egy kis idő a parti kezdetéig, talán kaphatna egy kis ízelítőt az esti fő fogásból. Miközben a férfi a vállára akasztott, egymás mellett sorakozó ingeket nézte, Mary megérintette a hátát, pont ott, ahol a vadállat válla volt.

Rhage megrándult, és oldalra lépett.

- Fáj? – kérdezte.

A férfi nem felelt, csak arrébb ment néhány lépést. Mary követte, ő viszont mindig kitért az útjából így tettek meg néhány kört a helyiségben.

- Rhage...

- Sietnünk kell, különben elkésünk. – Hangja rekedt volt, mellizma rángatózott.

- Mi van a hátaddal?

Levette az egyik inget a vállfáról, belebújt és gyorsan begombolta.

- Semmi.

Kedveskedve megcsípte a lány arcát, és gyorsan elosont mellette. A szobába érve, rögtön a folyosóra nyíló ajtóhoz sietett, és kinyitotta. Visszament az éjjeliszekrényhez, felvette az óráját, és a csuklójára csúsztatta. Az ujjja remegett, amikor bekapcsolta a csatot.

Mary már majdnem megkérdezte, mi a baja, amikor Phury jelent meg a nyitott ajtóban.

- Szia testvér, szia, Mary! – mondta mosolyogva. – Csatlakozhatok hozzátok, amikor lementek?

Mary elrejtette csalódottságát, aztán arra gondolt, ha félbe kellett valakinek szakítania a beszélgetésüket, keresve sem találhatott volna jobbat Phurnél. Lenyűgöző, sokszínű haját kibontva engedte széles válla mögé, öltözeke gyilkosan dögös volt. Persze csak átvitt értelemben. Hajszálvékony csíkos, kékesfekete öltönyt viselt, halványrózsaszín inge kiemelte vastag nyakát és elképesztően jó színét. Cipője elegáns volt, ingének visszahajtott kézelőjét nehéz arany mandzsettagomb fogta össze, egyik ujján pedig gyémántgyűrűt viselt.

Úgy nézett ki, mintha egy magazin címlapjáról lépett volna le. Bella és ő remekül mutatnának együtt, gondolta Mary.

- Szia, Phury, mondd csak, találkoztál már Bellával?

A férfi a mellényzsebébe tűzött zsebkendőt igazgatta, habár azelőtt is tökéletesen állt.

- Igen, már láttam. Aznap este, amikor elhoztátok a fiút a központba.

- Ma este ő is itt lesz.

- Ja, igen, tudom.

- És jelenleg nem jár senkivel.

Phury a füle hegyéig elpirult. Milyen imádnivaló, gondolta Mary.

- Nem érdekli a lány – szólalt meg Rhage, miközben bedugott egy kis kézfegyvert az övébe hátul.

Mary szemrehányó pillantást vetett rá, amit a férfi nem vett észre, mert éppen a zakóját igazgatta.

- De ugye te is egyedülálló vagy – mondta Phurnek -, nem igaz?

- Naná, hogy egyedülálló! – felelte megint Rhage.

- Rhage, lennél szíves hagyni, hogy ő válaszoljon? Szóval, Phury, ha mindketten szabadok vagytok, miért nem hívod el egyszer vacsorázni?

A férfi lesimította a zakója hajtókáját, és még jobban elpirult.

- Aha, hát nem is tudom.

- Bella csodálatos...

Rhage megrázta a fejét, és kiteszékelte Maryt a folyosóra.

- Hagyd már békén! Inkább menjünk!

Félúton lefelé a lépcsőn, Mary meghúzta a zakójának ujját, hogy álljon meg. Phury előttük ment, ezért suttogva azt kérdezte.

- Miért nem hagyod rám a dolgot? Lehet, hogy nagyon jól kijönnének Bellával.

- Az egyetlen, amit Phury Bellának nyújthat, az a társalgás.
- Hogy érted...
- Nem érdeklik a nők.
- A férfiakhoz vonzódik?
- Nem, de inkább ne erőltessd ezt a dolgot Bellával, oké? Nem tisztességes egyikükkel szemben sem.

Mary Phuryre pillantott, aki épp akkor lépett az előcsarnok mozaik padlójára. Még így azzal az alig észrevehető sántítással is, olyan fesztelenül járt, mint akinek mindene tökéletesen működik. Persze lehet, hogy mindez csak illúzió volt. Talán harc közben sérült meg.

- Talán... tudod... impotens?
 - Nem, amennyire én tudom, nem. Cölibátust fogadott.
- Istenem, micsoda pazarlás!* – gondolta Mary, miközben Phury mozgását figyelte.

- Valamiféle szektának a tagja?
- Nem.
- Akkor miért?
- Ha Phuryról van szó, minden szál az ikertestvéréhez, Zsadisthoz vezet. Igen, tudom, hogy nem hasonlítanak egymásra. – Rhage oldalba bökte, ezért Mary újra megindult a lépcsőn.
- És miért sántít?
- Múlába van. Elvesztette a bal lába egyik felét.
- Jézus isten, hogyan?
- Belelőtt.

Mary megállt.

- Micsoda? Véletlenül?
 - Nem. Szándékosan. De gyere már, Mary, ezt majd később megbeszéljük!
- Megfogta a kezét, és előre húzta.

Bella annak a *hűségese*nek a társaságában lépett a ház előterébe, aki elhozta autóval. Döbbsen nézett körül. Az ő családjának is nagy háza volt, de ezzel össze sem lehetett hasonlítani. Ez itt... egy igazi királyi rezidencia volt. Ami nem is volt meglepő, hiszen itt lakott a Vak Király és a királynéja.

- Üdvözöllek, Bella – köszöntötte egy mély férfihang.
- Megfordult, és a színes hajú férfit pillantotta meg. Ő volt az, aki közbeavatkozott, amikor Zsadist és ő először találkoztak a központ edzőtermében.
- Phury vagyok. Már találkoztunk. A konditeremben.
 - Harcos – mondta Bella, és mélyen meghajolt. Nehéz volt nem áhítattal nézni ezekre a harcosokra, különösen erre az egyre. Olyan nagy volt. És olyan... Vajon valódi ez a haj?
 - Örülök, hogy el tudtál jönni – mosolygott rá. Sárga szeme melegséget sugárzott. – Hadd segítsem le a kabátodat!

Amikor levette, Bella a karjára terítette.

- Hogy őszinte legyek, el sem hiszem, hogy itt vagyok. Mary! Szia!

A két nő megölelte egymást, aztán elkezdtek beszélgetni Phuryvel. Bella hamarosan teljesen felszabadult a harcos társaságában. Volt a férfiban valami megnyugtató és bizalomgerjesztő, a szeme pedig teljesen lenyűgözte. Hihetetlen, de valóban sárga volt!

Bármennyire vonzó is volt Phury, Bella tekintete mégis a sebhelyes arcú harcost kereste. Beszélgetés közben feltűnés nélkül végigpásztázta a hatalmas, színes előcsarnokot, Zsadistot azonban sehol sem látta. Lehet, hogy el sem jön a partira. Nem tűnt egy kimondottan társasági lénynek, az már biztos.

Amikor Mary magukra hagyta őket, hogy Rhage-dzsel legyen, Bella elhatározta, nem engedi, hogy ez a kedvét szegje. Az isten szerelmére, miért foglalkozik egyáltalán azzal, hogy Zsadist mit szeret, vagy mit nem?

- Szóval, Phury – mondta -, tudom, hogy udvariatlanság ilyet kérni, de muszáj megérintenem a hajad. – Felé nyújtotta a kezét, és mielőtt a férfi nemet mondhatott volna, megfogott egy dús, aranyvörös tincset, és morzsolgatni kezdte az ujjá közt. – Milyen pompás! Ez a szín pedig elképesztő! Hmm, és... milyen jó az illata! Milyen sampont használsz?

A férfi szemébe nézett, és azt várta, hogy valami könnyed választ kap feleletként, Phury azonban dermedten állt. Még csak nem is pislogott, miközben őt bámulta.

Bella hirtelen észrevette, hogy Rhage egy távolabbi ajtóból döbrent tekintettel mered rá. Csakúgy, mint a kecskeszakállú harcos. És egy hatalmas termetű ember is. És...

Nos, a parti igencsak megfagyott, gondolta zavartan.

Gyorsan leengedte a kezét, és azt suttogta.

- Sajnálom. Szörnyű illetlenséget műveltem, ugye?

Phury mintegy varázsütésre, magához tért, a transzból, amibe esett.

- Nem, semmi baj nem történt.

- Akkor miért néz mindenki így?

- Csak nem szoktak hozzá, hogy engem... szóval... nővel még sohasem... láttak együtt. – Megfogta a lány kezét és megszorította. – Bella, te nem tettél semmi rosszat. Komolyan. És a testvérek miatt se aggódj! Egyszerűen féltékenyek, mert azt szeretnék, hogy az ő hajukat is megérintsd.

Valami mégsem stimmelt vele, és Bella nem is lepődött meg, amikor néhány perc múlva kimentette magát, és elment.

Egy *hűséges* lépett elé.

- Bocsásson meg, hölgyem, már korábban el kellett volna vennem öntől a kabátját.

- Ó, köszönöm.

Miután átadta a szolgának a kabátot, észrevette, hogy a parti valahogy átvándorolt egy biliárdszobának tűnő helyiségbe. Már éppen elindult volna, amikor hirtelen hideg légáramlatot érzett a háta mögül. Csak nem a bejárati ajtó nyílt ki?

Megfordult.

Zsadist állt az előtér egyik félhomályos sarkában, és az árnyékból őt nézte. Ugyanolyan fekete garbó és bő, fekete nadrág volt rajta, mint azon az éjszakán, amikor először találkoztak. És a tekintete is ugyanolyan vad volt. És izgató.

Végre, gondolta magában Bella, és elpirult. Hiszen ezért jött el a partira. Muszáj volt újra látnia a harcost.

Mély lélegzetet vett, és odament hozzá.

- Szia! – Amikor a férfi nem felelt, félszeg mosolyt kényszerített az arcára. – Szép esténk van, ugye?

- Jó volt megérinteni az ikertestvérem haját?

Phury az *ikertestvére*? Hogy lehet az? Bár... valóban volt köztük némi hasonlóság. Ha elképzeli az arcát a sebhely nélkül, és a fején valami hajjal...

- Kérdeztem valamit. Jó érzés volt megérinteni a haját? – Fekete szeme végigkövette testének vonalát, a selyemblúzt és szűk szoknyát, amit viselt. Amikor visszatért az arcára, megállt a szájánál. – Hajlandó lennél végre válaszolni, te nő?

- Bella – mormolta a lány automatikusan. – Kérlek, szólíts a nevemen!

Zsadist tekintete elhomályosult.

- Gyönyörűnek tartod a testvéremet?

- Nos... igen, nagyon jóképű.

- Jóképű. Igen, ez a megfelelő szó. Mondj meg nekem valamit! Kíváncsi vagyok, hogy lefeküdj velem?

Bella teste fellángolt a szavak hallatán, és a szeméből sugárzó szex ígéretétől. Csak néhány pillanattal később tudatosult benne, mit is mondott a harcos valójában.

- Sajnálom, nem értem...

- A testvérem cölibátusi fogadalmat tett. Szóval, attól tartok, csak általam juthatsz hozzá a legközelebb. – Gúnyosan elmosolyodott. – Bár eléggé gyenge utánzat vagyok, nem igaz?

Bella megérintette a nyakát, és próbálta kivenni a fejéből a gondolatot, hogy Zsadist alatt fekszik, miközben a férfi benne mozog. Vajon milyen érzés lenne, amikor magává teszi? Lelke vakmerő része kétségbeesetten szeretne volna megtudni.

Ó, istenem! Már a gondolatba is beleremegett.

Zsadist hűvösen felnevetett.

- Megdöbbentettelek? Sajnálom, csak megpróbáltalak kimenekíteni ebből a lehetetlen helyzetből. Elég szívás, ha nem kaphatod meg azt, amit akarsz. – Tekintete a lány torkán időzött. – Nekem persze nincs ilyen problémám.

Nem tévesztette szem elől, hogy a másik nagyot nyelt.

- Problémád?

- Amit akarok, azt egyszerűen elveszem.

Igen, gondolta a lány. *Ezt könnyen el tudom hinni.*

Hirtelen, feltámadó vággal elképzelte, ahogy ránéz, miközben a testük összeforr, és az arca néhány centire van csak az övétől. A gondolattól önkéntelenül felemelkedett a karja. Szerette volna végigsimítani a sebhelyet az arcán, amíg a szájához nem ér. Csak hogy tudja, milyen érzés.

Zsadist azonban egy hirtelen mozdulattal ellépett előle, és megakadályozta, hogy hozzáérjen. Szeme fellángolt, mintha egy pillanatra megrémült volna, de a kifejezés szinte azonnal el is tűnt az arcáról.

Közönyös, hideg hangon azt mondta.

- Csak óvatosan, te nő! Harapok.

- Nem szólítanál a nevemen?

- Mit szólnál egy italhoz, Bella? – lépett oda hozzájuk Phury, és megfogta a könyökét. – A bár odaát van a biliárdszobában.

- Igen, persze, vidd csak el! – morogta Zsadist. – Egy igazi hős vagy, testvér. Mindig tudod, kit kell megmenteni. Ja, és csak hogy tudd, jóképűnek tart.

Phury arca megfeszült, de nem szólt semmit, miközben átvezette a lányt az előcsarnokon.

Amikor Bella visszanézett, Zsadist már nem volt ott.

Phury egy kicsit megszorította a karját, hogy magára vonja a figyelmét.

- Tartsd magad távol tőle! – amikor Bella nem válaszolt, behúzta egy sarokba, és megragadta a vállát. – Az ikertestvérem nem megtört. Tönkretett! Érted a különbséget? Ha megtört lenne, talán meg lehetne gyógyítani. Őt viszont tönkretették. Annyit tehetsz csak, hogy megvárod, hogy eltemethesd.

- Ez olyan... kőszívűen hangzik – mondta döbbenten Bella.

- Nem. Ez a valóság. Ha korábban hal meg, mint én, azt nem élném túl. De ettől még nem lesz más, mint amilyen.

Bella egy határozott mozdulattal kiszabadította magát a szorításból.

- Majd észben tartom. Köszönöm.

- Bella...

- Nem egy pohár italért indultál?

39. fejezet

O leparkolt a magas toronyház előtt. A masszív épület Caldwell egyik luxus bérháza volt, és egyben a városfejlesztők kísérlete arra, hogy a folyóparti részt kicsit megszépítsék. C lakása a huszonhatodik emeleten a folyóra nézett.

Hivalkodó. Túlságosan is hivalkodó.

Az *alantasok* többsége nyomorúságos odúban lakott, mert a társaság úgy gondolta, inkább odacsoportosítja a pénzt, ahol a háború van. C valahogy kiharcolta magának a fényűző életmódot, mert megengedhette magának. Mielőtt a hetvenes években belépett volna a társaság tagjainak sorába, gazdag volt, és valahogy sikerült megtartania a vagyonát. A fickó szokatlan kombinációja volt a dilettánsnak és a sorozatgyilkosnak.

Mivel este tíz múlt, a portás már nem dolgozott az épületben, az előcsarnok elektromos zárját pedig csak egy pillanat műve volt megpiszkálni. O beszállt az üvegliftbe, és felment a huszonhetedik emeletre, majd lesétált egy emeletet. Inkább megszokásból tette, mint óvatosságból. Nem volt valószínű, hogy bárkit is érdekelt, ki ő és hová igyekszik. Azonkívül, az épület teljesen elnéptelenedett az éjszakának ebben az órájában, mivel az európai bevándorlók ilyenkor valamelyik bárban nyomták az ecstasyt vagy a kokaint.

O bekopogott C ajtaján.

Ez volt az ötödik cím Mr. X eltűnt tagokról összeállított listáján, amit meglátogatott, ma este pedig az első. Előző nap sikerrel járt. Az egyik gyilkos nem volt az államban, mert önhatalmúlag úgy döntött, hogy segít a fővárosban élő cimborájának. A másik kettő, akik szobatársak voltak, megsérültek, amikor összeverekedtek egymással. Néhány nap múlva majd felgyógyulnak, és újra bejelentkeznek. A utolsóként meglátogatott *alantas* gazember pedig teljesen egészséges volt, csak otthon heverészve egész nap a tévét bámulta.

Teljesen egészséges? Nos, csak addig, amíg O meg nem látogatta, és egy kisebb balesetet nem okozott neki, miközben távozott a lakásáról. Egy jó hétbe is bele fog telni, amíg újra felépül, de ezek után legalább már tisztában lesz a fontossági sorrenddel.

Vicces, mire rá nem tudja venni az embert egy törött térdkalács.

O megint bekopogott C ajtaján, aztán amikor nem kapott választ, kinyitotta a zárat. Belépett a lakásba, és hátrahőkölt. *A francba!* Micsoda bűz van itt, gondolta. Mint a rothadó káposzta.

Első útja a konyhába vezetett.

Nem, nem a szemét volt olyan bűdös. Hanem C.

Az *alantas* hason feküdt a földön, mellette egy megszáradt, fekete vértócsa. Keze ügyében a földön néhány csomag kötszer, valamint egy tű és cérna volt, mintha megpróbálta volna összefércelni magát. Az elsősegélycsomag mellett egy BlackBerry hevert. A billentyűk véresei voltak. A másik oldalon pedig női kézításka, szintén fekete vérral borítva.

O megfordította C testét. Az *alantas* torkát elvágták, a seb mély volt és hosszú. És mivel a szélei megperzselődtek, O arra következtetett, hogy valószínűleg a testvériség egyik tagja támadta meg azzal az átkozott fekete törrel. Bármi is volt abban a fémbe, olyan volt, mintha sav marta volna szét az *alantas* bőrét.

C még élt, torkából mély hangok törtek elő. Élő bizonyítéka volt annak, hogy lehet valaki kicsit halott is. Felemelte a kezét, amelyben egy kést tartott. A néhány felszínes karcolás azt jelezte, hogy többször is megpróbálta szíven szúrni magát, de nem volt elég ereje, hogy megtegye.

- Rossz bőrben van, C – mondta neki O és elvette tőle a kést. Figyelte, ahogy a fickó lassú mozdulatokkal hadonászik. Ahogy ott feküdt a hátán, és végtagjait hibavaló erőlködéssel mozgatta, olyan volt, mint egy hanyatt fordult bogár, amely éppen készül kilehelni a lelkét.

O a táskára nézett.

- Mi az, csak nem stílust váltott, C? – Felvette a földről, és belenézett. Gyógyszeres fiolákat, zsebkendőt, tampont és egy mobiltelefont talált benne.

Nocsak, egy tárcsa!

Kivette a jogosítványt. Barna haj, szürke szem. A kép alapján nem lehetett tudni, hogy a nő vámpír-e vagy ember. A lakása valahol a 22-es úton volt, kint az isten háta mögött.

- Javítson ki, ha tévedek – mondta ő -, de úgy tudom, maga és a társai összecsapásba keveredtek a testvériség egyik tagjával. A harcossal volt egy nő is. Mielőtt maga elmenekült, a harcos megsebesítette, de maga elhozta a nő táskáját, hogy később rajta álljon bosszút. A gond csak az volt, hogy a sérülése túl súlyosnak bizonyult, és amióta hazaért, itt hever a földön. Na, eltaláltam?

O visszatette a tárcát a táskába, és a férfire nézett. C szeme úgy forgott feldagadt fejében, mint egy elgurult üveggolyó.

- Tudja, C, ha rajtam múlna, így hagynám, ahogy most van. Nem tudom, tudja-e, de amikor szíven szúrnak egy *alantast*, és megszűnik létezni, az Omegához tér vissza. Higgye el, amit most érez, nyaralásnak fog tűnni ahhoz képest, ami odaát vár magára! – Körülnézett. – De sajnos szörnyen bűzlik. Ha bejönne ide valami ember, máris megnézhetnék magunkat. Ezzel felvette a kést, és erősen megmarkolta a nyelét. Miközben a feje fölé emelte, C végtagjai lenyugodtak a megkönnyebbüléstől.

- Komolyan mondom, nem kellene ennyire örülnie! – mondta O lágyan.

Beledöfte a kést az *alantas* szívébe. Egy villanás és egy pukkanó hang kíséretében C teste semmivé lett.

O fogta a retikült, és kiment a lakásból.

Mary odasétált Rhage-hez, és hátratett kézzel várta az alkalmas pillanatot. A férfi épp egy biliárdjátszma közepén tartott. Butchcsal együtt alaposan elverték Phuryt és Vishoust.

Ahogy Mary figyelte őket játék közben, arra gondolt, mennyire kedveli a testvéreket. Még Zsadistot is csendes merengésével. Nagyon jók voltak hozzá, de nem tudta igazán, mivel érdemelte ki azt a hatalmas tiszteletet, amellyel körülvették.

Rhage rákacsintott, majd az asztalra hajolt, és beigazította a dákót egy golyó mögé.

- Azért, ahogy gondoskodsz róla – mondta valaki a fülébe.

Megriadt. Vishous állt közvetlenül mögötte.

- Miről beszélsz?

- Ezért csodálunk téged. És mielőtt azt mondanád, hogy ne olvassak a gondolataidban, közlöm, nem szándékosan hallgatóztam, csak annyira hangos volt, hogy nem tudtam nem meghallani. - A vámpír ivott egy korty vodkát a szögletes pohárból, amit a kezében tartott. – Ezért fogadunk el. Amikor jól bánsz vele, olyan mintha mindegyikönket megtisztelnéd.

Rhage felnézett, és a homlokát ráncolta. Rögtön az után, hogy lökött egyet a dákóval, megkerülte az asztalt, odament Maryhez, és testével félreérthetetlenül arrébb tessékelte V-t mellőle.

Vishous felnevetett.

- Nyugodj meg, Hollywood! Ő csak téged lát.

Rhage morgott egyet, és magához szorította Maryt.

- Ajánlom is, hogy ezt észben tartsd, és akkor mindkét kezéd és lábad a helyén marad!

- Régebben nem voltál ilyen birtokló típus.

- Mert nem volt semmim, amit meg akartam volna tartani. Te jössz a játszmában, haver.

Amikor V letette a poharát, és a játékra koncentrált Mary elővette a kezét a háta mögül. Egy cseresznyeszárat tartott az ujjai között.

- Szeretném látni a másik trükködet – mondta. – Azt mondtad, elképesztő dolgot tudsz művelni egy cseresznyeszárral és a nyelveddel.

Rhage felnevetett.

- Ne már!

- Micsoda? Nincs trükk?

A férfi lassan elmosolyodott.

- Na akkor csak figyeld a számat!

Félig lehunyt szemhéja alól Maryre nézett, és lehajolt a kezére. Kidugta a nyelvét, megfogta a száját, és az ajka közé vette. Egy ideig rágsálya, aztán megrázta a fejét, és nyelt egyet.

- Nem sikerült túl jól.

- Ó.

- A te titkod sokkal édesebb.

Mary elpirult, és eltakarta a szemét a kezével.

Aha. Szóval most meg fel akar izgatni, gondolta.

Amikor beszívta a levegőt, megérezte azt a csodálatos, fűszeres illatot, amely a férfi testéből áradt, minden alkalommal, amikor megkívánta. Elmozdította a kezét a szemén, és kikukucskált az ujj aközött.

Rhage mozdulatlanul állt, és csak mereven bámulta. Szeme közepe fehéren izzott, úgy ragyogott, mint a friss hó.

Marynek elállt a lélegzete.

Valami más is van ott bent, gondolta. Valami... ami a szemén keresztül nézett ki rá.

Phury jött oda hozzájuk mosolyogva.

- Vonuljatok el egy üres szobába, Hollywood, ha olyasmire készülsz! Nem szükséges emlékeztetned minket arra, mi minden megadatott neked.

Tenyerével megveregette Rhage vállát, aki erre megpördült, és szájába kapta testvére kezét. A hang, amikor az állkapcsa összecsattant Phury kezén, elég hangos volt ahhoz, hogy a teremben megfagyjon a levegő. Mindenki elnémult.

Phury hátraugrott, és kirántott a kezét a foga közül.

- Jézus Mária, Rhage! Mi a fene ütött... Jaj ne, haver, a szemed. Átváltozott.

Rhage elsápadt, és sűrűn pislogva arrébb botladozott.

- Nagyon sajnálom, Phury. Észre sem vettem, hogy...

A teremben minden férfi gyorsan letette, ami a kezében volt, és odaszaladt Rhage-hez.

- Milyen közel vagy az átváltozáshoz? – kérdezte Phury.

- Vigyétek i a nőket! – parancsolta valaki. – Kísérjétek őket az emeletre!

Amikor mozzogás támadt a teremben, Vishous odament Maryhez, és megfogta a karját.

- Gyere velem!

- Nem! – közölte határozottan a lány. – Hagyj, itt akarok maradni vele!

Rhage rápillantott, és abban a percben visszatért az a merev bámuló tekintet. Aztán fehéren izzó szeme Vishousre siklott. Vicsorgott és olyan hangosan morgott, mint egy oroszlán.

- V, haver, engedd el a lányt! *Most azonnal!* – mondta neki Phury.

Vishous leengedte a kezét, de odasúgta Marynek.

- El kellene tűnnöd innen!

Egy fenét!

- Rhage? – kérdezte lágyan. – Rhage, mi folyik itt?

A férfi megrázta a fejét, és elfordította a tekintet. Hátrálni kezdett, amíg neki nem ütközött a márványkandallónak. Verejték gyöngyözött az arcán, amikor megkapaszkodott a kandallópárkányban. Úgy megszorította a követ, mintha az egészet ki akarná tépni a falból.

Az idő mintha lelassult volna. Rhage küzdött saját magával, mellkasa fel-le járt, karja és lába remegett. Sok idő telt el, mire megnyugodott, és a feszülés elhagyta a testét. Bármilyen harc dűlt is benne, ő nyert. De csak egy hajszállal.

Amikor felnézett, a szeme újra a régi volt, de végtelenül elgyötört.

- Sajnálom, fiúk – dörmögte, aztán Maryre pillantott, és kinyitotta a száját. Beszéd helyett azonban lehorgasztotta a fejét, mintha szégyellné magát.

Mary átfurakodott a férfiak között, és megérintette az arcát.

Amikor meglepetten felkapta a fejét, a lány szájon csókolta.

- Lássuk azt a cseresznyés trükköt! Gyerünk!

A harcosok döbbsen állta körülöttük. Mary érezte megrökönyödésüket a tekintetükből, és látta, hogy Rhage-et is megviselte az incidens. Amikor azonban nyomatékosan kedvesére nézett, az rágni kezdett, és valamit ügyeskedett a szájában a cseresznyeszárral.

Mary a harcosokra pillantott.

- Már jól van. Jól vagyunk. Nyugodtan visszatérhettek ahhoz, amit csináltatok! Szüksége van egy kis időre, és ne sokat segít, ha mind itt álltok, és őt nézitek.

Phury felnevetett, aztán visszament a biliárdasztalhoz.

- Én mondom, ez a nő elképesztő.

Vishous felvette a krétát és a poharát.

- Az már igaz.

A parti lassan újra beindult. Bella és Wellsie visszajött, Mary pedig megsimogatta Rhage arcát és nyakát. Ő viszont nem tudott a szemébe nézni.

- Minden rendben van? – kérdezte a lány gyengéden.

- Annyira sajnálom...

- Egy szót se! Bármilyen történt is, nem tehetsz róla. Igaz?

Rhage bólintott.

- Akkor nincs miért elnézést kéred.

Szerette volna megtudni, mi történt, de nem itt és nem most. Néha az a legjobb orvosság a furcsaságra, ha azt színleljük, hogy minden rendben van. Vannak helyzetek, amikor a "játsszuk-meg-magunkat-amíg-nem-tisztázunk-mindent" az egyetlen célravezető módszer.

- Mary nem szeretném, ha félnél tőlem.

A lány egy ideig csak figyelte, ahogy a szájában forgatja a cseresznyeszárat.

- Nem félek. Phurynek és V-nek lehet, hogy volt oka az aggodalomra, de én biztosra vettem, hogy engem nem bántanál. Semmiképpen sem. Azt nem tudom, miért vagyok ebben olyan biztos, egyszerűen csak tudom.

Rhage mély levegőt vett.

- Istenem, annyira szeretlek! Nagyon, nagyon szeretlek.

Aztán elmosolyodott.

Mary felnevetett, de olyan hangosan, hogy a teremben minden tekintet felé fordult.

A cseresznyeszár gyönyörűen rá volt kötözve Rhage egyik szemfogára.

40. fejezet

Bella egyfolytában nézte, miközben tudta, hogy abba kellene hagynia.

De nem volt rá képes. Zsadist volt az egyetlen a teremben, aki létezett számára.

A férfi nem igazán vett részt a partiban. Azt a közbizalmat leszámítva Rhage-dzsel, mindenkitől távol tartotta magát. Senkivel nem beszélt, nem ivott és nem is evett semmit. Úgy állt ott az egyik ablak mellett, mint egy szobor. A mozdulatlansága lenyűgözően hatott Bellára. Az sem látszott, hogy egyáltalán lélegzik-e. Csupán a szeme mozdult meg néha.

És az is csak azért, hogy elforduljon Belláról.

A lány kis szünetet hagyott mindkettőjüknek, amikor odament a bárhoz, hogy töltsön magának még egy kis bort. A biliárdszoba sötét, luxus módon berendezett helyiség volt. A falakat zöld selyemtapéta borította, és a magasban, mint megannyi virágfüzér, fekete-arany drapériák díszítették. A bár melletti sarok még sötétebbnek tűnt, mint a többi, ezért Bella oda húzódott be, hogy menedéket találjon.

Talán, ha innen figyelné Zsadistot, nem lenne annyira feltűnő.

Az elmúlt néhány napban kérdezősködött róla, és hallott minden történetet, ami vele kapcsolatban keringett. Néhány szóbeszéd egyenesen hátborzongató volt, főleg azok, amelyek a nőkkel való kapcsolatáról szóltak. Azt beszélték, hogy szórakozásból öli meg a szexpartnereit, de persze nehéz volt megítélni, vajon mennyi igaz belőle. Egy olyan férfiról,

akinek a külseje annyira félelmetes volt, mint az övé, elkerülhetetlenül is terjengtek a pletykák. A bátyjával ugyanez volt a helyzet. Éveken keresztül suttogtak Rehvenge-ről, és annak a nagy része is csak kitalált történet volt.

Képtelenség, hogy minden szóbeszéd igaz legyen Zsadistról. Az isten szerelmére, azt terjesztették róla, hogy a női prostituáltak vérében él! Ez még elméletileg sem lehetett igaz, hacsak nem ivott minden másnap. És még akkor is, hogy lehetett olyan erős ilyen gyenge táplálékkal?

Bella hátat fordított a bárnak, és körülnézett a szobában. Zsadist eltűnt.

Kipillantott az előcsarnokba. Nem is látta, amikor elment! Lehet, hogy láthatatlanná vált?

- Engem keresel?

A lány riadtan a hang irányába fordította a fejét. Zsadist közvetlenül mögötte állt, és egy érett zöld almát törölgetett az ingébe. Amikor a szájához emelte, Bella torkára nézett.

- Zsadist...

- Tudod, ahhoz képest, hogy előkelő származású vagy, meglehetően udvariatlanul viselkedsz.

- Kivillantotta a fogát, és beleharapott az alma gyönyörű zöld héjába. - Nem tanította meg neked az anyád, hogy illetlenség így bámulni valakit?

Bella nézte, ahogy az állkapcsa körkörös mozdulatokkal mozog rágás közben. Istenem, már attól is elállt a lélegzete, ahogy az ajkát figyelte!

- Nem akartam udvariatlan lenni.

- Hát pedig az voltál. És úgy vélem, ezzel a nézéssel felbosszantottad a drága ikertestvéreimet is.

- Micsoda?

Zsadist tekintete egy ideig az arcán időzött, majd a hajára siklott. Harapott még egyet az almából.

- Phurynek tetszel. Még azt is mondanám, hogy vonzódik hozzád, ami most először történik meg veled, legalábbis amióta ismerem. Általában hidegen hagyják a nők.

Furcsa, Bella egyáltalán nem érzékelte, hogy ennyire érdeklődne iránta. Bár az is igaz, hogy minden figyelmét Zsadist kötötte le.

- Nem hiszem, hogy Phury...

- Folyton téged néz. Miközben engem figyelsz, ő téged néz. És nem azért, mert aggódik miattad. A testedet bámulja, te nő! - Oldalra biccentette a fejét. - Tudod, lehet, hogy tévedtem. Talán éppen te leszel az, aki véget vet a cölibátusának. A francba, elég gyönyörű vagy hozzá, ő pedig még nem halott.

Bella elpirult.

- Zsadist, tudnod kell, hogy szerintem, te...

- Visszataszító vagyok? Igen. Legalább annyira, mint egy autóbaleset. Ezt akartad mondani? - Megint harapott egyet az almából. - Megértem, hogy bámulsz, de mostantól vedd le rólam a szemed, jó? Nézd inkább Phuryt! Megértetted?

- Én téged akarok nézni. Szeretlek nézni.

A férfi szeme elkeskenyedett.

- Nem igaz.

- De igen.

- Senki sem szeret rám nézni. Még én magam se.

- Nem vagy csúnya, Zsadist.

A vámpír felnevetett, és nyomatékosan végighúzta az ujját a sebhelyén.

- Ez egy szembetűnő helyeslés. És egy égbekiáltó, átkozott hazugság.

- Megbabonáztál. Nem tudlak kivenni a fejből. Veled akarok lenni.

Zsadist felvonta a szemöldökét, és megmerevedett.

- Pontosan mit értesz az alatt, hogy velem akarsz lenni?

- Tudod. Veled lenni. – Bella fülig pirult, de úgy gondolta, ezek után már nincs semmi vesztenivalója. – Szeretnék... lefeküdni veled.

Zsadist olyan gyorsan hátrált el tőle, hogy nekiment a bárnak. Amikor az italos üvegek összekoccantak, a lány azonnal tudta, hogy a róla terjengő pletykák nem igazak. Ez a férfi biztos, hogy nem öl nőket. Egyenesen halálra rémült a gondolattól, hogy valaki szexuálisan vonzónak találja.

Szólásra nyitotta a száját, a férfi azonban közbevágott.

- Tartsd magad távol tőlem, te nő! – A félig rágott almát a szemébe dobta. – Ha nem, isten a megmondhatója csak, mit teszek, hogy megvédjem magam.

- Megvédeni? Mitől? Én nem jelentek fenyegetést számodra.

- Lehet, de azt garantálhatom, hogy rendkívül ártalmas vagyok az egészségedre. Az emberek nem véletlenül kerülnek el jó messzire.

Ezzel kísértelt a teremből.

Bella ránézett a többiekre. Mindenki a játékra figyelt, aminek nagyon örült, mert nem akarta, hogy bárki is lebeszélje arról, amire készült.

Letette a poharat, és kiosont a szobából. Amikor kiért az előcsarnokba, látta, hogy Zsadist felmegy a lépcsőn. Adott neki egy kis előnyt, aztán gyorsan utána osont, és csendben felszaladt a lépcsőn az emeletre. Amikor felért, már csak a csizmájának sarkát pillantotta meg befordulni a sarkon. Nesztelenül lépkedett utána a szőnyegen, gondosan ügyelve arra, hogy kellő távolságot tartson kettőjük között, miközben végigmentek a folyosón.

Zsadist hirtelen megtorpant, Bella pedig egy márványszobor mögé rejtőzött.

Amikor kilesett, a férfi már nem volt sehol. Abba az irányba ment, ahol az előbb látta, és egy félig nyitva hagyott ajtót talált. Bedugta a fejét a résen. A szoba koromfekete volt, a folyosóról beszűrődő fény alig nyújtott valami világosságot. Nagyon hideg volt bent, mintha a fűtést nem kapcsolták volna be. De nemcsak aznap, hanem azóta nem, hogy elmúlt a nyári nagy meleg.

Bella szeme lassan hozzászokott a sötéthez. A szobában állt egy fényűző ágy, amelyet drága bíborszínű bársonydrapéria borított körben végig. A berendezés többi része is hasonlóan előkelő volt, kivéve egy helyet a sarokban a földön. Egy halom takaró hevert egymásra fektetve. És egy koponya.

Váratlanul egy kéz rántotta be a lányt a szobába.

Az ajtó hangos csattanással becsapódott, és a szoba teljes sötétségbe borult. Valaki gyors mozdulattal arccal a falhoz szorította. Néhány gyertya meggyulladt.

- Mi a *francot* keresel itt?

Bella megpróbált lélegzethez jutni, de mivel Zsadist karja a hátába nyomódott, nem sok levegőt tudott a tüdejébe préselni.

- Én... én csak... gondoltam, beszélgethetnénk.

- Tényleg? Na ne mondd! Valóban ezért jöttél ide fel? Beszélgetni?

- Igen, gondoltam...

A férfi keze a nyakára kulcsolódott.

- Nem beszélgetek olyan nőekkel, akik annyira ostobák, hogy utánam jöjjenek. De azt megmutathatom, mit teszel velük.

Vastag karját a lány hasa elé csúsztatta, elrántotta a csípőjét a faltól, és lenyomta előre a fejét. Bella elvesztette az egyensúlyát, és csak úgy tudott állva maradni, hogy megkapaszkodott a falon egy párkányban.

Zsadist kemény vesszője a fenekéhez nyomódott, amitől felnyögött.

Forróság öntötte el a testét, miközben érezte, hogy a férfi mellkasa a hátához súrlódik. Zsadist kihúzta a blúzát a szoknyából, alácsúsztatta a kezét, és széles tenyerét a hasára tette.

- Egy ilyen nőnek, mint te, egy előkelő ficsúrral kellene lennie. Vagy a sebhelyem és a hírem része a vonzerőmnek? – Amikor a lány nem válaszolt, mert nem kapott levegőt, azt mormolta. – Igen, hát persze hogy erről van szó.

Egy hirtelen mozdulattal feltolta a melltartóját, és tenyerébe fogta a mellét. Bella testét heves vágy kerítette hatalmába. Felszisszent és összerándult, mire Zsadist felnevetett.

- Túl gyors a tempó? – Ujjai közé fogta a mellbimbóját, és morzsolgatni kezdte. Kéjt és fájdalmat egyszerre okozott vele. Bella felkiáltott. – Túl durva vagyok? Próbálok magamon uralkodni, de tudod, vadember vagyok. Hiszen pont ezért akarsz engem, nem igaz?

Bellának nem volt túl gyors vagy túl durva. Isten látta lelkét, élvezte. Azt akarta, hogy megtörténjen. Keményen, itt és most. Vele. Meg akarta szegni a szabályokat, kereste a veszélyt és az izgalmat, vágyott a vad forróságra és a férfi erejére. Teljesen felkészült rá, amikor Zsadist felhúzta a szoknyáját a csípőjén. Csak a tangáját kellett volna félretolni, és máris mélyen beléhatolhatott volna.

De szerette volna látni az arcát közben, amikor megteszi. És meg akarta érinteni a testét. Megpróbált felegyenesedni, a férfi azonban a nyakánál fogva lent tartotta.

- Sajnálom. Én így szeretem. És csakis így szoktam.

A lány próbált harcolni a szorítás ellen, miközben majd' belehalt, hogy megcsókolhassa.

- Zsadist...

- Túl késő ahhoz, hogy meggondold magad – Hangja érzék morgás volt a fülében. – Valami rejtélyes oknál fogva szeretnék megdugni. Nagyon. Ezért mindkettőnk érdekében tégy meg egy szívességet: szorítsd össze a fogad! Nem tart sokáig.

Bal keze elengedte a mellét. A lába közé nyúlt, és megtalálta a bejáratot.

Váratlanul mozdulatlaná dermedt.

Bella ösztönösen megmozdította a csípőjét, hogy hozzádörzsölje magát az ujjához, és érezze azt a csodálatos kéjt...

Zsadist azonban hátralépett.

- Tűnj el innen!

Bella megszédült, amikor vágyakkal telve, kábultan felegyenesedett.

- Micsoda?

A férfi odament az ajtóhoz, feltépte, és a földre szegezte a tekintetét. Amikor a lány nem mozdult, azt üvöltötte.

- Kifelé!

- Miért...

- Az ég szerelmére, hányingerem van tőled!

Bella arcából kifutott a vér. Lehúzta a szoknyáját, ügyetlenül megigazította a blúzát és a melltartóját, aztán kiszaladt a szobából.

Zsadist becsapta az ajtót, és a fürdőszobába rohant. Felnyitotta a vécülőkét, behajolt, és kihányta az almát, amit megevett.

Miután leöblítette, remegve a padlóra rogyott. Próbált mély levegőt venni, de folyton csak Bella illatát érezte. Csodálatos, de érthetetlen vágyának illata még mindig ott volt az ujján. Levette a garbóját, és belecsavarta a kezét, hogy ne érezze.

Istenem, milyen tökéletes volt! Szenvedélyének részegítő illata. És az az érzéki nedvesség.

Száz év alatt soha nem lett nedves miatta egyetlen nő sem. Azóta nem, hogy vérrabszolga volt. Akkor ott... nem örült neki. Megtanulta, hogy féljen a nők vágyától.

Próbált a jelenre koncentrálni, hogy a fürdőszobában maradjon, és ne süllyedjen vissza a múltba...

Nem sikerült. Újra a cellájában látta magát, megbéklyózva, abban az időben, amikor teste felett nem ő rendelkezett. Magán érezte az úrnő kezét és a balzsam illatát, amit mindig rá

kellett kennie, hogy kikényszerítse az erekcióját. Aztán ráült, és addig lovagolt rajta, amíg el nem élvezett. Ezután rávetette magát a vénájára, beleharapott, és ivott.

Az emlékek újra visszatértek. Az erőszak, a megalázottság, az évtizedeken át tartó meggyalázás, míg végül elvesztette az időérzékét, és meghalt belül. Csak folyton dobogó szíve, és gépiesen lélegző tüdeje jelezte, hogy még él.

Furcsa hangot hallott. Rájött, hogy ő nyöszörög.

Ó... Bella.

Megtörölte a homlokát a karjával. Bella! Ha rágondolt, szégyellte a hegeket a testén, a csúnyaságát, eltorzult külsejét és sötét lelkét.

A partin a lány könnyedén beszélgetett a többi harcossal és a nőkkel, mosolygott, nevetgélt. Bája és fesztelensége egyértelmű bizonyítéka volt normális életének. Valószínűleg soha nem mondtak rá még semmi csúnyát, és nem tettek vele semmi rosszat. És egész biztosan, ő sem volt még soha kegyetlen vagy durva másokkal szemben. Értékel nő volt, egyáltalán nem olyan, mint azok a dühös, erkölcstelen emberi prostituáltak, akikből ivott.

Nem hitt neki, amikor azt mondta, hogy le akar vele feküdni, pedig igaz volt. Ezt jelentette az a selymes nedvesség a lábai között. A nők sok mindenről hazudhatnak, de erről nem. Ezt nem tudják megjátszani. Soha.

Zsadist megborzongott. Amikor előrehajtotta a lány felsőtestét, és megfogta a mellét, úgy tervezte, hogy megáll, annak ellenére, amit neki mondott. Úgy gondolta, csak annyira rémíti meg, hogy ijedtében elmeneküljön. Csak megmutatja neki az erejét, aztán elzavarja.

Csak hogy Bella valóban kívánta.

Gondolatban újra átélte, milyen érzés volt a lába közé nyúlni. Olyan... puha. Hihetetlenül forró, selymes és síkos. Először érintett meg olyan nőt, aki megkívánta. Fogalma sem volt, hogy mit kezdjen a helyzettel, aztán hirtelen a zavarodottsága helyét átvette az úrnő emléke. Megint maga előtt látta az arcát, ahogy rajta ül.

Az úrnő mindig kívánta, amikor bement hozzá. Mindig gondosan ügyelt rá, hogy Zsadist tudjon a vágyáról, bár soha nem engedte meg neki, hogy hozzáérjen. Nagyon okos volt. Mindazok után, amiket vele művelt, ha a férfinak lehetősége nyílt volna rá, hogy megérintse, szét tépte volna, mint egy veszett állat. Ezt mindketten tudták. És éppen ez az elfojtott veszély volt az, ami az úrnőt feltűzelte.

Zsadist megint Bellára gondolt. Őt is ugyanez vonzotta? A leigázó szex. A béklyóba zárt vadember, akit csak gyönyörszerzésre használnak.

Vagyis, Bella esetében a veszélyes férfi, akivel egy kis kalandot élhet át.

A gyomra újra felfordult, és a véce főé hajolt.

- Azt hittem, csak meg akarsz bántani – mondta Bella az ajtóból. – Nem gondoltam, hogy tényleg hányingered van tőlem.

A franca! Elfelejtette kulcsra zárni az ajtót.

Persze meg sem fordult a fejében, hogy a lány esetleg visszajön.

Bella maga köré fonta a karját. Sok mindenre számított, hogy mit fog látni, amikor visszatér Zsadist szobájába, de erre egyáltalán nem. A férfi félmeztelenül ült a földön, garbója a keze köré csavarva, és a vécecsésze felé hajolt, miközben öklendezett.

Zsadist nagyot káromkodott, Bella pedig a testét figyelte. Szentséges isten, a háta! A széles testfelületet mindenhol hegek borították, amelyek a múltban elszenvedett korbácsütésekről tanúskodtak, és az arcához hasonlóan, ezek a sebek sem gyógyultak be. Bár érhetetlen volt, hogy miért.

- Mit keresel megint a szobámban? – kérdezte Zsadist. Hangja visszhangzott a porcelán vécecsészeből.

- Én... kiabálni akartam veled.

- Nem bánod, ha először befejezem a hányást? – a víz zubogva indult meg, amikor leöblítette.

- Jól vagy?

- Persze, remekül szórakozom.

Bella belépett a fürdőszobába, és megállapította magában, hogy nagyon tiszta, nagyon fehér és nagyon személytelen.

Zsadist egy szempillantás alatt talpra ugrott, és eléállt.

Bella ijedten nyelt egyet.

A férfi láthatóan erős volt, izmai keményen álltak, minden izomrost jól látszott a bicepszén, de egy férfihoz és főleg egy harcshoz képest vékony volt. Túlságosan is. Igazság szerint úgy tűnt, mintha éhezne. Elöl is voltak rajta sebek, de csak két helyen. A bal mellizma felett és a jobb vállán. Mindkét mellbimbójába egy kis karika volt szúrva, amelyen egy golyó lógott, és magára vonta a fényt, miközben tüdeje fel-le járt minden levegővételkor.

De nem ezek döbbsentették meg legjobban a lányt, hanem a nyaka és a csuklója köré tetovált vastag szalagok.

- Miért viseled magadon a vérrabszolgák jelét? – kérdezte suttogva.

- Szerinted?

- De hisz ez...

- Nem történhet meg olyasvalakivel, mint én?

- Igen. Harcos vagy. Előkelő.

- A sors néha kegyetlen.

Bella szíve kitárult felé, és minden, amit eddig róla gondolt, megváltozott. Már nem a kalandot látta benne, hanem a férfit, akit meg akar vigasztalni. Enyhíteni a szenvedését. Átölelni. Hirtelen ötlettől vezérelve, egy lépést tett felé.

Zsadist fekete szeme összeszűkült.

- Nem ajánlom, hogy közelebb gyere! Főleg nem most.

Bella nem hallgatott rá. Tovább közeledett, ő pedig hátrálni kezdett, míg végül a zuhanyfülke és a fal közötti sarokba szorult.

- Mi a fenét művelsz?

Bella nem felelt, mert még ő sem tudta.

- Állj meg! – csattant fel. Kinyitotta a száját, és kivillantotta szemfogát, amely olyan hosszúra nyúlt, mint egy tigrisé.

A lány erre megtorpant.

- Talán én...

- Megmenthetsz, vagy valami hasonló szarság? Ja persze. Lehet, hogy az álmaidban itt az következik, hogy megigéz a pillantásod, és állatias vad lelkemet elfeledve egy szűz karjaiba vetem magam.

- Nem vagyok szűz.

- Örülj neki!

Bella kinyújtotta a kezét, hogy a mellkasára tegye. A szíve fölé.

Zsadist hátrahúzódott amennyire csak bírt, szinte belepréselődött a márványfalba. Verejték öntötte el a testét, fejét oldalra fordította, arcát félve összehúzta. Mellkasa vadul járt fel és le, a percing ezüstösen csillogott a mellbimbójában.

Hangja elvékonyodott, szinte alig volt hallható.

- Ne érj hozzám! Nem... nem bírom elviselni az érintést. Fáj!

Bella megállt.

- Miért? – kérdezte lágyan. – Miért fáj?

- Csak tűnj a francba innen, *kérlek!* – Alig bírta kiejteni a szavakat. – Nagyon közel álllok hozzá, hogy valamit összetörjek, és nem szeretném, ha te lennél az.

- Engem nem bántanál.

Zsadist behunyta a szemét.

- Az istenit! Mi van veletek, kifinomult népekkel? Arra születtetek, hogy kínozzátok az embereket?

- Jézusom, dehogy! Csak segíteni szeretnék.

- Hazudsz! – mondta Zsadist dühösen, és kinyitotta a szemét. – Micsoda hazugság! Nem segíteni akarsz te nekem, csak megpiszkálni a csörgőkígyót egy bottal, hogy megnézd, mi történik.

- Ez nem igaz. Legalábbis... már nem.

A vámpír tekintete jéghideg lett, hangjából eltűnt minden érzélem.

- Akarsz engem? Jól van, akkor most megkapsz.

Rávetette magát a lányra, leteperzte a földre, hasra fordította, és a karját a hátára csavarta. Bella a hideg márványpadlóra fektette az arcát. A férfi térde szétnyitotta a lábát, aztán egy reccsenést lehetett hallani. Elszakadt a tangája.

Bella elzsibbadt. A gondolatai és az érzelmei nem tudták követni Zsadist tetteit. A teste azonban tudta, mire vágyik. Nem számított, hogy a férfi dühös rá, így is örömmel magába akarta fogadni.

Egy pillanatra megszánt a ránehezedő test súlya, és a lány hallotta, hogy lehúzza a cipzárját. Aztán megint ráfeküdt, és ezúttal már semmi nem állt hatalmas erekciója és a nedves bejárat közé. Mégsem hatolt belé. Csak lihegett, és nem mozdult. Légzése hangos volt a fülében. Olyan hangos... Csak nem zokog?

Aztán lehajtotta a fejét a lány tarkójára, és legördült róla. Miközben leszállt, betakarta. Hanyatt feküdt, és karjával eltakarta az arcát.

- Ó, istenem! – nyögte. - ... Bella.

A lány szerette volna megérinteni, de a férfi olyan feszült volt, hogy nem merte. Esetlenül oldalra fordult és miután felállt lenézett rá. Nadrágja a combjáig le volt engedve, férfiassága már nem volt merev.

Jézusom, milyen rossz bőrben van, gondolta. Hasa befelé horpadt, csípőcsontja kiállt. Tényleg emberekből iszik. És enni sem sokat eszik.

A nyakára és csuklójára tetovált fekete szalagot nézte. Aztán a sebeket a testén.

Tönkretett. Nem összetört.

Bella szégyellte bevallani, de leginkább ez a sötétség vonzotta benne. Annyira nem volt szokványos, és pontosan az ellentéte annak, amit eddig az életben tapasztalt. Ez tette veszélyessé. Izgalmassá. Szexivé. De mindez csak a fantáziája. Ez itt előtte pedig a valóság.

Zsadist szenvedett. És ebben nem volt semmi szexi vagy izgalmas.

Felvett egy törülközőt, odament hozzá, és gyengéden meztelen ágyékára terítette. A férfi megrándult, majd görcsösen magához szorította a törülközőt. Amikor felnézett rá, Bella látta, hogy a szeme fehérje csupa véres, de nem sír. Talán az előbb tévedett, amikor azt hitte, zokog.

- Kérlek... hagyj magamra!

- Bárcsak...

- Menj! Ne akarj, ne remélj, ne is csinálj semmit! Csak hagyj magamra! És soha többé ne gyere a közelembe! Esküdj meg rá! *Esküdj!*

- Es... esküszöm.

Bella kiszaladt a fürdőszobából, keresztül a szobán, ki a folyosóra. Amikor már elég messzire ért, ujjaival megfésülte a haját. Érezte, hogy a tangája a derekán van, de úgy hagyta. Ha levonná, nem tudná hova tenni.

Lent a parti még javában folyt. Bella idegenül érezte magát, és teljesen kimerült. Megkereste Maryt, elköszönt, és körülnézett, merre talál egy *hűségest*, aki hazaviszi.

Ekkor Zsadist jelent meg a teremben. Átöltözött. Fehér, műszálas tréningruha volt rajta, kezében pedig fekete táskát tartott. Egy pillantást sem vetett a lányra, egyenesen Phury mögé ment, aki néhány méterrel távolabb állt.

Amikor ikertestvére megfordult, és meglátta a táskát, ijedten hátrahőkölt.

- Ne, Z, nem akarom...

- Vagy te teszed meg, testvér, vagy talállok valakit, aki hajlandó rá.
Felemelte a táskát.

Phury egy ideig csak nézte, aztán remegő kézzel elvette tőle.

Együtt sétáltak ki a teremből.

41. fejezet

Mary letette az üres tálat a mosogató mellé, aztán odanyújtott egy tálcát Rhage-nek, hogy együtt szedjék le az üres tányérokat és poharakat. Most, hogy a parti véget ért, mindenki segített elpakolni.

Amikor kimentek az előcsarnokba, azt mondta Rhage-nek.

- Annyira örülök, hogy Wellsie és Tohr befogadták Johnt. Jó lett volna, ah ő is el tud jönni, de örülök, hogy jó kezekben van.

- Tohr azt mondta, szegény fiú annyira kimerült, hogy ki sem kel az ágyból. Az utóbbi pár napban semmi mást nem csinál, csak eszik és alszik. Egyébként, igazad volt. Phurynek tényleg tetszik Bella. Folyton őt nézte. Még sohasem láttam tőle ilyet ezelőtt.

- Pedig azok után, amit róla mondtál...

Amikor a nagy lépcsőhöz értek, a lépcsősor alatti részen kinyílt egy rejtett ajtó.

Zsadist lépett ki. Arca meggyötört volt, tréningruhája pedig széthasogatott és véres.

- A francba! – dörögte Rhage.

Zsadist elsétál mellettük, fényes fekete szeme kifejezéstelenül meredt előre. Az elégedett félmosoly, ami az arcán ült, egyáltalán nem illett a helyzetéhez. Úgy tűnt, mintha valami jót evett vagy szeretkezett volna, nem pedig úgy, mint akit éppen most vertek félholtra. Miközben lassan felsétált a lépcsőn, látszott, hogy az egyik térde nem hajlik úgy, ahogy kellene.

- Megyek, összeszedem Phuryt – mondta Rhage, és odaadta a tálcát Marynek. – Eltarthat egy ideig.

- Miért? Mi köze Phurynek... Ó, istenem!

- De csak azért, mert kényszerítette. Ez az egyetlen oka, Mary.

- Akkor... maradj, ameddig szükséges!

Mielőtt Rhage beléphetett volna az ajtón, Phury jelent meg edzőruhában. Ugyanolyan elgyötörtnek tűnt, mint Zsadist, csak rajta nem látszottak nyomok. Legalábbis, nem olyanok. Az ökle fel volt horzsolva, a mellkasát vérfoltok szennyezték.

- Szia – köszönt meg Rhage.

Phury körülnézett és megriadt, mintha meglepődött volna azon, hogy ott találja magát az előcsarnokban.

Rhage odalépett elé.

- Testvér?

Üres tekintet meredt vissza rá.

- Szia.

- Fel akarsz menni az emeletre? Vagy sétáljunk egy kicsit?

- Ja, igen. Nem. Jól vagyok. – Maryre nézett, majd elfordult. – Igen, jól vagyok. Tényleg. Gondolom, a partinak már vége.

Rhage elvette tőle a táskát. Phury halványrózsaszín inge kilógott az egyik sarkánál, mert beakadt a cipzárra.

- Gyere, menjünk el együtt!

- Maryvel kellene maradnod.

- Ne aggódj, ő megérti. Gyere, testvér!

Phury válla előreesett.

- Jól van. Menjünk. Nem... szeretnék most egyedül lenni.

Amikor Rhage visszatért a hálósobába tudta, hogy Mary már aludni fog, ezért halkán csukta be az ajtót.

Egy gyertya égett csupán az éjjeliszekrényen. A halvány fényben látta, hogy az ágy össze-vissza van túrva. Mary lerúgta a takarót, és szanaszét szórta a párnákat. Hanyatt feküdt, egy

elragadó, krémszínű hálóingben, amely a derekára csavarodott, és egy kicsit felcsúszott a combján.

Még sosem látta rajta, és sejtette, hogy azért vette fel, mert különleges estét tervezett kettőjük számára. A látványtól izgalomba jött, és bár a zúgástól az egész teste égni kezdett, letérdelt a földre az ágy mellé. Muszáj volt a közelében lennie.

Nem tudta, Phury hogyan fogja átvészelni az éjszakát, főleg az után, ami történ. Az egyetlen személy, akit igazán szeretett, fájdalmat akart, vért és büntetést, ezért megtette, amire kérte. Vállalta, hogy a szenvedést ő közvetíti neki. Zsadist egyetlen éjszaka alatt kialussza, Phury viszont napokig úgy fog mászkálni, mint egy zombi.

Nagyon jó szándékú volt, odaadó, erős és a végsőkéig hű az ikertestvérehez. Az viszont felemésztette, amikor az ő segítségével próbált megszabadulni a bűntudattól.

Az ég szerelmére, hogy lehet elviselni, hogy meg kell vernünk azt, akit a legjobban szeretünk, csak mert ő ezt kívánja tőlünk?

- Jó illatod van – súgta Mary mosolyogva, és oldalra fordulva összegömbölyödött. – Kávét?

- Nem. A vörös füst. Phury gyújtott rá valami ütős szivarra, de nem is hibáztatom érte. – Rhage megfogta a lány kezét, és a homlokát ráncolta. – Megint lázad van.

- Már lement. Sokkal jobban vagyok. – Megcsókolta a férfi csuklóját. – Hogy van Phury?

- Teljesen összetört.

- Sokszor kéri erre Zsadist?

- Nem. Nem is tudom, ma mi válthatta ki nála.

- Annyira sajnálom mindkettőjüket! De leginkább Phuryt.

Rhage rámosolygott. Imádta benne, hogy ennyire törődik a testvéreivel.

Mary lassan felült, lábát lelógatta az ágy szélén. A hálóing csipkebetétjén átlátszott mellének körvonala. Rhage combja megfeszült, ezért behunyta a szemét.

Ez maga volt a pokol. Vele akart lenni, és közben attól rettegett, mit tenne a teste. És nemcsak akkor, amikor a szexről volt szó. Szerette volna átölelni.

Mary megsimogatta az arcát. Amikor hüvelykujját végighúzta az ajkán, Rhage szája önmagától szétnyílt. Veszélyes meghívás volt ez, amit a lány elfogadott. Lehajolt hozzá, megcsókolta, és nyelvét a szájába csúsztatta. Rhage tudta, nem szabadna tovább mennie.

- Hmm. Milyen finom ízed van!

Ő is elszívott néhányat Phuryvel, mert tudta, hogy visszajön Maryhez, és remélte, a füst nyugtató hatása nála is működni fog. Nem tudta volna elviselni, hogy még egyszer megtörténjen az, ami a partin a biliárdszobában.

- Kívánlak, Rhage! – Szétnyitotta a lábát, és magához húzta a férfi testét.

Örvénylő energia gyűlt össze Rhage gerincénél, és kisugárzott a végtagjaiba. Keze, lába remegett, körmei fájdalmasan megfeszültek, bőre bizsergett.

Elhúzódott.

- Figyelj, Mary...

A lány elmosolyodott, majd a fején keresztül levette magáról a hálóinget, és elengedte. A selyem ruhadarab lágyan hullott a földre. Amikor Rhage meglátta meztelen testét, már tudta, hogy elveszett. Képtelen volt megmozdulni.

- Szeress engem, kérlek! – suttogta Mary, és megfogta a kezét, majd a mellére tette. Rhage hiába mondogatta magának, hogy ne érintse meg, tenyere megmarkolta a halmot, hüvelyujja pedig simogatni kezdte a bimbót. Mary hátrahajolt.

- Igen! Így.

Feljebb siklott a nyakára, és megnyalta a vénáját. Nagyon szeretett volna inni belőle, különösen, hogy a lány olyan mereven tartotta a nyakát, mintha ő is erre gondolt volna. Nem volt szüksége rá, hogy igyon, csak szeretete volna a testében és a vérében tudni. Azt akarta, hogy tőle kapja az életerőt, az ő vére éltesse. És vágyott rá, hogy ő is meg tudja adni ezt neki.

Mary átölelte a vállát, és visszahúzta magához, aztán az ágyra fektette. Rhage hagyta, hogy a lány fölé kerüljön, és megérezte vágyának illatát.

Behunyta a szemét. Képtelen volt nemet mondani neki, de a belső zúgást sem tudta leállítani. A kettő között csapdába esve visszacsókolta, és imádkozott.

Valami nem stimmel, gondolta Mary.

Rhage szándékosan távol tartotta magát tőle. Amikor megpróbálta levenni róla az inget, nem engedte, hogy a gombokhoz érjen. Amikor pedig a férfiasságát akarta megsimogatni, elhúzta a csípőjét. Még akkor is az volt az érzése, hogy távolból szeretkezik vele, amikor a szájába vette a mellbimbóját, és a kezét a lába közé csúsztatta.

- Rhage... - Hangja elakadt, amikor megérezte a nyelvét a köldökén. – Rhage, mi a baj?

A férfi széles tenyerével szétnyitotta a lábát, szája a combja belső oldalát csókolgatta. Aprókat csipkedett bele, szemfogával karcolgatta, de vigyázva, hogy fájdalmat ne okozzon.

- Rhage, állj meg egy kicsit...

Ekkor a szájába vette a csiklóját, szívogatta, ízlelgette, nyalogatta. Mary ívben megfeszítette a hátát, felemelkedett a matracról, és nézte, ahogy szőke feje mélyen a lába közé hajol, miközben fehér térde a férfi széles hátán pihen.

Egy másodperc múlva el fogja veszíteni az esztét.

Megmarkolt egy szőke tincset, és eltolta magától a fejét.

Rhage kék szemében égett a vágy, amikor ránézett. Nedvtől csillogó száján beszívta a levegőt. Jelentőségteljesen beharapta az alsó ajkát és megszívta, aztán a nyelvvel szép lassan lenyalta a felsőt.

Mary behunyta a szemét, és újból forróság öntötte el.

- Mi a baj veled? – kérdezte.

- Nem tudtam róla, hogy baj van. – Rhage kézfejével simogatta a lába közét a legérzékenyebb pontján. – Talán nem jó?

- Tudod, hogy igen.

Hüvelykujjával körözött rajta.

- Akkor hadd folytassam, amit abbahagytam!

Mielőtt visszahajolt volna a lába közé, és nyelve ismét nyalogatni kezdte volna, Mary minden erejét összeszedve összeszorította a kezét a lábával.

- Miért nem érhetek hozzád? – kérdezte a lány.

- Hiszen egymáshoz érünk. – Megmozdította az ujját. – Így. Érzed?

Istenem, lehetséges, hogy még ennél is jobban kívánja?

- Nem így értettem.

Megpróbált elhúzódnival tőle és felülni, Rhage szabad keze azonban előrenyúlt, és tenyerét a hasára téve visszanyomta az ágyra.

- Még nem végeztem – dörögte mély hangon.

- Szeretném megérinteni a tested.

A férfi tekintete egy pillanatra fellángolt, aztán az izzás hirtelen eltűnt, és egy futó érzelm suhant át az arcán. Talán félelem? Mary nem tudta biztosan, mert lehajtotta a fejét, és megcsókolta a combja tövét. Aztán az arcával, az állával és a szájával cirógatta.

- Semmi sem hasonlítható a te szenvedélyedhez, ízédhez és puhaságodhoz. Hadd okozzak neked örömet!

Mary a szavak hallatán megborzongott. Ezt már egyszer hallotta. Még az elején.

Rhage szája a combja belső részére siklott, egyre közeledett a legérzékenyebb pont felé.

- *Nem!* Hagyd abba! – Erre végre megállt. Az egyoldalú szeretkezést nem szeretem. Nem akarom, hogy kiszolgálj! Én *veled* akarok lenni.

A férfi összeszorította a száját, és hirtelen felállt az ágyról. Csak nem akarja itthagyni?

Nem. Letérdelt a földre, és a matraca támaszkodott, fejét lehorgasztotta. Próbálta összeszedni magát.

Mary kinyújtotta a lábát, és lábfejeével megérintette az alkarját.

- Ugye, nem akarsz nemet mondani nekem? – suttogta.

Rhage felnézett rá. Ebből az alacsony szögéből úgy tűnt, mintha a szeme csak egy vékony rés lenne, amelyből ragyogó, neonkék fény sugárzik kifelé.

Mary megemelte a testét, szétnyitotta a lábát, és kivillantott egy kicsit abból, amire a férfi annyira vágyott.

Visszatartott lélegzettel várta a hatást.

Rhage egy villámgyors mozdulattal felpattant a földről, rávetette magát, és a lába közé feküdt. Kigombolta a nadrágját, és...

Köszönöm, istenem!

Azonnal elélezett. Hullámokban szorította össze teste a hatalmas szerszámot. Amikor a gyönyör elmúlt, érezte, hogy a férfi megremeg felette és benne. Már éppen mondani akarta, hogy nyugodtan engedje el magát, amikor észrevette, hogy nem erről van szó. Mintha kisebbfajta rohama lett volna, teste minden izma görcsösen összerándult.

- Rhage? – Aggódva nézett rá.

A férfi szeme fehéren izzott.

Mary megsimogatta a hátát, hogy megnyugtassa, ám a keze valami furcsát érzett. Mintha kiemelkedett volna belőle a tetoválás.

- Rhage, valami van a...

A férfi hirtelen leugrott róla, és az ajtó felé indult.

- Rahge? – Mary felvette a földről a hálóinget, és sietve belebújt, miközben utána szaladt.

Kiérve a folyósra látta, hogy megállt és begombolja a nadrágját. Amikor a hátára pillantott, majdnem felsikoltott. A tetoválás életre kelt! Kiemelkedett a bőréből, és árnyékot vetett a földre.

Mozgott, bár Rhage mozdulatlanul állt. A hatalmas sárkány egyenesen a szemébe nézett, és mereven bámulta, miközben hullámozott a hátán.

Kereste a szabadulás útját.

- Rhage!

Rhage úgy nekiiramodott, mintha puskából lőtték volna ki. Végigszaladt a folyosón, le az alsó szintre az előcsarnokba, és eltűnt a lépcső alatti titkos ajtó mögött.

Addig meg sem állt, amíg az edzőteremhez nem ért. Amikor megpillantotta az öltözőt, feltépte az ajtaját, és a zuhanyzóba ment. Megnyitotta az egyik zuhanyt, és a fal mellett lecsúszva a földre rogyott, aztán csak ült a hideg víz alatt.

Olyan félelmetesen egyértelmű volt! A vibrálás, a zúgás. És mindig csak Mary közelében, és főleg akkor, amikor felébredt a lányban a vágy.

Nem tudta, miért nem jött rá már hamarabb. Talán csak nem akart tudomást venni az igazságról.

Azért volt más Maryvel... mert nemcsak ő akart szeretkezni vele.

A vadállat is.

Ki akart jönni, hogy ő is megkaphassa.

42. fejezet

Amikor Bella hazaért, nem tudott lenyugodni. Egy órán keresztül írt a naplójába, aztán átöltözött. Farmerbe és pulóverbe bújt, majd felvette a dzsekijét is. Odakint nagy pelyhekben hullt a hó, és hideg szél fűjt.

Összehúzta magán a kabátot, és kisétált a mezőre oda, ahol a fű magasabb volt.

Zsadist. Ha behunyta a szemét, folyton őt látta, ahogy ott fekszik hanyatt fordulva a fürdőszobában.

Tönkretett. Nem összetört.

Megállt, és nézte a hóesést.

A szavát adta neki, hogy nem fogja keresni, de nem állt szándékában betartani az ígéretét. Vágyott rá, hogy újra megpróbálja...

A távolban észrevette, hogy valaki van Mary házánál. Rémülten megtorpant, aztán amikor meglátta a férfi barna haját, tudta, hogy nem lehet *alantas*.

Biztosan Vishous dolgozik a riasztón. Bella integetett neki, és arrafelé vette az irányt.

Nagyon megkedvelte a harcost, miután a partin beszélgettek, okos volt és szellemes, ami a többi vámpír esetében, akit ismert, azonnal kizárta annak a lehetőségét, hogy ugyanakkor kellemes társasági lény is legyen, benne azonban ez a kettő egyszerre megvolt. Szexis volt, erős és mindenhez értett. Az a fajta férfi, akitől az ember már csak azért is gyereket akar, hogy a génállománya továbböröklődhessen.

Bella nem értette, miért viseli állandóan azt a fekete bőrkesztyűt, és mit jelent a halántékán a tetoválás. Egyszer talán, ha olyan lesz a helyzet, majd megkérdezi tőle.

- Azt hittem, ma este nem kell dolgoznod – szólt oda neki, amikor felért a teraszra. – Hiszen Mary már nem...

A sötét hajú férfi, aki elé lépett, nem Vishous volt. És nem is élt.

- Jennifer? – nyögte az *alantas* döbbsen.

Bella egy pillanatig képtelen volt megmozdulni, aztán megfordult, és futásnak eredt, amilyen gyorsan csak tudott. Halálra volt rémülve, mégsem tévovázott, nem vesztegette az időt, csak teljes erejéből futott keresztül a mezőn, biztos léptekkel. Ah sikerül hazáig elérnie, ki tudná zárni az *alantast*. Mire betörné az ajtót, ő már lent lenne az alagsorban, ahová senki nem tud bemenni. Felhívná Rehvenge-et, és a föld alatti alagúton keresztül kijutna a birtok túlsó végére.

Az *alantas* mögötte loholt, hallotta súlyos lépteit és ruhájának surrogását, a távolság azonban nem csökkent közöttük, miközben a fagyott, hideg fűvön futottak. Bella a szemét a ház vidám fényeire szegezte, és megpróbálta izmaiból kisajtolni a maradék erőt is, hogy még gyorsabban tudjon szaladni.

Az első szúrást a combjában érezte. A másodikat a hátában a dzsekin keresztül.

Lépteit lelassultak, elnehezültek. A házig hátralévő távolság egyre csak nőtt, a végtelenségig nyúlt, de még ekkor sem hagyta abba a futást. Mire a hátsó ajtóhoz ért, már dülöngélt és botladozott. Valahogy mégis sikerült bemennie, és azon küszködött, hogy kulcsra zárja az ajtót, ám az ujjából elszállt minden erő.

Amikor megfordult, hogy az alagsor felé siessen, hallotta, hogy betörik az erkély szárnyas üvegajtaja. A hang furcsán távolinak tűnt, mintha valahonnan nagyon messziről hallatszott volna.

Egy kéz markolta meg a vállát.

Azonnal feltámadt benne a védekező reflex, és lerázta magáról az *alantas* karját, majd ököllel állon vágta. A férfi egy pillanatra meghökkent, aztán visszaütdött, mire a lány megpördülve a földre esett. Az *alantas* megfordította a testét, és újra megütötte. Nyitott tenyere az arcán csattant, amitől Bella feje a másik oldalon hangosan a padlóhoz koppant.

Nem érzett semmit. Se a pofont, se azt, amikor a koponyája a földhöz csapódott. Ami nagyon hasznos volt, hiszen a figyelme továbbra is éber maradt, és így bele tudott harapni a férfi karjába.

Egymásba kapaszkodva, vadul hadonászva, elbotladoztak a konyháig, ahol dulakodás közben szétborogatták a székeket. Bella egy pillanatra kiszabadult a szorításából, megragadta az egyik széket, és mellbe vágta vele a támadóját, aki erre egyensúlyát veszítve hátratántorodott. Bella zihálva arrébb mászott.

Az alagsori lejárattal szembe azonban a teste felmondta a szolgálatot.

Elterült a földön, és bár nem vesztette el az eszméletét, képtelen volt megmozdulni. Halványan úgy érezte, mintha valami a szemébe csöpögne. Valószínűleg a saját vére, de az is lehet, hogy az *alantasé*.

Látómezeje hirtelen megváltozott, amikor a férfi megfordította.

Felnézett az arcába. Sötét haja és világosbarna szeme volt.

Istenem!

Sírt, miközben felemelte a földről, és a karjaiba vette. Bella utolsó emléke az volt, hogy a férfi könnyei az arcába hullanak.

Aztán minden elsötétült előtte.

O óvatosan betette a nőt a kocsijába. Átkozta magát, amiért beleegyezett, hogy feladja a saját lakását, és beköltözik a vallatóközpontba. Szerette volna a nőt távol tartani a többi *alantastól*, bár akkor nem lehetett volna biztos benne, hogy időközben nem szökik meg. Ha valamelyik *alantas* a közelébe merészkedik... hamar megtudja, mire találták ki a kést!

Miközben bevitte a nőt a központba, ránézett az arcára. Annyira hasonlított az ő Jenniferjére! A szeme másmilyen színű volt, szív alakú arca azonban pontosan ugyanolyan. Csakúgy, mint dús, barna haja és teste: vékony, tökéletes.

Igazság szerint szebb volt, mint Jennifer, és erősebbet is ütött.

Lefektette az asztalra, aztán óvatosan megérintette a horzsolásokat az arcán, a nyakán a kék foltokat, és felhasadt ajkát. A harc elképesztő volt: mind a ketten mindent beleadtak, egyikük sem fogta vissza az erejét, és addig meg sem álltak, amíg O nem győzött, és nem vette a karjaiba a vámpír elgyötört testét.

Miközben a nőt nézte, visszautazott a múltba. Mindig is attól félt, hogy ő lesz az, aki egyszer megöli Jennifert. Hogy egyik nap majd túl nagyot üt, ami már túlmegy a határon. Ehelyett végül azt a részeg sofőrt ölte meg, aki frontálisan nekiütközött a kocsijának. Az a gazember már délután ötkor merev részeg volt, amikor Jennifer hazaindult a munkából.

Nem volt nehéz elvennie a gyilkos életét. Kinyomozta, hol lakik, aztán megvárta, hogy részegen haza támolyogjon, és amikor megjött, fejbe verte egy csőkulccsal, és lelökte a lépcsőn. Ezután céltalanul autózott az országban. Északra, keletre.

Ekkor lépett be a társaságba.

Odakint egy autó állt meg a központ előtt. O felemelte a teste, és odavitte az egyik lyukhoz.

Rátette a hámat, levette a cső fedelét, majd leengedte a nőt a lyukba.

- Van egy újabb? – kérdezte U, amikor belépett.

- Igen. – O arrébb lépett, és úgy tett, mintha a mellette lévőben akarná megnézni a vámpírt, akit előző nap Mr. X megdolgozott. A férfi kicsit ijedten mocorgott lent, és nyöszörgő hangokat hallatszott.

- Akkor lásson is neki az új szerzeménynek! – javasolta U.

O rátette csizmás lábát a fedélre.

- Ez a nő az enyém. Ha bárki hozzáér, a fogammal tépem szét!

- Egy nő? Kiváló! A szenszei el lesz ragadtatva.

- Egy szót se merjen neki mondani róla! Megértette?

U a homlokát ráncolta, aztán vállat vont.

- Rendben. Ahogy gondolja, de előbb-utóbb úgyis rá fog jönni, de akkor majd ne higgye, hogy tőlem tudta meg!

O biztos volt benne, hogy U megtartja a titkát, és hirtelen ötlettől vezérelve megadta az átalakított pajta címét, ahová betört. Egy kis jutalom az *alantas* hűségéért cserébe.

- A nőt, aki ott lakik, úgy hívják, Mary Luce. Az egyik testvérrel látták. Menjen oda, és fogja el!

U bólintott.

- El fogok menni, csak hogy mindjárt hajnalodik, és aludnom kell. Két napja fent vagyok, már nagyon kimerültem.

- Rendben, akkor majd holnap. Most pedig hagyjon minket magunkra!

U felkapta a fejét, és lenézett a csőbe.

- Minket?

- Tűnjön már a fenébe!

U elment, O pedig hallgatta, ahogy a motorzúgás lassan elhalkul.

Ezután elégedetten levette a hálós fedelet a csőről, és egyfolytában vigyorgott.

43. fejezet

Rhage délután ötig nem tért vissza a házba. Hangtalanul lépkedett az alagútban, mert nem volt rajta a cipője. Levette, miután a zuhany alatt elázott, aztán pedig elfelejtette, hogy hol hagyta. Úgy érezte magát, mint egy időzített bomba. Bármilyen kimerült volt is, bármennyit edzett, bármilyen sokat futott, képtelen volt megszabadulni a testében tomboló tüztől és a zúgástól. Úgy vélte, ebben az állapotban még az sem nyugtatná le, ha száz különböző nővel feküdne le. Nem mintha ez a megoldás felmerült volna a lehetőségek között.

Nem volt számára menekvés, muszáj volt beszélnie Maryvel. Rettegett elmondani neki, hogy száz évvel azelőtt átokkal sújtották, azt pedig elképzelni sem tudta, hogy adja elő, hogy a vadállat is meg akarja őt kapni. Pedig meg kell magyaráznia neki, miért tűnt el olyan hirtelen. Összeszedte magát, és benyitott a hálószobába. Mary nem volt ott.

Lement a földszintre, és Fritzet találta a konyhában.

- Nem láttad Maryt? – kérdezte a komornyiktól, miközben minden erejével azon igyekezett, hogy nyugodt maradjon.

- De, uram. Elment.

Rhage ereiben meghűlt a vér.

- Hová?

- Azt nem mondta.

- Vitt magával valamit? A retiküljét? Valami nagyobb táskát?

- Egy könyvet, egy fánkot és a kabátját.

Rhage kirohant a konyhából, vissza a földalatti folyosóra, és egy perc múlva már a Gödörben volt. Bedörömbölt az ajtón.

Vishous átkozottul ráérősen nyitotta ki. Amikor végre megjelent, boxeralsót viselt, és a haja összevissza állt.

- Mi a...

- May nincs a házban. Egyedül van valahol. Meg kell találnom.

V, aki az előbb még álmosan a szemét dörzsölte és félig aludt, egy csapásra magához tért. Odament a számítógéphez, és miután bekapcsolt minden külső monitort, az egyiken megpillantotta a lányt. A ház főbejárata mellett kucorgott a napsütésben. Okos volt tőle, mert ha valami esetleg rátámad, azonnal be tudott volna menekülni a házba.

Rhage mély levegőt vett.

- Hogy kell ezzel az izével ráközelíteni?

- Kattints az egérrel a zoom gombra a jobb felső sarokban!

Rhage ráközelített. Mary verebeket etetett. A fánk morzsáit dobálta nekik. Néha-néha felemelte a fejét, és körülnézett. Arcán halvány mosoly látszott, csupán a szája sarka görbült felfelé.

Rhage megérintette a képernyőn keresztül, és megsimogatta az arcát.

- Tudod, nem volt igazad, testvér.

- Hogyhogy?

- Hogy ő az én végzetem.

- Miért? Mondtam valamikor, hogy nem ő?

Rhage a számítógép monitorja felett ránézett Vishousre, és a tetovált szemet figyelte rajta.

- Nem én vagyok az első szeretője. Azt mondtad, hogy egy szűz lesz a végzetem. Szóval tévedtél.

- Én sohasem tévedek.

Rhage a homlokát ráncolta, és nem volt hajlandó arra gondolni, egyszer majd egy másik nő többet fog jelenteni neki, vagy hogy valaki átveszi Mary helyét a szívében.

A végzet elmehe a fenébe, ha azt akarja, hogy valaki másba szeressen bele. És Vishous is megtarthatja magának a jövődöléseit.

- Jó lehet, hogy mindig tudod előre a jövőt – dörmögte. – Vagy legalábbis, hogy azt hiszed, tudod.

Megfordult, hogy visszamenjen az alagútba, de ekkor egy erős kéz megszorította a karját.

Vishous gyémántszerű szeme, amely általában nyugodt volt, most dühösen összeszűkült.

- Ha azt mondom, hogy sohasem tévedek nem beképzeltségből teszem. Az, hogy előre látom a jövőt, szörnyű teher, testvér. Azt hiszed, jó érzés tudni, hogyan fogtok mindannyian meghalni?

Rhage hátrahőkölt, mire V hidegen elmosolyodott.

- Hát igen. Gondolkozz csak el rajta! Aztán jusson eszedbe, hogy az egyetlen apró részlet, amit nem tudok azt, hogy pontosan *mikor* fog bekövetkezni, ezért nem tudlak megmenteni titeket. Szóval megmondanád, miért kellene örülnöm ennek az átoknak?

- Jézus Mária... testvér, ne haragudj...

Vishous hangosan kifújta a levegőt.

- Jól van. Mi lenne, ha most inkább kimennél a lányhoz? Egész délután rád gondolt. Nem akarlak megsérteni, de már unom hallgatni a gondolatait.

Mary nekidőlt a masszív sárgaréz ajtónak, és felnézett. Az ég hihetetlenül kéken ragyogott, a levegő az előző napi túl korai havazás után száraz volt és csípős. Szeretett volna még egyet sétálni, mielőtt lemegy a nap, de amikor megérezte a melegét, elfogta a szomorúság. Vagy csak a kimerültség volt az oka? Nem tudott elaludni azok után, hogy Rhage úgy elrohant a szobából, és egész nap azt várta, mikor jön vissza.

Fogalma sem volt, mi történhetett vele. Még abban sem volt biztos, hogy azt látta, amit látott. Az ég szerelmére, hiszen a tetoválások nem szoktak lejönni az ember bőréről! És nem mozognak. Legalábbis abban a világban nem, amit ismert.

Igazság szerint nem Rhage volt az egyetlen ok, ami miatt nem tudott aludni. Elérkezett az ideje, hogy megtudja, mit javasolnak az orvosok a betegségére. Holnap kell elmennie dr. Della Croce rendelőjébe, és amikor végez, meg fogja tudni, milyen kezelést írtak elő neki.

Istenem... Szeretett volna beszélni Rhage-dzsel róla. Hogy felkészítse.

A nap eltűnt a fák mögött, Maryt pedig kirázta a hideg.

Felállt, kinyújtózott, és bement az előtérbe az első ajtón át. Amikor bezáródott mögötte, megmutatta arcát a kamerának, mire kinyílt a belső ajtó is.

Rhage a bejárat mellett ült a lépcsőn. Amikor megpillantotta Maryt, lassan felállt.

- Szia. Már vártalak.

A lány félszegen elmosolyodott, és zavarában a könyvet egyik kezéből a másikba tette.

- El akartam mondani neked, hol vagyok, de a szobában hagytad a telefonodat, maikor...

- Mary, nézd, tegnap éjszaka...

- Várj, még mielőtt belekezzesz! – Feltartotta a kezét, és mély levegőt vett. – Holnap megyek a kórházba. Most fogom megtudni, milyen kezelést javasolnak.

Rhage olyan mélyen ráncolta a homlokát, hogy a szemöldöke összeért közepén.

- Melyik kórházba mész?

- A Szent Ferencre.

- Hánykor?

- Délután.

- Szeretném, ha valaki elkísérne.

- Egy *hűséges*?

Rhage megrázta a fejét.

- Nem. Butch. A zsaru jól bánik a fegyverrel. Nem szeretném, ha védtelen lennél. Felmehetnénk a szobába?

Mary bólintott, a férfi pedig kézen fogta, és felsétáltak a lépcsőn. Amikor beléptek a hálósobába, a lány az ágyra ült, Rhage pedig idegesen járkált fel-alá.

Mary elkezdett beszélni a kórházról, és közben rájött, leginkább saját magát kell felkészítenie, nem pedig a férfit. Aztán egy ideig egyikük sem szólalt meg.

- Rahge, mondd el, mi történt tegnap este! – Amikor látta, hogy habozik, hozzátette. – Bármilyen is az, együtt átvészeljük. Nekem bármit elmondhatsz.

Rhage megállt, és szembe fordult vele.

- Veszélyes vagyok.

Mary összevonta a szemöldökét.

- Dehogyan vagy!

- Tudod, mi van a hátamon?

Mary megborzongott, amikor eszébe jutott, hogy a tetoválás megmozdult...

Állj le! – figyelmeztette magát. Nem is mozgott, csak Rhage lélegzett hevesebben, ezért tűnt úgy, mintha az a valami megmozdult volna a hátán.

- Mary, ez a részem. A vadállat. *Bennem* van. – Megdörzsölte a mellkasát, aztán a karját. Meg a combját. – Minden erőmmel próbálok rajta uralkodni, de... Nem akarlak bántani. Nem tudom, mit tegyek. Még most is, hogy itt vagyok a közeledben... Krisztusom, alig bírom!

Ahogy kinyújtotta a lány elé remegő kezét, leírhatatlanul elgyötörtnek látszott.

- Ez az egyik ok, amiért folyton keresem a harcot. Mert az lenyugtat. A nők is erre kellettek. Azért használtam őket, mert az enyhülés, amit a szex adott, segített kordában tartani a vadállatot. Most viszont már, hogy nem tehetem, nem vagyok stabil. Ezért történt meg tegnap is, hogy majdnem elvesztettem az irányítást magam felett. Kétszer is.

- Várj... Miről beszélsz? Itt vagyok neked én. Velem szeretkezhatsz.

- Nem engedhetem, hogy ez még egyszer megtörténjen – mondta csikorgó fogakkal. – Nem... fekhettek le veled többször.

Mary döbbenten nézett rá.

- Úgy érted, egyáltalán nem leszel velem? Soha többé?

Rhage megrázta a fejét.

- Soha.

- De miért? Hiszen kívánsz! – Tekintete a férfi nadrágjára tévedt, és meglátta elől a kidudorodást. – Látom, hogy most is kemény. És érzem a vágyad illatát.

Rhage szeme hirtelen mozdulatlanra vált, nem pislogott, aztán féhéren megvillant.

- Miért van ez a szemeddel? – suttogta Mary.

- Mert ilyenkor... életre kel.

Amikor a lány nem szólt, Rhage furcsa ritmusban kezdett lélegezni. Két rövid belégzés, egy ki. Két rövid zihálás, egy hosszú fújás.

Mary erősen koncentrált, hogy megértse, amit hallott. Nem sikerült. Legnagyobb részét képtelen volt felfogni. Akkor ez azt jelenti, hogy van egy veszélyes másik énje is?

- Mary, nem... fekhettek le veled többé, mert... amikor veled vagyok, a vadállat ki akar jönni. – Még két rövid belégzés. – Azt akarja, hogy...

- Mit?

- Téged. – Elhátrált a lány elől. – Mary, benned akar lenni. Érted, amit mondok? A másik énem *magáévá akar tenni*. Most... most mennem kell.

- Várj! – kiáltott utána, mire Rhage megállt az ajtóban, és visszanézett rá. – Akkor engedjük meg neki, hogy megkapjon.

A férfi eltátotta a száját a döbbenettől.

- Meg vagy örülve?

Nem, nem volt. Volt már, hogy olyan kétségbeesetten szeretkeztek, ami nem állt messze az erőszaktól. Érezte már korábban is durva lökéseit. Ha Rhage másik személyisége veszélyes, úgy érezte, azzal is képes lesz elbánni.

- Csak engedd el magad, és nem lesz semmi baj!

Két rövid zihálás. Egy hosszú fújás.

- Mary, te nem tudod... miről beszélsz.

Próbálta felfogni.

- Miért? Hogy tudnál ártani nekem? Talán megeszel?

Amikor a férfi nem válaszolt, csak mereven nézett rá azzal a fehérén izzó szemével, Mary megrémült. Úristen, csak nem erről van szó?

Egészen biztosan elment az esze.

- Majd lekötözünk – mondta.

Rhage megrázta a fejét, és megkapaszkodott az ajtógombban, mert elbotlott a saját lábában.

- Nem merem megkockáztatni.

- Várj! Tudod biztosan, hogy mi fog történni?

- Nem. – Egy hirtelen rángással megvakarta a nyakát és a vállát.

- Van rá valami esély, hogy ezzel megkapod az enyhülést, amire szükség van?

- Talán.

- Akkor megpróbáljuk. Majd elszaladok, ha... szóval, ha valami szokatlan történik. Rhage, hagyd, hogy megtegyem ezt kettőnkért! De különben is, mi más lehetőség maradt? Az, hogy elköltözzöm? Vagy soha többé nem látjuk egymást? Soha nem szeretkezünk? Nézz szembe a tényekkel, már most is alig bírsz magaddal, és legszívesebben rám vetnéd magad!

Félelem tükröződött a férfi arcán, összeszorította a száját, tágra nyitotta a szemét. Aztán átvette a helyét a szégyen, egy olyan torokszorító gyötrelmem, amit meglátva, Mary odaszaladt hozzá a szoba másik végéből. Megfogta a kezét, és érezte, hogy remeg.

- Szörnyű ilyen állapotban látnom téged, Rhage. – A férfi közbeszólt volna, de nem hagyta. – Nézd, te tudod, mivel kell szembenéznünk, én nem. Tedd meg a szükséges óvintézkedéseket, hogy biztonságban légy, aztán... majd meglátjuk, mi történik!

Rhage nem szólt, csak nézte őt. Mary sürgetni akarta, de sejtette, hogy azzal csak az ellenkező hatást érné el.

- Beszélnem kell V-vel – felelte a férfi végül.

- Igen, lánc – ismételte Rhage a Gödör nappalijában.

Vishous ránézett a monitor felett.

- Mégis milyen lánc?

- Olyan, amellyel egy kocsit is el lehet húzni.

Butch jött be a konyhából. Egyik kezében egy doboz sör, a másikban szendvics.

- Szia, nagyfiú! Mi a helyzet?

- Szeretném, ha ti ketten odaláncolnátok az ágamhoz.

- Te kis perverz!

- Szóval, van olyan lánc, amit használhatunk, V?

A vámpír megigazította Red Sox baseballsapkáját.

- A garázsban. Azt hiszem, a garázsban van. De mégis mit tervezel?

- Maryvel... szeretnék lenni. És nem akarom, hogy át... - Elharapta a szó végét, majd hangosan kifújta a levegőt. – Félek, hogy átváltozom. Túlságosan fel vagyok pörögve.

Vishous halvány szeme összeszűkül.

- És már nem akarsz más nővel lefeküdni, ugye?

Rhage megrázta a fejét.

- Csak Maryt akarom. Jelenleg más fel sem tudna izgatni.

- Ó a francba, haver! – mormolta V inkább csak magának.

- Miért, mi a baj a monogámiával? – kapcsolódott be a beszélgetésbe Butch, miközben leült, és felbontotta a sört. – Úgy értem, Mary nagyon rendes nő, igazán jó ember.

Vishous megrázta a fejét.

- Emlékszel még arra, amit a tisztáson láttál, zsaru? Mit szólnál ahhoz, ha az a szörny a szerelmed közelében lenne?

Butch letette a sört anélkül, hogy beleivott volna. Tekintete Rhage testére vándorolt.
- Jó sok láncra lesz szükség – dörögte.

44. fejezet

O egyre idegesebb lett. A nő még mindig nem tért teljesen magához, pedig már tizenennyolc óra is eltelt. Igaz, hogy a kábító lövedéket férfira tervezte, de már akkor is fel kellett volna ébrednie.

Aggódott, hogy talán agyrázkódást kapott a küzdelem során.

Istenem, pont olyan volt, mint régen Jenniferrel. Összeverekedtek, utána pedig mindig idegeskedett, mert nem volt benne biztos, nem okozott-e túl nagy sérülést neki. A harc után gondosan átvizsgálta a testét, ellátta a sebeit, és megnézte, nem tört-e el valamelyik csontja, vagy nincs-e valahol mély vágás rajta. Miután meggyőződött róla, hogy jól van, szeretkezett vele, annak ellenére, hogy a lány még nem tért magához. A legtökéletesebb élvezet az volt, amikor ott feküdt rajta, és abban a tudatban tört rá a gyönyör, hogy tudta, nem okozott semmi végzetes sérülést.

Bárcsak ezzel a nővel is szeretkezhethetne, akit most elrabolt!

O odament a csőhöz, amiben a lány volt. Elvette a rácsos fedelet, és egy elemlámpával bevilágított a lyukba. A nő a cső alján hevert összerogyva.

Szerette volna kivenni, magához ölelni, megcsókolni, és érezni a bőrét. Belé akart hatolni. De minden *alantas* impotens volt. Az Omega, az a gazember, féltékeny kényúr volt.

Visszatette a fedelet, és a helyiségben járkálva eszébe jutott az a nappal és éjszaka, amit az Omegával töltött, aztán a depresszió, amely azóta is uralta. Furcsa, amióta itt ez a nő, az agya kitisztult, és az új lehetőség energiával töltötte fel.

Tudta, hogy nem Jennifer van ott lent a csőben, de a vámpírnő annyira hasonlított egykori szerelmére, akit elragadtak tőle, hogy úgy gondolta, nem lesz válogatós. Elfogadja az ajándékot, amit kapott, és nagyon fog rá vigyázni.

Ezúttal senki sem veheti el tőle. *Senki.*

Amikor a redőnyök felhúzódtak éjszakára, Zsadist felkelt a takarókból kialakított fekhelyről a földön, és meztelenül járkálni kezdett a szobában.

Nagyon rosszul érezte magát amiatt, ami előző este Bellával történt. Meg akarta keresni, hogy bocsánatot kérjen, de mégis mit mondhatna?

Ne haragudj, hogy rád támadtam, mint egy állat! Ja, és nincs tőled hányingerem. Őszintén mondom.

Istenem, *micsoda* egy seggfej!

Lehunyta a szemét, és visszaidézte a pillanatot, amikor ott állt a fürdőszobában a falhoz lapulva, miközben a lány kinyújtotta kezét meztelen mellkasa felé. Hosszú, kecses ujjai voltak, és szép, festetlen körme. Biztosan könnyed lett volna a z érintése. Gyengéd és meleg.

Össze kellett volna szednie magát. Ha képes lett volna rá, most legalább tudná, milyen érzés, amikor szabad emberként megérinti a meztelen bőrét egy finom női kéz. Rabszolgaként gyakran hozzáérték, és mindig akarata ellenére, de azóta, hogy szabad lett...

És nemcsak akármilyen kéz lett volna, ami hozzáér. Hanem Belláé.

A tenyere a mellkasa közepén ért volna a testéhez, és talán egy kicsit meg is simogatta volna. Lehet, hogy jó érzés lett volna, ha lassan csinálja. Igen, minél többször gondolt rá, annál biztosabb volt benne, hogy talán jól esett volna neki.

Mi a francot ábrándozik? Évekkel ezelőtt kitépték belőle a képességet, hogy bármiféle gyengédséget elviseljen. És különben sincs joga hozzá, hogy egy olyan nő gondolataiba férközzön, mint Bella. Még azokhoz az emberkurvákhoz sem volt méltó, akikből innia kellett. Kinyitotta a szemét, és véget vetett a képtelen álmodozásnak. A legjobb dolog, amit megtehet érte, és amivel kiengesztelheti az, ha jó messzire távol tartja magát tőle, és gondoskodik róla, hogy soha többé ne találkozzanak. Még véletlenül sem.

Persze attól ő még láthatja. Minden éjjel el fog menni a házához, és megbizonyosodik róla, hogy jól van. Veszélyes idők járnak a civil vámpírok számára, ezért vigyáznia kell rá. Majd meghúzódik valahol az árnyékban a ház mellett.

A gondolat, hogy megvédheti, megnyugtatta.

Nem bízott magában, hogy képes lenne vele lenni, arról azonban tökéletesen meg volt győződve, hogy a biztonságát garantálni tudja, bármennyi *alantast* kell is ezért legyilkolnia.

45. fejezet

Mary a folyosón sétálgatott a hálószoba előtt. Képtelen volt nézni, ahogy Butch és Vishous odaláncolják Rhage-et az ágyhoz. És azt sem tudta eldönteni, hogy ez a megkötözés a szexhez izgató volt vagy egyenesen ijesztő.

Kinyílt az ajtó.

Butch körülnézett, de rá még csak nem is pillantott.

- Készen áll.

Vishous is kijött, és rágyújtott egy kézzel csavart cigarettára, majd mélyen megszívta.

- Itt leszünk valahol a folyosón, ha szükséged lenne ránk.

Mary első gondolata az volt, hogy megmondja nekik, nyugodtan menjenek el. Milyen hátborzongató, hogy ők ketten itt ögyelegnek a szoba előtt, miközben ő bent szeretkezik Rhage-dzel. Az egyedüllét végül is nemcsak egy mások elől elzárt helyet jelent, hanem egy lelkiállapotot is.

Aztán eszébe jutott, mennyi láncot vittek be. Ekkora hatalmas mennyiségre nem számított. Egy kötélre talán. És bilincsre. De nem arra a rengeteg vásra, amivel egy egész autót fel lehetne emelni a földről!

- Biztosak vagytok benne, hogy ez szükséges? – kérdezte tőlük.

Mindketten határozottan bólintottak.

- Elhiheted nekem – mormolta Butch.

Mary bement a szobába, és becsukta maga mögött az ajtót. Az ágy mindkét oldalán gyertyák égtek, Rhage pedig meztelenül feküdt a matracon. Két karja a feje fölé volt emelve, lába szétnyitva és annyira kifeszítve, hogy majdnem szétszakadt. Csuklójára és bokájára bilincsek voltak kapcsolva másik végük pedig az ágy négy súlyos tölgyfa rúdjához volt erősítve.

Rhage felemelte a fejét, kék szeme világított a félhomályban.

- Biztos vagy benne? – kérdezte a lánytól.

Igazság szerint már nem volt az.

- Kényelmetlennek tűnik ez a póz.

- Nem vészes. – Hátrahanyatlott a feje. – Bár örülök, hogy ez a négy rúd nem négy ló, és nem szalad el négy különböző irányban.

Mary nézte hatalmas testét, amely úgy feküdt előtte kiterítve, mint egy szexuális áldozat.

Szent... isten! Ez tényleg megtörténik? Most valóban...

Hagyd abba! – korholta magát. – Ne tartsd szegényt ott tovább, mint ameddig szükséges! Ha majd túl leszünk rajta, tudni fogja, hogy minden rendben van, és nem kell újra megtenned.

Lerúgta a cipőjét, kibújt a pulóveréből, áthúzta fején a garbót, és levette a farmerét.

Rhage megint megemelte a fejét, és amikor a lány levette a melltartóját és a bugyiját, férfiassága megkeményedett. Hosszabb lett. Mary figyelte, ahogy egyre merevebb és vastagabb lesz, miközben meztelen testét nézi. Elpirult, finom verejték lepte el a bőrét.

- Mary... - Rhage szeme fehérre változott, és izzani kezdett. Doromboló hangot hallatott, csípőjét pedig körkörösén mozgatta. Hatalmasra duzzadt vesszője a hasára csapódott, a vége a köldöke felé ért. Hirtelen meg akarta emelni a karját, mire a lánc megfeszült, és nagyot csörrent.

- Jól vagy? – kérdezte a lány.

- Ó, istenem, Mary! Én... mi... annyira kívánunk! Elepedünk érted.

Mary összeszedte minden bátorságát, és odament az ágyhoz. Lehajolt, szájon csókolta, aztán felmászott a matracra, és fölé került.

Amikor Rhage látta, hogy a csípőjére helyezkedik, körözve vonaglani kezdett alatta. Mary megfogta a vesszőjét, és megpróbálta magába vezetni. Elsőre nem sikerült. Túl nagy volt, ő pedig még száraz, és fájdalmat érzett. Még egyszer megpróbálta, de ezúttal sem sikerült.

- Még nem készültél fel rám – mondta Rhage, miközben ismét a bejárathoz nyomódott a vastag hímtag. Valami furcsa, vad morgás tört fel a torkából.

- Mindjárt jó lesz, csak hagyd, hogy...

- Gyere ide, Mary! – Amikor ezt mondta, a hangja megváltozott. Mélyebb lett. – Csókolj meg!

A lány előrehajolt a mellkasára, és birokba vette a száját, közben pedig azt szuggerálta magának, hogy ébredjen fel benne a vágy. Nem sikerült.

Rhage elfordította a fejét, mintha érezte volna, hogy nem kívánta meg.

- Gyere feljebb! – mondta, és a láncai csörögni kezdtek. A fémes hang csilingeléshez hasonlított. – Hadd vegyem a szádba a melledet!

Mary feljebb csúszott, és a mellbimbóját a szájához emelte. Abban a pillanatban, ahogy megérezte a gyengéd szívást, a teste reagált. Megkönnyebbülten lehunyta a szemét, és örült, hogy végre feltámadt testében a szenvedély.

Úgy tűnt, Rhage is észrevette a változást, mert a doromboló hang felerősödött, és csodálatos bűgössé változott. Miközben az ajka a mellét becézgette, teste hevesen mozgott alatta. Mellkasa felemelkedett, nyakát hátraszegte, fejét megemelte. Bőrét újra ellepte a verejték, vágyának jellegzetes, fűszeres illata betöltötte a levegőt.

- Mary, hadd érezzem az ízedet! – Hangja már annyira mély volt, hogy szinte eltorzult. – Az édes nedvet a lábaid között. Hadd érezzem az ízét!

Mary lenézett rá. Egy fehérén izzó szempár viszonzta a tekintetét. Volt benne valami hipnotikus vonzerő, valami izgató kényszerítés, aminek nem tudott ellenállni, még akkor sem, ha tudta, hogy nemcsak Rhage az, akivel most szeretkezik.

Feljebb kúszott a testén, és csak akkor állt meg, amikor már a mellkasán ült. Zavarba jött ettől az intimitástól, főleg úgy, hogy a férfi lekötözve feküdt alatta.

- Még egy kicsit feljebb, Mary! – Még az sem volt ugyanolyan, ahogy a nevét kiejtette. – Közelebb a számhoz.

Esetlenül feljebb csúszott, aztán, amikor már jó helyen volt, próbált kényelmesebb testhelyzetet felvenni. Végül az egyik lábával a mellkasára térdelt, a másikkal a másik válla felett az ágyra támaszkodott. Rhage felnyújtotta a nyakát, odafordította a fejét, és nyelvével megérintette a csiklóját.

Felnyögött, amikor megérezte az ízét, Mary pedig elalélta egyik kezével a falnak támaszkodott. A kék legyőzte minden gátlását, rabszolgává tette, teljesen kiszolgáltatva magát az urának, aki gyengéden nyalogatta és szívogatta legérzékenyebb pontját. Amikor a teste heves nedvességgel jutalmazta az izgatást, Rhage éles hangot hallatott, majd nyögött egyet, és megfeszítette a láncokat, amelyek az ágyhoz bilincseltek. Az ágy négy rúdja szerencsére ellenállt az erejének. Vastag karja megfeszült, izmai megmerevedtek, ujjai széttáruultak, és karomszerű pozícióba görbültek.

- Igen, ez az! – suttogta a lába között. – Érzem, hogy mindjárt... elélvezel...

Hangja elhalkult, és morgássá változott.

Mary testét elárasztotta a gyönyör, és oldalra dőlve az ágyra zuhant. A lábát elhúzta Rhage feje felett, de a bokája megpihent a nyakán. Amikor az utolsó hullám is véget ért, ránézett. A férfi fehérén izzó, merev tekintete csodálattal és rajongással telve figyelte. Határtalanul lenyűgözve feküdt, és furcsa ritmusban vette a levegőt. Két rövid belégzés, egy hosszú fújás kifelé.

- Fogadj magadba, Mary! – Hangjára rá sem lehetett ismerni, olyan mélyen szólt. Ez már nem Rhage volt.

Mary azonban nem félt, és nem érezte úgy, hogy elárulja szerelmét.

Bármi jött is elő belőle, nem volt rosszindulatú, sem teljesen ismeretlen. Már érezte... a jelenlétét benne korábban is, és tudta, nem kell tőle félnie. Ahogy most a szemébe nézett,

olyan volt megint, mint a biliárdszobában. Egy egészen más valaki figyelte őt, de akkor is valahogy mégis Rhage.

Ráfeküdt a férfire, és magába vezette merev vesszőjét. Teljes hosszában befogadta. Rhage csípője előrelendült, és amikor elkezdte a lökéseket, újabb kiáltás hagyta el a torkát. Ki-be húzogatta a szerszámát, amivel a gyönyört egyre jobban fokozta mindkettőjük testében. Mary négykézlábra állva, megfeszítette a testét, nehogy eldőljön a heves rohamtól.

Ahogy Rhage bevadult, az éles hang egyre hangosabb lett. Csípőjét durván csapkodta a lányéhoz, miközben egész teste remegett. A szenvedély egyre magasabbra repítette, már azon a ponton volt, hogy kitörjön. Hirtelen felemelte felsőtestét a matracról, és az ágy megnyikordult, amikor a karja és lába összerándult. Felemelkedett a szemhéja, szeméből pedig ragyogó fehér fény áradt ki, mintha lézerfény világítana a szobában. Mary érezte magában az összehúzódasokat, amitől ő is feljutott újra a csúcsra.

Amikor vége lett, ráborult Rhage mellkasára. Teljes csend volt a szobában, csak a lélegzésük hangját lehetett hallani. Maryé normális, a férfié az a furcsa ritmusú.

Amikor felemelte a fejét és rápillantott, féhéren izzó szem nézett vissza rá, és benne végtelen rajongás tükröződött.

- Én drága Marym – mondta az a furcsa hang.

Ekkor kisebbfajta áramütéshez hasonló érzés futott át a lány testén, és a levegő felszikkasztott. Minden lámpa felkapcsolódott, és fényárba borították a szobát. Mary döbbenet nézett körül, ám a jelenség olyan hamar véget ért, amilyen hirtelen elkezdődött. Egy pillanat elteltével a hatalmas energiának már nyoma sem volt.

Amikor ránézett, látta, hogy Rhage szeme újból a régi, kéken ragyog.

- Mary? – szólalt meg kábult, távoli hangon.

A lány csak néhány mély levegővétel után tudott megszólalni.

- Visszatértél.

- Te pedig jól vagy. – Felemelte a karját, és begörbítette az ujjait. – Nem változtam át.

- Hogy érted azt, hogy nem változtál át?

- Nem lettem... Láttalak közben. Homályosan ugyan, de tudtam, hogy nem bánt téged. Ez az első alkalom, hogy emlékszem valamire utána.

Mary nem tudta mire vélni a szavait, de közben észrevette, hogy a bilincsek véresre dörzsölték a csuklóját és a bokáját.

- Most már levehetem a láncokat?

- Igen. Kérlek!

Eltartott egy kis ideig, amíg sikerült leszedni róla minden vasat. Amikor végre szabad volt, Rhage megdörzsölte a bilincsek helyét, és gondosan megvizsgálta a lányt, hogy meggyőződjön róla, biztosan nincsen semmi baja.

Mary körülnézett. Köntöst keresett.

- Kimegyek és megmondom Butchnak és V-nek, hogy elmehetnek.

- Majd én – mondta Rhage, és az ajtóhoz lépett. Kinyitotta, majd kidugta a fejét a résen.

Miközben a férfi velük beszélt, Mary a tetoválást nézte a hátán. Esküdni mert volna rá, hogy a vadállat rámosolygott.

Istenem, egész biztosan megőrült. Teljesen elment az esze.

Felszökkent az ágyra, és magára húzta a takarót.

Rhage becsukta az ajtót, aztán belülről nekidőlt. Még mindig feszültnek tűnt, annak ellenére, hogy az előbb a teste megkapta a várt enyhülést.

- És ezek után... félsz tőlem?

- Nem.

- Nem félsz... tőle sem?

Mary kinyújtotta felé a karját.

- Gyere ide! Szeretnék magamhoz ölelni. Úgy látom, még mindig ideges vagy.

Rhage lassan közeledett az ágyhoz, mert nem akarta, hogy a lány úgy érezze, le akarja támadni. Ő azonban sürgetően intett neki a kezével, hogy siessen.

Rhage óvatosan lefeküdt mellé, de nem ért hozzá.

Egy döbbs pillanattal később Mary felé fordult, és testével szorosan hozzásimult, majd simogatni kezdte. Amikor az oldalához ért a keze, a sárkány farkához, Rhage megrándult, és egy kicsit arrébb húzódott.

Nem akarja, hogy a tetováláshoz érjek, gondolta a lány.

- Fordulj meg! – mondta neki. – Hasra.

Amikor Rhage megrázta a fejét, Mary a vállának feszült, és megpróbálta lenyomni. Olyan érzés volt, mintha egy versenyzongorát akart volna megmozdítani.

- A fenébe is, Rhage, fordulj már meg!

A férfi végül megadta magát, és kellenlennl, halk káromkodások közepette hasra fordult.

Mary megsimogatta a vadállat testét a hátán.

Rhage izmai véletlenszerű sorrendben rándultak meg. Nem, nem volt véletlenszerű. Pontosan azok az izmok húzódtak össze, amelyiket a vadállat testén megértintett.

Milyen különös!

Tovább simogatta a hátát, és úgy érezte, mintha a tinta elemelkedne a bőréről, mint egy macska, amely a simogató tenyérhez bújik.

- Akarsz még ezek után is velem lenni? – kérdezte Rhage mereven. Oldalra fordította a fejét, hogy láthassa a lány arcát, de nem emelte fel.

Mary ujjai az állat száján időzött, átrajzolta az ajka vonalát. Rhage szája kissé szétnyílt, mintha érezné az érintést.

- Már miért ne akarnék?

- Kicsit furcsa volt, nem?

Mary felnevetett.

- Furcsa? Egy olyan házban lakom, amely tele van vámpírokkal, ráadásul beleszerettem az egyik...

Hirtelen elhallgatott. *Istenem.* Mi csúszott ki az előbb a száján?

Rhage felkönyökölt és hátrafordult, hogy szembenézzen vele.

- Mit mondtál az előbb?

Mary nem akarta, hogy így történjen. Sem azt, hogy beleszeressen, sem azt, hogy elárulja.

De már egyiket sem tudta visszacsinálni.

- Nem vagyok benne biztos – dörmögte, s közben a férfi hatalmas karját és vállát figyelte. –

De azt hiszem, valami olyasmi volt, hogy "szeretlek". Igen, ez volt az. Szeretlek!

Micsoda béna vallomás! Ennél sokkal jobban is el tudná mondani.

Két kézbe fogta a férfi arcát, szenvedélyesen megcsókolta, és egyenesen a szemébe nézett.

- Szeretlek, Rhage. Elmondhatatlanul szeretlek!

A férfi izmos karja átölelte, és a fejét a lány nyakába temette.

- Nem hittem, hogy ezt valaha is hallani fogom tőled.

- Ennyire nehéz természetű lennék?

- Nem. Ennyire nem érdemlem meg.

Mary elhúzódtól tőle, és ránézett.

- Nem akarom ezt még egyszer hallani. Te vagy a legjobb dolog, ami valaha történt velem.

- Még a vadállattal együtt is?

Vadállat? Igen, érezte, hogy van benne még valami. Na de egy vadállat? A férfi azonban olyan feszült volt, hogy úgy gondolta, inkább nem ellenkezik.

- Igen, még azzal együtt is. Csak majd legközelebb lekötözés nélkül csináljuk, jó? Biztos vagyok benne, hogy engem nem bánthat.

- Igen, szerintem is elhagyhatjuk a láncokat.

Mary visszatolta a férfi fejét a nyakához, és a szoba túlsó falán lógó festményre pillantott.
Madonna gyermekével.

- Te vagy a legfurcsább csoda az életemben – suttogta neki, miközben a festmény figyelte.
- Tessék? – kérdezte Rhage.
- Semmi. – Megcsókolta a feje búbját, és megint a képre nézett.

46. fejezet

Amikor Bella mély levegőt vett, földszagot érzett.

Jó ég, mennyire fáj a feje! A térde pedig sajgott. Valami hideg, kemény felületnek feszült.

Kinyitotta a szemét. Sötétség. Feketeség. Vakság.

Megpróbálta felemelni a karját, ám a könyöke beleütközött valami érdes falba. Háta mögött is ugyanolyan látott, maga előtt is, és körös-körül mindenfelé. Szabadulni próbált a szűk helyről, és amikor nem sikerült, pánikba esett. Kinyitotta a száját, hogy levegőt vegyen, de rájött, hogy képtelen. A szűk lyukban nem volt levegő, csak a nedves föld szaga, amely elzárta az orrát.

Felsikoltott.

Valami megmozdult a feje fölött, és fény vakította el, amikor felnézett.

- Készen állsz rá, hogy kivegyelek? – kérdezte egy férfihang lágyan.

Ekkor hirtelen visszaemlékezett mindenre. A rohanásra a mezőn keresztül vissza a házához, a harcra az *alantassal*, és a végén az elsötétülő világra.

A férfi egy rántással kiemelte. Bella látta, hogy egy hám van a mellkasára erősítve, és amiből kiemelkedett, valószínűleg egy földbe állított, vastag cső. Rémműlten körülnézett, de fogalma sem volt, hogy hol van. A helyiség nem volt túl nagy, a falak pedig befejezetlenül álltak. Nem látott rajta ablakot, csupán az alacsony mennyezeten két tetőablakot, azok is fekete lepellet voltak letakarva. Három csupasz villanykörte lógott a mennyezetről egy dróton. A helyiségben a deszkák friss fenyőillata keveredett az *alantas* babahintőpor-illatával.

Amikor Bella megpillantotta a rozsdamentes acélasztalt, és mellette a tucatnyi kést és kalapácsot, olyan erősen kezdett remegni, hogy köhögnie kellett.

- Ó, azok miatt ne aggódj! – mondta az *alantas*. – nem neked vannak kikészítve, feltéve persze, ha jól viselkedsz.

Beletúrt a lány hajába, és szétterítette a vállán.

- Most zuhanyozz le, és mosd ki ezeket nekem! Ezeket ki fogod mosni nekem.

Felvett egy halom ruhát, és a lány kezébe adta őket. Amikor Bella megnézte, rájött, hogy a saját ruhái.

- Ha jó leszel, felveheted őket. De csak azután, hogy megfürödtél. – Egy nyitott ajtó felé tuszkolta, ám ekkor megszólalt a mobiltelefonja. – Menj be a zuhanyzóba! Mozgás!

Bella túlságosan szédült és retteget ahhoz, hogy ellenkezzen, ezért bement a befejezetlenül hagyott fürdőszobába, amelyben nem volt vécé. Gépiesen becsukta az ajtót, és remegő kézzel megnyitotta a vizet. Amikor megfordult, az *alantast* látta meg maga előtt. A férfi őt figyelte a nyitott ajtóból.

Egyik kezével eltakarta a telefon mikrofonját.

- Vedd le a ruháidat! Most!

Bella a késekre pillantott, és érezte, hogy felfordul a gyomra, de nekilátott a vetkőzésnek.

Amikor meztelen lett, kezével eltakarta reszkető testét.

Az *alantas* befejezte a hívást, és eltette a telefont.

- Ne rejtegesd magad előlem! Engedd le a kezedet!

Bella hátralépett egyet, és zsibbadtan megrázta a fejét.

- Tedd le a kezed!

- Kérem, ne...

A férfi kettőt lépett felé, és durván pofon ütötte, mire a lány a falhoz vágódott. Aztán megragadta.

- Nézz rám! Azt mondtam, nézz rám! – A szemében izgatottság tükröződött. – Istenem, olyan jó, hogy visszakaptalak!

Magához ölelte, és szorosan tartotta. Az édes illat elárasztotta Bella minden érzékét.

Butch nagyon jól festett a kísérőjeként, gondolta Mary, amikor elhagyták a Szent Ferenc Kórház onkológiai osztályát. Fekete gyapjúkabátot, 1940-es évekbeli kalapot, valamint pilótanapszemüveget viselt. Úgy nézett ki, mint egy bérnyílkos.

Nem is sokat tévedett, aki ezt gondolta róla, mivel Mary tudta, hogy állig fel van fegyverkezve. Rhage személyesen ellenőrizte a fegyvereit, mielőtt elengedte volna őket együtt a kórházba.

- Szükséged van még valamire, mielőtt hazamegyünk? – kérdezte Butch, amikor kiértek az utcára.

- Nem, köszönöm. Mehetünk haza!

A délután rendkívül kimerítő volt. Dr. Della Croce még mindig nem jutott döntésre a kollégáival, de elrendelte, hogy végezzenek el Maryn egy MRI-vizsgálatot, és más egyéb tesztek is. Megint vért vettek tőle, mert ellenőrizni akarták a májfunkcióit.

A lány gyűlölte, hogy holnap is vissza kell jönnie, és még egy éjszakát fog eltölteni úgy, hogy nem tud konkrét eredményt. Miközben a Mercedeshez sétáltak, egyszerre volt ideges, és elgyötört. Leginkább arra lett volna szüksége, hogy lepihenjen, de túl ideges volt ahhoz, hogy az alvás még csak gondolatban is a lehetőségek közt szerepeljen.

- Jut eszembe, Butch, elvinnél a házamhoz hazafelé menet? Szeretnék elhozni onnan egy gyógyszert, amit otthagytam. – A gyenge altatók jól fognak jönni később.

- Nem örülök neki. Jobb lenne, ha inkább elkerülnénk azt a helyet. Nem tudod megvenni egy patikában vagy valahol máshol?

- Csak receptre lehet kapni.

A férfi a homlokát ráncolta.

- Rendben, de igyekezz, és én is bemegyek veled.

Tizenöt perccel később leparkoltak Mary háza előtt. A lenyugvó nap arany színű fényében elhagyatottnak tűnt a környék. A bejárati ajtó elé faleveleket söpört a szél, a krizantémok félig elszáradtak, az udvaron pedig letört faág hevert.

Mary remélte, bárki is veszi meg a házat, legalább annyira fogja szeretni, mint ő.

Amikor belépett az ajtón, hideg fuvallat söpört át a szobán. Kiderült, hogy a konyhai mosogató felett lévő ablak körülbelül hét centi hosszán megrepedt. Mary becsukta, és arra gondolt, biztosan Vishous hagyta nyitva, amikor eljött, hogy beszerelje a riasztórendszert. Miután bezárta, felment az emeletre az altatóért.

Mielőtt elhagyták volna a házat, megállt az eltolható üvegajtónál, és kinézett a hátsó kertre. A medence vizét elszáradt falevelek borították, a mező pedig egy végtelen hosszú, fagyos földdé változott...

Valami fénylett Bella házában.

Mary ösztöne rögtön jelzett.

- Butch, nem baj, ha átnézünk oda is?

- Szó sem lehet róla! Haza kell vinnem téged.

A lány eltolta az üvegajtót.

- Mary, nem biztonságos!

- Az pedig ott Bella háza. Ebben a napszakban nem lenne szabad semmi mozgásnak lenni odaát. Nézzük meg!

- Felhívhatod a kocsiból.

- Nem. Inkább innen. – Egy pillanattal később letette a telefont, és a hátsó ajtóhoz szaladt. – Nem veszi fel. Átmegek.

- Egy fenét mész! Mary, állj meg! Az isten szerelmére, ne akard, hogy a vállamra vetve vigyelek innen el!

- Ha megteszed, megmondom Rhage-nek, hogy össze-vissza fogdostad a testemet.

Butch tekintete megvillant.

- Jézusom, te is olyan rafinált manipulátor vagy, mint ő.

- Még nem, de sokat tanulok. Szóval akkor velem jössz, vagy egyedül menjek?

Butch cífrát káromkodott, aztán kezébe fogta a fegyverét.

- Nem tetszik ez nekem.

- Tudom. Nézd, csak átmegyünk, és megbizonyosodunk róla, hogy jól van. Tíz percnél nem fog tovább tartani.

Átsétáltak a mezőn, s közben Butch figyelmesen nézte a környéket. Ahogy közeledtek a tanyához, Mary észrevette, hogy az udvarra néző szárnyas erkélyajtó nyitva van, és miközben a szél csapkodja, meg-megcsillan a napfény.

- Maradj szorosan mögöttem! – mondta Butch, amikor a ház közelébe értek.

Az ajtó kivágódott.

- A francba! – morgott.

A sárgarézs zárat megrongálták, és több ablaküveg is kitört.

Óvatosan beléptek a szobába.

- Istenem! – lehelte Mary.

A konyhában a székek felborogatva heverték a földön, mellettük összetört tányérok, bögrék, és egy lámpa. Égésnyomok és valami furcsa, fekete, tintára emlékeztető folyadék csúfította el a padlót.

Amikor leguggolt, hogy közelebből is megvizsgálja az olajos foltot, Butch rászólt.

- Ne nyúlj hozzá! Az egy *alantas* vére.

Mary behunyta a szemét. Azok az alakok, akik a parkban rájuk támadtak, elrabolták Bellát.

- A hálósobája az alagsorban van? – kérdezte Butch.

- Nekem azt mondta.

Odamentek a pincejárathoz, és a dupla ajtót tárva-nyitva találták. A szekrényéből ki voltak húzgálva a fiókok, és úgy tűnt, mintha néhány darabot elvittek volna a ruhái közül. Aminek nem sok értelme volt.

Butch felnyitotta a mobilját, és visszament a konyhába.

- V? Betörték Bella házába. – Az egyik törött székre rászáradt fekete foltot nézte. – A lány hőiesen küzdött, de úgy látom, elvitték az *alantasok*.

Miközben Rhage belebújt a bőrnadrágba, a telefont a válla és a nyaka közé szorítva tartotta a füle mellett.

- Zsaru? Hadd beszéljek Maryvel!

Valami motoszkáló hangot lehetett hallani, aztán Mary szólt a telefonba.

- Halló? Rhage?

- Szia, szerelmem! Jól vagy?

- Igen. – Erőtlen volt a hangja, de micsoda átkozott megkönnyebbülés volt újra hallani!

- Odamegyek érted. – Megfogta a fegyvertartót a mellkasán, amikor lehajolt, hogy felhúzza a csizmáját. – A nap most megy le, vagyis azonnal ott vagytok.

Biztonságban akarta tudni otthon, amíg ő és a testvérek a gyilkosok után mennek.

- Rhage... Istenem, Rhage, mit fognak vele csinálni?

- Nem tudom. – Nem volt igaz, mivel pontosan tudta, mi fog történni a lánnyal. Isten segítsen neki! – Figyelj, tudom, hogy aggódsz érte, de most inkább magaddal törődj! Szeretném, ha úgy rátapadnál Butchra, mint egy pióca. Érted?

Gyorsabb volt, ha láthatatlanná válva odamegy, mintha megvárja, hogy a zsaru hazavigye kocsival. Gyűlölte, hogy veszélynek van kitéve odakint.

Miközben a töröket a fegyvertartóba csúsztatta, rájött, hogy egy ideje csend van a vonal másik végén.

- Mary? Hallottad, amit mondtam? Gondolj magadra, és maradj szorosan Butch közelében!

- Itt vagyok mellette.

- Akkor jó. De maradj is ott! Ne aggódj, így vagy úgy, de meg fogjuk találni Bellát. Szeretlek!
– Letette, és magára vette a súlyos viharkabátot.

Amikor kilépett a folyosóra, összetalálkozott Phuryvel. A férfi börszerelésben, állig felfegyverkezve állt előtte.

- Mi a franc folyik itt? – kérdezte Zsadist a folyosón közeledve. – Kaptam egy sürgős üzenetet V-től, hogy egy nőt...

- Bellát elrabolták az *alantasok* – mondta Rhage, miközben ellenőrizte a pisztolyát.
Z-ből jéghideg levegő áramlott ki.

- Mit mondtál?

Rhage a homlokát ráncolta a férfi intenzív reakciója láttán.

- Bellát, Mary barátnőjét elvitték.

- Mikor?

- Nem tudom. Butch és Mary a házában vannak...

Zsadist egy pillanat alatt eltűnt.

Rhage és Phury néhány másodperccel utána bukkant elő a lány háza előtt. Hárman egyszerre mentek fel a lépcsőn a bejárati ajtóhoz.

Mary a konyhában volt Butchcsal, aki valamit nézett a földön. Rhage odarontott hozzá, megragadta, és olyan szorosan ölelte magához, hogy majdnem összeroppantotta.

- Hazaviszlek – suttogta a hajába.

- A Mercedes az ő háza előtt parkol – mondta a rendőr, amikor felállt, a fekete folt mellől, és odaadta a slusszkulcsot Rhage-nek.

Phury káromkodott egyet, amikor felállította az egyik széket.

- Mi történt itt?

A zsaru megrázta a fejét.

- Szerintem élve vitték el. Látjátok ezeket a megperzselődött nyomokat? A nap megégette a vérét, amikor rásütött.

Rhage azonnal az ajtó felé indult Maryvel, még mielőtt Butch belemerülhetett volna a történetek elemzésébe. Egyáltalán nem akarta, hogy Mary hallja a szörnyű részleteket.

A zsaru azonban folytatta.

- Amellett, holtan nem lenne hasznukra... Zsadist, jól vagy, haver?

Távozóban, Rhage hátranézett Z-re a válla fölött.

A férfi remegett a dühtől, a bal szeme alatt arcizma rángatózott a sebhely mentén. Úgy tűnt, mindjárt felrobban, habár nehéz volt elképzelni, hogy egy nő elrablása egyáltalán kiváltott benne valamilyen érzelmi reakciót.

Rhage megállt.

- Zsadist, mi folyik itt?

A férfi elfordult, mintha nem akarná, hogy lássák, és az ablakhoz hajolt, ami mellett állt. Halk morgás kíséretében láthatatlanná vált.

Rhage kinézett, de csak Mary házát látta a mező túlvégén.

- Menjünk! – mondta neki. – Minél előbb tűnjünk el innen!

Mary bólintott, mire Rhage belekarolt, és kivezette a házból. Egyikük sem beszélt, amíg átsétáltak a mezőn.

Amikor a háza közelébe értek, üvegcsörömpölésre lettek figyelmesek.

Valamit vagy valakit kidobtak az épületből. A csukott üvegajtón keresztül.

Amikor a test a teraszon landolt, Zsadist ugrott át a kitört nyíláson. A szemfoga kilátszott, ahogy vicsorgott, arcát düh torzította el. Rávetette magát az *alantasra*, hajánál fogva ragadta meg, és felemelte a földről.

- Hol van a nő? – vicsorogta. Amikor az *alantas* nem válaszolt, fogást váltott, és beleharapott a férfi vállába a bőrkabátan keresztül. A fickó felkiáltott a fájdalomtól.

Rhage nem maradt a közelben, hogy végignézze a műsort, a ház mellé terelte Maryt, ám ott két másik *alantasba* ütköztek. A lányt a háta mögé tolta, hogy a testével védelmezze, miközben a fegyverét kereste. Amikor éppen löni készült volna, jobbra tőle durranó hangot hallott. Golyók süvitettek el a füle mellett. Néhány belefűrődött a ház falába, a többi eltalálta a karját, a combját, és...

Még soha nem örült ennyire annak, hogy a vadállat kitörni készült belőle. Egy üvöltéssel átadta magát az örvénylésnek. Hálás volt az átváltozásért, boldogan fogadta a villanást, és a robbanásszerű zajt, amellyel az izmai és a csontjai átalakultak.

A Rhage testéből kirobbanó irtózatossá energiát a ház falához csapta Maryt. A feje hátrabicsaklott, és nekiütődött a deszkákhoz. Lecsúszott a földre, és csak halványan érzékelte a hatalmas alakot, aki átvette Rhage helyét.

Továbbra is hallani lehetett a pisztolylövéseket, a sikolyokat és a fülsiketítő üvöltést. A földön mászva egy borókabokor mögé rejtőzött, és ekkor valaki felkapcsolta a kinti lámpát.

Szentséges... isten!

A tetoválás állt előtte megelevenedve: egy sárkányszerű szörnyeteg nem messze tőle, szívérványszínekben játszó lila és sárgászöld pikkelyekkel a hátán. A lénynek éles farka volt, rajta tüskékkel, hosszú, sárga karma és vad, fekete sörénye. Mary nem látta az arcát, a hang azonban, amit kiadott magából, félelmetes volt.

Az állat halálosan hatékonyan dolgozott. Pillantok alatt elintézte az *alantasokat*.

Mary védekezően eltakarta a fejét a karjával, mert képtelen volt odanézni. Azon imádkozott, hogy a szörny ne vegye észre, ha pedig mégis, akkor emlékezzen rá, hogy kicsoda.

Újabb üvöltés, és újabb sikoltás hangzott fel, majd egy szörnyű reccsenés.

A házból lövések dördültek.

Valaki azt kiáltotta.

- Ne, Zsadist! Állj! Élve van rájuk szükségünk.

A küzdelem folytatódott, és még öt vagy tíz percig tartott. Amikor véget ért, csak fűjtatást lehetett hallani. Két levegő be, egy lassú ki.

Mary felnézett. A vadállat ott tornyosult a bokor felett, ami mögött elrejtőzött, fehéren izzó szeme őt nézte mereven. Hatalmas volt az arca, szájában pedig annyi éles fog, mint egy cápában, sörénye a homlokára hullott, mellkasán fekete vér folyt végig.

- Hol van a lány? Nem láttátok Maryt? – V hangja a ház sarka mögül hallatszott. – Mary? Jaj ne! A francba!

Az állat hátrakapta a fejét, amikor Vishous és Zsadist hirtelen lefektek mögötte.

- Majd én elvonom a figyelmét – mondta Z -, te addig menekítsd ki a lányt!

A lény megfordult, és támadóállásba helyezkedett. Karmát kimeresztette, fejét előre hajtotta, farkát lassan csóválta. A hátsó fertályán remegtek az izmai.

Zsadist egyre közeledett felé, miközben Vishous lassan Maryhez lopózott.

A szörny felmordult, és olyan hirtelen csukta be a száját, hogy az állkapcsa összecsattant.

Zsadist nagyot káromkodott.

- Gyere csak! Mit fogsz tenni velem, amit még nem tettek meg?

Mary talpra ugrott.

- Ne! Zsadist! Ne csináld!

A hangja hallatán mindenki mozdulatlanra dermedt. Zsadist miközben a szörnyhez közelített, az állat támadásra készen, V lopakodás közben. Mindhárman ránéztek egy pillanatra, aztán újra egymásra, és folytatták, amit addig csináltak, felkészültek az összecsapásra.

- Tűnjetek el a közeléből! – kiáltotta Mary. – Valakinek még baja esik. Csak felbőszítitek.

- Mary, ki kell téged hoznunk onnan. – Vishous hangja pont olyan idegesítően hangzott, mint amikor egy vészhelyzetben valaki azt kiáltja "*Mindenki nyugodjon meg!*"

- Engem nem fog bántani, de titeket mindjárt szétép! Maradjatok távol tőle!

Egyikőjük sem hallgatott rá.

- Az isten mentem meg a hősoktól! – mormolta halkán a lány. – A fenébe, menjetek már hátrébb.

Ez végre hatott. A két testvér megállt, a szörny pedig hátranézett a válla fölött.

- Szia – mondta a lány, és kilépett a bokor takarásából. – Én vagyok az, Mary.

A hatalmas sárkányfej, mint egy ló bólogatni kezdett, sörénye lebegett a hátán. Nagy teste egy lépéssel közelebb ment felé.

Milyen gyönyörű! – gondolta May. Úgy ahogy egy kobra is szép tud lenni, ha csúnyaságát elhomályosítja kecses mozgása és ragadozó intelligenciája, amit tisztelni kell.

- Hatalmas vagy, ugye, tudod? – Nem beszélt hangosan, miközben lassan közeledett felé, és arra gondolt, mennyire szereti Rhage, ha beszél hozzá. – Kiváló munkát végeztél: megvédtél engem az *alantasoktól*. Köszönöm!

Amikor közvetlenül mellette volt, az állat szája kinyílt, és az ég felé vonyított egyet, de közben nem vette le a lányról a szemét. Hirtelen lehajtotta a fejét, mintha arra várt volna, hogy megérintse. Mary kinyújtotta a kezét, és megsimogatta hatalmas pikkelyekkel tűzdelt hátát. Érezte végtelen erejét vastag nyakában és vállában.

- Közelről még ijesztőbb vagy, mégis jó hozzád érni. Nem gondoltam volna, hogy ilyen puha és meleg a bőröd.

Az álszeme fehér szeme megrebbent és összeszűkül, majd szája furcsa vicsorra húzódott.

- Senki nem jön közel hozzád – mondta a lány anélkül, hogy megváltozott volna a hangja, vagy elfordította volna a tekintetét. Továbbra is az állat hatalmas arcát figyelte.

- Butch, haver, maradj itt! – suttogta V. – Mary beszél hozzá, és lenyugtatja.

A vadállat felmordult.

- Ugyan már, ne is törődj velük! – folytatta Mary. – Nem akarnak ártani nekünk. Különben is, nem volt még elég mára?

A lány mély levegőt vett.

- Dehogynem! – válaszolt saját kérdésére, miközben a sörényét simogatta. Bőre alatt az izmok, mint vastag kötelek húzódtak végig. Nem volt testében hár, csak nyers erő.

Az álszeme megint a vámpírokra nézett.

- Ne aggódj, nem kell tartanod tőlük! Csak maradj itt velem, és...

A szörny ekkor hirtelen megfordult, és farkával a földre ütötte Maryt. Felugrott, és óriási tömegével a ház felé vetette magát. Kitért egy ablakot, amikor felsőtestével behajolt rajta.

Az *alantast* kihúzta a házból, és dühösen felüvöltött, de amikor a szájába vette a testét, elhallgatott.

Mary összegömbölyödött a földön, próbálta megvédeni magát a fark tüskéitől. Befogta a fülét, behunyta a szemét, hogy ne is lássa és ne is hallja a kegyetlen gyilkolást.

Néhány pillanattal később, érezte, hogy valami megböki a testét. A vadállat noszogatta az orrával.

Felült és belenézett fehér szemébe.

- Jól vagyok, neked azonban nem ártana néhány illemtanóra.

Az állat doromboló hangot hallatott, aztán kinyújtózott a földön mellette, és fejét a mellső lábára fektette. Egy vakító villanás után Rhage jelent meg a szörny helyén, ugyanolyan pózban. Reszketett a hidegtől, testét fekete vér borította.

Mary levette a kabátját, miközben a testvérek odaszaladtak hozzájuk. Mindegyikük levette az övét, és ráterítették Rhage-re.

- Mary? – szólalt meg rekedten Rhage.

- Itt vagyok. Mindenki jól van. Ti ketten megmentettetek.

47. fejezet

Butch nem hitte volna el, ha nem a saját szemével látja. Mary a dühöngő vadállatot kezes báránnyá szelídítette.

Ez a nő nem semmi. És milyen bátor! Miután látta, hogy az a förtelmes kinézetű lény a szeme láttára falja fel az *alantasokat*, nem félt felállni, és még meg is érinteni a szörnyet. Ő biztos nem merte volna.

Mary felnézett Rhage mellől.

- Segítene valaki betenni a kocsiba?

Butch odalépett, és megfogta a férfi lábát, míg V és Zsadist a karját emelték meg. Odacipelték a Mercedeshez, aztán betuszkolták a hátsó ülésre.

- Én nem tudom hazavinni – mondta Mary. – Nem tudom az utat.

Vishous odalépett a vezető oldali ajtóhoz.

- Majd én elviszlek benneteket. Zsaru, húsz perc múlva itt vagyok.

- Vigyázz rájuk! – dörmögte Butch. Amikor megfordult, Phuryt és Tohrt pillantotta meg. Mindketten várakozva néztek rá. Ehhez az arckifejezéshez már hozzászokott.

Anélkül hogy észrevette volna, visszavedlett gyilkossági nyomozóvá, és átvette az irányítást.

- Na, akkor elmondom, mit tudtam meg idáig. – A ház mögé vezette a két vámpírt, és rámutatott néhány fekete foltra a földön. – Látjátok azokat az égésnyomokat a fűvön? Bellát elfogta az *alantas*, és áthozta ide az ő házából. Vértett, és amikor feljött a nap, a vércsíkot megperzselte, annak maradt ilyen a helye. És hogy miért kellett átcipelnie a mezőn idáig? Szerintem a gyilkos Maryt kereste, de valószínűleg összetalálkozott Bellával a birtokon. A lány a saját háza felé kezdett rohanni, ezért kellett visszahoznia, mivel alighanem itt parkolt le a kocsijával. Gyertek utánam, fiúk!

Megkerülte a házat, kiment az utcára, ahol egy Ford Explorer állt a járdaszegély mellett.

- Bella csak egy szerencsés véletlen volt számukra, aztán este visszajöttek, hogy Maryt is elvigyék. Vishous majd leellenőrzi a rendszámát. – Felnézett az égre, ahonnan kövér pelyhekben hullott a hó. – Emiatt az átkozott idő miatt a külső helyszínek hamarosan használhatatlanná válnak, de azt hiszem, szerencséire már minden fontos információt megszereztem azokról a területekről. Amíg én átnézem a kocsit, ti takarítsátok el az *alantasok* testét, oké? Ugye mondanom sem kell, hogy előtte vegyetek el tőlük mindent, amit csak találtok! Tárcát, BlackBerryket, mobiltelefont. Adjátok oda V-nek, ha visszajön, hogy elvihesse az összes holmit a Gödörbe. És nem menjetek be egyik házba sem, amíg nem végzem el a helyszínelést!

Amikor a testvérek munkához láttak, Butch elkezdte alaposan átfésülni a terepjárót. Mire végzett, a vámpírok is befejezték az *alantasok* testének eltüntetését.

- Az Explorer tiszta, mint a hó. Egy Ustead nevű fickó nevén van. – Odaadta Phurynek a forgalmit. – Valószínűleg hamis a személyazonosság, de azért ellenőrizték le! Én visszamegyek Bella házába, hogy ott is körülnézzek.

Tohr ránézett az órájára.

- Megnézzük ezt az Usteadet, aztán megyünk a szokásos körutunkra. Hacsak nincs szükséged segítségre.

- Nincs. Jobb, ha egyedül megyek át.

Tohr megállt.

- Nem kellene valaki melléd, hogy fedezzen, zsaru? Lehet, hogy az *alantasok* visszajönnek. Az itt lévők közül ugyan egyik sem élte túl, de ha ezek a fiúk nem jelentkeznek be, lehet, hogy néhány társuk eljön majd ellenőrizni a terepet.

- El tudok bánni velük. – Elővette a fegyverét és megvizsgálta. – A táram viszont kifogyott. Kérhetnék egy másiakt?

Phury odanyújtott neki egy Berettát.

- Fogd ezt, ez még tele van!

Tohr sem ment el, amíg a rendőr el nem fogadott tőle is egy fegyvert.

Az egyik pisztolyt bedugta a fegyvertartóba, a másikat a kezében tartva kocogva elindult a mező felé. Teste kellemes lázban égett, friss volt, és szinte egy csepp izzadság nélkül tette meg a távolságot Bella házáig. Futás közben folyamatosan dolgozott az agya. Gondolatban végigvette, mi mindent kell átvizsgálnia, és elméleteket gyártott arról, hová hurcolhatták el a lányt.

Amikor odaért a tanya hátsó bejáratához, egy villámgyors mozdulatot pillantott meg odabent. Odalapult a falhoz a törött üvegajtó mellett, és kibiztosította a Berettát. A konyhából pohárcsörömpölés hallatszott. Valaki volt bent. Valami nagytermetű alak.

Butch megvárta, míg a fickó közelebb jön az ajtóhoz, aztán befordult a helyiségbe, és a férfi mellének szegezte a fegyvert.

- Csak én vagyok, zsaru – dörmögte Z egykedvűen.

Butch gyorsan a mennyezet felé fordította a fegyver csövét.

- A francba, le is lőhettelek volna!

Zsadistot azonban kicsit sem hatotta mag, hogy majdnem telepumpálták ólommal. Lehajolt, és óvatos mozdulatokkal az összetört cserepek között turkált.

Butch levette a kabátját, és feltúrta az ingujját. Nem fogja megkérni a vámpírt, hogy távozzon. Nem lenne értelme vitába szállni vele, különben is nagyon furcsán viselkedett, mintha valamiféle transzban lenne. Halálos nyugalma kimondottan hátborzongató volt.

Zsadist felvett valamit a földről.

- Mi az? – kérdezte Butch.

- Semmi.

- Jó lenne, ha nem nyúlnál semmihez a helyszínen, oké?

Amikor Butch körül nézett, nagyot káromkodott magában. Szerette volna maga mellett tudni egykori társát, Josét, valamint a gyilkossági csoportot, és az összes helyszínelőt a laboratóriumban.

Ám csak egy percig engedte meg magának, hogy a régi kollégák hiánya miatt keseregjen, aztán munkához látott. A törött üvegajtóval kezdte, és felkészült rá, hogy alaposan átvizsgálja a ház minden egyes négyzetcentiméterét, még akkor is, ha hajnalig itt kell lennie.

Mary kihozott még egy pezsgőtablettát a fürdőszobából. Rhage az ágyon feküdt, lassan lélegzett, és nagyon rosszul nézett ki.

Miután felhajtotta a gyógyszert, felnézett rá. Arca megfeszült, szemében nyugtalanság tükröződött.

- Mary... Bárcsak ne láttad volna ezt az egészet!

- Pszt! Most csak pihenj, rendben? Lesz még időnk beszélgetni később.

Levetkőzött, és bebújt mellé az ágyba. Amikor Rhage megérezte a testét, hozzábújt, és saját magával melegítette fel.

Ahogy ott feküdt biztonságban a szerelme mellett, Mary Bellára gondolt.

Mellkasa összeszorult, szemét szorosan behuntya. Ha hitt volna Istenben, most imádkozott volna. Ehelyett csak nagyon erősen reménykedett.

Végül elnyomta az álmot. Órákkal később Rhage hangosan felkiáltott mellette.

- Mary! Mary, rohanj!

Vadul hadonászott a karjával. A lány egy mozdulattal a mellkasára gurult, és testével lenyomta az ágyra, miközben folyamatosan beszélt hozzá. Amikor a férfi karja még mindig nem állt meg, megfogta, és mindkét tenyerét a saját arcára helyezte.

- Nincs semmi bajom. Látod? Itt vagyok melletted.

- Ó, hála az égnek! Istenem... Mary! – Megsimogatta az arcát. – Nem látok túl jól.

A gyertyák halvány fényében a lány lenézett majdnem vak szemébe.

- Meddig tart a gyógyulás?

- Egy-két napig. – Amikor kinyújtotta a lábát, összevonta a szemöldökét. – Igazság szerint nem vagyok olyan rossz állapotban, mint máskor. A gyomrom még mindig nincs rendben, a többi fájdalom azonban már egyáltalán nem veszélyes. Miután átváltozom...

Hirtelen elhallgatott, és összeharapta az állkapcsát. Aztán elengedte a szorítást Mary karján, mert nem akarta, hogy a lány úgy érezze, sarokba szorítja.

- Ne aggódj! – suttogta Mary. – Nem félek tőled. Még így sem, hogy tudom, mi van benned.

- A fenébe... Nem akartam, hogy valaha is lásd. – Megrázta a fejét. – Olyan szörnyű. Ez az egész olyan borzasztó.

- Én ebben nem vagyok olyan biztos. Odamentem hozzá. A vadállathoz. Olyan közel voltam hozzá, mint most hozzád.

Rhage behunyta a szemét.

- Jó isten, Mary, nem lett volna szabad ezt tenned!

- Na igen, de abban a helyzetben, ha nem teszem, a lény felfalta volna V-t és Zsadistot. Szó szerint. De ne aggódj, jól kijövök vele.

- Ne tedd ezt még egyszer!

- Sajnos nem ígérhetem meg. Te nem tudod befolyásolni, a testvérek nem tudnak hatni rá, énám viszont hallgat. Tetszik vagy sem, mindkettőnek szüksége van rám.

- De nem... csúnya?

- Nem. Nekem nem. – Egy csókot nyomott a férfi mellkasára. – Félelmetes, rémisztő, erős és lenyűgöző. Ha valaki megpróbált volna ártani nekem, az egész környéket letarolta volna. Hogyne lennék elbűvölve? Amellett, miután láttam azokat az *alantasokat* harc közben, hálás is vagyok érte. Biztonságban érzem magam. Ha te és a sárkány mellettem vagyok, nincs mitől tartanom.

Amikor felnézett Rhage szemébe, látta, hogy a férfi sűrűn pislog.

- Ó, Rhage... nincs semmi baj. Ne...

- Azt hittem, ha meglátod, hogy néz ki – mondta rekedten -, nem leszel képes többé rám nézni. Csak azt a borzalmas szörnyet látnád bennem.

Mary megcsókolta, és letörölte a könnycseppet az arcáról.

- Ez csak egy részed, nem az egész, ami te vagy. Szeretlek. Vele vagy nélküle.

Rhage magához szorította, a fejét a nyakába temette. Amikor nagyot sóhajtott, Mary megszólalt.

- Születésed óta benned van?

- Nem. Büntetésként kaptam.

- Miért?

- Mert megöltem egy madarat.

A lány ránézett, és ara gondolt, ez azért egy kicsit túlzás.

Rhage hátrasimította a haját az arcából.

- Persze nemcsak ez volt az egyetlen oka, de az utolsó csepp az volt a pohárban, amikor megöltem azt a madarat.

- Elmondod?

A férfi hosszú ideig hallgatott, aztán mesélni kezdett.

- Fiatalkoromban, nem sokkal az átváltozásom után... nagyon vad voltam. Túltengett bennem az energia és az erő, és nem a legjobb módon hasznosítottam. Nem mondom, hogy gonosz voltam, csak... ostoba. Felvágtam, keresem a harcot, és... hát... sok nővel lefeküdtem. Olyanokkal is, akikkel nem lett volna szabad, mert másnak voltak a *felei*. Sohasem az volt a célom, hogy magamra haragítsam a *parancsolóikat*, én csak elfogadtam, mait felkínáltak nekem. Én elfogadtam... mindent, amit adtak. Ittam, ópiumot szívtam, kábulatba estem... Örülök, hogy akkor még nem ismertél.

- Ez ment még úgy húsz-harminc évig. Lázkodó voltam, akire már várt a végzet. Ekkor megismerkedtem egy nővel. Vágytam rá, mert szemérmes volt, és minél jobban ingerelt, annál elszántabban akartam megszerezni. Csak azután adta meg magát, amikor bevettek a testvériségbe. A fegyverek és a harcosok izgatták fel. Csak a testvériség tagjaival akart együtt lenni. Egyik este elvittem az erdőbe, és megmutattam neki a töröket és a pisztolyokat, amiket magamnál hordtam. Elkezdett játszani az egyik fegyverrel. Tudod, olyan kovaköves gyújtószerkezetű volt, amelyet még az 1800-as évek elején gyártottak.

1800-as évek? Jesszusom, hány éves lehet? – csodálkozott Mary.

- Elsült a kezében, és hallottam, hogy valami a földre zuhan. Egy gyöngybagoly volt. Egy gyönyörű fehér gyöngybagoly. Még mindig látom, ahogy a vére végigcsorog a tollain. Amikor felvette, és éreztem pihekönnyű súlyát a kezemben, rájöttem, hogy a gondatlanság is a kegyetlenség egy formája. Tudod, mindig azt mondogattam magamnak, hogy mivel soha semmi rosszat nem akartam, bármi, ami történt, nem az én hibám volt. Abban a pillanatban azonban, tudtam, hogy nincs igazam. Ha nem adtam volna oda annak a nőnek a fegyverem, nem lőtte volna le a madarat. Én voltam a felelős érte, bár nem én húztam meg a ravaszt.

Megköszöri a torkát.

- Az a szegény bagoly nem tehetett semmiről. Hozzám képest olyan apró és törékeny volt, ahogy ott vérzett, és aztán meghalt. Nyomorultul éreztem magam, és miközben azon gondolkodtam, hová temessen el, megjelent az Őrző. Hamuszürke volt. *Hamuszürke!* Mindennél jobban szereti a madarakat, a gyöngybagoly pedig a szent jelképe. De a halála persze csak egy része volt a dolognak. Elvette a madarat a kezemből, életet lehelt belé, és hagyta, hogy elrepüljön az éjszakában. Hatalmas megkönnyebbülést éreztem, amikor a bagoly újra életre kelt. Úgy éreztem, mintha a bűnömet eltörölték volna, mintha felszabadultam és megtisztultam volna. Ekkor azonban az Őrző hozzám fordult. Megátkozott, és azóta akárhányszor elveszítem az uralmam az érzéseim felett, előtör belőlem a vadállat. Bizonyos értelemben ez volt a legtökéletesebb büntetés a számomra, mert megtanította, hogyan uraljam az energiámat és a hangulataimat. Magtanultam, hogy számolnom kell a tetteim következményeivel. Segített, hogy megértsem a testemben rejlő erőt, amit másképp sosem ismertem volna meg.

Félszegen felnevetett.

- Az Őrző gyűlöl, de óriási szívességet tett nekem. Bár... ott van a szörnyű kérdés, hogy miért. Megöltem egy madarat, és cserébe megkaptam a vadállatot. Egyszerre egyszerű és bonyolult, nem igaz?

Rhage mellkasa megemelkedett, amikor mély levegőt vett. Mary olyan tisztán érezte a megbánását, mintha a sajátja lett volna.

- De igen – mormolta, miközben a férfi vállát simogatta.

- A jó hír az, hogy kilencvenegy év múlva véget ér. – Összevonta a szemöldökét, amikor belegondolt. – A vadállat nem lesz többé a testemben.

Különös, mintha egy kicsit aggasztaná ez a lehetőség.

- Hiányozni fog, ugye? – kérdezte Mary.

- Nem. Dehogy... Nagy megkönnyebbülés lesz. Tényleg.

A szemöldökét azonban még mindig összevonva tartotta.

48. fejezet

Másnap reggel kilenc óra körül Rhage kinyújtózott az ágyban, és meglepődve tapasztalta, hogy újra a régi. Még soha nem épült fel ilyen hamar, és úgy gondolta, talán azért, mert nem küzdött az átváltozás ellen. Lehet, hogy ez volt a kulcs. Egyszerűen el kell fogadnia.

Mary egy halom törülközővel a karján jött ki a fürdőszobából, és bement a gardróbba, hogy a szennyesledobóba dobja őket. Fáradt volt és komor. Nem csoda, mivel a délelőttöt azzal töltötték, hogy Belláról beszélgettek. Bármennyire próbálta is Rhage megnyugtatni, mindketten tudták, hogy nagyon rosszul állnak a dolgok.

Azonban volt más oka is a nyugtalanságának.

- El akarok menni veled az orvoshoz ma – mondta a férfi.

Mary kijött a gardróbbaól.

- Te ébren vagy?

- Igen, és el akarok menni veled.

Miközben a lány odament hozzá, az arcán az az ismerős feszültség tükröződött, amely mindig akkor ült rá, ha vitatkozni készült.

Rhage elébe ment a legnyilvánvalóbb ellenérvnek.

- Tedd át az időpontot későbbre! A nap ma már fél hatkor lemegy.

- Rhage...

Az aggodalomtól keményebben csengett a hangja.

- Tedd át!

Mary csípőre tette a kezét.

- Nem szeretem, ha nyomást gyakorolnak rám.

- Akkor hadd fogalmazzam meg másképp: légy szíves változtasd meg az időpontot, kérlek!

A hangszíne azonban egyáltalán nem változott. Amikor Mary megtudja a hírt, bármi legyen is az, ő mellette akar lenni.

A lány a telefonért nyúlt, s közben halkán káromkodott. Amikor letette a kagylót, meglepettnek tűnt.

- Dr. Della Croce ma este hatkor vár engem... vagyis minket.

- Jól van. Sajnálom, hogy olyan erőszakos voltam, de melletted kell lennem, amikor meghallod. Részt akarok venni benne, amennyire csak lehet.

Mary megrázta a fejét, és lehajolt, hogy felvegyen egy inget a földről.

- Te vagy a legdrágább gonosztevő, akit valaha ismertem.

Rhage figyelte a mozgását, és érezte, hogy férfiassága megmerevedik.

Testében a vadállat is megmozdult, de furcsa mód sokkal nyugodtabb volt, mint máskor. Semmi tomboló energia, csak valami alacsony hőfokú égés, mintha a lény megelégedne azzal, hogy osztozik a testén, és nem próbálná meg átvenni az irányítást. Együttélés, nem pedig uralkodás. Valószínűleg, az állat tudta: az egyetlen mód, hogy Maryvel legyen, Rhage testén keresztül lehetséges.

A lány tovább mászkált a szobában, rendet rakott.

- Mit nézel?

- Téged.

Mary hátrasimította a haját és elnevette magát.

- Szóval visszatért a látásod.

- Igen, és nemcsak az. Gyere ide, szeretnék megcsókolni!

- Aha. Szóval azzal akarod jóvátenni az erőszakosságodat, hogy beveted a tested?

- Minden eszközt felhasználok, amim csak van.

Ledobta magáról a takarót, és végigsimított a mellkasán. A hasán. Lejjebb. Mary elkerekedett szemmel figyelte, amikor kezébe fogta merev férfiasságát. Miközben simogatta magát, vágyának illata betöltötte a szobát.

- Gyere ide, Mary! – Megmozdította a csípőjét. – Azt hiszem, nem jól csinálom. Sokkal jobb érzés, amikor te érintesz meg.

- Javíthatatlan vagy.

- Dehogy! Csak segítségre van szükségem.

- Na persze, mintha rászorulnál! – mormolta a lány, és levette a kardigánját.

Lassan és gyengéden szeretkeztek. Amikor azonban vége volt, és egymást átölelve tartották, nem jött álom egyikük szemére sem.

Aznap este Mary próbált nyugodt maradni, miközben beszálltak a liftbe, és felmentek a hatodik emeletre. A Szent Ferenc Kórház csendesebb volt ilyenkor, de még mindig tele volt emberekkel.

A recepciós beengedte őket, majd miközben magára húzta cseresznyepiros kabátját, bezárta mögöttük az ajtót, és elment. Öt perc múlva dr. Della Croce lépett a váróterembe.

Az orvosnő alig tudta leplezni meglepetését, amikor megpillantotta Rhage-et. Annak ellenére, hogy a férfi teljesen átlagosan volt felöltözve – nadrágot és fekete kötött garbót viselt -, a bőr viharkabát valóban nem volt hétköznapi látvány, ahogy széles válláról leért egészen a bokájáig.

És hát, Rhage az Rhage volt... Lélegzetelállítóan gyönyörű.

Az orvosnő elmosolyodott.

- Jó estét, Mary, befáradna az irodámba? Vagyis befáradnának?

- Igen. Mindketten. Ó itt Rhage, az én...

- A vőlegénye – mondta a férfi tisztán és érthetően.

Dr. Della Croce felvonta szemöldökét, mire Mary minden feszültsége ellenére elmosolyodott. Együtt indultak az orvosnő irodája felé a folyosón. Elhaladtak a vizsgálószobák, a kis alkóvokban álló mérlegek, valamint a számítógépes állomás mellett. Nem beszélgettek. Sem az időjárásról, sem arról, hogy mindjárt itt van a karácsony. A doktornő tudta, mennyire utálja Mary az ilyen semmitmondó fecsegést.

Ezt Rhage is megtanulta még az első napon a TGI Friday-beli randevújukon.

Istenem, mintha évekkal ezelőtt történt volna! – gondolta Mary. Ki hitte volna, hogy idáig jutnak?

Dr. Della Croce irodájában szépen elrendezett halmokban álltak a különböző papírok, dossziék és könyvek. A falon harvardi diploma lógott bekeretezve, Mary azonban az ablakpárkányon virágzó, gyönyörű fokföldi ibolyát találta a legmegnyugtatóbbnak.

Rhage és ő leültek, a doktornő pedig az íróasztala mögé ment, de még mielőtt helyet foglalhatott volna, Mary megszólalt.

- Szóval, milyen híre van számomra?

Dr. Della Croce felnézett az orvosi papírokkal, tollakkal és iratcsipeszekkel telerakott íróasztalról.

- Beszéltem a kollégáimmal és két másik specialistával is. Megkaptuk a leleteit, valamint a tegnapi vizsgálatok eredményeit...

- Igen, ebben biztos vagyok. Lenne szíves végre megmondani, mi a helyzet?

Az orvosnő levette a szemüvegét, és mély levegőt vett.

- Úgy gondolom, nem ártana rendbe tennie a dolgait, Mary. Már nem tehetünk önért semmit.

Hajnali fél ötkor Rhage teljes kábulatban hagyta el a kórházat. Nem számított rá, hogy Mary nélkül tér haza. A lányt benntartották, mert vérátömlesztést kapott, és kiderítették, hogy az éjszakai lázas állapotok, valamint a kimerültség egyértelműen a hasnyálmirigy-gyulladás kezdetét jelzik. Ha javul az állapota, másnap reggel ki fogják engedni, de ezt senki nem merte így határozottan kijelenteni.

A rák nagyon erős volt. Már a néhány héttel ezelőtt elvégzett szokásos negyedévi kontrollvizsgálat óta is jelentősen továbbterjedt. Sőt még a tegnapi vérvétel óta is. Dr. Della Croce és a specialisták is egyetértettek abban, hogy a sok kezelés miatt, amit Mary korábban kapott, nem kezdhetik újra a kemoterápiát. A mája tönkrement, és nem bírta el több vegyi anyagot.

Istenem! Rhage felkészült a hosszú küzdelemre, a sok szenvedésre, amin a lánynak keresztül kell mennie, de a halálra nem. Pláne nem ilyen gyorsan.

Már csak néhány hónapja volt hátra. Tavaszig. Talán nyárig.

Rhage a ház udvarán bukkant elő a semmiből, és egyenesen a Gödörhöz ment. Nem bírt visszamennie a közös hálósobájukba egyedül, Mary nélkül. Még nem.

Megállt Butch és Vishous ajtaja előtt, de nem kopogott. Hátranézett a főépület bejáratára, és eszébe jutott a kép, ahogy Mary ott ül, és eteti a madarakat. Szinte maga előtt látta, ahogy a lépcsőn gubbaszt, száján félszeg mosoly, miközben haján átsüt a nap.

Édes istenem! Mihez kezd majd nélküle?

Arra gondolt, micsoda erő és elszántság tükröződött a szemében, amikor előtte ivott egy másik nőből. Vagy hogy mennyire szerette, azok után is, hogy látta a vadállatot. Eszébe jutott szépsége, nevetése, fémszürke szeme.

Visszagondolt arra a napra, amikor mezítláb kirohant utána a hidegbe Bella házából, a karjába vetette magát, és azt mondta, nincs jól... És végül segítségért fordult hozzá.

Valamit érzett az arcán.

Ó a francba! Csak nem sír?

De igen.

Nem érdekelte, hogy elgyengült.

Lenézett a kocsifelhajtóra, és döbbsen látta, milyen fehér minden kavics az udvart megvilágító lámpák fényébe. Nemcsak a kavics. A stukkóval díszített támfal is, amely végigfutott az udvaron. Valamint közepen a szökőkút, amelyből a vizet leeresztették télire...

Megmerevedett. Aztán hirtelen felkapta a fejét.

Lassan megfordult, és felnézett a főépületre, a hálósobájuk ablakára.

Az újonnan megtalált cél erőt adott neki, és szaladni kezdett a ház felé, be az előcsarnokba, fel az emeletre, egyenesen a szobájukba.

Mary a kórházi ágyon feküdt, és megpróbált rámosolyogni Butchra, aki a sarokban ült egy széken, kalapban és napszemüvegben. Akkor érkezett, amikor Rhage elment, hogy nappal mellette legyen, vigyázzon rá, és biztonságban tartsa az est leszálltaig.

- Nem kell udvariaskodnod – mondta Butch lágyan, mintha tudta volna, hogy a lány azon küszködik, hogy jó társaság legyen. – Csak viselkedj úgy, mintha itt sem lennék!

Mary bólintott, és kinézett az ablakon. A karjába szúrt infúzió nem volt rossz. Nem fájt, nem okozott panaszt. Persze az is igaz, hogy olyan zsibbadt volt, hogy ha egy kalapáccsal szöveget vertek volna belé, talán azt sem érezte volna meg.

Szent ég! Eljött hát a vég. A halál elkerülhetetlenül itt állt előtte. Ezúttal nincs menekvés. Semmit nem lehetett tenni, nem volt miért harcolni. A halál már nemcsak egy elvont fogalom volt, hanem nagyon is valóságos, közeli esemény...

Mary nem érzett békét. Vagy azt, hogy elfogadná. Csupán egyetlen érzelem dült benne... harag.

Nem akart elmenni. Nem akarta magára hagyni azt a férfit, akit szeret. Nem akarta itt hagyni ezt a felfordult, káosszal teli életet.

- *Állítsák meg!* – gondolta. – *Valaki... állítsa meg ezt!*

Behunyta a szemét.

Amikor minden elsötétült a szeme előtt, Rhage arcát pillantotta meg. Gondolatban megérintette, és érezte bőre melegét a kezén, és alatta erős csontjait. Szavak futottak át az

agyán. Valahonnan indultak, de nem tudta honnan, és valamerre tartottak... az is lehet, hogy sehová.

Kérlek, ne kelljen még mennem! Ne kelljen még itt hagynom őt! Kérlek...

Istenem, hadd maradjak még vele, hadd szeressem még egy kicsit! Ígérem, nem fogok elpazarolni egyetlen pillanatot sem! Ölelni fogom, nem engedem el... Istenem, kérlek! Állítsd meg ezt...

Sírva fakadt, amikor rájött, hogy imádkozik. Elkecserevedve fohászkodott, kitárta a szívét, úgy könyörgött. Olyasvalakihez szólt, akiben nem hitt, egy különös jelenséghez, aki a kétségbeesés közepette talált rá.

Szóval ezért hitt az édesanyja is. Cissy nem akart leszállni a hullámvasútról, nem akarta, hogy a körhinta leálljon, nem akarta egyedül hagyni... őt. A szeretteitől való közelgő elszakadás, és nem az élet vége volt az, ami a hitét életben tartotta. A remény, hogy még egy kis időt tölthet azzal, akit szeret, arra készítette, hogy a keresztet szorongassa, szent szobrok arcát nézze, és halkán imákat mormoljon.

És miért irányult ez a remény felfelé? Volt benne logika. Ha a test számára már nincs menekvés, a szív szeretne szabad lenni, ezért szeretettel és melegséggel megtelve felfelé szárnyal. Amellett, a repülés vágya mindig is ott ált a lelkekben, ezért valahol fent kell lennie a lélek otthonának. Minden ajándék az égből érkezik: a tavaszi eső, a nyári szellő, a lenyugvó nap és a téli hóesés.

Mary kinyitotta a szemét. Néhány pislogás után kitisztult a látása, és a hajnali fényt figyelte a város épületei felett.

Kérlek... Istenem!

Hadd maradjak még vele!

Ne akard, hogy elmenjek!

49. fejezet

Rhage berontott a házba, és miközben a lépcsőn szaladt felfelé, ledobta magáról a viharkabátot. A szobába érve, levette az óráját a csuklójáról, és átöltözött tiszta fehérbe. Fehér selyemnadrágot és inget vett magára. Leemelte egy lakkozott dobozt a gardróbszoba legfelső polcáról, visszament a szoba közepére, és letérdelt. Felnyitotta, kivett belőle egy üveggolyó nagyságú fekete gyöngyökből álló gyöngysort, és a nyakába tette.

Leült a sarkára, kezét tenyérrel felfelé a combjára fektette, és behunyta a szemét.

Légzését lelassítva összegörnyedt ebben a testhelyzetben, amíg végül izmai helyett már csak a csontjai tartották meg ülésben. Kiürítette az elméjét, amennyire csak tudta, és várt. Magában imádkozott, hogy eljusson ahhoz, aki meg tudja menteni Maryt.

A gyöngysor felmelegedett a nyakában.

Amikor újra kinyitotta a szemét, egy ragyogó fehér márványudvarban találta magát. A szökőkútban csobogott a víz, és megcsillant a fényben, amikor felszökött, majd aláhullt. Egy fehér lombú, fehér törzsű fa állt a sarokban, ágain énekesmadarak énekeltek. Ők jelentették az egyetlen színt ebben a csupa fehér környezetben.

- Minek köszönhetem a látogatásodat? – kérdezte az Őrző a háta mögül. – Remélem, nem a vadállat miatt jöttél. Még elég sok idő van hátra, ha jól emlékszem.

Rhage nem állt fel, térdelve maradt, lehajtott fejjel, szótlánul. Rádöbbsent, nem is tudja, hol kezdje.

- Ez a hallgatás – mormolta az Őrző – szokatlan tőled.

- Szeretném gondosan megválogatni a szavaimat.

- Bölcs döntés, harcos. Nagyon bölcs. Tekintve, hogy miért jöttél.

- Szóval tudod?

- Nem kérdezhetsz tőlem! – csattant fel a nő. – Már nagyon belefáradtam, hogy folyton emlékeztetnem kell erre a testvériség harcosait. Esetleg, amikor visszatérsz, felhívnád a többiek figyelmét is erre a szabályra?

- Elnézést.

A nő fekete ruhájának széle megjelent Rhage látóterében.

- Emeld fel a fejed, harcos! Nézz rám!

Rhage mély levegőt vett, és engedelmeskedett.

- Súlyos fájdalom emésztí a lelked – mondta lágyan. – Szinte érzem a terhet a válladon.

- Vérzik a szívem.

- Azért az emberi nőért.

Rhage bólintott.

- Arra kénelek, hogy mentsd meg őt, ha nem sértelek meg vele.

Az Őrző elfordult, aztán arrébb lebegett a márványpadló felett, és tett egy lassú kört az udvaron.

Rhage-nek fogalma sem volt, mire gondolhat. Vagy hogy fontolóra veszi-e egyáltalán a kérését. Abból, amit látott, arra következtetett, talán csak sétálgat. Vagy itt akarja hagyni egyedül.

- Nem teszem meg, harcos – szólalt meg végül, mintha olvasott volna a gondolataiban. – Ellentéteink dacára azonban, nem hagylak cserben. Árulj el nekem valamit: mit szólnál ahhoz, ha a kedvesed megmentése azt jelentené, hogy sohasem szabadulhatsz meg a vadállattól? Ha az ő életéért cserébe életed végéig rajtad maradna az átok?

- Boldogan elfogadnám.

- Hiszen gyűlölöd.

- Maryt viszont szeretem.

- No lám. Látom, igazat mondasz.

Remény lángolt fel Rhage szívében. Már épp a nyelve hegyén volt, hogy megkérdezze, megegyeztek-e, és Mary élni fog-e, de nem akarta az újabb kérdéssel felbosszantani az Őrzőt, és ezzel rontani a tárgyalási esélyeit.

A nő odalebegett elé.

- Nagyon megváltoztál, amióta utoljára kettesben beszélgettünk abban az erdőben. Úgy gondolom, ez az első önzetlen dolog, amit valaha tettél.

Rhage megkönnyebbülten felsóhajtott.

- Nincs olyan, amit ne tennék meg, vagy ne áldoznék el érte.

- Akkor nem fog meglepni a kérésem – mondta az Őrző halkán. – Mert amellet, hogy a vadállat örökre benned marad, azt kívánom tőled, hogy mondj le Maryról!

Rhage megrándult, és meg volt győződve róla, hogy nem jól értette.

- Igen, harcos, jól hallottad.

Jeges rémület futott végig a hátán, és hirtelen nem kapott levegőt.

- Az ajánlatom a következő. Kiemelhetem az élet folytonosságából, és megtehetem, hogy egészséges legyen. Nem fog megöregedni, sohasem lesz többé beteg, és ő maga döntheti el, mikor távozik az Árnyékba. De választási lehetőséget kínálok majd neki, így szabadon dönthet arról, elfogadja-e. Azonban, amikor ezt megteszem, nem fog emlékezni rád. Akár elfogadja az ajánlatomat, akár nem, te és a te világod attól kezdve teljesen ismeretlen lesz számára. Hasonlóképpen azok is elfelejtik mind, akikkel találkozott, beleértve az *alantasokat* is. Te leszel az egyetlen, aki emlékezni fog rá, de ha egyszer is a közelébe mész, meghal. Abban a szent pillanatban.

Rhage megsédült, és előrebukott. Csak a keze tartotta meg a testét, hogy ne zuhanjon a földre. Hosszú idő múlva volt képes bármit is kipréselni magából.

- Ennyire gyűlölsz engem?

Enyhe áramütést érzett, és rájött, az Őrző érintette meg a vállát.

- Nem, gyermekem! Szeretlek. A vadállatot azért választottam büntetésedül, hogy megtanulj uralkodni magadon, megismerd korlátaidat, és képes legyél a belsődre koncentrálni.

Rhage felemelte a fejét, és ránézett. Nem érdekelte, meglátja-e benne valódi érzéseit: a gyűlöletet, a fájdalmat, az elkeseredést.

Hangja remegett, amikor megszólalt.

- Az életet veszed el tőlem.

- Ez benne a lényeg – mondta a nő hihetetlenül gyengéd hangon. – Ez a jin és a jang, harcos. A te életed, persze csak képletesen értve, az övéért cserébe. Az egyensúlyt meg kell tartani, és áldozatot kell hozni, ha ajándékot kapsz. Ha a kérésednek eleget téve megmentem a nőt, tőled súlyos áldozatot kell kérnem. Ez a jin és a jang egyensúlya.

Rhage lehajtotta a fejét.

És felüvöltött. Addig üvöltött, amíg a vér az arcába nem szállt, és megfájdult tőle a feje. A szeme megtelt könnyel, és majd' kiugrott a helyéből. Hangja rekedté vált, aztán néma kiáltássá halkult.

Amikor befejezte, maga elé nézett. Az Őrző előtte térdelt, fekete ruhája szétterült a fehér márványpadlón.

- Harcos, megkímélnélek ettől, ha megtehetném.

Istenem, majdnem hitt neki, annyira őszintén csengett a hangja.

- Rendben – suttogta Rhage elkínzottan. – Ajánld fel neki a választást! Inkább legyen egészséges, és éljen sokáig boldogan, úgy hogy nem ismer engem, minthogy meghaljon.

- Hát legyen!

- De könyörgöm... hadd búcsúzzak el tőle! Csak még egyszer hadd lássam, utoljára!

Az Őrző megrázta a fejét.

Rhage szívébe olyan fájdalom hasított, amit még sohasem érzett azelőtt. Azon sem lepődött volna meg, ha ott helyben meghasadt volna.

- Könyörgöm...

- Vagy most, vagy soha.

Megremegett és behunyta a szemét. Úgy érezte, megáll a szíve, és menten elragadja a halál.

- Akkor legyen most! – lehelte.

50. fejezet

Miután Butch elment a kórházból, első útja a főépület emeleti hálósobájába vezetett. Fogalma sem volt, miért hívta fel Rhage és mondta neki azt, hogy hagyja el Mary szobáját. Első gondolata az volt, hogy vitába száll vele, de amikor meghallotta, milyen furcsa a hangja, inkább nem szólt egy szót sem.

A testvériség tagjai Wrath dolgozósobájában gyűltek össze. Komorak és gondterheltek voltak. És rá vártak. Amikor végignézett rajtuk, olyan érzése támadt, mintha az őrson kellene jelentést tennie a főnökségnek. Azok után, hogy hónapokig nem csinált semmit, jó érzés volt újra visszazökkenni egy kicsit a munkába.

Azt viszont nagyon sajnálta, hogy szükség van nyomozói tapasztalatára.

- Hol van Rhage? – kérdezte Wrath. – Valaki menjen, és kerítse elő!

Phury eltűnt. Amikor visszaért, nyitva hagyta az ajtót.

- Zuhanyozik. Mindjárt itt lesz.

Wrath az íróasztala felett a rendőrré nézett.

- Szóval, Butch, mit tudunk idáig?

- Nem sokat, bár egy valami bizakodásra adhat okot. Bella néhány ruhája eltűnt. Nagyon rendszerető típus, ezért meg tudtam állapítani, hogy csak néhány farmerről és valami hálóruháról van szó. Vagyis nem olyan, amit a tisztítóba adott volna be. Ezért szerintem reménykedhetünk, hogy élve kell nekik.

Hallotta, amikor becsukódott az ajtó, és gondolta, hogy Rhage lépett a szobába.

- Egyébként mindkét helyszín, Mary és Bella háza is nagyon tiszta volt. Persze attól át fogom még egyszer...

Látta, hogy senki nem figyel rá. Megfordult.

Egy szellem sétált be a szobába. Egy szellem, aki úgy nézett ki, mint Rhage.

Fehérbe volt öltözve, és egy fehér sálát viselt a nyaka körül. A csuklója is fehér kendővolt átkötve. A három hely, ahonnan inni lehet, gondolta Butch.

- Mikor távozott el Mary az Árnyékba? – kérdezte Wrath.

Rhage megrázta a fejét, és odalépett az ablakhoz. Kinézett rajta, bár a redőny le volt húzva, és nem látott semmit.

Butchot nagyon megrázta a lány ily korai halála, és most nem tudta, folytassa-e a beszámolóját vagy sem. Wrathra nézett, aki megrázta a fejét és felállt.

- Rhage? Testvér? Mit tehetünk érted?

Rhage hátranézett a válla fölött. Egyesével rápillantott mindegyikükre, Wratht hagyta utoljára.

- Nem tudok elmenni ma este veletek.

- Ez természetes. Mi is itthon maradunk, és veled gyászolunk.

- Ne! – kiáltott fel Rhage élesen. – Bella még odakint van. Találjátok meg! Ne hagyjátok, hogy... elmenjen!

- Nincs valami, amit tehetnénk érted?

- Nem tudok... képtelen vagyok koncentrálni. Semmire. Egyszerűen nem tudok... - Rhage tekintete Zsadistra siklott. – Hogy tudsz így élni? Ez a hatalmas düh. A fájdalom. A...

Zsadist feszélyezetten megmozdult, és az ajtóra nézett.

Rhage hátat fordított nekik.

A szobára súlyos csend telepedett.

Egy kis idő múlva lassú, nehézkes léptekkel Zsadist odament Rhage-hez. Megállt mellette. Nem szólt egy szót sem, nem emelte fel a kezét, meg sem mukkant. Csak összefonta a karját mellkasán, és vállával hozzádőlt.

Rhage megrándult, mintha meglepődött volna. Egymásra néztek, aztán mindketten kibámultak a lesötétített ablakon.

- Folytassátok! – szólalt meg Rhage síri hangon.

Wrath visszaült az íróasztalhoz, aztán Butch újra beszélni kezdett.

Aznap este nyolcra, Zsadist végzett Bella házában.

Beleöntötte az utolsó adag piszkos vizet a vécébe, aztán a vödört és a felmosó rudat visszatette a garázsajtó mellett szekrénybe.

A ház végre olyan tiszta volt, amilyennek lennie kellett. Ha majd Bella hazajön, mindent rendben fog találni.

Kezével végigsimította a gyémántokkal díszített apró láncot a nyakában. Előző este találta meg a földön, megjavította az eltört láncszemet, aztán feltette a nyakába. Alig érte át.

Még egyszer végignézett a konyhán, majd lement a lépcsőn az alagsori hálósobába. Gondosan összehajtogatta a lány ruháit, visszadugta a fiókokat a szekrényekbe és szép rendben felállította a parfümös üvegeket az öltözőszekrényre. Ezután kiporszívózta a szőnyeget.

Amikor végzett, kinyitotta a ruhásszekrényt, és megérintette a blúzokat, pulóvereket és ruhákat. Közel hajolt, majd mélyen beszívta a levegőt. Érezte rajtuk Bella illatát, amitől összefacsarodott a szíve.

Azok az átkozott gazemberek mindenért meg fognak fizetni! Pusztá kézzel fogja széttépni őket, és addig meg sem áll, amíg fekete vérük úgy nem ömlik, mint egy vízesés.

Bosszúszomjijal telve odament az ágyhoz, és leült. Lassú mozdulattal, mintha attól félne, hogy leszakad alatta, hanyatt dőlt, és a párnákra hajtotta a fejét. Egy spirálfüzet hevert a paplan tetején. Odanyúlt és felvette. A lapok Bella kézírásával voltak teleírva.

Zsadist analfabéta volt, ezért nem értette a szavakat, azt viszont látta, milyen szépen ívelt vonalakkal ír. Jó volt ránézni az egyenletes sorokra.

Több oldalon is megakadt a szeme egy szón, amit el tudott olvasni.

Zsadist.

A lány leírta a nevét. Végiglapozta a naplót, és alaposan megnézte a sorokat. Az utóbbi időben nagyon gyakran írta le a nevét. Elgondolkozott, miközben elképzelte a tartalmát.

Aztán becsukta a füzetet, és visszatette pontosan oda, ahonnan elvette. Jobbra pillantott. Az éjjeliszekrényen egy hajszalag feküdt, mintha lefekvés előtt Bella kivette volna a hajából. Zsadist felvette, és végighúzta a fekete szaténanyagot az ujjai közt.

Butch jelent meg az ajtóban.

Zsadist úgy pattant fel az ágyról, mintha valami rosszaságon kapták volna. Ami persze igaz is volt. Nem lett volna szabad Bella intim szférájába belépnie.

De úgy tűnt, Butch is ugyanolyan kényelmetlenül érzi magát a találkozás miatt, mint ő.

- Mi a francot keresel itt, zsaru?

- Újra meg akartam vizsgálni a helyszínt. Látom, nem idegen számodra a házimunka.

Zsadist körülnézett a szobában.

- Miért törödsz ezzel az esettel egyáltalán? Miért fontos neked a fajunk egy tagjának elrablása?

- Mert számít.

- Ez a mi világunk, nem a tiéd.

A rendőr a homlokát ráncolta.

- Már megbocsáss, Z, de ismerve téged és a híredet, *neked*, miért fontos?

- Csak teszem a dolgom.

- Ja persze. Akkor mit keresel az ágyán? Miért töltesz órákat azzal, hogy feltakaríts mindent? És miért szorítod úgy azt a szalagot, hogy már tiszta fehér a kezed?

Zsadist lenézett az öklére, és lassan elengedte a szorítást. Aztán fenyegetően Butchra szegezte a tekintetét.

- Ne kezdj ki velem, zsaru! Nem fog tetszeni, amit visszakapsz.

A rendőr káromkodott egyet.

- Nézd, én csak szeretnék segíteni, megtalálni, Z. Nekem ez... Szóval fontos, oké? Nem szeretem, ha egy nőt bántalmaznak. Történt valami csúnya a múltamban, ezért személyes okom is van rá.

Zsadist zsebre dugta a szatén hajszalagot, aztán Butch felé indult. Egyre kisebb kört írt le körülötte. A rendőr védekező állásba helyezkedett, és várta a támadást.

Amikor Zsadist szemtől szembe ért vele, hirtelen megállt.

- Lehet, hogy az *alantasok* már megölték, ugye?

- Igen.

- Valószínűleg.

Zsadist előrehajolt, és mélyen beszívta a levegőt. Nem érzett félelmet a másikban, bár hatalmas teste feszült volt, ideges, és harcra kész. Ez jó. Szüksége is lesz egy jó nagy adag bátorságra, ha a testvériség világában akar maradni.

- Mondj meg nekem valamit! – dörögte Z. – Segítesz lemészárolni az *alantasokat*, akik elrabolták? Elég erős hozzá a gyomrod? Mert... őszintén szólva, engem kiborít ez az egész.

Butch mogyoróbarna szeme összeszűkül.

- Ha tőled elvesznek valamit, azt tőlem is elveszik.

- Hiszen nem jelentek neked semmit.

- Ebben tévedsz. A testvériség jó volt hozzám, ezért kitartok mellette, érted?

Zsadist végigmérte a férfit. A lényéből sugárzó aura komolyságot sugallt. Gyakorlatias, céltudatos komolyságot.

- Nem szoktam hálás lenni – mondta Z.

- Tudom.

Zsadist lelkiekben megacéloította magát, és kinyújtotta felé a kezét. Szükségét érezte, hogy valamivel megpecsételjék az egyezséget kettőjük között, bár tudta, az érintést utálni fogja. Szerencsére Butch kézszorítása gyengéd volt. Mintha tudta volna, milyen nehéz Z-nek hozzáérnie valakihez.

- Akkor együtt megyünk utána – jelentette ki, amikor leengedték a karjukat.

Zsadist bólintott, aztán együtt felmentek az emeletre.

51. fejezet

Mary intett a nagy fekete Mercedesnek, amikor megállt a kórház bejárata előtt. Olyan fürgén szaladt oda, hogy amikor megállt a kórház bejárata előtt. Olyan fürgén szaladt oda, hogy amikor Fritz még csak a vezető oldali ajtót kezdte volna kinyitni, ő már be is pattant az ülésre.

- Köszönöm, Fritz! Figyeljen, hatszor hívtam Rhage-et, de nem veszi fel a mobilját. Minden rendben van odahaza?

- Igen, persze. Az urat láttam is ma délután.

Mary a *hűségesre* mosolygott.

- Akkor jó. Még csak nyolc óra. Ilyenkor még biztosan nem ment ki.

Fritz sebességbe tette a kocsit és elindult.

- Van valami, amit szeretne...

Mary odafordult a másik üléshez, átölelte a kis öreget, és megpuszilta az arcát.

- Vigyen haza, Fritz! Olyan gyorsan, ahogy még soha. Szegjen meg minden közlekedési szabályt!

- Hogy mondta?

- Igen, jól hallotta. Amilyen gyorsan, csak tud!

Fritz zavarba jött a hirtelen jött érzelmi kitöréstől, de hamar magához tért, és rátaposott a gázra.

Mary bekapcsolta a biztonsági övet, majd lehajtotta a napellenzőt, hogy megnézzze magát a ráerősített kis tükörben. Keze remegett, amikor az arcához emelte, de közben halkan kacarászott, különösen akkor, amikor a kocsí élesen befordult egy sarkon, és a lendület az ajtóhoz taszította.

Amikor meghallotta a szirénát, még jobban nevetni kezdett.

- Elnézését kérem, hölgyem – mondta a *hűséges*, és rápillantott oldalról -, de le kell ráznom a rendőrséget, és lehet, hogy egy kicsit durva lesz.

- Ne szabadkozzon, Fritz, mutassa csak meg nekik!

A *hűséges* bekapcsolt valamit, mire az autó külső és belső világítása teljesen megszűnt. A Mercedes motorja olyan hangon bögött fel, mint Rhage GTO-ja, amikor a hegyekben mentek.

Marynek úgy tűnt, mintha most is úgy száguldanának, mint akkor.

Kivéve, hogy ott be volt kapcsolva a fényszóró.

Megmarkolta a biztonsági öv szíját, és a csikorgó kerekeket túlharsogva, azt kiáltotta.

- Kérem, mondja, hogy tökéletesen lát a sötétben!

Fritz nyugodt arckifejezéssel elmosolyodott, mintha csak a konyhában csevegnének.

- Természetesen, hölgyem, kiváló az éjszakai látásom.

Egy éles kormánymozdulattal balról kikerült egy furgont, aztán végigszáguldott egy síkúton. Hirtelen rátaposott a fékre, hogy ne üssön le egy gyalogost, aztán megint tövig nyomta a gázt, mivel a keskeny utcán szabad volt előtte az út. Amikor a síkúton végéhez ért, és kirobbant a másik végén, épp hogy elkerülte az összeütközést egy taxival, aztán kikerült még egy buszt is. Egy tankhajó méretű terepjáró kétszer is meggondolta, hogy kiforduljon-e elé.

A kis öreg igazi művész volt a volán mögött.

Meg kell hagyni, kicsit szögletes stílusú művész, mint Picasso, de akkor is elképesztő.

Hirtelen befordult egy parkolóba, és megállt. A főútcán. Egy pillanat alatt.

A mögöttük vijjogó szirénák olyan hangosak voltak, hogy Marynek kiabálnia kellett.

- Fritz, utol fognak...

A két rendőrautó elsüvített mellettük.

- Csak még egy pillanat, hölgyem.

Egy újabb rendőrautó száguldott el az úton mellettük.

Fritz ezután elindult, és az előbbinél némileg lassabb tempóban folytatta az utat.

- Ügyes trükk.

- Nem sértésnek szánom, hölgyem, de az emberi agyat meglehetősen könnyű manipulálni.

Miközben utaztak, Mary nevetett, és idegesen dobolt az ujjával az ajtó karfáján. Úgy tűnt neki, mintha örökké tartana az utazás.

Amikor a központ első szárnyas ajtajához értek, már valósággal remegett, olyan izgatott volt. Amikor végre befordultak a ház elé, kirepült az autóból, azzal sem vesztegette az időt, hogy becsukja maga után az ajtót.

- Köszönöm, Fritz! – kiáltott hátra a válla fölé.

- Nincs mit, hölgyem! – kiáltott vissza az idős komornyik.

Mary berohant az épületbe, és felszaladt a nagy lépcsőn. Amikor felért, és ráfordult a folyosóra, a széles mozdulattól nekiütötte a táskáját egy lámpának. Gyorsan lefékezett, és még idejében elkapta a tárgyat, mielőtt leeshetett, és összetörhetett volna.

Hangosan felnevetett, aztán berohant a hálósobájukba...

Döböntően megtorpant.

A szoba közepén, egy fekete kőlapon, transzba esett állapotban Rhage térdelt meztelenül. Nyaka és csuklója köré fehér kendő volt tekerve. A szőnyegre vér csöpögött, de nem lehetett látni, hogy honnan.

A férfi arca olyannak tűnt, mintha éveket öregedett volna azóta, hogy utoljára látta.

- Rhage?

A férfi lassan kinyitotta a szemét. Tekintete ködös volt és zavart. Sűrűn pislogott, majd a homlokát ráncolta.

- Rhage? Rhage? Mi folyik itt?

A hangja hallatán Rhage végre magához tért.

- Te mit keresel... - Hirtelen elhallgatott, aztán megrázta a fejét, mintha ki akarná tisztítani a látását. – Mit csinálsz itt?

- Meggyógyultam! Csoda történt!

Amikor odaszaladt hozzá, Rhage felpattant, ellépet előle, és kétségbeesetten nézett körül a szobában.

- Menj el! Meg fog ölni! Vissza fog csinálni mindent! Ó istenem, tartsd magad távol tőlem!

Mary halálra váltan nézett rá.

- Miről beszélsz?

- Elfogadtad az ajándékot, ugye?

- Honnan... honnan tudsz te arról a furcsa álmról?

- Elfogadtad, ugye?

Jézusom! Rhage teljesen megőrült. Meztelenül, reszketve állt előtte, fehér volt, mint a fal, és lábszárából vér csöpögött.

- Nyugodj meg, kérlek! – Istenem, *annyira* nem így képzelte el ezt a beszélgetést! – Nem tudok semmiféle ajándékról. De ezt hallgasd meg! Épp egy újabb MRI-vizsgálatot végeztek rajtam, én meg közben elaludtam. Valami történt a géppel, felrobbant, vagy ilyesmi, nem tudom, de azt mondták, valami villanás volt. Mindegy. Szóval azután visszavittek az emeletre, vért vettek tőlem, és képzeld, minden eredményem jó volt! Hát nem hihetetlen? Meggyógyultam! Senki nem tudja, mi történhetett. Olyan, mintha a leukémia egyszerűen eltűnt volna a testemből, és a májam meggyógyította volna magát. Orvosi csodának titulálnak. Boldogság sugárzott az arcáról, de Rhage megragadta, és olyan erősen megszorította, hogy szinte már fájt.

- El kell menned innen! Most azonnal! Nem ismerhetsz engem. Menj! És soha ne gyere vissza!

- *Micsoda?*

A férfi elkezdte kituszkolni a szobából, aztán húzta, amikor Mary ellenállt.

- Mi a fenét művelsz? Rhage? Nem...

- Menned kell!

- Harcos, most már abbahagyhatod!

A halk női hangra mindketten megálltak.

Mary a válla fölött hátranézett. A sarokban egy apró alak állt, feketébe öltözve, a hullámszóruha alatt fény világított a földre.

- Az álmom! – suttogta Mary. – Ez az a nő az álmomból!

Rhage először erősen magához vonta a lányt, aztán eltaszította magától.

- Nem én kerestem meg, Őrző! Esküszöm, nem én voltam...

- Nyugalom, harcos! Tudom, hogy betartottad a megállapodást. – Az apró alak odalebegett eléjük. Nem lépkedett, hanem siklott a levegőben. – Nincs semmi baj. De kihagytál egy apró részletet, amire csak akkor jöttem rá, amikor személyesen találkoztam vele.

- Mit?

- Nem mondtad, hogy nem lehet gyermeke.

Rhage Maryre nézett.

- Mert nem tudtam.

Mary bólintott, aztán átkarolta magát.

- Így igaz. Meddő vagyok. A kezelések miatt.

A fekete ruha megmozdult.

- Jöjj ide hozzám, lányom! Hadd érintselek meg!

Mary kábultan előre lépett, és látta, hogy egy ragyogó kéz emelkedik ki a ruha redői közül. Amikor megfogta a kezét, úgy érezte, mintha elektromossággal töltődött volna fel.

A nő hangja halk volt, de határozott.

- Sajnálom, hogy megfosztottak az új élet alkotásának képességétől. Az alkotás öröme nekem mindig erőt ad, ezért nagy fájdalommal tölt el a gondolat, hogy te soha nem fogsz a karodban tartani egy gyermeket, aki hús a húsból, és vér a vérből. Hogy soha nem fog a saját szemed visszanézni rád egy másik arcból, hogy soha nem fognak valakiben összekeveredni a te és az általad szeretett férfinak a tulajdonságai. Amit elvesztettél, már elég nagy áldozat. Ha még a harcost is elvenném tőled... túl sok lenne. Ahogy már mondtam, örök életet adok neked, hogy te magad dönthesd el, szabad akaratodból, mikor térsz az Árnyékba. Van egy olyan érzésem, hogy erre akkor fog sor kerülni, amikor a harcos elhagyja ezt a világot. Ezzel elengedte a lány kezét, aki úgy érezte, mintha hirtelen kiszívtak volna belőle minden boldogságot, amit korábban érzett. Legszívesebben sírva fakadt volna.

- A fenébe! – mondta. – Még mindig álmodom, ugye? Ez csak egy álom. Tudhattam volna...

A ruha alól halk női nevetés hangzott fel.

- Menj a harcosodhoz! Érezd a teste melegét, és tudd, hogy ez a valóság!

Mary megfordult. Rhage is ugyanolyan hitetlenkedő arccal nézte az apró női alakot.

Odalépett a férfihoz, átölelte, és érezte, ahogy a szíve dobog a mellkasában.

A fekete ruhás nő eltűnt, Rhage pedig az ősi nyelven kezdett mondani valamit, de olyan gyorsan, hogy Mary akkor sem tudta volna kivenni a szavak jelentését, ha angolul lett volna.

Ez csak ez ima lehet, gondolta. Imádkozik.

Amikor nagy sokára befejezte, ránézett.

- Hadd csókoljalak meg, Mary!

- Várj! Nem magyaráznád el előbb, hogy mi volt ez az egész? És ki ez a nő?

- Majd később. Most nem tudom... Nem tudok tisztán gondolkodni. Azt hiszem, jobb lesz, ha lefekszem egy pillanatra. Úgy érzem, el fogok ájulni, és nem akarok rád zuhanni.

Mary a vállára tette a férfi nehéz karját, és átölelte a derekát. Amikor Rhage rátámaszkodott, felnyögött a nagy súlytól.

Amikor végül vízszintesbe került, levette a nyakáról és a csuklójáról a fehér kötést. Ekkor vette észre, hogy a lábszáran a vér között apró kavicsszerű kövek csillognak. Rápillantotta a

fekete kötőablára. Kis, fényes, darabkák voltak rajta. Üveg talán? Vagy gyémánt? Istenem, azokon térdelt! Nem csoda, ha belevájtak a húsába!

- Mit csináltál? – kérdezte.

- Gyászoltam.

- Miért?

- Majd később. – Lehúzta magára a lányt, és szorosan megölelte.

Ahogy Mary ott feküdt rajta, és érezte maga alatt hatalmas testét, arra gondolt, vajon tényleg léteznek-e csodák. De nemcsak az a "micsoda-hihetetlen-nagy-szerencsém-volt" fajta csodák, hanem az igazi, felfoghatatlan, misztikus varázslatok. Eszébe jutott, hogyan szaladgáltak az orvosok a vérvételi eredményével és a kórlapjával. Megint érezte, ahogy az elektromosság végigfut a karján és a mellkasán, amikor a fekete ruhás alak megérintette.

Aztán a kétségbeesett imákra gondolt, amelyeket az ég felé fordulva mormolt.

Igen, döntötte el. Csodák márpedig megtörténhetnek a világban.

Egyszerre kezdett el sírni és nevetni, aztán élvezte, ahogy a hirtelen érzelmi kitörésre válaszul, Rhage nyugtatóan megsimogatja.

Egy kicsit később azt mondta.

- Csak az édesanyám tudta volna ezt elhinni.

- Elhinni, mit?

- Az édesanyám katolikus volt. Hitt Istenben, az üdvözülésben, és az örök életben. – Megcsókolta a férfi nyakát. – Ezért ezt az egészet egy pillanat alatt elhitte volna. És meg lett volna róla győződve, hogy Isten édesanyja rejtőzött az alatt a fekete ruha alatt.

- Ami azt illeti, ő a mi Őrzőnk, akiről sok mindent el lehet mondani, de azt nem, hogy Jézus édesanyja. Vagy legalábbis a mi felfogásunk szerint.

Mary felemelte a fejét.

- Tudod, édesanyám mindig azt mondogatta, hogy egyszer megmentenek, akár hiszek Istenben, akár nem. Meg volt róla győződve, hogy azért, amilyen nevet adott nekem, nem menekülhetek meg a kegyelemtől. Mindig azt monda, hogy amikor valaki hozzám fohászkodik, kimondja vagy leírja a nevem, engem védelmez.

- A neved? Hogy érted ezt?

- Mária. Szűz Mária után nevezett el.

Rhage-nek elakadt a lélegzete, aztán hangosan felnevetett.

- Mi olyan vicces?

Ragyogó kék szeme visszanézett rá.

- Csak V... szóval, az, hogy Vishous soha nem téved. Ó, Mary, én gyönyörű szüzem, megengeded, hogy életem végig szeresselek? És amikor az Árnyékba térek, velem jössz-e?

- Igen! – Megsimogatta Rhage arcát. – De nem zavar, hogy nem lehet gyermekem?

- A legkevésbé sem. Itt vagy nekem te, és csak ez számít.

- És persze – mondta Mary halkán -, mindig ott van az örökbefogadás, mint lehetőség. Vagy a vámpírok szoktak egyáltalán örökbe fogadni?

- Kérdezd meg Tohrentet és Wellsie-t! Szerintem már most is a saját fiuknak tekintik Johnt.

– Rhage elmosolyodott. – Ha pedig kisbabát akarsz, majd szerzek egyet. És tudod mit? Azt hiszem, jó apa lennék.

- Szerintem, több mint jó.

Amikor Mary lehajolt, hogy megcsókolja, Rhage megállította.

- Van itt még valami.

- Micsoda?

- Úgy tűnik, a vadállattól nem fogok megszabadulni. Alkut kötöttem az Őrzővel...

Mary kicsit elhúzódott.

- Alkut kötöttél?

- Tennem kellett valamit, hogy megmentselek.

Mary döbbenten rámeredt, aztán lehunyta a szemét. Szóval Rhage indította be a folyamatot. Ő volt az, aki megmentette.

- Mary, valamit fel kellett ajánlanom...

A lány hevesen megcsókolta.

- Istenem, annyira szeretlek! – lehelte.

- Még akkor is, ha ez azt jelenti, hogy a vadállattal kell élnünk? Mert az az átok mostantól fogva örök érvényű. Kőbe vésett. Megmásíthatatlan.

- Már mondtam, hogy nincs ellene kifogásom. – Elmosolyodott. – Ugyan már, olyan szeretnivaló! Persze csak olyan godzillás módon. Úgy tekintem, mintha egyet kértem, de kettőt kaptam volna.

Rhage szeme féhéren felizzott, aztán megcsókolta a nyakát.

- Örülök, hogy kedveled – suttogta, majd becsúsztotta kezét a lány blúza alá. – Mert mindketten a tiéd vagyunk. Amíg elfogadsz minket.

- Vagyis örökre – mondta Mary, és átadta magát a szerelem földöntúli boldogságának.